

Hương Vị Đồng Xanh

Contents

Hương Vị Đồng Xanh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	64
19. Chương 19	69
20. Chương 20	73
21. Chương 21	78
22. Chương 22	82
23. Chương 23	86
24. Chương 24	91
25. Chương 25	96
26. Chương 26	100
27. Chương 27	104
28. Chương 28	110
29. Chương 29	113
30. Chương 30	117
31. Chương 31	122
32. Chương 32	125
33. Chương 33	130
34. Chương 34	135
35. Chương 35	139
36. Chương 36	144
37. Chương 37	147
38. Chương 38	150
39. Chương 39	154
40. Chương 40	159
41. Chương 41	163

42. Chương 42	167
43. Chương 43	171
44. Chương 44	174
45. Chương 45	177
46. Chương 46	180
47. Chương 47	183
48. Chương 48	187
49. Chương 49	192
50. Chương 50 - End	196

Hương Vị Đồng Xanh

Giới thiệu

Ở bờ hồ, nơi mà những hàng dừa đang rũ bóng in soi dưới mặt nước. Phía xa xa, mấy mươi con vịt đang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-vi-dong-xanh>

1. Chương 1

Nét buồn tuổi thơ

Ở bờ hồ, nơi mà những hàng dừa đang rũ bóng in soi dưới mặt nước. Phía xa xa, mấy mươi con vịt đang tung tăng bơi lội lặn hụp dưới nước thật bình yên. Ánh nắng chiếu xuống mặt hồ phản chiếu sự lấp lánh đầy màu sắc, chỉ có những cơn gió nhẹ hòa vào mặt hồ khiến nó lắng lặng.

Đứa bé gái ở dưới hồ vùng quẫy thật lâu, nó trôi lên rồi ngụp xuống nước, hết lần này đến lần khác, miệng chẳng thể thốt nên lời. Mái tóc dài bị dính nước bết lại phủ lên mặt nó, càng trông nó thảm hại hơn bao giờ hết. Hai hốc mắt đã nhanh chóng bị nước làm đau xót cùng nỗi hoảng sợ phát khóc nhanh chóng đỏ ngầu lên. Mặt nước vốn phẳng lặng dưới trưa nắng hè gay gắt, nhưng đã bị phá vỡ tạo nên những cú va đập tung tóe một góc hồ.

Đứa bé gái ở phía trên đầy sợ hãi dỗi mắt nhìn xuống hồ, nó lui về sau vài bước, tay giữ lấy miệng, hoảng sợ nhìn đứa bé có gương mặt giống mình y hệt đang quẫy vùng dưới hồ đầy hoang mang, cuối cùng cô bé nhìn thấy đứa bé kia lặn hụp xuống hồ lần nữa thì mới kinh hãi hét lên:

- Cứu với...ba ơi, mẹ ơi....cứu với.

Mọi người trong nhà đang bận rộn nấu đồ chuẩn bị đám giỗ, nghe tiếng kêu cứu thì hoảng loạn bỏ hết mọi thứ chạy ra bên ngoài tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu cứu đầy yếu ớt kia. Mọi người thấy đứa bé gái đang khóc thét lên thì chạy đến lo lắng hỏi:

- Chuyện gì vậy, con bị làm sao à. Có phải bị ong đốt rồi hay không? – Bà mẹ lo lắng chạy đến ngó xung quanh con gái hỏi chuyện.

Đứa bé gái đứng trên thấy mọi người đến, trong đó có cả ba mẹ mình thì mặt càng tái mét hơn nữa. Cả thân người nó run lên, ánh mắt lăm lét, chần chừ một lúc cuối cùng cô bé chỉ tay về phía bờ hồ, bị ẩn khuất bởi hàng dừa và là dừa che phủ nói:

- Chị Việt Tình bị rơi dưới nước.

Mọi người kinh hoàng nhìn ra hồ, thì chỉ còn thấy được những vòng nước đang lan truyền từ một nơi. Ngay tức khắc, một người thanh niên nhảy xuống hồ, lao nhanh về phía nơi đó rồi lặn hụp xuống, mau chóng ôm lấy đứa bé bị ngất xỉu vì ngộp nước chồi lên mặt nước. Nhanh chóng đưa nó vào bờ với sự trợ giúp của nhiều người nữa.

Mọi người ai cũng hoảng hốt lo lắng, nháo nhào ầm ĩ cả lên, bu quanh người thanh niên và đứa bé gái. Một tiếng hét vang lên:

- Mọi người tránh ra, để thằng Nhân làm hô hấp cho nó, nhanh lên.

Đứa bé gái nhanh chóng được đặt dưới đất. Cả thân người nó ướt nhẹp, mẹ nó lo lắng nhào đến ôm lấy nó gào thét gọi tên nó:

- Việt Tình, Việt Tình con sao rồi, đừng làm mẹ sợ.

- Em à, mau tránh ra cho thằng Nhân làm hô hấp cho con – Chồng bà cũng lo lắng cho con gái vô cùng, ông ôm lấy vợ kéo ra đứng một bên để thằng em họ hô hấp nhân tạo cho con gái mình.

Nhân lập tức áp tay vào ngực ấn mạnh xuống, thao tác tốt từng bước, thổi ngạt ép ngực, sau vài cái, đứa bé gái cuối cùng cũng chịu ới nước trong bụng ra. Mọi người vui mừng trào nước mắt khi con bé được cứu sống.

- Mau đem nó vào nhà. Thay quần áo ra kéo nó bị lạnh – Ba nội của bé gái lập tức lên tiếng thúc giục.

Ba Việt Tình vội vã cúi xuống ôm chặt lấy đứa con gái bé bỏng vừa mới được 8 tuổi của mình chạy nhanh vào nhà. Mọi người cũng vội vã vào theo, không ai còn chú ý đến đứa bé kia đang hoảng hốt đứng nép một góc kia nữa. Đứa bé gái còn lại nhìn theo mọi người, trong lòng nó phập phồng lo sợ, chuyện gì sẽ xảy ra khi mọi người biết được sự thật đây.

- Việt Phương, chị xin lỗi – Cô bé nhìn theo bóng mọi người đang khuất dần vào trong nhà mà nhủ thầm.

Trong lúc hoảng sợ, cô bé đã nói dối mọi người. Thật ra người té xuống nước chính là Việt Phương em gái cô bé chứ không phải cô bé – Việt Tình.

Sở dĩ Việt Tình nói dối vì cô bé rất sợ mẹ, mẹ so với ba thì rất hay nổi nóng, dễ giận lên là mẹ lại đánh đòn. Cô bé rất sợ bị mẹ đánh, cô bé rất sợ mẹ không thương mình nữa vì không chịu nghe lời mẹ dạy. Khi về đây, mẹ đã dặn đi dặn lại cả hai chị em rằng:” Không được ra hồ chơi khi không có người lớn đi cùng. Vì tính ham vui nên Việt Tình đã rủ Việt Phương lên lút ra ngoài hồ chơi, nhân lúc ba mẹ và mọi người lo nấu tiệc làm giỗ, để cho hai chị em chơi chung với đám con cháu dưới quê, ít người chú ý đến hai cô bé.

Việt Tình không thích mấy anh chị em của mình dưới quê tí nào cả bởi vì nhìn chúng dơ bẩn, lời thôi lếch thếch không chịu nổi. Có đứa cứ chảy mũi lòng thông nhìn phát ghét, lại thích chơi mấy trò chơi vận động đầy mồ hôi rích chích khó chịu. Việt Tình chẳng chút hứng thú nào với chúng, vậy mà Việt Phương, em của cô bé lại rất hòa hợp với bọn trẻ dưới quê.

Chán nản, cuối cùng Việt Tình lôi Việt Phương lên lút đi ra ngoài chơi, mặc dù nhìn thấy vẻ mặt luyến tiếc của Việt Phương với bọn trẻ. Từ xưa đến nay, Việt Phương luôn là đứa em ngoan, rất biết nghe lời chị. Việt Tình bảo cái gì, Việt Phương đều làm theo cái đó, chưa bao giờ thắc mắc hỏi lại, cũng không làm trái ý bao giờ.

Hai chị em giống nhau y như khuôn đúc, đến nỗi cả ba mẹ nhiều khi còn nhầm lẫn. Có thể nói Việt Tình thông minh hơn Việt Phương, lại khỏe mạnh hơn Việt Phương. Nghe mẹ kể lại, ngày xưa, mẹ đẻ Việt Tình ra xong thì kiệt sức, không thể bế tiếp Việt Phương ra. Bác sĩ phải lập tức tiến hành mổ, Việt Phương cũng xem tí nữa là bị ngộp chết. Vì thiếu oxy, cho nên khi sinh ra, Việt Phương rất yếu, hay bệnh tật, lớn rồi nhưng rất chậm chạp, không thông minh lanh lợi như Việt Tình. Đi đến đâu, người ta cũng khen Việt Tình

hết lời, nhiều lúc khiến mẹ cô bé vui mừng hơn hở, có thể ưỡng ngực tự hào. Việt Phương ngoài vẻ ngoài xinh xắn giống chị ra thì mọi thứ đều thua xa, kể cả việc học.

Tuy nhiên, Việt Phương hiền hậu, ngoan ngoãn, lại rất hiếu thảo, không vôi vãnh như Việt Tình, nên ba cô bé rất thương. Nhưng mẹ cô bé thì lại thương Việt Tình nhiều hơn, bởi nhiều lý do. Lý do thứ nhất: Việt Tình có thể khiến mẹ của cô bé tự hào hãnh diện với mọi người. Thứ hai, Việt Phương khờ khạo, bị Việt Tình dụ dỗ, mỗi khi Việt Tình làm sai chuyện gì, Việt Phương đều đứng ra nhận lỗi. Bởi vì cô bé rất thương chị, sợ chị bị đánh đòn đau, cũng sợ chị giận dữ không thèm chơi với mình nữa. Cho nên trong mắt người mẹ nghiêm khắc nóng tình của mình, cô bé so với Việt Tình thua xa.

Hai chị em cũng thường chơi trò tráo đổi thân phận cho nhau rất nhiều lần, nhiều lúc khiến ba mẹ điên đầu vì chẳng biết đứa nào là Việt Phương, đứa nào là Việt Tình.

Lần này vì sợ hãi nên Việt Tình cố gắng đổ hết mọi tội lỗi cho Việt Phương, coi như mình mới là nạn nhân.

Việt Phương bị té xuống nước cũng là do Việt Tình nằn nể đòi bức lá dừa ở đằng ngọn để chơi. Cô đứng đu tàu dừa cho nó rũ xuống, Việt Phương đi đến mà bức lấy. Nào ngờ lá dừa quá gần mép bờ sông, Việt Phương chẳng may bị trượt chân nên bị rơi tòm xuống hồ như thế.

Khi Việt Phương tỉnh lại, bà Thu Hà hỏi rõ đầu đuôi sự việc, nhưng Việt Phương nghe mẹ gọi mình là Việt Tình, cô bé hiểu ra hai người lại tiếp tục chơi trò chơi tráo đổi thân phận cho nên cũng nhận mình là Việt Tình. Vì là ngày giỗ, cũng có nhiều người khuyên giải nên bà Thu Hà không nổi giận la mắng hay phạt đòn Việt Tình. Cô bé thở phào nhẹ nhõm mừng rỡ.

Tuy nhiên đêm đó, bà Thu Hà lại cùng chồng là ông Việt Tuyên bàn bạc chuyện hai cô con gái. Bởi vì công việc của bà dạo gần đây rất bận, bà đang chuẩn bị để được đề bạt thăng tiến, mà hai đứa con lại chiếm gần hết thời gian chăm lo của bà. Bà lại không thích người giúp việc vì dạo gần đây, người giúp việc không trở thành kẻ thứ 3 phá hoại hạnh phúc của người ta, thì cũng trộm tiền của chủ nhà bỏ trốn, vì vậy quyết định gửi Việt Phương ở lại nhà nội.

Mặc dù ông Việt Tuyên không đồng ý để lại Việt Phương, nhưng công việc của ông cũng khá bận, công ty ông đang trong giai đoạn đổi mới nên bận rộn liên tục, cho nên dù không muốn, ông cũng đành chấp nhận nghe theo lời vợ. Nhưng ông không nỡ để Việt Phương một mình dưới quê.

Bà Thu Hà cũng đưa ra nhiều lý do để chọn Việt Tình sống chung thay vì Việt Phương với chồng.

- Việt Phương thật thà, khờ khạo, bình thường phải nhờ Việt Tình chăm sóc, bây giờ tách riêng ra, lấy ai chăm sóc Việt Phương. Chương trình học ở thành phố lại nặng hơn ở dưới quê, Việt Phương sợ rằng khó nắm bắt kịp. Vả lại, hai vợ chồng bận rộn không có thời gian chăm sóc con cái, Việt Tình có thể tự biết đi đến nhà hàng xóm chơi trong khi chờ ba mẹ về, còn Việt Phương từ trước đến giờ, chỉ toàn bám theo Việt Tình mà thôi. Không có Việt Tình, chỉ sợ nó chỉ thui thủi một góc. Ở dưới quê thì còn ba mẹ anh chăm sóc, anh em anh chăm cháu giúp. Hơn hết là Việt Tình vốn không thích sống dưới quê.

Bà Thu Hà suy tính rất nhiều mới đưa ra quyết định này. Không phải bà không thương Việt Phương, bà cũng hiểu là tại mình kiệt sức mới khiến con gái khờ khạo như thế. Bà cũng thấy Việt Phương thích hợp ở dưới quê hơn, cho nên mới ra quyết định như thế. Xa con, làm mẹ như bà cũng chưa xót, bà nhất định sẽ cố gắng gửi nhiều tiền về bù đắp cho con gái.

Ông Việt Tuyên cuối cùng cũng bị thuyết phục, chấp nhận để Việt Phương ở lại quê. Trước khi trở về thành phố, ông dặn dò Việt Phương rất nhiều, nhìn thấy cô bé khóc lóc đòi theo dù đau lòng cũng đành nhắm mắt quay lưng bỏ đi.

Việt Phương biết ba mẹ bỏ rơi mình ở nhà ngoại, cô khóc thét nắm chặt lấy áo ba mẹ không buông cầu xin đừng bỏ rơi mình.

- Con sẽ ngoan mà, ba mẹ đừng bỏ con một mình.

- Bé Phương ngoan, con đâu có ở một mình, con còn ông bà nội, cô chú, và mấy anh chị em mà. Chẳng phải lần nào nói về quê, con đều rất thích hay sao – Bà Thu Hà dỗ dành con gái.

- Nhưng ở đây không có ba mẹ và chị hai – Việt Phương nức nở cương quyết lắc đầu đáp rồi nhìn sang chị hai mình cầu cứu – Chị, chị xin ba mẹ cho em đi chị. Em không muốn xa chị đâu.

Việt tình cũng thương Việt Phương, nhưng cô bé hiểu, nếu bây giờ mình mở miệng cầu xin, nói không chừng cũng bị ba mẹ bắt ở đây luôn với Việt Phương, cho nên quay mặt bước vào trong xe.

Việt Phương đau buồn khi thấy người chị gái thân thương của mình lại bỏ đi như thế, cho nên cô bè gáo lên chạy đến xe, đập cửa cầu xin Việt Tình đừng bỏ mình đi.

Chú Nhân thấy vậy thờ dãi thương cảm vội đến bế Việt Phương lên dỗ dành:

- Việt Phương ngoan. Nghe lời chú Nhân, để ba mẹ trở về thành phố, chú Nhân sẽ dẫn con đi chơi khắp mọi nơi, có được hay không?

- Con không chịu, con không chịu – Việt Phương khóc thét vùng vẫy ra khỏi tay chú Nhân đòi xuống.

Ông Việt tuyên với bà Thu Hà đau lòng nhìn con lần cuối rồi lên xe bỏ đi. Việt Phương nhìn theo xe rồi đi, sợ hãi cắn mạnh vào vai chú Nhân, khiến chú đau mà bỏ nó xuống. Nó lập tức chạy đuổi theo, vừa chạy vừa gào khóc, nhưng chiếc xe đã chạy xa rồi, Việt Phương cuối cùng cũng té oạch xuống đất, đau đớn nhìn chiếc xe xa dần.

Chú Nhân thương bèn bế Việt Phương dỗ dành:

- Bé Phương ngoan, ở đây mọi người đều thương con hết mà.

Việt Phương chỉ biết khóc trong lòng chú Nhân, hàng xóm thấy cô bé khóc thì cũng thương cảm nói nhỏ với nhau:

- Con bé thật tội nghiệp. Đưa con chị đi mà bỏ con em ở lại, đúng là ác thật.

- Tại con em không bằng được con chị - Một người chép miệng đáp.

Câu nói này lọt vào tai Việt Phương.

2. Chương 2

Giữa trưa nắng hè nóng bức, một đám trẻ trèo lên cây xoài của một nhà hàng xóm, lật từng trái xoài sống thả xuống bên dưới cho tụi đồng bọn ở dưới nhặt. Có hai đứa con trai nhưng chỉ có duy nhất một đứa bé gái trèo lên cây.

Đứa bé gái có gương mặt lạnh lợi, mái tóc tём vàng trán nhô cao, nước da đen nhẻm, nhìn nó chẳng khác nào tụi con trai đang leo cùng. Nếu người ngoài không biết, người ta rất dễ nhận lầm nó là một thằng con trai.

Tuy nó là con gái, nhưng trông nó còn gan dạ hơn cả tụi con trai nữa. Trái xoài xanh to lớn, nhìn bóng loáng ngon vô cùng, nằm tuốt ở tầng ngọn, hai thằng con trai, chẳng thằng nào dám ra hái, vậy mà con bé đã uyển chuyển đu thân người ra đến tầng ngọn cây, bám chặt vào một nhánh cây nhỏ, chồm người ra trước hái trái xoài. Nhiều lần nó xem chút nữa là rơi xuống đất, nhưng nó vẫn gan lì không chịu buông tha cho trái xoài đó. Mấy đứa tụi nó sợ hãi, đứa nhắm mắt, đứa cắn răng lo lắng nhìn đứa bé gái. Trái xoài vừa chạm vào tay nó, nó liền ngắt ngay không chút do dự, nó giơ cao chiến lợi phẩm trong tay mình cho tụi bạn, cả bọn vui mừng muốn hoan hô tan thưởng nhưng chỉ dám vỗ nhẹ mà thôi.

- Mấy ông hái nhanh lên đi, kéo ông năm thức dậy thì chết – Mấy đứa con gái bên dưới thu dọn xoài vào bịch rồi thúc giục.

- Nói nhỏ tiếng một chút, ông Năm nghe thấy bây giờ - Đứa bé gái vội nhắc nhở.

Đáng tiếc là lời nhắc của nó quá muộn rồi, con chó đang cột nhà ông năm nghe động liền ngóc đầu dậy và bắt đầu sủa ầm ĩ. Ông Năm bị phá giấc ngủ trưa bức tức la con chó im miệng, ngăn nó tiếp tục phá giấc ngủ của người trong nhà, rồi xách cây ra vườn xem lũ trẻ phá phách nào vào vườn nhà ông.

Một đứa có nhiệm vụ cảnh giới, nhất thấy bóng ông năm lập tức gọi báo động cho tụi bạn. Mấy đứa bọn nó hò hét nhau ầm ĩ cả lên rồi kháo nhau chạy:

- Ông năm ra đến tụi bây ơi, mau mau chạy thôi.

Thế là hai thằng con trai vội vã leo xuống đất, gần chạm đất chúng nhảy xuống luôn, bỏ mặc đứa bé gái vẫn còn đang ở tuốt trên ngọn cây chưa leo xuống kịp. Mà đứa bé gái cũng không ngu dại gì mà leo xuống, nó lẩn nhanh vào trong các tàn cây, núp mình im hơi lặng tiếng trên đó. Nó nhìn đám bạn đang chạy tán loạn của mình mà cười khê, ông Năm hậm hực khi không đuổi kịp tụi nhóc, đứng nhìn tụi nó tháo chạy mất tiêu thì tức giận mắng:

- Tổ cha tụi bây, tối ngày đi phá làng phá xóm, không cho người khác nghỉ ngơi gì cả.

Ông không tiếc mấy trái xoài, chỉ là tụi này cứ nhằm giờ nghỉ trưa sau một ngày mệt nhọc của ông lại bị phá rối. Ông năm quăng cái cây rồi lủi thủi đi vào nhà tiếp tục nghỉ ngơi. Đứa bé gái cười hì hì rồi mới leo xuống dưới đi đến chỗ tụ tập của tụi nó.

Mấy đứa bạn thấy nó thì hớn hở reo lên, chạy đến:

- Việt Phương. Tụi tui cứ tưởng bà bị bắt rồi chứ.

- Hứ, có đồ ngốc mấy người mới lo bị bắt thôi – Việt Phương kênh mặt đáp, rồi hỏi cộc lốc – Xoài đâu.

- Ở đây – Một cô bé gái cột tóc đuôi ngựa, gương mặt có vẻ hiền lành chỉ tay vào đồng xoài được giấu dưới một đồng rơm.

Việt Phương dùng chân hất hất đồng rơm ra ngoài, rồi nhìn số xoài xanh mà cả đám chôm được bắt đầu đếm. Được một lúc nó ra lệnh.

- Hải, mày chạy về nhà bê cái cân của ***** ra đây nhanh lên.

- Để làm gì? – Thằng hải ngây ngô hỏi lại.

- Để cân chứ để làm gì – Việt Phương ném ánh mắt tức giận lên thằng Hải rồi mắng – Mày còn dùng cân để làm gì nữa. Chẳng lẽ để cân cái đầu heo của mày à.

Bị mắng nhưng thằng hải không nổi giận, nó chỉ khụt khịt mũi rồi nhún vai mấy cái quay người chạy nhanh về nhà. Lát sau nó khệ nệ bê một cái cân tới, cái cân có vẻ hơi nặng so với sức của nó cho nên bước chân của nó khá chậm chạp khiến Việt Phương sốt ruột. Cô bé liền giục hai thằng đang đứng bên cạnh:

- Hai đứa bây lại bê phụ nó đi.

Hai thằng này lập tức chạy đến bê phụ thằng hải ngay, ba thằng nhanh chóng đem cái cân đến rồi đặt xuống. Hai đứa con gái còn lại lập tức chất xoài lên cân. Việt Phương đứng phe phẩy tay át nhìn tụi nó ra lệnh:

- Tụi bây nhẹ tay thôi, đừng có làm dập nha, làm dập rồi bán không được tiền đâu.

Hai đứa kia bỏ xoài vào bọc cân hết sức cẩn thận, rồi đếm từng kí lô gam một, quyết không để lỗ một tí nào. Thằng Nam bước đến bên Việt Phương nói:

- Bán được tiền rồi tụi mình mua bánh anh nha Phương.

- Ăn ăn cái đầu mày – Việt Phương cung tay ký lên đầu thằng Nam một cái mắng – Về nhà lấy cám heo của ***** ăn đi. Tao đã nói tiền này không phải để ăn bánh mà. Muốn ăn bánh thì về xin tiền ***** mà mua.

- Vậy chứ mà lấy tiền này làm gì. Mắc công tao cực khổ trèo cây hái trái – thằng Nam vừa xoa xoa đầu vừa nhăn nhó hỏi lại, mặc dù bị Việt Phương ký đau nhưng nó chẳng hề trách gì hết, cứ như đã quen với việc bị Việt Phương thưởng cẳng tay hạ cẳng chân rồi.

- Đã bảo tiền xoài này là để giúp cho hai bà cháu thằng Bảo mà – Nhỏ Thảo, đứa con gái có gương mặt trắng sáng hiền lành thắt tóc hai bím đứng lên lau mồ hôi nói.

- Ờ ha, tao quên mất – Thằng Nam cười giả lả đáp.

- Cái thằng heo như mày tối ngày chỉ nghĩ đến ăn mà thôi – Thằng Hải cũng nhìn thằng Nam mắng.
- Có thực mới vực được đạo chứ - thằng nam hất mặt cười lớn đáp.
- Thôi nhanh lên đi, còn đem bán chứ - Việt Phương bèn thúc giục.
- Xong rồi, hết 22,6 ký xoài – Con Thắm đứng lên phải tay đáp – Mà mày định bán cho ai hả Phương?
- Thì bán cho cái cái dì tư Hoa bán hàng mực đó, chỉ có bà mới mua đồ ăn cấp của tụi mình thôi – Thằng Hiền nhìn dáng vẻ khờ khờ giọng hơi ngọng đáp.
- Con mẹ đó hay ăn gian lắm nha tụi bây – Thằng Hải tỏ vẻ như hiểu rõ tính tình của dì tư Hoa lắm bèn nói giọng khinh khi.
- Bởi vậy tao mới kêu mày về nhà lấy cân ra cân trước xem thế nào. Tao đó bà ăn gian được tụi mình – Việt Phương ngênh ngang đáp – Mau đem xoài đến cho bà thôi.

Đám nhỏ liền khệ nệ đem xoài đi đến một cái lán được lợp lá dừa nhìn thoáng mát vô cùng. Phía trên có treo đầy khô mực, bà Hoa bán khô mực nướng, hay mua xoài sống để làm gỏi cho các bọm nhậu. Cho nên là mực tiêu đầu tiên mà tụi nó muốn bán số xoài này. Mà bà Hoa, đến nay chỉ ngoài 40 tuổi, nhìn bà cũng còn trẻ chung phờ phợt do biết sửa soạn, nhưng không hiểu vì sao đến giờ vẫn chưa có chồng con gì cả. Nhưng nhờ vậy, hàng quán của bà lúc nào cũng đông khách.

- Nè, một trăm rưỡi nè, cầm lấy – Bà Hoa chìa ra hai tờ polyme màu xanh và đỏ trước mặt 6 đứa trẻ - Cầm lấy mà mua bánh ăn.
- Cái gì? Nhiều đâu xoài mà chỉ có một trăm rưỡi thôi á – Con Thảo giật mình kêu lên – Dì tư có tính lầm không đó.

Bà Hoa lườm con Thảo một cái rồi cong môi đánh đả bảo:

- Lầm gì mà lầm. Chỉ có 16 ký xoài thôi. Mà xoài chỉ có mười ngàn đồng một ký . Đây lại là xoài tụi bây ăn cấp, tao tính như vậy là đúng rồi.
- Rõ ràng tụi con cân là 22,6 ký mà. Sao giờ lại thành 16 ký được chứ - Con Thắm phẫn nộ bảo – cái cân của dì tư có vấn đề rồi.
- Ồi giờ đất ơi, xoài có nhiều đây mà đòi hơn 20 ký à. Tụi bây định lừa tao chắc , thôi mau cầm lấy tiền rồi đi mua bánh ăn đi.
- 300 ngàn chắc giá – Việt Phương nãy giờ nín thinh bỗng lên tiếng, cô bé nhìn bà Hoa với ánh mắt cương quyết đáp.

Bà Hoa nhìn thấy Việt phương nói thế thì chề mọi bảo:

- Thôi thấy tụi bây cần tiền như vậy, dì tư đây thêm cho tụi bây 50 ngàn nữa, vậy là chẳng hai trăm. Đừng có đòi hỏi nữa nếu không tao không thêm mua nữa đâu.
- Không mua thì thôi, tụi tui cũng không muốn cho bà nữa – Việt Phương cao giọng đáp rồi ra lệnh cho tụi trẻ - Mang xoài đi tụi bây.

Tụi trẻ nghe lời ngay lập tức, lại khệ nệ bê xoài đi. Bà hoa thấy vậy chó chút chột dạ, bèn gọi với theo:

- Nè, tao thêm cho tụi bây 50 ngàn nữa được không?

Tụi nhỏ vẫn không thèm quay đầu lại. Bà Hoa càng bán lên, 300 ngàn so với 22,6 ký xoài vẫn còn rẻ chán. Nếu bà phải đi mua đừng nói 300, 500 ngàn vẫn không mua đủ. Cho nên bà liền gọi theo lần nữa:

- Được rồi. 300 thì 300. Mang xoài lại đây đi.
- Ai thêm bán cho dì nữa chứ. Dì keo như vậy hèn chi đến giờ vẫn ế là phải – Thằng Hải quay đầu cười đáp trêu tức bà Hoa. Nó vừa nói xong cả bọn cười vang rồi kéo nhau bỏ chạy.

Bà Hoa bị tụi nhỏ trêu lại nói trúng tim đen của bà ta thì tức giận đùng đùng nhìn theo tụi nó mắng **** không ngớt lời.

Cả bọn chạy xa rồi thì con Thảo mới nhìn Việt Phương hỏi:

- Bây giờ tụi mình phải làm sao.
- Thì đem ra chợ ngồi bán chứ sao nữa – Việt phương đáp gọn.

Cả bọn nhìn nhau im lặng một hồi rồi nghe theo lời Việt Phương đem số xoài ra chợ bán.

Chở chiều tuy nói là vậy, nhưng so với ban ngày nó còn xôm tụ nhiều hơn, bởi vì giờ đó công nhân bắt đầu ủa ra đi chợ về nhà nấu cơm, còn ban ngày họ bận lo đi làm nên chợ sáng bán ít hơn. Tụi nhỏ bán xoài vừa mới hái, trái tròn rõ to, nhìn trông ngon mắt vô cùng, lại bán rẻ hơn so với trong chợ đến 3 ngàn nên người ta cũng lại mua nườm nượp. Tụi trẻ vui vẻ đếm tiền thu được, một số tiền khá khá, cả bọn cười sung sướng đem đến cho thằng Bảo, thằng nhóm chơi cùng tụi nó.

Nhà thằng Bảo nghèo nhất xóm, ba nó bệnh mất sớm, mẹ nó bỏ đi lấy chồng, nó sống với bà nội già yếu, hàng ngày chờ tình thương của xóm làng và nghề lật của hành của bà nội nó. Nhưng nay bà nó ngã bệnh, tiền lo ăn hàng ngày còn chưa đủ, lấy tiền đâu mà mua thuốc. Cho nên, khi Việt Phương chìa tiền trước mặt nó, nó hơi ngạc nhiên nhưng cũng cầm lấy, nó cũng hiểu tiền này từ đâu có. Cũng biết tình Việt Phương, nếu không cầm tiền thì từ nay về sau, đừng hòng cô bé nói với nó một câu nào.

Sau khi từ nhà thằng Bảo về thì Việt phương về nhà, trời cũng đã ngã chiều, cũng đến giờ về tắm rửa chuẩn bị ăn cơm rồi. Bây giờ Việt Phương được nghỉ hè, nên tha hồ rong chơi khắp nơi. Nào ngờ vừa vào nhà, nó thấy một chiếc xe hơi bóng loáng sang trọng đậu trước nhà, nó biết là xe của ai, mắt bỗng tối sầm lại, rồi bực tức đá vào xe một cái hằm hằm đi vào nhà.

Nhìn thấy ông bà nội đang cười nói vui vẻ với ba mẹ mình, bên cạnh còn có Việt Tình, ăn bận xinh đẹp chẳng khác nào một con búp bê kiều sa. Việt Phương không nói không rằng, lằm lũi đi vào trong nhà.

- Việt Phương, tại sao con không chào hỏi ai hết vậy hả - Ông Vũ Cảnh thấy con gái thì vui mừng vô cùng, nhưng cũng khó chịu vì cô bé có chút hỗn láo.
- Con chào ba mẹ - Việt Phương miễn cưỡng chào rồi tiếp tục bước đi.
- Con....- Ông Vũ Cảnh có chút tức giận .

Con mau lại đây ẹ. Dì Hoa vừa đến đây kể lại, con cùng đám trẻ trong xóm đi ăn cắp xoài bán cho dì, dì không chịu mua thì tụi con mắng dì, còn nói dì ế nữa có đúng hay không hả? Ai dạy con cái kiểu ***** như thế hả. Bây giờ đi về gặp mọi người còn không biết chào, phải đợi nhắc nữa hay sao – Bà Huyền Trang đập bàn tức giận quát lớn – Con hư quá rồi. Đám tự tập chơi với bạn bè xấu.

- Thôi, nó còn nhỏ mà, từ từ dạy dỗ nó , cũng tại bây bỏ rơi nó ở đây, nó buồn mới đi chơi với tụi kia mà thôi – Bà nội vội vàng lên tiếng bênh vực, bà rất thương Việt Phương, đêm nào nằm trong vòng tay của bà cô bé cũng mơ gọi mẹ, khiến bà thương lắm, cho nên hết lòng chiều chuộng, không dám lớn tiếng lấy một lần – Cũng chỉ là chuyện trẻ con phá phách mà thôi, cũng đâu phải gây chuyện gì độc ác đâu.

Ba mẹ Việt Phương nghe vậy thì đắng lòng, cũng tại họ lo làm ăn bỏ bê Việt Phương, nhìn lại Việt Tình trắng trẻo xinh xắn, còn Việt Phương thì đen đúa nheo nhóc, hai người cũng thấy hổ thẹn vô cùng. Bà Huyền trang thở dài nói:

- Thôi con mau vào tắm rửa đi rồi ra ba mẹ cho quà. Ba mẹ mua rất nhiều quà cho con, rất đẹp, con nhìn thấy sẽ rất thích.
- Dạ - Việt Phương khẽ gật đầu rồi cứ thế đi tắm, nhưng tắm xong, cô bé chui vào phòng của chú Nhân khóa cửa lại nhất quyết không mở cửa, ai gọi thế nào cũng không chịu ra mở cửa.

Bà Huyền Trang thở dài chua xót. Có phải bà quá sai lầm khi bỏ rơi con gái như vậy hay không? Khiến con gái từ một đứa ngoan hiền bỗng như một thằng con trai suốt ngày phá phách. Nhưng lần trước là bất đắc dĩ thôi, lần này về quê, bà quyết định rước con lên thành phố, cho con một cuộc sống đủ đầy hơn.

3. Chương 3

Cả **** tối, Việt Phương không chịu mở cửa bước ra ăn cơm, dù ông bà nội hết lời nài nỉ, cô bé bướng bỉnh không chịu ra ngoài.

- Bé Phương, mẹ giận thì trách vài câu thôi chứ có phải ghét bỏ con đâu cơ chứ. Con đừng có buồn mà trốn trong phòng chú Nhân mãi như thế - Bà nội Việt Phương ra sức dỗ dành cô bé - Mau ra ăn cơm với bà nội, bà nội chờ cơm con nè, con mà không ra ăn, bà nội cũng không ăn cơm đâu.

- Mẹ à, mặc kệ nó đi. Nếu nó không thì cho nó nhịn đói đi. Nó đúng là cần dạy dỗ lại, còn bé mà cứng đầu cứng cổ như thế, không biết sau này sẽ thế nào nữa đây - Bà Huyền Trang giận dữ bèn nói - Đợi khi thằng Nhân về mở cửa, con nhất định phải đánh đòn nó mới được.

Việt Phương nghe bà nội bảo thế thì thương bà vô cùng, cô bé biết bà nội rất thương mình, ngoài chú Nhân vẫn chưa lấy vợ ra thì chỉ có nó mới ở chung với ông bà, cho nên, tình yêu thương ông bà đều dành hết cho cô bé. Việt Phương tuy ngang bướng nhưng cũng không nỡ để bà nội già cả phải nhịn đói chờ cơm mình, cô bé đang định đưa tay xoay cửa mở ra thì nghe mẹ mình mắng thế. Việt Phương bặm môi, đóng chặt cửa lại rồi bấm khóa, nhất quyết không chịu đi ra ngoài.

Bà nội Việt Phương thấy vậy thì xót cháu bèn quay sang mắng bà Huyền Trang:

- Bây cũng thật là, không lên tiếng khuyên con thì thôi, hễ lên tiếng là lại trách mắng con. Bây xem giờ con bé đang định ra thì nghe bây nói vậy lại tiếp tục đóng cửa.

Ông Việt Tuyên nghe mẹ trách vợ thì cũng nói vào:

- Con nó còn nhỏ, từ từ dạy con, sao em cứ đòi đánh nó hoài, có đứa trẻ nào mà không sợ đòn chứ. Em làm nó hoảng sợ như vậy làm sao nó dám đi ra.

Bà Huyền Trang im bặt, vốn chỉ là khẩu xà tâm phật, mà tính bà cũng có chút nóng nảy. Không ngờ lại thành ra thế này, nhưng vì tự ái, bà bèn bảo:

- Vậy thì anh hãy dỗ nó đi, em mệt quá rồi, con với cái. Việt Tình ngoan là thế, con bé này thì lại...

- Ý con là ba mẹ đây không biết dạy cháu đúng không? - bà nội Việt Phương cho rằng con dâu trách mình không dạy cháu - Con bé vốn ngoan ngoãn, chỉ tại tụi bây về nó mới như thế. Hai vợ chồng tụi bây, bỏ mặc con cái cho vợ chồng già này nuôi, ba bốn tháng mới về nhà một lần thăm nó, bây nghĩ cứ mua cho nó nhiều quà thì nó sẽ vui sao. Cái nó cần là tình thương của bây kìa. Đêm nó nằm với tao gọi ba gọi mẹ, bây có hay không hả. Tao thương cháu tao bị ba mẹ bỏ rơi, một câu mắng cũng không nỡ nói, tụi bây từ xa về, không xót con thì thôi, vì sao mở miệng là mắng ****, là đòi đánh hả.

Ông Việt Tuyên thấy mẹ nổi giận mắng thì hổ thẹn vô cùng, ông ghen ngào nói:

- Mẹ, con xin lỗi mẹ. Là tụi con đã sai, đáng lí dù bận cỡ nào cũng không nên bỏ rơi con bé như thế.

- Mẹ à, con không có ý trách mẹ không biết dạy cháu đâu, con chỉ là nhất thời nóng giận nên mới nói thế. Con biết ba mẹ cực khổ nuôi dạy con gái mình, con mang ơn ba mẹ không hết nữa là. Con cũng biết mình có lỗi với con bé nhiều nên lần này về đây là để rước con bé lên thành phố ở, cho gia đình sum tụ, cho có chị có em với Việt Tình - Bà Huyền Trang thấy mẹ chồng nổi giận thì sợ hãi, vội vã giải thích.

- Con không đi, con không về nhà đâu. Con muốn ở đây với nội thôi - Việt Phương đang ngồi co rúm trên giường của chú Nhân bên trong bỗng hét lên.

- Bé Phương, con ngoan, về thành phố có nhiều thứ đẹp lắm, con thích cái gì ba đều mua cho con - Ông Việt Tuyên bèn lên tiếng khuyên con gái - Ba sẽ mua cho con nhiều đồ chơi nhiều quần áo đẹp, nhiều bánh kẹo ngon.

- Con chẳng phải bảo ba mẹ bỏ rơi con hay sao. Bây giờ ba mẹ đưa con về nhà, bù đắp cho con. Ba mẹ sẽ thương con như thương chị Việt Tình.

- Con không cần, con không thèm những thứ đó, con muốn ở đây thôi – Việt Phương hét lớn tiện tay chụp lấy cái bình nước bằng thủy tinh trên bàn sách của chú Nhân quăng mạnh về phía cửa bày tỏ sự phản đối của mình.

Cả nhà nghe tiếng đổ vỡ thì kinh sợ, cuống quýt cả lên, không ai nghĩ một cô bé như Việt Phương lại bày tỏ thái độ quyết liệt như thế.

- Bé Phương, cẩn thận đó con, coi chừng đứt tay đùa chân – Bà nội hốt hoảng kêu lên .

- Mau gọi điện cho thằng Nhân về bảo nó mở cửa – Ông nội Việt phương này giờ không lên tiếng cũng hoảng sợ bảo.

Ông Việt Tuyên cũng vội vàng lục tìm điện thoại bấm số em trai gọi.

- Việt Phương, con đứng yên một chỗ nha, coi chừng dẫm phải miến chai. Con là con của mẹ, mẹ chỉ nói thế thôi chứ không nỡ đánh con đâu – Bà Huyền Trang thấy mình sai nhiều vội vàng nhận lỗi – Là mẹ sai, mẹ xin lỗi con.

Cũng may ngay lúc đó chú Nhân trở về, lập tức dùng chìa khóa mở cửa vào phòng. Việt Phương nhìn thấy người mở cửa thì co rúm lại, nhưng thấy người bước vào là chú Nhân thì đứng bật dậy lao đến ôm lấy chú Nhân. Chú Nhân cũng bế lấy đứa cháu gái nhỏ của mình vỗ về.

- Chú Nhân, con không muốn về nhà đâu, không muốn về đâu.

- Bé Phương ngoan, chú sẽ không để ba mẹ bắt con về đâu, đừng sợ.

- Chú hứa nha – Việt Phương meo mào yêu cầu.

- Chú hứa đó.

Được lời hứa của chú Nhân, Việt Phương nguôi ngoai nỗi sợ ngay lập tức. Cô bé vẫn bu lấy chú Nhân không chịu xuống, từ lúc ở nhà nội, hay nói chính xác hơn, từ lúc chú Nhân nhảy xuống hồ cứu Việt Phương, bé Việt Phương khi ba mẹ bỏ cô bé lại, bất giác Việt Phương thấy tin tưởng vòng tay của chú vô cùng. Đôi khi ông bà nói cô bé không nghe, nhưng chỉ cần chú Nhân lên tiếng, Việt Phương lật tức nghe lời.

Cho Việt Phương ăn rồi dỗ cô bé ngủ xong thì Cảnh Nhân nhìn anh chị hai mình khẽ nói:

- Em thấy con bé sống ở đây cũng khá tốt. Nó còn nhỏ, không khí dưới quê khá thích hợp với nó, chị xem, giờ nó hoạt bát hơn xưa nhiều. Thôi thì cứ để nó ở đây thêm một thời gian nữa, đợi nó lớn rồi hiểu chuyện, em sẽ lựa lời bảo nó trở về.

Ông Việt Tuyên và bà Huyền Trang nhìn nhau hồi lâu rồi thở dài gật đầu.

- Ê Phương, tui nghe nói, chị gái bà trên phố mới về đúng không? Sao không dẫn ra đây chơi, nghe nói người thành phố đẹp lắm – Giọng ngọng nghịu của thằng Hiền vang lên khi cả đám đang ngồi chơi bắn bi.

Việt Phương lườm mắt nhìn thằng Hiền không thèm đáp, cô bé tiếp tục nhắm bắn viên bi còn lại cần tiêu diệt.

- Póc....

- Thắng rồi....haha....mấy ông mau đưa bi đây – Con Thắm vui mừng hớn hở chìa tay đòi bi của ba thằng con trai.

Thằng Hiền, thằng Nam, thằng Hải quệt mũi miến cường đưa bi cho con Thắm, trong bụng vừa tức vừa không cam tâm. Tức vì bị mất số bi mới mua về tay túi con gái, vừa không cam tâm vì là con trai mà cả ba thằng chẳng lần nào thắng được Việt Phương cả. Nhưng nói chung vẫn thích chơi với Việt Phương.

Bỗng nhiên một bé gái, xinh như búp bê, mặc váy dài qua gối, váy màu hồng kẻ sọc có thất lưng ngoài sau , đầu cài một cái cài màu xanh hình con bướm rất đẹp đang cầm trên tay một cây bánh khá ngon lành. Con Thắm và con Thảo nhìn thấy thì tỏ vẻ thèm thuồng, xóm què như tụi nó, dù cha mẹ có tiền, nhưng quần áo thôn quê dù mắc tiền đến thế nào cũng không thể so với quần áo đẹp thời trang của thành phố, càng không thể so với hàng hiệu mặc trên người của Việt Tình.

Việt Tình đi đến, nở nụ cười đẹp rạng ngời của mình nhìn mọi người nói:

- Chào các bạn. Chơi gì thế, ình chơi chung với. Mình tên Việt Tình , là chị gái của Việt Phương.

Việt Phương nhìn chị gái mình một cách lạnh lùng, rồi quay đi, cô bé mãi mãi không quên cái ngày chị gái bỏ rơi mình leo lên xe một cách ích kỷ như thế.

- Chị mặc đẹp như vậy, chơi với tụi này, mắt công dơ áo đẹp.

- Không sao, dơ thì thay cái khác, dù sao thì chị cũng có nhiều đồ đẹp lắm – Việt Tình tươi cười đáp.

- Nhưng mà tui không thích chơi với chị - Việt Phương cộc cằn đáp rồi quay lưng bỏ đi.

Về mặt Việt Tình bỗng sụ xuống, cô bé bặm môi nhìn Việt Phương và đám trẻ con xung quanh. Sau đó nhìn đáp trẻ giờ ra hộp bánh trên tay mình, cao giọng nói:

- Nếu chơi với mình, mình sẽ cho các bạn ăn bánh. Đây là loại bánh ngon nhất ở thành phố đó, phải có nhiều tiền mới mua được. Ngon lắm đó. Thế nào mọi người muốn ăn không?

Đám trẻ nghe Việt Tình nói thì đưa mắt nhìn hộp bánh ngay, tuy chúng không biết rằng hộp bánh đó ngon thế nào, nhưng ánh mắt thèm thuồng thấy rõ. Tuy vậy, hộp bánh đó không đủ sức quyến rũ để tụi nhóc làm mất lòng Việt Phương. Đối với tụi nhóc Việt Phương chính là thủ lĩnh, tuyệt đối tuân phục.

Tụi nhóc quay lưng bỏ đi theo Việt Phương, Việt Tình càng bực tính, cô bé tháo chiếc nơ cài tóc của mình bảo với hai cô bé Thẩm và Thảo:

- Nếu hai bạn chơi với mình, mình sẽ tặng bạn hai bạn rất nhiều đồ đẹp.

Nhưng hai cô bé nhìn chiếc nơ xong thì bĩu môi, chiếc nơ rõ ràng là rất đẹp, nhưng những thứ này, cứ vài tháng, Việt Phương lại cho chúng hết cả. Toàn là những thứ ba mẹ mua gửi về, nhưng Việt Phương chẳng bao giờ ngó ngàng tới. Ba mẹ càng mong cô bé trở thành con gái thì cô bé càng đi ngược ý muốn của họ.

Việt Tình thấy tụi nhóc chẳng bị mình mua chuộc, nhưng ở nơi buồn chán này chỉ có thể chơi với tụi nhóc này mà thôi, đánh lẻo đẻo theo sau.

Việt Phương đang đi thì thấy quán hàng khô của bà Hoa trước mặt, nhớ lại chuyện hôm qua bà ta dám đi kể cho ba mẹ cô bé nghe, không khỏi tức giận, bà ta đứng là ăn không được, phá cho hôi mả. Cho nên cô bé quyết định phá bà ta một phen. Việt Phương bèn kể tai nói nhỏ với đám nhóc, bọn chúng cười khúc khích khi nghe Việt Phương nói.

Việt Tình cũng tò mò không biết là Việt Phương và đám trẻ định làm gì, cô bé đứng sang một bên chờ đợi.

Lát sau Việt Tình thấy bọn nhóc chờ cho bà Hoa đi ra ngoài chợ mua đồ, bèn chạy đến mở cửa chuồng vịt nhà bà, sau đó lùa chúng hết vào trong sân quán rồi đóng cửa lại. Bầy vịt hơn 30 con, dù chưa bị là bao, nhưng với cường độ đào thải của nó, chắc chắn bà Hoa phải mệt nhọc dọn dẹp cho xong mới mong buôn bán được.

- Ê Phương, tao tìm được hai quả trứng vịt hình như bị hư rồi để tao thấy lên nóc nhà, cho nó thúí hoắc để bà khỏi bán luôn – Thăng Nam cười đắc ý đề nghị.

- Thôi đủ rồi. Bỏ hai quả trứng đi. Dưới sân bà ấy còn dọn được. Trên nóc làm sao dọn – Việt Phương cau mày đáp, dù có ghét bà Hoa thế nào đi nữa, cô bé cũng không làm chuyện quá đáng hơn nữa như thế.

Làm xong xuôi mọi việc, bọn trẻ khoái trí phỉu tay ra về. Chờ cho tới khi bà Hoa về quán thì quán của bà cũng tành bành vì *** vịt và phải tìm cách lùa đàn vịt đi ra chuồng. Bọn trẻ vui vẻ hùa nhau chạy về nhà Việt Phương rồi thi nhau nhảy tồm xuống hồ nước thỏa mãn vùng quấy bơi lội. Đương nhiên về khoản bơi lội Việt Phương hoàn toàn mù tịt, một lần bị rấn cần, suốt đời sợ dây thừng, cô từng bị té xuống nước suýt tí nữa là chết, cho nên cô bé chỉ đứng ở trên nhìn tụi bạn tắm vui vẻ giữa trời nấn chan chan mà thôi, cũng may hàng dừa soi bóng, mặt hồ mát rượi, tụi trẻ thỏa thích tung tăng.

Việt Tình thấy bọn trẻ phá phách như vậy, lại không chịu chơi với mình mà chỉ mãi chơi với Việt Phương thì bực mình vô cùng. Cô bé nhìn hai trứng vịt thăng Nam để lại dưới đất, dường như đã có vết nứt, nhớ lại lời thăng Nam đã nói, Việt Tình cố ý nhặt hai quả trứng, dùng sức ném lên nóc lá che quán chòi bán

hàng của bà Hoa. Trứng vịt vốn bị nứt thêm va đập nhanh chóng bể nứt ra bám vào từng phiến lá, rồi lăn vỏ rơi lộp bộp xuống nền đất.

Việt Tình cười dặt ý nhìn tác phẩm của mình vừa hoàn thành, trứng hột vịt bị ung, bị vỡ ra thúi vô cùng. Cô bé phải trừng trị đám trẻ kia và Việt Phương mới được, phải cho chúng một bài học. Để chúng thấy việc không chơi với cô bé phải lãnh hậu quả gì.

Đợi đến khi bà Hoa trở về, nhìn thấy cái quán của mình tanh bành như thế thì hết lên, Việt Tình giả vờ ngây thơ kể tội Việt Phương và đám trẻ.

Việt Phương đi chơi về tâm trạng rất vui vẻ, cô bé nhảy chân sáo vào tới sân nhà bèn gọi to:

- Nội ơi, con đã về.

Chẳng thấy tiếng trả lời, Việt Phương đoán bà nội đã đi sang nhà hàng xóm trò chuyện đời với mấy người bạn già của bà. Cô bé nhìn lại những bông hoa trên tay mình, đó là những bông hoa dại trên cánh đồng mà cả một buổi Việt Phương hái được khi lũ trẻ bạn cô bé tung tóe dưới sông.

Việt Phương muốn tặng những bông hoa này ẹ.

Tuy Việt Phương rất giận ba mẹ đã bỏ rơi mình, nhưng cô bé vẫn khát khao tình cảm thương yêu của họ. Chẳng có đứa trẻ nào không yêu thương ba mẹ của mình, dù ba mẹ có lỗi với nó bao nhiêu đi chăng nữa. Việt Phương cũng vậy. Tuy tỏ vẻ xa cách, nhưng cô bé vẫn luôn mong muốn mẹ nhìn mình cười âu yếm gọi: "Con gái của mẹ ời" và như thế, cô bé sẽ sung sướng sà vào lòng mẹ mà nũng nịu như Việt Tình thường làm.

Những giận hờn ngày hôm qua cứ theo cơn gió bay đi mất, chỉ còn lại tình yêu với ba mẹ mà thôi.

Việt Phương hí hửng đi vào trong, tay còn mân mê bó hoa dại đủ màu sắc, đủ loại hoa mà cô bé có thể hái để tặng mẹ. Mỗi khi về đây, lần nào Việt Phương cũng theo chú Nhân đi chơi ngoài ruộng, lần nào cô cũng hái những đóa hoa dại để đem về tặng mẹ. Lần này, cô bé cũng hái, vui vẻ bước vào nhà, vừa lên tiếng gọi với niềm vui phấn khởi:

- Mẹ ơi mẹ!

- Con đi đâu giờ này mới về - Bà Huyền Trang bỗng xuất hiện với gương mặt kém vui, hay nói đúng hơn là cực kì tức giận – tại sao con càng lúc càng hư như thế hả.

- Con đi chơi với các bạn – Việt Phương có chút sợ sệt đáp, tay siết chặt bó hoa dại mình đang cầm.

- Lại là cái lũ hư hỏng đó – Bà Huyền Trang cau mày tức giận phán.

Việt Phương có chút không hài lòng khi nghe mẹ nói bọn trẻ bạn mình như thế, cô bé liền cự cãi lại:

- Các bạn ấy không có hư hỏng.

- Không hư hỏng! BẮT VỊT BỎ VÀO QUÁN NGƯỜI TA, CÒN CHƠI TRỨNG THỐI LÊN NÓC NHÀ NGƯỜI TA MÀ BẢO LÀ KHÔNG HƯ HỎNG Ờ – Bà Huyền Trang giận dữ quát lớn – Để người ta đến tận nhà mắng vốn như thế. Con có biết mẹ xấu hổ đến thế nào hay không hả. Sao con lại có thể hư đến mức như thế, con làm như thế, người ta sẽ bảo mẹ không biết dạy con, con có biết hay không hả.

Việt Phương giật nảy mình, không ngờ bà Huyền Trang lại biết được sự việc nhanh đến như vậy. Nhưng rõ ràng, Việt Phương nhìn xung quanh không có ai hết, mới dám làm mà, vì sao bà Hoa lại biết được mà đến mắng vốn như thế cơ chứ. Cả đám cũng chỉ là lừa vịt vào mà thôi, chứ cũng đâu có quăng trứng lên nóc nhà. Chẳng lẽ thằng Nam lén lút quăng lên nóc nhà bà Hoa nên mới bị ai bắt gặp hay không? Nhưng từ trước đến giờ, thằng Nam ít khi nào dám làm trái ý của cô bé lắm.

Việt Phương cắn môi cuối đầu im bặt, chấp nhận nghe lời mắng của mẹ mình.

- Từ nay mẹ cấm con đi chơi cùng tụi đó nữa, bọn chúng chỉ toàn dạy hư con mà thôi – Bà Huyền Trang cho rằng, Việt Phương từ nhỏ vốn hiền lành, ngoan ngoãn, do chơi chung với đám trẻ hư dưới quê nên mới trở nên cứng đầu ngỗ ngược như thế. Cho nên bà quyết ngăn cản con gái giao du với bọn trẻ hư hỏng đó.

- Mẹ, các bạn ấy không dạy hư con. Bắt vịt bỏ vào quán dì Hoa là ý của con, chọi trứng lên nóc nhà cũng là ý của con. Các bạn ấy là nghe theo lời con mà thôi – Việt Phương không tán đồng ý kiến của mẹ, cô bé dậm chân đáp – Mẹ đừng có hề chút là nghĩ xấu các bạn ấy.

Bà Huyền Trang nghe con gái cãi lại mình thì càng giận thêm, bèn nói:

- Mẹ vốn suy nghĩ xem có nên để con lại đây hay không. Nhưng lần này, dù ai nói gì, mẹ cũng nhất quyết không để con lại đây đâu. Ba ngày nữa, theo ba mẹ về nhà.

- Con không về. Con không thích cái nhà đó – Việt Phương nhìn bà huyền Trang trừng trừng đáp, nhất quyết không chịu về thành phố.

- Con.....Không về cũng phải về - Bà Huyền Trang cũng phản ứng không kém, bà quyết không cho con gái cơ hội phản kháng.

- Con ghét mẹ lắm – Việt Phương hét lên rồi ném bó hoa cỏ dại mà mẹ thích xuống đất trước mặt bà Huyền Trang sau đó quay đầu chạy đi.

- Việt Phương....Việt Phương...- Bà Huyền Trang thấy con gái tức giận bỏ chạy thì giật mình vội vã kêu lại, nhưng Việt Phương đã nhanh chóng biến mất trên con đường quê đầy cây mát.

Lòng bà Huyền Trang bỗng sợ hãi, có phải bà đã quá đáng khi mắng những đứa trẻ ấy hay không? Trẻ con thường nghịch ngợm, đôi khi người lớn còn không thể theo kịp trò đùa của chúng. Mà trẻ con thường thích kết bạn cùng nhau, bà lại cấm chúng chơi chung, có phải là đã làm tổn thương đến tình cảm của chúng hay không. Bà đột nhiên cảm thấy mình chẳng thể hiểu được đứa con dao mình đứt ruột để ra này, có phải là do 3 năm tình cảm cách rời kia không.

Đột nhiên nhìn lại, bà thấy mình đã bỏ rơi đứa con gái quá lâu rồi, thật có lỗi với nó.

Việt Tình đứng trong nhà nhìn ra, cảm thấy hả hê khi mẹ mắng Việt Tình, cho đáng tội ai bảo không chịu cho cô bé chơi chung chứ. Nhưng khi nghe mẹ bảo muốn dẫn Việt Phương về nhà thì tái mặt. Việt Phương giờ không giống như đứa em nhỏ ngốc nghếch nghe lời nữa. Càng không thích chơi trò tráo đổi thân phận với Việt Tình nữa. Vậy thì mỗi khi cô bé gây lỗi, không ai nhận tội thay, ba mẹ sẽ giận như thế nào đây. Không có Việt Phương, ba mẹ cưng chiều, không nỡ trách phạt. Nếu có Việt Phương, như vậy chẳng thể nào làm nũng như trước nữa.

Việt Tình cắn môi, cô bé không muốn Việt Phương cùng về nhà chút nào cả.

4. Chương 4

Việt Phương tức giận chạy đi, cô bé chẳng biết đi đâu, chỉ muốn chạy khỏi mẹ mà thôi.

Tụi bạn cũng vừa thay quần áo xong, thằng Hiễn được ba nó ột rổ khoai sòng, nó mừng rỡ kêu thằng Nam cùng bê ra chỗ tụ tập để nướng khoai ăn. Thằng Hải có nhiệm vụ đi kêu mấy đứa con gái. Nó thấy Việt Phương đang cầm đầu chạy thì gọi lại:

- Phương! Bà đi đâu đó.

- Tui muốn đi khỏi nhà – Phương đứng lại đáp cộc lốc.

- Thằng Hiễn có một rổ khoai kia, đang chuẩn bị nướng, đến đó thôi – Thằng Hải chẳng hiểu mô tê gì những cũng bảo.

- Ừ.

Việt Phương liền đi cùng thằng hải đến chỗ tụ tập của tụi nó , nơi đám bạn đang chuẩn bị củi để lùi khoai.

Chỗ tụ tập của tụi nó là sau hè của một ngôi đình trong làng, chỉ đến ngày lễ lạc gì đó thì đình mới đông người tụ tập. Bình thường thì vắng hoe, cho nên đám nhỏ tụi nó thích tụ tập chơi trò chơi, la hét om xòm mà không sợ phiền đến ai, không sợ ai mắng mình.

Thấy Việt Phương đến tụi nhỏ vui mừng hơn hờ rồi bảo:

- Mau lên, tắm xong thì bụng đói cả rồi.

Ở bên đám bạn, Việt Phương chẳng còn buồn phiền gì nữa, cô bé hòa mình vào trong cuộc chơi vui vẻ. Nhưng đến khi trời gần tối, tụi nó phải về nhà, thì Việt Phương ngồi im không chịu về.

- Sao vậy. Sao bà không về nhà – Con Thắm nhìn Việt Phương rồi hỏi.

Việt Phương bèn kể hết mọi chuyện với tụi bạn mình nghe. Cô bé quay sang hỏi thằng nam:

- Có phải mày chơi trứng thúi lên nóc nhà dì Hoa hay không? Tao đã bảo mày đừng chơi mà.

Thằng nam nghe Việt Phương hỏi thế thì ngơ ngác đáp:

- Đâu có, tao đâu có chơi. Mày chẳng bảo, chơi lên nóc nhà thì không thể nào dọn được mà, tao đâu có dám chơi. Tụi bây tin tao đi, tao có thể thề đó...

- Vậy thì ai chơi? – Con Thảo dăm chiêu nghĩ.

Ngoài tụi nó ra, chỉ có Việt Tình là leo đèo đi theo thôi. Như vậy chắc chắn là Việt Tình đã chơi chứ không ai hết, đã vậy, dì Hoa biết chuyện bọ nó làm, chắc hẳn là do Việt Tình đã móc lại mà thôi.

Việt Phương cắn môi đầy tức giận .

- Mà bây giờ mày định tính sao hả Phương – Thằng Hải đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Tính gì? – Việt Phương ăn nói cộc lốc.

- Ờ thì ...cái vụ về lại nhà mày ở thành phố đó – Thằng Hải gãi gãi đầu trông nó có vẻ buồn bã nói.

- Phương, mày đừng về thành phố nha, mày đi rồi, tụi tao sẽ buồn lắm đó – Con Thắm meo máo nói, nó nắm tay Việt Phương .

- Phải đó, tụi tao không muốn mày đi đâu Phương, không có mày thì không có vui – Thằng Hiền cũng nhìn nó với ánh mắt buồn vô hạn nói.

Tụi trẻ chơi với nhau bao nhiêu lâu rồi, thật sự mà nói, có Việt Phương, tụi nó lúc nào cũng thấy vui hết. Hết chơi trò này đến chơi trò khác. Thích nhất là chú Nhân rất thương Việt Phương, cho nên thường giúp bọn trẻ làm những thứ chúng thích. Lâu lâu còn được chú mua bánh cho ăn, bánh kẹo ba mẹ Việt Phương gửi về, tụi nó cũng được hưởng ké.

- Tao sẽ không về đâu – Việt Phương đanh mặt đáp lời chúng.

- Thật sao – Con Thảo mặt mày hớn hở nhìn Việt Phương hỏi những ngày sau đó nó trở lại về mặt buồn xé bả – Mày là con ba *****, ba ***** muốn mày về, mày làm sao cãi lại được. Ba ***** thế nào cũng bắt mày về nhà mà thôi.

- Phải đó – Thằng Nam cũng tiu nghỉu đáp.

- Hay là.....- Thằng Bảo....cái thằng mà bọn trẻ ăn cắp xoài bán kiếm tiền cho nó mua thuốc cho bà nội, lúc này cũng có mặt tham dự buổi tiệc khoai lang nướng của bọn nhóc bèn lên tiếng nói -mày trốn đi.

Tất cả bọn trẻ đều quay đầu nhìn thằng Bảo, thằng này có chút bối rối, hắng giọng nói tiếp:

- Chỉ có cách này thôi. Con Phương trốn tạm ở đâu đó mấy ngày, để đến khi ba mẹ nó về lại thành phố, lúc đó nó mới đi ra ngoài. Tụi bây thấy sao?

Thằng Bảo liếc mép hỏi hộp nhìn đám trẻ chờ đợi ý kiến. Cả bọn đều nhìn Việt Phương im lặng, chờ đợi quyết định của cô bé.

- Được, quyết định như vậy đi – Việt Phương gật đầu.

- Vậy thì cứ trốn đi. Đến lúc đó, tụi tao sẽ thay phiên nhau đem thức ăn nước uống ày, đừng lo chết đói – Thằng Nam tỏ vẻ chí khí bả.

- Nhưng tao nên trốn ở đâu mà người nhà tao không tìm ra kìa. Chứ cái xóm này, chỗ nào mà mọi người không biết tao chứ - Việt Phương nghiêm mặt bảo.

- Tao có một chỗ trốn rất lí tưởng – Thăng Bảo đột nhiên lên tiếng nói.

Việt Phương về nhà tự mình tắm rửa sạch sẽ trong khi Việt Tình phải chờ mẹ tắm cho, ở quê không giống như thành phố, không có vòi nước nóng, tắm nước lạnh, Việt Tình không quen, nên lúc nào cũng mẹ nheo đôi mắt phải nấu nước sôi mới chịu tắm.

Việt Phương nhìn thái độ của bà Huyền Trang cứng chùi Việt Tình thì thấy tủi thân vô cùng, vì sao mẹ chưa từng tỏ ra dịu dàng với cô bé bao giờ. Giả vờ bấu môi khinh rẻ Việt Tình, Việt Phương bỏ đi lên nhà trên.

Cũng may, ông Việt Tuyên, ba cô bé lại rất thương cô. Một người đàn ông duy nhất trong nhà, nên tình thương của ông chia sẻ đều cho hai đứa con gái. Ông càng thương Việt Phương hơn vì bị bỏ rơi mấy năm nay.

- Ngày mốt ba về thành phố rồi, cho nên mai ba sẽ dẫn con đi ra chợ huyện, con thích gì ba sẽ mua cho con.

- Thật hả ba. Ba mua cho con nhiều tranh vẽ nha ba – Việt Phương reo lên mừng rỡ.

- Ủ - Ông Việt Tuyên mỉm cười gật đầu.

- Mua thêm cho con bút màu và màu vẽ nha ba – Việt Phương nói thêm.

- Được – Ông Việt Tuyên nhìn thấy ánh mắt mong đợi của con gái thì vui trong lòng, thỏa mãn niềm vui của con cái điều là niềm vui của ba mẹ .

Việt Tình tắm xong thấy ba và Việt Phương nói chuyện vui vẻ với nhau như thế thì có chút bực dọc. Việt Tình lao đến ôm chầm ông Việt Tuyên từ phía sau rồi nhõng nhẽo vòi vĩnh:

- Ba, ba mua cho con nữa nha ba.

Bình thường Việt Tình đòi gì cũng đều được, không ngờ lần này ông Việt tuyên lại từ chối còn nghiêm khắc dạy dỗ:

- Lần trước ba mua cho con rất nhiều, nhưng con chơi vài bữa là chán, rồi quăng bỏ lung tung. Ba sẽ không mua cho con nữa đâu. Về nhà nhặt lại mấy thứ đó mà dùng.

Việt Tình nghe vậy thì xụ mặt buồn xo, dậm chân hậm hực nói:

- Con ghét ba.

Nói xong thì bỏ chạy ra nhà sau đầy hờn dỗi.

- Nhưng con thương ba – Việt Phương kể tai ba nói nhỏ khiến ông Việt Tuyên vui vẻ cười lớn xoa đầu cô.

Đến khi cả nhà cùng tụ họp ăn cơm, bà Huyền Trang bỗng buông đũa xuống nhìn ba mẹ chồng lần nữa nói:

- Ba mẹ, con suy nghĩ kỹ rồi, con quyết định sẽ đưa Việt Phương về thành phố. Con thấy điều này là cần thiết cho con bé. Thành phố có đủ điều kiện sống tốt cho con bé hơn. Hơn nữa con có thể tự mình dạy bảo nó, chăm sóc nó. Dù sao con cũng là mẹ của nó, con không thể để con mình ở xa hoài như vậy được. Lúc trước vì công việc bận rộn nên bắt buộc dĩ mới phải gửi cho ba mẹ. Nhưng hiện tại công việc đã ổn định rồi, con muốn rước Việt Phương về nhà. Điều kiện học hành ở thành phố tốt hơn, chương trình học cũng tiếp cận được với kì thi đại học hơn. Tương lai sau này của Việt Phương sẽ vững chắc hơn.

Ông bà nội Việt Phương nghe nói thì buông đũa trầm mặt, dù sao mẹ Việt Phương nói cũng đúng, thành phố tốt hơn là thôn quê này. Dù sao họ cũng là mẹ con của nhau, ai lại nỡ chia cắt mẹ con người ta, một phần là ở thành phố, việc học sẽ tốt hơn, tương lai sẽ được bảo đảm hơn. Chỉ là...ông bà đã quen với sự có mặt của Việt Phương, nếu không có tiếng nói nụ cười gọi ông gọi bà của cô bé, họ sẽ thấy buồn và cô đơn rất nhiều.

- Tụi con vậy – Ông nội Việt Phương bèn lên tiếng.

Bà nội Việt Phương chỉ lặng lẽ đứng dậy rồi bảo:

- Tụi con ăn trước đi, mẹ muốn nằm nghỉ một lát.

- bà cứ nhất định nói chuyện này trong bữa cơm mới được hay sao – Ông Việt Tuyên thấy mẹ bỏ cơm biết mẹ rất buồn nên quay sang trách vợ.

Bà Huyền trang muốn cãi lại nhưng nghĩ lại rồi thôi. đành lặng thinh ăn cơm.

Việt Tình thấy mẹ lần nữa nhắc chuyện đưa Việt Phương về nhà liền nói:

- Chẳng phải em ấy không muốn về nhà hay sao. Ba mẹ cứ để em ấy sống với ông bà cho vui.

- Con nít biết gì mà nói – Bà huyền Trang mắng con gái.

Việt Tình xụ mặt cuối đầu ăn cơm trong ẩm ức.

Cảnh Nhân thấy anh chị hai đã quyết định như vậy rồi thì chỉ có thể thở dài lo lắng nhìn Việt Phương để xem thái độ của con bé thế nào. Nhưng bất ngờ là Việt Phương chẳng nói tiếng nào phản đối, cô bé vẫn ăn uống bình thường, giống như không hề nghe thấy những lời nói vừa rồi. Còn vui vẻ gấp đồ ăn ọi người.

Ông Việt tuyên thấy con gái không phản ứng dữ dội như trước nữa bèn dỗ ngọt:

- Việt Phương, về đến thành phố, có nhiều màu vẽ đẹp lắm, con thích cái nào ba mẹ đều mua cho con.

- Dạ ...- Việt Phương vui vẻ gật đầu rồi tiếp tục ăn cơm của mình.

Bữa cơm hôm nay do bà Huyền Trang nấu, thấy con gái ăn nhiều, bà tưởng rằng mình nấu ăn hợp ý con bèn hào hứng gấp thêm thức ăn cho con gái:

- Ăn thêm đi con, mai một về thành phố, con thích ăn gì, mẹ đều nấu cho con ăn.

- Dạ.

Bà huyền Trang cảm thấy rất hài lòng khi thấy con gái ngoan ngoan chứ không bướng bỉnh như mọi khi, bà vui lắm. Việt Tình thì thấy ba mẹ ai cũng tranh thủ lấy lòng Việt Phương để mong cô bé đồng ý lên thành phố thì tức giận lắm, vùng vằng chén cơm mãi.

Đến tối, Việt Phương vốn hay ngủ chung với ông bà nội, nhưng hôm nay cô bé đòi qua ngủ chung với chú Nhân. Vì thỉnh thoảng Việt Phương vẫn hay sang ngủ với chú nên cả nhà chẳng ai nghi ngờ gì hết. Ngủ đến nửa đêm, Việt Phương mở mắt thức dậy rồi đi ra ngoài.

Ông bà nội già nên thường khó ngủ, chỉ cần Việt Phương trở mình cũng làm họ thức giấc, còn chú Nhân thì khác, chú ngủ rất say, thường là ngủ một mạch đến sáng. Cho nên tối Việt Phương mới muốn ngủ với chú để nửa đêm trốn đi, đến nơi mà thằng Bảo đã chỉ về.

Việt Phương chẳng đem gì nhiều, cô bé chỉ đem theo mấy bộ đồ đã chuẩn bị sẵn từ tối, mở chốt cửa sau lên lút chập chững trong đêm tối trốn đi. Trước khi rời đi, Việt Phương quay đầu lại nhìn nhà mình lần nữa, một giọt nước mắt rơi xuống rồi bị cô bé nhanh tay quẹt đi.

12

Nơi chốn bình yên

Sáng sớm như thường lệ, bà nội của Việt Phương thức dậy nấu nước châm trà để ông nội Việt Phương có thể uống vào buổi sớm. Dùng trà sáng là thú vui tao nhã của những người dân quê. Đun nước sôi xong, bà cầm chổi trâu cao (hình như ngoài bắc gọi là chổi sơ dừa ấy) mở cửa sau ra ngoài quét sân, xung quanh nhà bà đây cây cao bóng cả, cho nên cứ hễ chiều đến trời lộng gió, lá sẽ rụng đầy sân. Một đêm đến sáng, mặt sân toàn là lá khô, đặc biệt là mùa thu, cây rụng là nhiều.

Bà nội giật mình khi biết cửa sau nhà bà mở không khóa, nhưng đêm qua trước khi đi ngủ, bà đã khóa cửa cẩn thận trước sau rồi, tính người già luôn cẩn thận như vậy. Giật mình hoảng hốt cho là có trộm, nhất là khi chúng biết con trai con dâu bà ở thành phố về, biết đâu chúng mò vô kiếm lợi.

Nghĩ vậy bà vội vã chạy đến trước cửa phòng của hai vợ chồng ông Việt Tuyên gọi cửa ầm ầm. Hai vợ chồng giật mình chạy ra mở cửa phòng, nghe mẹ nói rõ mọi chuyện, cũng hốt hoảng lục đồ đạc xem có mất mát cái gì hay không? Sau đó thở phào nhẹ nhõm vì họ không mất mát thứ gì hết. Người nào người nấy đều

ngạc nhiên vì không biết tại sao cửa sau nhà lại bật mở cho đến khi Cảnh Nhân mở cửa bước ra thông báo Việt Phương đi đâu mất rồi. Cả nhà đều trở nên hoang mang.

- Tất cả đều tại hai vợ chồng bây hết – Bà nội Việt Phương bật khóc trách móc con trai và con dâu – Tại tội bây cứ nhất quyết bắt con nhỏ lên thành phố, cho nên nó sợ mà bỏ trốn như thế.

Vợ chồng ông Việt Tuyên cũng không ngờ đứa con gái nhỏ chỉ mới 9 tuổi lại gan to đến nỗi dám bỏ nhà, nghĩ là vừa giận vừa tự trách. Giận vì con cái ngang bướng không nghe lời, vừa tự trách bản thân không kiềm chế mềm mỏng khuyên giải con mà cứ áp đặt ép buộc nó phải làm theo trong khi đã không dạy dỗ nó bao lâu nay, nên mất dần lòng tin cùng sự yêu thương của nó.

Cả nhà phát hoảng tóa ra đi tìm khắp mọi nơi. Đến nhà của đám trẻ thường chơi chung, dỗ ngọt chúng để tìm địa điểm Việt Phương có thể trốn, nhưng đám trẻ được căn dặn từ trước, chỉ một mực bảo không biết, có chỉ thì cũng chỉ những nơi mà bọn trẻ thường hay chơi chứ không phải là chỗ Việt Phương đang trốn. Nhưng thật ra, người biết chỗ trốn đó ngoài thằng Bảo ra thì chẳng còn ai biết nữa. Mà thằng Bảo là một thằng bé vốn lẩm lì ít nói, miệng kín như bưng. Nó dù bị đánh chết cũng sẽ không hé lộ nữa lời.

Bà nội Việt Phương giận ba mẹ cô bé ra mặt, bà tấm tức khóc nói :

- Nếu không tìm được cháu gái tao, vợ chồng bây cũng đừng vác mặt về đây làm gì nữa.

Vợ chồng ông Việt Tuyên và bà Huyền Trang nhìn nhau chẳng biết nói gì, ông Việt tuyên cũng giận vợ, ông bỏ mặc bà, tự mình đi tìm con gái.

Bà Huyền Trang tức giận vô cùng, giận vì đã sinh ra một đứa con như thế, cũng hối hận vì năm xưa đã để Việt Phương ở đây. Bà nhìn Việt Tình đang đứng nép vào một góc, thì cảm thấy thật may mắn là bà vẫn còn một đứa con gái biết nghe lời.

Còn Việt Tình thì vui sướng khi biết Việt Phương không chịu về nhà, nếu như hôm nay không tìm ra Việt Phương, ngày mai họ sẽ về thành phố mà không có con bé.

Trong khi đó, Việt Phương trốn vào trong một căn biệt thự của một nhà giàu có sống trên thành phố. Căn biệt thự được xây để mỗi khi họ rảnh rỗi thì về đây nghỉ ngơi thư giãn, hít thở không khí trong lành ở thôn quê, tránh xa không khí ồn ào và đầy bụi bặm của thành phố.

Bà nội của thằng Bảo vốn được thuê đến trong coi quét dọn nhà này hàng tuần khi trước. Nay bà già yếu hay bệnh, nên đã giao lại ột chị trong xóm, tuy vậy, nhà thằng bảo vẫn còn lưu lại một chùm chìa khóa kho cũi phía sau căn biệt thự kia. Cho nên thằng Bảo đã bảo Việt Phương trốn ở đó. Sẽ chẳng ai hay, ai biết cho đến khi ba mẹ Việt phương trở lên thành phố.

Nhưng đó là nơi khá đáng sợ đối với một cô bé như Việt Phương. Kho cũi khá ảm ứot, quá tối, đầy gián chuột. Tuy Việt Phương không sợ gì những con vật này, nhưng cô bé chưa từng ở một mình trong bóng tối. Bóng tối đáng sợ đang vây chặt Việt Phương, tiếng những con chuột kêu chít chít trong đêm tối tạo cảm giác lạnh lạnh đáng sợ vô cùng.

Việt Phương có người đầy sợ hãi, nhưng giữa đêm tối, cô bé cũng không viết nên đi đâu. Nếu ra khỏi đây, người ta nhìn thấy thế nào cũng lôi cô bé về nhà mà thôi. Nhưng ở lại trong cái nhà kho này thì đáng sợ quá.

Việt Phương quyết định ban ngày thì trốn vào trong căn nhà kho này, còn ban đêm thì cô bé sẽ ra khỏi và nằm dưới mái hiên của phía sau căn biệt thự. Ở đó vừa sạch sẽ, vừa đỡ sợ, lại có ánh đèn từ trong nhà hắt ra.

Cô bé ôm cái túi quần áo ra nằm dưới mái hiên sau của căn biệt thự. Nền gạch lạnh lẽo, gió đêm thổi từng cơn ớn lạnh, một đứa bé tuy sống ở thôn quê như Việt Phương mưa nắng dãi dầm nhưng việc không có một mái nhà che mưa che gió thế này là chưa từng.

Việt Phương lôi quần áo ra vừa lót dưới nền gạch lạnh, vừa phủ lên người cho ấm, cô bé nằm sát một góc tường hy vọng tránh được phần nào gió lạnh. Thật may mắn, mấy ngày nay nắng ấm không có mưa, nếu không thì cô bé càng thể thảm hơn rất nhiều. Cũng may mắn là trời lạnh giá, nên muỗi cũng không không có để mà quấy rối cô bé thêm nữa.

5. Chương 5

Hải Phong đang mơ màng ngủ bỗng cảm thấy rất khó chịu nên tỉnh giấc, mồ hôi trên người cậu bé trải đầy. Mở mắt ra, ánh đèn ngủ dịu dặt nhẹ nhàng vào hốc mắt của cậu bé, Hải Phong thở ra một hơi dài đầy mệt mỏi. Nhìn lại căn phòng rộng rãi như trong trải lạnh lẽo này, lòng cậu bé thấy cô đơn vô cùng.

Dù cố gắng nhiều lần nhưng Hải Phong vẫn không cách nào hòa hợp với người mẹ kế của mình. Cậu bé mỗi khi nhìn thấy ba cùng vợ kế của mình vui vẻ bên nhau thì lòng Hải Phong lại khó chịu vô cùng, có lẽ cậu ích kỷ thay cho người mẹ quá cô của mình. Vị trí đó từng là của bà, ánh mắt cùng những lời yêu thương của ba Hải Phong từng thuộc về mẹ cậu. Cho nên khi ông dùng ánh mắt với nụ cười, lời nói ngọt ngào với một người phụ nữ khác khiến cậu thấy chướng mắt khó chịu.

Hải Phong đặc biệt khó chịu hơn khi mà mẹ cậu chỉ vừa mất chưa được nửa năm, ba Hải Phong đã cưới người đàn bà đó về.

Tuy bà ta luôn đối xử với Hải Phong rất tốt, nhưng dù cho bà ta có đối xử tốt thế nào thì giữa bà ta và Hải Phong đều có một khoảng cách nhất định nào đó mà vô hình dung không thể nào kéo lại được. Hải Phong đối với bà ta không phải ghét nhưng chẳng thích một chút nào.

Dù sao bà ta cũng là vợ ba Hải Phong, cậu bé cũng chẳng muốn phản đối, nhưng đối với hai người đó, Hải Phong xem như hai người xa lạ sống chung cùng một mái nhà.

Lần này Hải Phong được nghỉ hè, ba Hải Phong muốn đưa cậu bé và người vợ kế đi du lịch ở châu Âu, nhưng Hải Phong bảo rằng mình muốn về quê chơi, vì thích phong cảnh yên tĩnh.

Ba Hải Phong vì không thuyết phục được con trai, cũng không muốn thất hứa với vợ kế của mình nên đành chấp nhận để Hải Phong một mình, nhưng ông đã mượn người chăm sóc Hải Phong trong lúc cậu bé ở dưới quê này một mình.

Hải Phong đến đây được chăm sóc lo lắng từ cái ăn cái mặc, nhưng buổi tối người chăm sóc cậu cũng quay về với gia đình của họ, để cậu bé một mình ở trong căn biệt thự rộng lớn thế này. Cho nên Hải Phong, vốn đến đây trong cô đơn lạc lõng, chưa hề bước ra khỏi căn biệt thự lần nào hết, càng trở nên buồn bã hơn khi cứ đêm về là căn nhà chỉ còn lại mình mình.

Giật mình tỉnh giấc, Hải Phong không ngủ được, cậu bé ngồi dậy đi xuống nhà uống nước. Kính trong nhà là loại kính 1 chiều, từ bên trong nhìn ra có thể thấy rõ, nhưng từ bên ngoài nhìn vào thì không thấy gì.

Hải Phong đi xuống bỗng thấy một đồng hồ lồng nhùng còn nhúc nhích ở phía ngoài cánh cửa. Hải Phong có chút sợ hãi, đứng im nhìn cái đồng hồ lồng nhùng đó, trong nó nhỏ xíu, thỉnh thoảng lại nhúc nhích, Hải Phong liền đến gần hơn. Cậu bé bỗng nhìn thấy một gương mặt nhỏ nhắn có mái tóc dài, nước da ngâm đen đang nằm co quắp thật tội nghiệp trước trời đêm lạnh giá này.

Hải Phong mở cửa ra ngoài, trong lòng cậu bé có chút sợ hãi, cô bé này liệu có xảy ra chuyện gì hay không? Cậu vừa được học bài cô bé bán diêm, cô bé bán diêm vì trời lạnh mà bị chết cóng. Không biết cô bé này như thế nào rồi, liệu có bị chết cóng hay không?

Hải Phong mở cửa ra ngoài, nhìn nét mặt trắng bệch của Việt Phương trong chẳng khác gì một cái xác chết cả. Cậu nhóc hốt hoảng đưa tay lay lay người Việt Phương gọi khẽ:

- Này...này...

Cả người Việt Phương lạnh ngắt nằm im không còn nhúc nhích càng khiến Hải Phong hốt hoảng hơn nữa. Gọi mãi chẳng thấy cô bé trước mặt mình tỉnh lại, Hải Phong sợ hãi cho rằng Việt Phương đã chết. Cậu kéo tay đến nỗi chiếc áo khoác trên người Việt Phương cũng rời ra. Hải Phong lùi lại vài bước rồi ngã phịch xuống đất, cả người cứng đờ đầy sợ hãi. Hải Phong nhớ đến lúc mẹ mình mất, cả người ba cũng lạnh toát và trở nên trắng bệch như thế, rồi sau đó cứng đờ ra.

Tim Hải Phong không ngừng đập mạnh, cả người run bắn lên, sợ hãi không ngừng tăng bao bọc lấy cậu bé. Một đứa bé giữa đêm khuya giá lạnh, không một ai bên cạnh lại phải đối mặt với một xác chết, Hải Phong suýt tí nữa là tè ra cả quần của mình nếu như....

Việt Phương nằm co người bất động ngủ, cả đêm dài không ngủ với một đứa bé đang tuổi ăn tuổi ngủ như cô bé quả là một điều khó khăn. Cho nên cô bé dễ dàng chìm vào giấc ngủ say đến nỗi bị người khác lay gọi mà không hay biết. Cho đến khi, chiếc áo đang đắp trên người cô bé bị rời đi, từng cơn gió lạnh kéo đến thổi qua da thịt, càng khiến cô bé lạnh hơn nữa. Việt Phương khẽ run mình, giữ lấy cái áo phủ lên người.

Hải Phong há hốc miệng, mắt nhìn về cô bé trước mặt mình không chớp. Lúc cậu nhìn thấy Việt Phương nhúc nhích thì ra xem, ra xem rồi thì thấy không còn nhúc nhích nữa, cho rằng cô bé kia vì lạnh và qua đời chỉ vài giây sau đó, Hải Phong trong khoảng khắc đó đã ân hận vô cùng, ân hận vì sao mình lại thức dậy quá trễ, nếu như mình thức dậy sớm chừng một tí thôi, biết đâu bé gái kia vẫn còn sống. Còn đang sợ hãi thì Việt Phương lại nhúc nhích. Cuối cùng Hải Phong thở phào nhẹ nhõm vì cô bé kia còn sống.

Hải Phong liền bò lại gần, lần này lay mạnh Việt Phương hơn nữa, cuối cùng cũng khiến cô bé tỉnh giấc.

Việt Phương mơ màng tỉnh giấc, hai mắt vẫn không thể mở lên nổi, cô bé chỉ vừa mới ngủ được một tí mà thôi. Nhưng bất gặp cặp mắt mở to trong ánh đèn hắt ra bên ngoài nơi Việt Phương nằm, cặp mắt to tròn đen nhánh, lấp lánh nhìn Việt Phương đầy tò mò. Việt Phương giật cả mình vì đột nhiên một chú bé xa lạ xuất hiện trước mặt mình giữa đêm khuya, trên người lại mặc một bộ đồ trắng toát. Việt Phương thường nghe người lớn kể về chuyện ma. Nào là truyện ma thường xuất hiện ở những nơi vắng vẻ, rình mò những người đi ngang qua đó để ám họ, ăn thịt họ. Nào là truyện ma v.ú dài, ma không đầu....nhưng đều có một đặc điểm chung là mặc đồ trắng hết.

Tuy biết là người lớn kể thế để dọa trẻ con, nhưng đám nhóc tui bạn và cô bé, chẳng đứa nào không sợ *** cả ra quần cả. Mặc dù sợ nhưng vẫn ham nghe kể chuyện ma lắm, co người vào nhau mà nghe, nghe xong rồi khóc thét lên, chẳng đứa nào đi nổi nữa chứ đừng nói là tự về nhà. Cho nên chú Nhân của Việt Phương cứ lại tay bông tay bế, không thì cầm đèn soi tỏ con đường đưa từng đứa về, trong khi Việt Phương trùm mền kín mít đến không thở nổi vì sợ.

Nhiều lúc cả bọn cũng tò mò, muốn biết hình thù con ma ra sao, có giống như ở trên ti vi hay không, có giống người hay không? Thậm chí còn liều lĩnh chờ đến 12 giờ trưa, cái giờ mà người lớn bảo là giờ linh, không cho con nít lang thang ngoài đường mà phải ở nhà đi ngủ, bởi vì nếu lang thang bên ngoài, sẽ bị ma bắt, tui nó đi gọi gọn ma.

Có rất nhiều cách gọi hồn ma. Chơi cầu cơ, chơi cầu hồn....có nhiều loại ma được tui nó chọn, là ma lon, ma lá và ma dao.

Tui nó cứ đến 12 giờ trưa là đến trước một ngôi mộ mà vừa có người chết đặt lên đó một con dao, một chiếc lá, một cái lon. Rồi thấp nhang cầu khẩn, nếu con ma nó linh sẽ nhập vào trong thứ mà chúng đặt lên mộ sau đó sẽ đuổi bắt tui nó. Mỗi loại ma có một cách đuổi bắt đáng sợ. Nếu là ma dao thì khỏi cần bàn, nếu bắt được thì nó sẽ chém không thương tiếc, nếu là ma lá thì cũng cửa tui nó chảy máu chứ chẳng chơi. Cho nên cả bọn thường chọn chơi ma lon. Bởi vì cùng lắm nó chỉ gõ xưng mắt cá mà thôi.

Tuy lần này cũng mang đầy tâm trạng lo lắng nhưng mà chẳng đứa nào chịu rời đi trước cho đến khi con ma xuất hiện. Mặc dù mặt đứa nào đứa này xanh lét vì sợ hãi.

Tiếc là cầu bao nhiêu lần vẫn chẳng có ma xuất hiện. Cho nên mãi đến bây giờ Việt Phương chưa bao giờ thấy ma cả.

Bây giờ đột nhiên thấy một thằng nhóc trông có vẻ giống ma, cũng có vẻ giống người sừng sững trước mặt mình. Nhất là căn nhà này, tuy có người thường xuyên quét dọn và mở đèn nhưng ít khi thấy có người ở. Mà ma thường sống ở những căn nhà bỏ hoang.

Nghĩ đến đây, cả người Việt Phương cứng ngắt, tim ngừng đập, chỉ sau vài giây, cô bé đã hét lên trong sợ hãi, âm thanh có thể nói là khá vang dội

- Ma.....

Hải Phong nghe tiếng hét cũng hoảng hốt lúng túng chạy đến bịt miệng Việt Phương lại:

- Suyt....anh là người, không phải ma. Anh sống ở nhà này. Đừng la nữa.

Đôi mắt ngấn ngấn nước mắt của Việt Phương chớp chớp nhìn Hải Phong thật lâu, cảm thấy hơi thở của Hải Phong nóng ấm phả lên mặt mình, mà bà nội cô bé đã nói, ma thì không có hơi thở, và ma rất lạnh không có ấm như Hải Phong lúc này. Việt Phương cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Việt Phương vào nhà, cô bé mới cảm thấy ấm áp vô cùng, không lạnh lẽo như bên ngoài. Cô bé ngồi co ro trên bộ ghế sofa mà cô bé đoán chừng là rất đắt. Mặc dù bên trong ấm hơn, nhưng cả đêm ngoài trời lạnh khiến cô bé vẫn chưa lấy lại được sự ấm áp hoàn toàn. Muốn co chân lên, quắp người cho ấm, nhưng ngại không dám co chân lên vì sợ bẩn. Cô bé chỉ dùng tay ôm lấy người, răng cắn chặt, người run run.

Hải Phong thấy vậy liền lấy cho Việt Phương một chiếc chăn phủ, Việt Phương cũng chẳng nghĩ gì vội trùm nó lên người cho ấm. Nhưng thấy vẫn chưa đủ, Việt Phương liền nói:

- Cho em xin ly nước nóng đi.

Hải Phong liền cầm ly đến bình phích điện nhấn nút lấy cho Việt Phương ly nước nóng, nhưng suy nghĩ, cậu bé liền chế thêm chút nước đun sôi để nguội rồi đem đến cho Việt Phương. Việt Phương cầm lấy ly nước uống liền một hơi rồi mới ngượng ngượng nhìn Hải Phong nói:

- Cảm ơn anh.

- Em là ai? Sao lại ở nhà anh như thế? – Hải Phong nhìn Việt Phương chăm chú, trông Việt Phương không giống trẻ con bụi đời.

- Em....- Việt Phương cắn môi, cô bé không biết nên nói gì, có nên nói sự thật mình bỏ nhà đi hay không? Cuối cùng Việt Phương quyết định nói – Em đang trốn người xấu.

- Người xấu? Là ai?

- Nói chung là người xấu – Việt Phương chỉ nói mấy từ ngắn gọn chứ quyết không chịu nói thêm, sau đó nhìn Hải Phong bằng ánh mắt cầu xin đầy tội nghiệp – Anh cho em trốn ở đây ít bữa thôi. Em bảo đảm sẽ không làm gì hết, em không phải ăn trộm, em sẽ ngoan, em xin anh __ Việt Phương méo máo cầu xin, chỉ sợ Hải Phong gọi ba mẹ cậu bé xuống đuổi cô bé đi thì khổ. Ngoài chỗ này ra, không còn chỗ nào mà Việt Phương có thể trốn được.

Hải Phong nhìn ánh mắt và bộ dạng co rúm đáng thương của Việt Phương thì thở dài rồi gật đầu.

Nhưng sáng hôm sau, chị Nga, người trông nhà, cũng là người chăm sóc Hải Phong trong thời gian cậu bé ở đây đến đem đồ ăn sáng cho Hải Phong đến nhìn thấy Việt Phương đang nằm ngủ trên sofa thì hết hoảng nói:

- Trời ơi, bé Phương. Em ở đây à? Người nhà em tìm em khắp nơi kìa.

Việt Phương nghe tiếng chị Nga thì giật mình tỉnh giấc rồi chạy đến năn nỉ chị Nga:

- Chị, chị đừng nói cho ba mẹ em biết em ở đây nha chị. Nếu không ba mẹ em sẽ bắt em lên thành phố đó chị. Em không muốn rời khỏi đây đâu, em thích sống ở đây thôi. Nha chị ...

Chị Nga cũng biết Việt Phương, chị vốn thích chú Nhân của cô bé, biết Cảnh Nhân cũng không muốn Việt Phương về lại thành phố, cũng không nỡ để cô bé rời xa mình, nên cuối cùng nói:

- Vậy cứ ở đây đến nào ba mẹ em về thành phố thì ra.

Nhưng một tiếng nói đầy giận dữ đã vang lên sau lưng hai chị em.

- Em không chấp nhận cho con bé đó ở đây. Chị mau đuổi con bé đó về nhà đi

6. Chương 6

Việt Phương và chị Nga, cả hai đều giật mình quay đầu lại nhìn thấy Thiên Phong đang từng bước đi xuống cầu thang, trên người vẫn là bộ đồ pijama màu trắng tinh, dù vừa ngủ dậy nhưng ánh mắt của Thiên Phong vẫn sáng rực và trong suốt. nét mặt của Thiên Phong đầy tức giận.

Việt Phương bị Thiên Phong đuổi thì tức giận, đứng vụt lên khỏi ghế sofa hỏi:

- Tại sao? Chẳng phải anh đã nói là sẽ cho em trốn ở đây vài bữa hay sao?
- Anh dối ý rồi. Anh không muốn ột kẻ dối trá như em ở đây.
- Em không phải là kẻ dối trá – Việt Phương bặm môi dậm chân, trợn mắt nhìn Thiên Phong đầy tức giận đáp.
- Thế ai đã bảo mình đang trốn kẻ xấu – Thiên Phong nhìn Việt Phương không chớp mắt , cậu bé đi đến trước mặt Việt phương, nét mặt nhìn Việt Phương đầy giận dữ - Ba má mình mà cho là kẻ xấu hay sao.
- Ba má em đúng là kẻ xấu mà. Họ đòi dẫn em đi khỏi đây, em không muốn đi – Việt Phương ầm ụt, đôi mắt đỏ hoe, méu máo đáp.

Chị Nga thấy vậy cũng bèn lựa lời nói với Thiên Phong:

- Phong à, tại bé Phương mấy năm nay đều sống ở đây quen rồi. Bây giờ ba má nó bắt nó lên thành phố, nó không thích nên mới trốn như thế thôi. Nếu được thì em cho con bé ở đây vài bữa thôi, đợi ba má nó về thành phố rồi thì chị đưa nó về lại nhà.
 - Không được. Con cái thì phải ở với ba má. Ba má em ấy muốn em ấy về thành phố là tốt cho em ấy thôi. Ở nông thôn thế này thì có gì mà tốt đâu. Em không muốn giúp em ấy làm những chuyện khiến ba má em ấy buồn đâu – Thiên Phong vẫn một mực lắc đầu không chịu cho Việt Phương trốn ở nhà mình. Cậu bé cho rằng, con cái được sống chung với ba mẹ, nhận được tình yêu thương của ba mẹ mới là điều hạnh phúc nhất mà ai cũng đều mong có được, vậy mà con bé này có được thì lại không chịu nhận . Thiên Phong luôn khao khát có được mái ấm hạnh phúc, một mái ấm có đầy đủ ba lẫn mẹ, chỉ tiếc là mẹ cậu bé đã mất. Còn ba cậu bé giờ đây đã không còn thuộc về riêng về một mình cậu nữa.ối bận tâm của ba cậu bé cũng đã không còn xoay quanh mình cậu bé nữa, bà bây giờ trong lòng ông đang hướng về người phụ nữ kia. Và nếu một mai họ có với nhau một đứa con thì cậu sẽ trở thành người xa lạ ngay chính trong ngôi nhà của mình. Tuy Thiên Phong chỉ mới 13 tuổi, nhưng những điều mà bà con dòng họ nói rĩ tai nhau về gia đình cậu bé khi ca Thiên phong cưới vợ mới, Thiên Phong cũng đã hiểu được mọi chuyện.
 - Tui không thích ở với ba má tui đó – Việt Phương thấy Thiên Phong một mực không chịu ỉnh trốn ở nhà Thiên Phong mà còn lên giọng kiêu dạy đời thì khó chịu vô cùng, bực không chịu nổi thì bực tức quát lên – Không cho ở thì thôi. Tui đi trốn chỗ khác.
 - Chưa từng thấy đứa con nào bất hiếu như em – Thiên Phong lạnh lùng nhìn Việt Phương nói – Em có đi học hay không? Cô giáo trên trường có dạy em là phải luôn hiếu thảo nghe lời ba má, đừng để ba má buồn. Em trốn đi như vậy, ba má em sẽ lo lắng và vất vả đi tìm em, em không thương ba mẹ hay sao chứ?
- Việt Phương nghe Thiên Phong nói thì méu máo, đúng là khi cô bé bỏ nhà đi, tất cả mọi người sẽ lo lắng và đi tìm. Giống như con Phèn của nhà nội Việt Phương nuôi từ nhỏ. Một hôm con Phèn đi chơi mãi chẳng thấy về, cả nhà đều lo lắng đi tìm cho đến khi con Phèn chạy về mới yên lòng. Việt Phương cũng thương con Phèn vô cùng, cứ tưởng nó bị người ta bắt đi ăn thịt, nên cả buổi ngồi khóc.
- Bây giờ cô bé bỏ đi, chắc chắn sẽ khiến ba mẹ , ông bà và chú Nhân lo lắng đi tìm. Bà nội chắc sẽ giống Việt Phương khi mất con Phèn, chắc là cũng ngồi khóc. Nghĩ đến đó, Việt Phương cũng buồn vô cùng, nhưng cô bé thật sự chẳng muốn về thành phố tí nào hết.
- Em không muốn về nhà, không muốn về nhà đâu – Việt Phương méu máo nói. Cô bé ôm lấy chị Nga mà lắc đầu khóc, chị Nga cũng thương Việt Phương vô cùng, nhưng chẳng thể đưa Việt Phương đi trốn ở đâu được hết. Xóm này tuy vắng vẻ, nhưng mọi người đều quen biết nhau hết, đi đâu cũng dễ bị người ta phát hiện ra. Mà cô không thể để Việt Phương trốn ở một nơi không an toàn được.
 - Mau về nhà đi – Thiên Phong thấy Việt Phương khóc thì cũng mũi lòng, nhưng vẫn không muốn cho cô bé trốn ở đây.
 - Em sẽ xin lỗi ba má sau, anh cho em trốn ở đây ít ngày thôi – Việt Phương nhìn Thiên Phong cầu khẩn.
 - Không được. Em mau đi đi, về nhà mau lên – Thiên Phong lắc đầu đáp.
 - Việt Phương. Cậu ấy không cho ở đây, chị đành dẫn em về nhà vậy. Bất quá chị giúp em xin ba má cho ở lại được không? – Chị Nga thấy tội Việt Phương quá cũng đành thở dài bảo.

Việt Phương không còn cách nào khác, đành đi về nhà theo chị Nga, nhưng cô bé nhìn Thiên Phong đầy cảm xúc, Việt Phương không ngừng mắng trong lòng:” Đồ xấu xa, đồ xấu xa”

Chị Nga nắm tay dẫn Việt Phương về nhà, dù chị Nga đã nói rất nhiều, khuyên nhủ cô bé rất nhiều nhưng cô bé vẫn sợ hãi khi nhìn thấy cổng nhà mình, vội rút tay lùi bước lắc đầu mếu máo khóc:

- Em không vào nhà đâu.

- Bé Phương ngoan đi. Không sao đâu, ba má lo lắng cho em lắm. Thấy em về sẽ rất mừng, không nỡ đánh em đâu – Chị Nga vội vàng khuyên cô bé.

Việt Phương nghe vậy thì nhìn chị Nga bằng ánh mắt nghi ngờ cùng mừng rỡ:

- Thật không chị?

- Thật ! – Chị Nga gật đầu – Em thấy mấy lần em đi chơi về trễ, cùng lắm thì bà nội mắng em thôi, chứ có đánh em đâu. Ba má em chắc cũng sẽ không đánh em đâu. Giống như Piruchiru ấy.

Việt Phương nghe vậy cũng gật đầu mừng rỡ. Hồi trước có xem một bộ phim hoạt hình Piruchiru, trong đó cậu bé nhân vật chính là Piruchiru bỏ nhà đi phiêu lưu khiến ba mẹ và mọi người đi tìm. Tuy cậu có một chuyến phiêu lưu cực kỳ thú vị, nhưng cũng đầy nguy hiểm. Cuối cùng cậu bé bị mắc kẹt không thoát ra được, cũng may lúc đó con chó nhà cậu đánh hơi và tìm ra được cậu. Ba mẹ cậu ấy nhìn thấy con thì vui mừng, ôm chặt cậu vào lòng khóc nức nở, không những không trách mắng mà còn yêu thương cậu bé hơn nữa. Khi cậu bé mất tích, họ mới biết đứa con quan trọng thế nào với mình cho nên hết lòng yêu thương cậu bé hơn nữa.

Việt Phương nghĩ biết đâu, sau khi cô bé bỏ đi, ba mẹ sẽ nhận ra cô bé rất quan trọng, sẽ yêu thương cô bé hơn nữa, cũng ôm cô bé vào lòng khóc nức nở như ba mẹ của Piruchiru. Nếu như ba mẹ thật sự nhớ cô bé, mong muốn cô bé về sống cùng mình, Việt Phương nghĩ, có lẽ cô bé sẽ theo họ trở về.

- Chị Nga, chị thấy em nên đi hay ở lại hả chị - Việt Phương nắm tay chị Nga lắc lắc hỏi.

- Thật ra em đi hay ở đều sẽ buồn. Nhưng mà chị thấy, em nên ở cùng ba má, con cái ai cũng cần tình thương của ba má hết. Nếu nhớ nội thì bảo ba má thỉnh thoảng đưa về đây chơi. Em ở với nội cũng một thời gian dài rồi, có lẽ ba má em cũng nhớ em nên mới muốn em về sống chung. Hồi trước vì ba má bận nên mới đành gửi em cho nội thôi.

- Thật hả chị. Ba má vì nhớ em nên mới muốn sống chung với em hả chị? – Việt Phương mừng rỡ hỏi.

Chị Nga gật đầu. Việt Phương sung sướng vô cùng, vì cô bé nghĩ mình sẽ theo ba mẹ về thành phố. Chỉ cần nhìn thấy ba mẹ thì cô bé sẽ sa vào lòng họ và nói mình đồng ý theo họ đi thành phố.

Thấy Việt Phương về thì bà nội vui mừng vô cùng, rầy la mấy câu rồi bảo chị Nga gọi điện thoại cho ba mẹ của Việt Phương về nhà.

Người về nhà trước nhất là bà Huyền Trang, Việt Phương thấy mẹ về thì lấm lét, cô bé biết làm mẹ lo lắng, nên tiến đến định xin lỗi. Nhưng Việt Phương chưa kịp mở miệng thì bà Huyền Trang đã vằm ngay cây chổi lông gà đang nằm trên ván vùi về mặt đằng đằng giận dữ. Không nói không rằng, bà dùng chổi đánh Việt Phương liên hồi ở mông, bà gào lên trong sự giận dữ và lo lắng:

- Con đã đi đâu hả? Con đã đi đâu hả? Dám bỏ nhà đi hoang, mới bé tí tuổi đầu mà như vậy, sau này thì thế nào nữa hả. Hôm nay má phải đánh con một trận mới được, cho con chữa cái thói ngang bướng đi. Sao má lại sinh ra đứa con như con chứ.

Việt Phương chưa bao giờ nhận một trận đòn nào dữ dội như thế. Đau đớn đến bật khóc, cô bé mếu máo xoay người tránh đòn, nhưng tay đã bị bà Huyền Trang giữ lại, muốn bỏ chạy cũng không được, mà sức cô bé cũng quá yếu, làm sao thoát khỏi tay mẹ. Việt Phương chỉ có thể hoảng hốt vừa khóc vừa cầu xin.

- Con xin lỗi má, xin lỗi má....mai mốt con không dám nữa đâu.

- Bậy làm gì vậy hả? Nó mới vừa về mà bây lại đánh nó, làm nó sợ, mai mốt nó đi luôn thì sao – Bà nội thấy cháu bị đánh thì thương quá chạy đến mắng.

- Má! Má cứ để con dạy con của con. Nó còn nhỏ nếu mà không dạy thì đợi vài ba năm nữa sẽ khó dạy lắm
- Bà Huyền Trang nhìn má chồng nói.

- Bây nói vậy là ý trách má không biết dạy cháu đúng không? – Bà nội Việt Phương bèn nói – Bây muốn trách thì cứ trách tao đi. Muốn đánh thì cứ đánh tao đi, chứ đừng có đánh cháu tao. Nó còn nhỏ từ từ dạy nó, đòn roi đâu phải là cách dạy trẻ con.

- Chị. Bác tư nói phải lắm chị. Bé Phương còn nhỏ, mình từ từ dạy nó. Mình đánh nó chỉ khiến nó càng lì hơn mà thôi. Bé Phương ngoan lắm, tại nó chưa hiểu chuyện nên mới thế, đợi nó lớn lên hiểu chuyện thì sẽ nghe lời chị thôi – Chị Nga cũng bước tới khuyên giải bà Huyền Trang.

- Con mau xin mẹ tha cho em con đi – Bà nội Việt Phương nhìn Việt Tình đang đứng nép ở một góc sợ hãi giục.

Việt Tình chưa bao giờ thấy mẹ mình giận dữ đến như vậy, tuy không thích Việt Phương theo về thành phố, nhưng thấy mẹ đánh Việt Phương đau như thế thì cũng thấy thương, cũng mếu mào đi đến nói:

- Mẹ, tha cho em đi mẹ . (Người quê thường kêu má, người thành phố kêu mẹ nhé mọi người)

Bà Huyền Trang kích động thở hồng hộc nhìn Việt Phương đang khóc tức tưởi cũng xót lòng. “Đánh con đau, đau lòng mẹ”, bà cũng không muốn đánh Việt Phương, nhưng con bé quả thật khiến bà lo lắng vô cùng. Lúc đi tìm cứ sợ con xảy ra chuyện gì, khóc hết nước mắt, nghe tin con về, bà mừng biết bao nhiêu, nhìn thấy con bình an bà mới dám thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng không thể không tức giận đánh nó vài cái cho hả giận được.

Việt Phương khóc nức nở vì đau đớn, cô bé nhận ra đây không phải phim hoạt hình, ba mẹ cô bé cũng không phải là ba mẹ của Puruchiru, không yêu thương cô bé nhiều. Vốn đã muốn xin lỗi mẹ và muốn lên thành phố sống chung ba mẹ. Nhưng bây giờ thì cô bé chẳng còn muốn đi thành phố nữa. Việt Phương mếu mào nói:

- Con không đi thành phố đâu.

Cơn giận đang chuẩn bị xẹp xuống của bà Huyền Trang lại lần nữa dâng lên, bà nhìn Việt Phương đầy tức giận. Tay cầm roi run run, thật sự muốn đánh thêm mấy cái cho hả giận, nhưng nhìn lần roi đỏ hỏn trên người con cũng chừa xót. Bà nhìn Việt Phương nói:

- Nếu con không muốn theo mẹ về thì mẹ sẽ xem như chưa từng sinh ra con. Mẹ có một mình Việt Tình là đủ rồi.

Nói xong bà quăng cây chổi lên ván, rồi đi ra sau nhà. Việt Tình nghe vậy thì vui sướng vô cùng, nhưng cũng ái ngại nhìn Việt Phương. Còn Việt Phương nghe xong câu đó, cõi lòng tê tái, buồn vô cùng

Việt Phương úp mặt trong lòng bà nội, nước mắt của cô bé lăn dài trên mặt, bởi vì cô bé lại bị chính gia đình mình bỏ rơi lần nữa.

Bởi vì trời vừa sáng, ba mẹ cô bé đã xách hành lý đưa Việt Tình trở lại thành phố. Ông Việt Tuyên xách hành lý lên xe rồi quay lại ôm Việt Phương vào lòng, hôn lên má cô bé một cái rồi ân cần dặn dò:

- Con ở với nội thì phải biết nghe lời nội có biết không? Ba mẹ lên thành phố để làm việc, khi nào ba mẹ rảnh, sẽ đưa chị hai về chơi với con. Con thích gì thì cứ bảo chú Nhân gọi điện lên cho ba, ba sẽ mua cho con, có biết không?

Việt Phương vẻ mặt như khóc mếu, rơm rớm nước mắt gật đầu. Đây không phải lần đầu tiên cô bé chia tay với người thân khi họ trở về thành phố. Nhưng đây là lần đầu tiên sau khi bà Huyền Trang mẹ cô bé làm mặt lạnh với đứa con gái bà cho là bú đống bình kia, xem như Việt Phương không phải con bà, khiến Việt Phương rất đau lòng. Làm sao cô bé không cần mẹ cơ chứ.

Việt Phương vốn đã quyết định theo mẹ về thành phố rồi, chẳng qua cô bé chỉ là giận mẹ đánh mình mà nói lẫy như thế thôi. Chỉ là không ngờ mẹ mình thật sự chẳng cần mình, lại dễ dàng buông ra tiếng nói không xem mình là con nữa như thế. Dù rất hối hận, nhưng vốn có sự cố chấp của trẻ con, cho nên Việt Phương dù buồn vẫn cương quyết cắn chặt môi không hé nửa lời.

Việt Phương nhìn mẹ mình dẫn Việt Tình lên xe, cô bé đánh mặt, mím môi, cương quyết không khóc, thế nhưng xe lăn bánh không bao xa thì nước mắt đã tràn đầy trên mặt, tiếng thút thút khẽ gọi: “ Ba....me....chị hai “ của Việt Phương đã vang lên làm náo nức một góc quê

Bà nội thấy tội nghiệp đưa cháu, bèn lấy khăn quần đầu lau tóc cho cháu gái rồi dỗ dành.

- Bé Phương còn có ông bà nội thương, con đừng khóc nữa.

Việt Phương thôi khóc, cô bé nhìn gương mặt già nua đầy nét nhăn của bà nội, trong ánh mắt bà tràn ngập tình yêu thương dành ỉn. Việt Phương hiểu, cô bé không thật sự cô đơn lẻ loi, dù không có vòng tay ấm áp của ba mẹ, nhưng cô bé có một hạnh phúc mà nhiều người muốn có nhưng không được. Như thằng Bảo, bạn của cô bé và đám nhóc

Thằng Bảo ba nó mất sớm, mẹ nó bỏ đi theo người đàn ông giàu có nào đó trên thành phố, thỉnh thoảng gửi tiền về cho hai bà cháu nó nó xài. Mặc dù thằng Bảo chẳng ưng bụng tí nào, nó không muốn xài tiền của người đàn bà đã bỏ rơi nó, nhưng bà nội nó già yếu lại hay bệnh tật cần phải thuốc thang nên nó đành miễn cưỡng dùng số tiền đó. Tuy nhiên, dù thiếu hụt bao nhiêu, nó cũng không hề hé môi xin thêm tiền của mẹ nó bao giờ. Bà ấy có hạnh phúc riêng của bà ấy, nó chẳng muốn có liên quan gì đến bà ấy chút nào hết. Cho nên, tiền mẹ nó gửi về, nó dùng để thuốc thang cho bà nội nó, còn cơm cháo hàng ngày, là do bà con tốt bụng thương tình giúp đỡ. Thằng Bảo cũng to lớn khỏe mạnh, lại siêng năng, tuy là mới 10 tuổi đầu, nhưng đã có thể làm được nhiều việc, ai sai gì, nó làm đó, mọi người cũng thương tình nên đều sai nó làm rồi cho nó chút tiền.

Việt Phương thấy mình may mắn hơn thằng Bảo rất nhiều, không phải làm lụm cực khổ. Có ông bà và chú Nhân yêu thương, được học hành tử tế ở trường, chứ không phải học ở lớp xóa mù chữ như thằng Bảo.

- Vào nhà thôi con – Bà nội Việt Phương giục, cô bé ngoan ngoãn theo bà về nhà khi bóng xe đã khuất dần. Nhưng đêm tối, Việt Phương vẫn nằm trong lòng bà khóc tức tưởi. Cả một đêm dài, Việt Phương khóc ròng cho đến khi ngủ thiếp đi.

Nhưng đến khi trời sáng, Việt Phương đã trở lại là một cô nhóc vô tư hoạt bát ham chạy nhảy theo đám bạn cùng xóm đi chơi. Bà nội nhìn Việt Phương rồi nói với ông nội cô bé

- Cũng may con nít dễ quên. Tội nghiệp con bé.

Ông nội Việt Phương lắc đầu thở dài:

- Nó quên được thì mừng, chỉ sợ là...

Nói tới đây ông ngừng lại không nói tiếp, với tay vặn điều thuốc lờ lên hút , dùng hộp quẹt mồi lửa rồi đưa lên miệng hút một hơi dài, sau đó thả ra một làn khói mỏng. Làn khói mỏng manh quấn quanh trong xóm nhỏ rồi bay lên bầu trời cao.

- Mày nói thiệt hả Phương? Cái nhà đó có người à? – Thằng Hiền tưởng chừng không tin nổi trong căn nhà rộng thênh lênh đó cũng có người sống mà nó lại không hay tí gì hết.

- Không tin mày đến đó coi, tao gạt mày làm gì? – Việt Phương bực bội đáp, cô bé với tay bóc quả chuối vừa hái được từ quây trong vườn nhà má thằng Nam nhai ngấu ghiến trút bỏ bực bội trong lòng qua từng vết cắn.

- Vậy là do thằng đó đuổi mày ra khỏi nhà nên mới khiến mày bị một trận đòn oan mạng hả - Thằng Hải bèn xen vào hỏi.

- Ủ - Việt Phương gạt đầu, ánh mắt có chút tức giận khi nhớ đến trận đòn và ánh mắt buồn rã giậm dừ của mẹ cô bé.

- Vậy là dù kế hoạch của thằng Bảo thất bại, nhưng mày vẫn được ở lại đây với tụi tao, vậy cũng mừng rồi – Thằng Nam cười hề hề gãi đầu biểu thị sự vui mừng của nó.

- Mừng cái gì mà mừng , tụi bây không thấy má con Phương từ nó luôn rồi hả, ở đó mà vui mừng, tụi bây đúng là một bọn đầu đất mà – Con Thắm vỗ đầu thằng Nam mắng mòi hỏi.

- Ờ hen! – Thằng Nam lại gãi gãi đầu nhăn mặt nói.

7. Chương 7

- Mày có buồn không hả Phương – Con Thấm ngồi xuống bên cạnh Việt Phương đưa mắt thương xót đứa bạn nổi khổ hời.

- Không buồn – Việt Phương dứt khoát đáp, nhưng ánh mắt cô bé sầm lại, như có một màn đen che phủ đôi mắt vốn long lanh trong sáng của cô bé.

Tụi bạn cũng biết vậy nên cũng lặng lẽ thở dài theo Việt Phương. Thăng Bảo nãy giờ im lặng, mới bắt đầu lên tiếng nói:

- Tất cả đều tại cái thằng đó. Kế hoạch của tao rất tốt nếu như thằng đó không xuất hiện – Thăng Bảo khẳng định chắc nịch – Bởi vì con Phương mới bỏ nhà đi có một đêm thôi, chưa đủ á nó thấy tầm quan trọng khi mất nó, cho nên má con Phương mới giận dữ bỏ đi lên thành phố như thế. Nếu như con Phương tiếp tục chôn thêm một ngày, lúc đó má của nó sẽ thấy nó rất quan trọng, khi gặp nhau chẳng những không đánh nó mà còn yêu thương nó nhiều hơn nữa.

- Nói tóm lại là do thằng khốn ở cái nhà lâu kia nên con Phương mới chịu một trận đòn oan ức kia đúng không – Thăng hải ghiền răng đập mạnh tay trái vào tay phải mình, ánh mắt hùng hùng tức giận.

- Chứ còn ai trồng khoai đất này nữa – Thăng Nam gật gù đáp.

- Vậy thì phải trừng trị cho thằng này một trận thì mới hả giận – Thăng Nam quăng mạnh cái vỏ chuối mà nó vừa ăn xong ra thật xa.

Cả đám nhóc không ai nói ai, đồng loạt đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn Việt Phương chờ đợi chỉ thị. Việt Phương trước ánh mắt của đám trẻ, chịch gật một cái thật mạnh, rồi cả đám cùng nhìn nhau phá ra cười sặc sụa. Cái gì chứ việc phá người là sở trường của đám nhóc quê tụi nó mà.

Thiên Phong vui mình trong nhà không bước chân đi ra ngoài, thế giới của cậu bé là những nét vẽ đầy màu sắc. Thiên Phong dùng ngòi vẽ của mình làm cho ngày tháng vô vị từng giây từng giờ từng phút trôi qua nhanh chóng. Thế giới trong mắt cậu là không gian bên ngoài cánh cửa sổ của các phòng, nhìn trên lầu nhìn xuống. Trải ra trước mắt cậu là một cánh đồng thẳng tắp xanh rì đang mùa cày cấy lúa. Từng ngọn gió thổi nhẹ qua, khiến những cây mạ non xanh rì giống như những cơn sóng nhỏ lăn tăn trên cánh đồng theo từng đợt gió thật đẹp và bình yên đến kì diệu. Từng cánh chim bay là đà trên ngọn lúc tìm những chú chim sâu đang ẩn nấp. Tâm hồn của Thiên Phong bỗng chốc thấy bình yên khi nhìn cảnh vật thơ mộng của đồng quê.

Tiếng chuông cửa vang lên làm gián đoạn giây phút cảm nhận sự yên bình của Thiên Phong. Cậu có chút ngạc nhiên không biết ai đến nhà mình. Bởi vì chị Nga có chìa khóa, chị ấy ít khi bấm chuông gọi cửa lắm. Nghi ngại một chút nhưng Thiên Phong vẫn đi đến mở cửa.

Một thằng nhóc đen nhẻm, mái tóc cháy nắng, gương mặt gầy gò đầy tàn nhang đứng trước mặt cậu, tay cầm hộp bánh bằng thiết tròn lớn. Cậu bé nhìn thấy Thiên Phong thì nhoẻn miệng cười hiền lành chìa trước mặt Thiên Phong hộp bánh trên tay mình, rồi bảo:

- Mẹ em bảo đem biếu anh hộp bánh này.

Thiên Phong hơi ngạc nhiên, vì sao lại tặng bánh ỉnh, thấy thằng bé cứ chìa hộp bánh muốn mình nhận, cậu bé lưỡng lự cầm hộp bánh rồi nhìn thằng nhóc kia định hỏi thêm chuyện. Nhưng thằng nhóc đã nhanh chóng chạy biến đi mất. Thiên Phong ngó người nhìn theo thằng nhóc đã biến mất sau những bụi cây. Cậu bé đành ôm hộp bánh vào nhà, trong lòng có chút xúc động, tuy không biết vì sao lại tặng quà ỉnh nhưng mà trong lòng cậu bé lại thấy vui, vì ít ra cũng có người quan tâm mình. Nhưng khi cậu bé mở ra thì một loạt những con cào cào châu chấu nhảy ra khỏi chiếc hộp mang theo một mùi hôi thối tanh tưởi

Thiên Phong quá bất ngờ, cậu nhóc nhìn thấy những con cào cào châu chấu nhảy tứ tung lên khắp mặt mũi của mình kèm theo mùi phân đầy tởm lợm. Thiên Phong vội vàng quăng chiếc hộp ra khỏi tay mình, chiếc hộp lập tức quăng xa, kèm theo toàn bộ những thứ chứa trong nó cũng rơi ra theo, nhưng không nằm một chỗ mà văng đi khắp nơi. Căn nhà chẳng mấy chốc trở nên dơ bẩn không thể tả nổi.

Thiên Phong cũng ớn lạnh khi xua đuổi những con vật nhỏ bé đang bám trên người cậu từ đầu tóc cho đến quần áo. Sau đó, Thiên Phong nghe một tràng cười vang dội từ cửa sổ nhà mình vọng vô. Cậu bé có chút giận dữ quay ngất đầu nhìn ra cửa sổ, nhưng chỉ thấy mấy cái đầu đang nhấp nhô bỏ chạy sau tiếng cười. Thiên Phong chỉ biết trơ mắt nhìn đầy bất lực.

Cuối cùng cậu nhóc đành hậm hực đi đến điện thoại gọi cho chị Nga, để chị đến rồi thu dọn nhà cửa. Còn mình thì đi tắm rửa, xua đi cái mùi thối đến buồn nôn trên người mình.

Khi Thiên Phong quay trở xuống, căn nhà cũng đã được lau dọn sạch sẽ, nhưng chị Nga lại nhìn cậu bé với ánh mắt ái ngại. Thiên Phong cũng không để ý đến nét mặt của chị Nga, lúc tắm rửa, Thiên Phong chợt nhớ bức tranh mình vừa vẽ xong lúc này đã cầm theo xuống lầu để mở cửa. Cậu nhóc vội vàng đi xuống tìm kiếm bức tranh của mình, nhưng Thiên Phong lại không thấy bức tranh đâu nữa, rõ ràng lúc này, cậu nhóc đã để nó ở trên bàn.

- Bức tranh của em....- Chị Nga đứng sau lưng Thiên Phong ấp úng nói, trên tay chị là một bức tranh đã bị nhòe nhoẹt những vệt đen, dù được lau sạch nhưng vẫn để lại vết ố, hơn nữa bức tranh chỉ vừa mới vẽ xong không bao lâu, bị những con cào cào châu chấu ướt nhẹp nhảy lên đó, làm nước đọng lại trên bức tranh khiến các màu vẽ bị lem luot. Bức tranh phong cảnh đồng quê nhanh chóng trở nên khó nhìn, chẳng còn ra hình thù gì nữa, nhất là hình ảnh những chú chim đang sải cánh bay trên cánh đồng lá mạ xanh rì rào kia.

Thiên Phong nhanh chóng giật lấy bức tranh trên tay chị Nga, cậu bé run run nhìn bức tranh mà mình đã tốn biết bao công sức mới hoàn thành được, phút chốc chỉ còn lại là những vết ố khó nhìn. Vết mặt ngây người đau buồn của Thiên Phong hiện rõ trên nét mặt khiến chị Nga áy náy nhiều hơn nữa. Nhìn sơ qua cũng biết là trò đùa nghịch của mấy đứa nhỏ trong xóm, mà chị chắc là băng của Việt Phương chứ không ai khác cả.

Nếu bây giờ Thiên Phong quyết định bắt bọn trẻ chịu tội thì chị thật sự không biết làm thế nào nữa. Theo hợp đồng, chị không thể để nhà cửa và Thiên Phong chịu tổn hại nào. Mà bắt chị phải chỉ đích danh từng đứa để tụi nó chịu phạt, chị cũng không nỡ. Cho nên chị Nga nhìn Thiên Phong muốn biện hộ thay cho đám trẻ:

- Chị biết em vất vả lắm mới vẽ được bức tranh này, vậy mà bọn trẻ lại phá thành ra thế này. Chị biết em rất giận, nhưng mấy đứa trẻ đó tụi nó chỉ là nghịch ngợm mà thôi chứ không có ác ý đâu, bình thường tụi nó rất ngoan, rất nghe lời, chị sẽ về mắng tụi nó một trận. Nhất định sau này tụi nó sẽ không tái phạm đâu. Em hãy bỏ qua lỗi của tụi nó nha.

- Em không trách tụi nó đâu. Chị đừng lo – Thiên Phong khẽ cười buồn đáp, cậu bé vò nát bức tranh trong tay mình rồi quăng đi vào sọt rác.

Thiên Phong nói xong thì bỏ đi lên lầu, chị Nga đứng bên dưới nhìn theo bóng dáng của cậu bé, cảm thấy dường như có sự lẻ loi buồn thảm, nhất là ánh mắt cô độc hiện rõ. Nhận lời chăm sóc Thiên Phong, nhưng ngoài việc dọn dẹp, nấu cơm giặt giũ ra thì chị và Thiên Phong không tiếp xúc với nhau là mấy, cũng chẳng nói chuyện là bao nhiêu. Lúc đầu chị Nga thấy cậu nhóc này là cứ thu mình vào góc, không nói chuyện với mình cho rằng thằng nhóc này là dân thành phố nên có chút chảnh chọe, không thích trò chuyện với dân quê như chị, nhưng giờ nghĩ lại, một thằng bé còn nhỏ mà ba mẹ không ở bên cạnh, cho nên nó có cảm giác cô đơn lạc lõng, và thu mình vào một góc để bản thân không thấy buồn. Lại thấy thằng bé bị phá đến thế mà khôn tức giận, gặp mấy đứa trẻ trong xóm là la hét đòi đánh nhau ầm ĩ, mấy đứa nhà giàu cha mẹ có quyền thì chạy về khóc lóc ầm ĩ mếu để ba mẹ nó đi mắng vốn ba mẹ mấy đứa kia, chị Nga thấy Thiên Phong thật hiền lành. Trong lòng cũng thấy thương thương cậu bé hơn.

Chị đi lên phòng của Thiên Phong dọn dẹp, thấy cậu bé đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trên tay cầm một cây bút lông, tay kia cầm bảng pha màu dường như đang muốn vẽ lại bức tranh hồi nãy. Nhưng cảnh vật buổi ban trưa bên ngoài đã không còn đẹp như lúc buổi bình minh nữa.

Tuy chị Nga không rành về vẽ tranh cho lắm, nhưng chị cũng hiểu được tí chút, thấy Thiên Phong có vẻ không hài lòng nên mới không đặt bút vẽ, chị Nga bèn lên tiếng:

- Sao em không ra ngoài thử xem. Bên ngoài còn rất nhiều cảnh đẹp, thôn quê mà, đâu đâu cũng là cảnh thích hợp cả.

Chị Nga nói với lòng tự hào về vùng quê của mình, nơi mà chị sinh ra và lớn lên, nơi có những ngọn nước trong lành mát ngọt, nơi có những lũy tre thấp thoáng và những con người mộc mạc hiền lành.

Thiên Phong cúi mặt có vẻ suy nghĩ rất nhiều, chị Nga bèn bước đến xoa đầu cậu bé cười nói:

- Muốn trở thành họa sĩ giỏi, trước hết em phải thu tất cả mọi thứ vào trong đôi mắt của mình. Thế giới bao la rộng lớn lắm, không nhỏ bé như mấy cái cửa sổ này đâu. Em cũng đừng ru rú trong nhà như thế, ra ngoài hít thở không khí trong lành ở đây, nhìn mọi thứ chuyển động cũng rất thú vị, còn hơn là ở đây một mình cô độc đến thế này.

Thiên Phong không ngờ chị Nga lại đang nói ra nỗi lòng của mình, cậu bé giương đôi mắt tròn xoe nhìn chị Nga mấy giây rồi cuối cùng gật đầu. Chị Nga cảm thấy rất vui, bèn hướng dẫn cho Thiên Phong hướng đi đến những nơi có cảnh đẹp, dặn dò cẩn thận rồi mới đi nấu cơm.

- Em cứ đi đi, lát nữa nấu cơm xong chị sẽ gọi em về ăn cơm. Nhớ cẩn thận nha, đường quê không bằng phẳng như đường thành phố đâu.

Thiên Phong cười gật đầu rồi cầm theo bảng vẽ và bút đi ra ngoài.

Lúc từ thành phố về đây, cậu bé ngồi trong xe, cách một tấm kính màu đen cho nên cậu bé không nhìn rõ được cảnh vật ở vùng quê nơi này. Quả thật là nơi đây quá ư là tuyệt vời, chẳng những có nhiều cây cối rợp bóng mát, mà ánh nắng chan hòa chiếu vào những kẽ lá, phản ánh ánh sáng xuống lòng đường tạo thành những hình ảnh ngộ mất, lần đầu tiên Thiên Phong chứng kiến được những hình ảnh đẹp như thế này. Vừa đi, cậu bé không ngừng nhìn ngó xung quanh, tuy nắng trên bầu trời chói chang, nhưng đi giữa những tán cây thì mát rượi, còn có cả những cơn gió lùa khiến lá cây xôn xao lắc lư như thể các nàng tiên đang múa lụa, trưa kể tiếng chim ban trưa hòa lẫn tiếng ve kêu hè, tạo ra những âm thanh yên bình tĩnh lặng, chỉ có thể cảm nhận mới thấy hết được vẻ đẹp nơi thôn quê này.

Thiên Phong cuối cùng cũng chọn được một cảnh rất đẹp. Đó là cảnh bờ hồ rộng lớn, có những hàng dừa ngả bóng in soi xuống mặt nước, rất đẹp, hơn nữa trên hồ lại có bầy vịt đang tung tăng bơi lội, quả thật rất thích mắt. Người lần đầu nhìn thấy không thể không reo lên.

Thiên Phong liền lập tức ngồi xuống và bắt đầu dùng bút chì hý hoáy những đường phác thảo, cậu bé muốn lưu giữ những ký ức này mãi trong tâm hồn mình qua những bức tranh vẽ.

Thiên Phong đang say sưa vẽ cảnh mặt hồ tĩnh lặng cùng đàn vịt đang bơi thì một tiếng tôm vang lên phá tan mặt hồ yên tĩnh khiến bầy vịt cũng hoảng hốt vội vàng bơi đi xa. Thiên Phong bị phá tan cảnh vật mình đang vẽ thì có chút thất vọng quay đầu nhìn thủ phạm thì thấy một đám trẻ đang đi đến, trong đó hình như có cô bé bị mình đuổi đi hôm trước, còn có thằng bé đã đưa hộp bánh chứa đầy châu chấu và nước phân.

- Này! Thằng kia, ai ày ngồi ở đây hả? – Thằng Nam hất mắt bước đến hỏi Thiên Phong – Hồi này ném nước phân có đã không?

Thằng Nam nói xong, cả đám trẻ cười khúc khích rồi phá ra cười cả đám. Thiên Phong biết là bọn nhóc này cố ý đến gây chuyện với mình thì thu xếp đồ đạc bỏ đi.

- Tụi tao đang hỏi mày mà, may khinh tụi tao nên không thèm trả lời hả. Mày ỷ mày là dân thành phố nên không muốn nói chuyện với tụi tao à – Thằng Hải đứng ra chặn đường Thiên Phong.

Nhìn đám trẻ đều nhỏ hơn mình nên Thiên Phong mới hắng giọng nói:

- Anh lớn tuổi hơn tụi em, phải gọi anh là anh.

- Haha....- Đám trẻ phá ra cười nắc nẻ, rồi thằng Hiền lấy tay đẩy Thiên Phong một cái bật lùi ra sau vài cái, làm rớt hết cả đồ đạc trên tay cậu bé – Mày ỷ mày hơn tụi tao cáo đầu thì mày đòi làm anh tụi tao. Có ngon thì đánh nhau với tụi tao, nếu mày thắng, tụi tao sẽ kêu mày bằng anh, thế nào dám đánh không?

Tụi trẻ dưới quê, tuy nhìn đứa nào đứa nấy đều ốm yếu, nhưng kỳ thực lại khỏe vô cùng, không như tụi trẻ thành phố, trong béo tròn là thể nhưng chẳng thể vật ngã được đám trẻ dưới quê. Thiên Phong lại càng không thể.

- Anh không thích đánh nhau, cũng không muốn đánh nhau với mấy em. Tại sao mấy đứa cứ đến chọc phá anh hoài vậy.

- Mày sợ rồi à, tụi tao nói ày biết, là do mày đuổi bạn tụi tao đi nên mới khiến bạn tao bị đòn, bị ba mẹ bỏ lại nơi này. Bạn tao buồn biết bao nhiêu, cho nên tụi tao ghét mày – Thành Hiền giọng hơi ngọng đáp.

Thiên Phong không ngờ lại có chuyện như vậy, cậu bé đưa mắt nhìn Việt Phương, nhưng cô bé lừ mắt quay đi. Thiên Phong thấy có chút ân hận, hóa ra Việt Phương có hoàn cảnh khá giống mình.

- Xin lỗi! Anh không nghĩ mọi chuyện lại như thế.

Đám trẻ không ngờ Thiên Phong là người thành phố mà không hách dịch, đã vậy còn chủ động xin lỗi trước, khiến cả đám tụi nó không biết phải xử trí thế nào. Đứa này nhìn đứa kia dò hỏi. Nhưng Thiên Phong chưa cho tụi nó bàn bạc tiếp thì nói:

- Anh phải về nhà đây kéo chị Nga chờ.

Đã như vậy rồi đi đám nhóc đành để Thiên Phong đi qua. Thấy trời cũng trưa, tụi trẻ tạm biệt nhau về nhà tắm rửa ăn cơm, chỉ còn Việt Phương ở lại vì đây là nhà cô bé, cái hồ này cũng là nơi cô bé bị té xuyết chết. Việt Phương đi đi vào vào thì nhìn thấy những bút vẽ tập vẽ... của Thiên Phong bị rơi lúc này. Việt Phương nhớ lại lúc ba mẹ về đây, cô bé không nhớ ba mua cho tập vẽ, và bút vẽ. Nào ngờ cuối cùng cô bé trốn nhà đi và ông Việt Tuyên vì lo lắng mà quên đi lời hứa của mình.

Việt Phương rất thích được vẽ tranh, tuy cô bé không có khiếu vẽ cho lắm, nhưng khi vẽ tranh lại cho cô bé một cảm giác khác lạ, giống như cả thế giới chỉ có một mình cô bé với bức tranh trước mặt mình.

Nhìn bức tranh vẽ dở dang của Thiên Phong, Việt Phương rất thích, cô bé đứng nhìn nó thật lâu, nào ngờ gió thổi đến khiến cho bức tranh bị gió thổi rơi xuống hồ.

Việt Phương vội vàng đuổi theo giữ lấy nhưng không kịp. Bức tranh đã rơi ở mép hồ, Việt Phương không nỡ nhìn bức tranh bị hư cho nên một tay nắm lấy tàu dừa, một tay vớt xuống lấy bức tranh lên. Nào ngờ Việt Phương lại trượt chân và rơi tòm xuống hồ.

8. Chương 8

Việt Phương chới với khi bị rơi xuống nước, tay cô bé chỉ vừa nắm được bức tranh mà thôi, nước nhanh chóng xông vào lỗ mũi hốc mắt của cô bé, một cảm giác khó chịu ập đến khiến Việt Phương hoảng loạn sợ hãi, cô bé cố vùng quẫy tay chân trong nước theo bản năng. Tiếng nước bị bơm vang lên theo từng đợt chới người ngoi lên của cô bé. Việt Phương muốn há miệng kêu cứu, nhưng vừa hé môi thì lại bị lặn ngập xuống nước, nước tràn đầy vào cuống phổi cô bé gây ngạt thở.

Sự ám ảnh năm xưa tràn về, cảm giác thật đáng sợ, nước sông dưới nắng hè vốn dĩ trở nên ấm hơn nhưng Việt Phương lại thấy lạnh lẽo vô cùng. Chỉ sau vài cái trôi lên, lặn xuống, khóe mắt sống mũi cay nồng, lồng ngực đau nhói khó chịu, Việt Phương cuối cùng cũng từ từ chìm xuống dưới đáy hồ. Nhưng tay cô bé vẫn quyết định giữ chặt bức tranh trên tay.

Trong giây phút tưởng chừng như mình đã chết, Việt Phương thấy nhớ ba mẹ, và chị gái vô cùng. Có lẽ cô bé sẽ không còn dịp được gặp họ nữa, chẳng biết họ có buồn không khi cô bé không còn trên đời này nữa. Nhưng ông bà nội, chú Nhân và đám nhóc nhất định sẽ vì Việt Phương mà khóc, mà đau lòng. Đây cũng là niềm an ủi lớn nhất của cô bé. Việt Phương thấy cơ thể mình nhẹ hơn, bỗng bồng bềnh trong mặt nước, cơ thể càng lúc càng lạnh lẽo.

Một bàn tay từ đâu đưa tới nắm chặt lấy tay cô bé, siết mạnh giữ cô bé không rời đi, sau đó nhanh chóng kéo Việt Phương lên bờ. Việt Phương đã chìm vào vô thức cho đến khi ai đó ép ngực cô bé cho phần nước mà cô bé nuốt vào bụng từ từ trào ra. Việt Phương mới từ từ tỉnh dậy.

Cô bé mở mắt ra thì nhìn thấy một đôi mắt tròn xoe đen láy, tuy động nước nhưng lại sáng lấp lánh như một vì sao. Trong mơ hồ, Việt Phương chẳng nhìn rõ gương mặt của người cứu mình. Cho đến khi một bàn tay nhỏ tát nhẹ vào má cô bé cùng giọng nói lay gọi:

- Này, em không sao chứ?

Lúc này Việt Phương mới từ từ ý thức được mọi chuyện, cô bé mở mắt ra nhìn rõ người cứu mình. Hóa ra người đó là cái thằng bé ở căn biệt thự đã đuổi cô bé đi. Chị Nga đi gọi Thiên Phong về ăn cơm, từ xa nhìn thấy nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, cũng hốt hoảng chạy đến lo lắng gọi:

- Bé Phương, em không sao chứ? Trời ơi, sao lại ra hồ một mình thế này, may mà phát hiện kịp, không thì sẽ thế nào hả?

Việt Phương vừa tỉnh thần trí nhìn thấy chị Nga, thì méo máo lắc đầu. Dù có cứng đầu thế nào thì một cô bé như Việt Phương đối mặt với một trận sợ hãi như thế thì cũng run rẩy không ngừng. Cô bé lao vào lòng chị Nga, tuy không khóc nhưng cũng méo máo run rẩy không ngừng.

Chị Nga vỗ về Việt Phương, bế cô bé lên rồi nói với Thiên Phong:

- Bé Phong, cảm ơn em đã cứu bé Phương, nếu không có em thì....Haiz. Em chờ chị một chút, chị đưa bé Phương vào nhà rồi chúng ta về nhà ăn cơm.

Thiên Phong gạt đầu rồi thu dọn những vật dụng vẽ của mình dưới đất lên. Lúc này lo tránh bọn trẻ mà quên thu mang chúng về, nhờ vậy Thiên Phong mới quay lại và nhìn thấy Việt Phương rơi xuống nước mà cứu. Cũng may, cậu bé là quán quân bơi lội của toàn trường, nếu không chưa chắc cậu có thể đưa Việt Phương an toàn vào bờ như thế.

Việt Phương nhìn Thiên Phong mím môi không nói gì khi được cậu bé cứu, lưỡng lự một chút, Việt Phương chìa tay ra trước mặt Thiên Phong, trên tay cô bé vẫn còn bức tranh mà Thiên Phong vừa vẽ. Bức tranh đã nhòe nhoẹt không ra hình thù gì nữa, so với bức tranh bị châu chấu làm hư còn tệ hại hơn, một góc chỗ Việt Phương cầm chặt đã rách một phần.

Thiên Phong nhìn bàn tay nhỏ xíu đang nắm lấy bức tranh của mình, cậu bé hiểu ra, Việt Phương vì muốn vớt bức tranh nên mới bị té xuống nước. Bức tranh vốn dĩ không cần lấy nữa, nhưng Thiên Phong lại không muốn phụ lòng Việt Phương nên đưa tay cầm lấy rồi khẽ cười nói:

- Cảm ơn.

Việt Phương chớp chớp mắt có chút ngạc nhiên, rõ ràng người cần nói lời cảm ơn là cô bé, cô bé còn ngại mở miệng thì Thiên Phong đã cảm ơn trước. Chị Nga thấy gió thổi lên mạnh hơn thì sợ Việt Phương cảm lạnh thì vội vàng bế Việt Phương vào nhà để thiên Phong ở lại một mình.

Buổi chiều ngày hôm đó, sau khi ngủ trưa dậy, đám trẻ vốn háo hức vì những trò chơi mà chúng đã sắp đặt định trêu chọc lẫn trả thù Thiên Phong vì tội đuổi Việt Phương ra khỏi nhà, chỉ chờ tập trung đầy đủ là bắt đầu.

- Nhìn xem, đây là trứng hột gà ung mà tao lấy trong ổ gà nhà tao, tao con chôm một ít mắm nêm bán bún rêu của má nè, đem trộn hai cái mùi này lại rồi cho lên người thằng đó thì tuần lễ mới hết mùi – Thằng Nam cười ranh ma giờ hai hiện vật bốc mùi trên tay nó lên.

- Eo ơi, thúì quá đi mất – Nhỏ Thấm bịt mũi đứng tránh xa thằng Nam ra.

- Thúì vậy mới khiến thằng đó chết không bằng sống chứ - thằng Hải cười haha đáp.

- Ủ hen – Con Thấm gạt đầu đồng ý.

Thấy Việt Phương đi từ xa đến, thằng Nam háo hức khoe kế hoạch của mình nhưng Việt Phương lắc đầu bảo.

- Bỏ đi, tao không muốn trả thù thằng đó nữa.

- Sao vậy – Bọn trẻ nhìn Việt Phương với ánh mắt tò mò lẫn kinh ngạc.

- Thằng đó hồi trưa cứu tao khỏi chết đuối.

- Sao mà lại chết đuối ? Chẳng phải mày rất ghét đến gần mép sông hay sao, mày toàn đứng trên bờ nhìn tụi tao tắm có đến gần đâu, bộ đi vấp cục đá nào rồi rớt xuống hồ à – Con Thảo tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

Con Thảo hỏi làm việc phương nhớ đến lời hứa mua viết màu tranh vẽ ảnh của ba mà buồn. Tuy chỉ cần Việt phương nói ra, chú Nhân sẽ đi mua cho cô bé, nhưng quà ba mẹ mua cho vẫn hơn nhiều. Việt Phương chẳng muốn nghĩ tới nữa bèn nói.

- Đừng nói chuyện đó nữa. Tìm cái gì chơi đi, buồn quá.

- Không phá thằng đó nữa á – Thằng Nam kêu lên luyến tiếc – Vì để chơi trò này, nó làm đổ mắm tôm ra nhà tùm lùm, khiến má nó nổi giận mắng một trận.

- Ủ, dù sao cũng thúi gần chết, mày trộn rồi lỡ nó dính vào người mày thúi hoặc đừng có đến gần tụi tao nữa – Con Thẩm gật đầu nhăn mặt đáp, quả thật cái mùi trứng thúi khiến nó không chịu nổi luôn.

Tuy có tiếc, nhưng thằng Nam cũng đành bỏ mấy thứ đó mà theo tụi bạn đi chơi.

Bọn trẻ chơi đùa khá vui vẻ trên cánh đồng của làng, nơi có những đồng lúa xanh rì rào.

Thiên Phong nhìn thấy cảnh vật bên ngoài thì thích thú lắm, dù hồi trưa xảy ra chuyện không vui, nhưng nghĩ đến Việt Phương vì bức tranh của mình mà rơi xuống nước, cậu bé thấy đám trẻ quê cũng không xấu lắm. Nhưng để tránh đụng độ, Thiên Phong hỏi đường chị Nga đi đến chỗ xa hơn để vẽ tranh. Nơi cậu bé đến là một khoảng đất trống, nơi giáp ranh giữa làng này với làng kia.

Ở đây tuy không đẹp được như chỗ làng nhà, nhưng vẫn mang cái hồn quê thơ mộng. Thiên Phong hài lòng mỉm cười bắt đầu những nét vẽ của mình.

Cả buổi ngồi vẽ, cuối cùng Thiên Phong cũng hoàn thành được bức vẽ của mình, lần này cậu cẩn thận hơn, cho bức vẽ vào trong ống đựng bản vẽ rồi lần đường trở về nhà. Đi được một đoạn, Thiên Phong nhìn thấy hai thằng bé đang đánh nhau rất dữ dội. Một thằng lớn mập mập đang đè thằng nhóc nhỏ tuổi hơn mình lại gầy gò ốm yếu ra đánh. Thằng nhóc kia vừa muốn vùng thoát vừa khóc rống ra.

- Nè! Buông thằng nhỏ ra, lớn ăn hiếp nhỏ mà không xấu hổ sao – Thiên Phong thấy vậy thì chạy đến quát lớn.

Thằng mập kia nghe quát thì dừng tay, nó ngóc đầu nhìn lên Thiên Phong rồi quệt mũi đứng dậy chỉ tay vào mặt Thiên Phong hỏi:

- Liên quan gì đến mày mà mày xen vào hả ? Mày có biết tao là ai không hả. Khôn hồn thì cút đi.

Nó giương nắm đấm về phía Thiên Phong, đầy hàm ý đe dọa, nhưng Thiên Phong không sợ vẫn cứ nói:

- Chẳng liên quan, nhưng tao thấy chuyện bất bình nên mới xen vào. Mày lớn vậy mà ăn hiếp một đứa nhỏ đúng là nhục, sao không giỏi đi ăn hiếp những thằng bằng mày ấy.

Thằng nhóc kia thấy Thiên Phong giúp mình thì mừng máo kể:

- Em đang đi câu cá, nó lại chạy đến cướp cá của em, em không chịu thì nó đánh em.

Thằng mập thấy thằng nhóc vạch tội mình, thấy Thiên Phong nhìn mình bằng ánh mắt xem thường thì nóng máu, tức giận nói:

- Tao thích bắt nạt nó đó, vậy thì sao hả. Cả mày tao cũng đánh luôn.

Nói xong thằng mập buông hẳn thằng nhóc kia ra rồi lao đến Thiên Phong định đánh. Thiên Phong đang đeo cái ống đựng tranh, liền cầm lấy ống gờ về phía thằng mập thủ thế. Thiên Phong tuy không biết đánh nhau, nhưng cậu bé cũng cao lớn khỏe mạnh, tuy so với thằng mập thì đúng là một trời một vực, nhưng mà cậu cũng vẫn không sợ, quyết chị đấu tranh cho chính nghĩa.

Thằng mập vốn định đánh tay nhau với thiên Phong, bỗng thấy trên tay Thiên Phong cầm một cái cây màu đen dài thì có chút e ngại nên khựng chân đứng lại. Nó gườm mắt nhìn Thiên Phong đánh giá. Nhưng nó thấy ánh mắt quật cường của Thiên Phong, cùng với cây thứ vũ khí trên tay cậu bé. Thằng mập bỗng dưng ra e ngại, nó chẳng ngu dại gì mà chịu thiệt vào thân. Nó hậm hực tức giận phun một bãi nước miếng xuống đất, mắng:

- Tụi bây giỏi lắm, coi chừng tao đó .

Nói rồi nó bỏ đi, thằng nhóc kia vui mừng đến cảm ơn Thiên Phong sau đó thu dọn cần câu chuẩn bị đi về nhà. Thiên Phong cũng đi về nhà, trên đường đi cả hai vừa đi vừa trò chuyện mới biết là cùng làng, nhà cậu nhóc này cách nhà Thiên Phong chỉ vài căn mà thôi.

Thiên Phong về nhà thì trời đã tối, sau khi chờ cậu bé tắm rửa ăn cơm xong thì chị Nga cũng đến lúc về nhà. Nhìn thấy một cậu nhóc mới mười mấy tuổi lủi thủi trong căn biệt thự to lớn có một mình mà không hề phiên hà một chút nào giống như đã quá quen với cuộc sống thui thủi một mình này, chị Nga cũng thấy thương xót bèn hỏi:

- Ở thành phố, em sống với ai?

Thiên Phong đang ngồi chỉnh sửa lại bức tranh của mình cho đẹp hơn thì khựng tay lại, cậu bé cúi mặt im lặng vài giây rồi khe khẽ đáp:

- Người giúp việc.

Dù trong lòng chị Nga đã đoán trước được sự việc, nhưng khi nghe từ giọng nghèn nghẹn của Thiên Phong thì cảm thấy thương vô cùng. Chị Nga cảm thấy cảnh ngộ của Thiên Phong và Việt Phương khá giống nhau, cả hai đứa đều có ba mẹ nhưng lại phải sống xa cách, chị nhớ Việt Phương đôi khi thui thủi chạy vào lòng chú mình meo meo khi nhìn thấy tụi bạn bè trong xóm quần quýt ba mẹ tụi nó mà meo meo, cô bé không nhắc đến chuyện muốn gặp ba mẹ, nhưng người lớn đều hiểu, trẻ con luôn cần ba mẹ bên cạnh. Chị Nga bất giác thở dài :

- Em và con bé Phương, hai đứa thật giống nhau. Ba mẹ đều không có ở gần nên thiếu thốn tình thương.

Chị Nga thấy ánh mắt cười buồn của Thiên Phong, thì biết mình không nên nhắc lại chuyện đau lòng của thằng bé, chị bèn cười rồi nhìn bức tranh của Thiên Phong chuyển chủ đề câu chuyện:

- Bức tranh đẹp quá. Nếu không nhìn từ tranh của em, chị không biết cảnh này lại đẹp đến như thế.

- Tại chị nhìn nó nhiều nên quen thuộc rồi, không cảm thấy nó đẹp bằng người lần đầu nhìn như em. Em thấy tất cả mọi cảnh vật ở đây đều đẹp hết – Thiên Phong cười cười, nụ cười và ánh mắt của cậu bé vụt sáng lên khi nhắc đến cảnh vật tuyệt đẹp nơi đồng quê mà cậu được chiêm ngưỡng.

- Chị không biết vì sao có nhiều người ở quê lên thành phố, một đi không trở lại. Riêng chị, chị thích cảnh yên bình ở quê hơn. Chị cũng từng lên thành phố chơi nhiều lần, nhưng chán ngán cái cảnh ồn ào náo nhức cả đầu , nhất là về đêm. Nhà nào nhà nấy đóng cửa im lìm, chẳng ai quan tâm đến ai, nhưng lúc ốm đau bệnh tật, cũng chẳng biết phải nhờ ai. Còn với thôn quê của mình, tuy có vẻ yên bình, nhưng xóm giềng tối lửa đốt đèn có nhau. Đi ra ruộng cũng đầy tiếng nói cười vui vẻ, mọi người cùng đổ mồ hôi trên đồng, nhưng được làm cùng nhau trò chuyện thẳng thắn, chứ không có kiểu đấu đá tranh giành *** hại nhau như trên thành phố. Vui nhất là những ngày lễ, bà con tụ tập quây quần bên nhau cùng gói bánh làm cỗ.

Thiên Phong tuy chưa từng trải qua, nhưng cậu bé nghe chị Nga nói cũng có thể liên tưởng ra từng hành động ấm áp của người thôn quê.

Chị Nga thấy Thiên Phong im lặng, cho rằng mình nói nhiều quá, nên bèn bảo:

- Thôi, tối rồi, chị về đây. Em làm gì thì làm, nhưng nhớ là phải đi ngủ sớm biết chưa. Chị khóa cửa nhà xong thì sẽ về.

- Chị! – Thiên Phong đang cảm nhận hương vị đồng quê mà chị Nga vừa vẽ lên thì chị Nga lại ngừng nên cảm thấy hụt hẫng , cậu bé luyến tiếc bèn gọi khẽ, gương mặt Thiên Phong có chút đỏ vì ái ngại, lần đầu tiên cậu bé đưa ra yêu cầu với người xa lạ - Chị có thể ở lại kể tiếp cho em nghe chuyện ở đây không?

Chị Nga khá bất ngờ trước lời đề nghị của thiên Phong, chị cứ nghĩ Thiên Phong chán ngán không muốn nghe chuyện chị kể, nào ngờ cậu bé lại đề nghị chị kể tiếp như thế. Chị Nga vui vẻ gật đầu đáp:

- Được chứ, chỉ sợ em nghe phát chán thôi.

- Không có chuyện đó đâu – Thiên Phong lắc đầu phủ nhận, có người để trò chuyện dù sao vẫn còn hơn một mình buồn chán trong căn nhà quanh què thế này.

Hai người liền ngồi xuống ghế bắt đầu những câu chuyện thú vị nghịch ngợm của chị Nga thời trẻ con. Thiên Phong như mở ra trong mắt mình những cuộc sống sống động thú vị. Hai người say sưa đến nỗi trời đã bắt đầu vào khuya chị Nga mới kết thúc câu chuyện kể của mình. Chị Nga rất vui vì có người nghe chị kể về quê hương của mình, nên chị rất tự hào mà kể không ngừng nghỉ, sau đó chị nhìn Thiên Phong xoa đầu cậu nhóc, yêu thương nói:

- Những điều này là cần phải trải nghiệm mới thú vị. Nếu có dịp thì theo bọn nhóc trong xóm đi đó đi đây, đừng cứ ở trong nhà mãi như thế.

Thiên Phong cười xòa không đáp, cậu bé đã làm bọn nhóc trong xóm ghét bỏ rồi, làm gì có cơ hội được kết bạn với chúng chứ.

Thiên Phong men theo con đường cũ ra bãi đất giáp ranh giữa hai xóm ngày hôm qua, tiếp tục một góc cảnh mới, lưu giữ trên nét vẽ của mình. Cảnh vật vùng quê lúc nào cũng lay chuyển sinh động, chẳng bù với những tòa nhà bất động chán phèo nhạt nhẽo. Chỉ thay đổi một khoảng thời gian, sẽ thu lại được những khung cảnh tuyệt đẹp khác nhau.

9. Chương 9

Hôm nay cậu bé đi vẽ vào buổi sáng sớm, ánh bình minh chiếu sáng mọi vật trở nên sinh động rực rỡ vô cùng. Thiên Phong say mê, ngồi vẽ cho đến khi trời nắng lên cao. Thiên Phong nhìn đồng hồ, mới hơn 8 giờ nhưng cũng đành gác lại trong luyện tiếc, để ngày mai lại tiếp tục hoàn thành bức vẽ cảnh bình minh.

Thiên Phong vừa đi được nửa đường thì bị một đám nhóc quây quanh. Cầm đầu đám nhóc đó chính là thằng mập ăn hiếp thằng nhóc nhỏ ngày hôm qua. Hôm qua, nó thấy Thiên Phong cầm cây thủ thế, lại thấy Thiên Phong cao hơn mình, cho nên có chút e ngại, nhưng hôm nay thì khác, nó đã có trợ thủ, đám nhóc bạn nó sẽ giúp nó. Hơn nữa, lần này tụi nó đều cầm trên tay một cái cây. Cho nên thằng mập bước đến trước mặt Thiên Phong hất gương mặt béo tròn nùng nục của nó bảo:

- Ê cái thằng kia, mày còn nhớ tao chứ.

Thiên Phong nhìn nó nhử mày, tất nhiên cậu bé vẫn còn nhớ ra nó, chuyện chỉ mới hôm qua mà thôi. Thiên Phong nhìn cả đám như một lũ đầu gấu nguy hiểm cảnh giác hỏi:

- Tụi bây muốn gì?

- Muốn trả thù vụ ngày hôm qua – Thằng mập đáp ngay lập tức, vẻ mặt đầy căm tức.

- Hôm qua tao có làm gì mày đâu – Thiên Phong hừ mũi đáp – Hơn nữa người sai là mày.

- Tao có sai hay không, ai mượn mày đến dạy đời tao hả. Nói tóm lại, ngày hôm qua mày làm tao mất mặt, hôm nay tao nhất định đòi lại – Nó nhìn ba thằng bạn của mình rồi cười.

- Có ngon thì đánh tay đôi với tao, đừng có bày đặt ỷ đông hiếp yếu – Thiên Phong hừ mũi nhìn thằng Mập đầy khinh bỉ.

- Tụi tao thích ỷ đông hiếp yếu đó. Vậy thì sao hả? – Thằng mập ngang ngược đáp.

Thiên Phong e ngại lùi lại vài bước, chộp lấy ống vẽ lần nữa thủ thế nhìn bọn trẻ hung hăng trước mặt mình, cậu bé biết, khó lòng mà thoát được tụi trẻ ở đây. Nhưng Thiên Phong quyết không khiếp sợ tụi nó.

- Nhào vô đập nó cho tao tụi bây – Thằng mập hô lớn.

Đám trẻ liền nhào vô dùng cây đánh Thiên Phong, nhưng một tiếng kêu to phía sau vang lên:

- Bảo ơi, ở chỗ này nè!

Đám trẻ đang hung hăng lao đến nghe vậy thì khựng lại. Quay phắt nhìn ra nơi phát ra kêu kia.

Việt Phương và đám bạn của mình đang lục tục kéo đến ở phía sau, vẻ mặt đứa nào đứa này đều ngạo nghễ đắc ý cười khi thấy đám trẻ xóm bên cạnh có vẻ e sợ. Trong đám còn có thằng nhóc gầy gò ngày hôm qua, xem chừng cả đám kéo đến chỉ để trả thù thay cho thằng nhóc bị ức hiếp.

- Mập, mày lại qua xóm tao gây sự nữa à – Thăng Hiển ngong nghịu cười lớn hỏi – Xem ra lần trước mày bị đánh vẫn chưa chữa thì phải, lần này dám qua đây đánh em trai tao.

- Tao đánh em trai mày đó thì sao? Ai bảo nó dám câu cá trên phần đất xóm tao làm chi – Thăng Mập nhìn thấy mấy đám nhóc tụi nó thì trấn tĩnh lại.

- Nằm trên phần đất của xóm mày chứ có phải của mày đâu. Huống gì cái hồ đó là của chung, không của riêng ai hết – Con Thấm bực tức nói.

Cái hồ đó vốn nằm giữa lằn ranh hai xóm, mà cũng chẳng có ai phân chia lằn ranh gì hết, chỉ đơn giản là vì ở đó có trồng một cây bạch đàn lớn. Đám trẻ hai xóm tự cho cây bạch đàn đó là lằn ranh giữa hai xóm mà thôi. Cái hồ cũng nằm trên lằn ranh đó, nhưng bên phần đất xóm thằng mập nhiều hơn, nên tụi nó cứ mặc định là của tụi nó.

- Tao nói của tao là của tao. Ở đây tao lớn nhất, tụi bây phải nghe tao – Thăng mập vỗ ngực bảo. Thăng mập nói hoàn toàn đúng, so về tuổi tác, nó mười 13 tuổi, lại mập mạp to lớn, trong khi xóm nhỏ nên những đứa trẻ gây còm. Cho nên nhiều đứa con nít điều sợ nó.

- Tụi tao không nghe đó thì sao. Tụi tao cứ câu cá ở đây, mày dám làm gì tụi tao – Thăng Nam cộc lốc nói.

- Tụi bây đừng ý vào thằng Bảo thì tụi tao sợ. Hôm nay nó không có ở đây, để xem tụi tao xử tụi bây thế nào – Một thằng nhóc đàn em của thằng mập bước ra hùng hổ bảo – Tao chấp hết cả đám 7 đứa tụi bây, bốn thằng tao xử đẹp hết.

- Vậy thì nhào vô đây – Thăng Hải nóng máu đáp.

Tụi thằng mập vừa nghe xong là lập tức nhào đến ngay lập tức, trên tay tụi nó, là những cây gậy gỗ, tụi thằng Hiển, thằng Hải, con Thấm, đứa nào đứa nấy cũng đưa tay vào túi sẵn sàng chờ đợi. Khi tụi thằng mập sắp đến gần thì Việt Phương lên tiếng ngăn lại:

- Khoan đã.

- Gì? Không phải tụi bây sợ rồi chứ. Sợ rồi quỳ xuống xin mấy anh tụi mày tha cho đi – Thăng mập cùng đám bạn đứng lại bắt đầu cười nhạo đám trẻ.

- Ai thêm sợ tụi mày chứ – Thăng hải vênh mặt đáp lời.

- Sợ chó sợ mèo chứ không thêm sợ tụi bây đâu – Con Thấm bĩu môi chế giễu.

- Vậy tụi bây kêu khoan là khoan cái gì?

Đám trẻ đồng loạt quay đầu nhìn về người kêu dừng lại là Việt Phương. Việt Phương bây giờ bước lên ung dung nói:

- Tao muốn chơi công bằng .

- Công bằng....hahaha...công bằng cái con khỉ mốc. Đời này làm gì có hai chữ công bằng mà tụi bây bày đặt đòi. Nhưng nói xem, tụi bây muốn công bằng thế nào.

- Chơi quan tử đi, tụi bây lớn lại mạnh khỏe. Cho nên 4 thằng tụi bây đánh nhau với 7 đứa nhóc tụi tao, nhưng chơi tay không. Có sức chơi có sức chịu. Đau thì ráng chịu, cấm không khóc – Việt Phương nhún bốn đứa bạn kia bèn đáp.

- Ý tụi mày là bảo tụi tao quăng mấy cái cây này đi chứ gì – Thăng mập cầm cái cây vỗ vỗ vào tay trái của mình đắc ý hỏi lại.

- Đúng vậy.

- Mày nghĩ tụi tao là đồ ngu à. Nói cho tụi bây biết, dù tụi bây muốn hay không muốn, cũng phải đánh nhau với tụi tao phen này, còn tụi tao sẽ không để tụi bây yên lành ra khỏi nơi này đâu.

- Thấm ơi! Tao sợ quá, cái cây đó đánh đau lắm – Nhỏ Thảo co người nắm lấy vạt áo của con Thấm meo meo nói.

- Tao cũng sợ. Hay tụi mình về thôi – Con Thấm cũng tỏ vẻ sợ sệt đáp.

- Tao cũng sợ quá tụi bây – Thăng Hiển cũng mếu máo nói.

- Sợ rồi à, hóa ra tụi bây không có thằng Bảo ở đây đều là một lũ chết nhất cả à – Thăng mập nghe thế thì đắc ý cười – Được thôi, lạy anh mày ba lạy, anh mày tha cho, từ nay cứ nghe lời anh mày sai bảo là được.

- Ai nói là tụi tao sợ mày, không có thằng Bảo ở đây, cũng không có nghĩa là tụi mày có thể thắng tụi tao đâu – Thăng Nam vỗn mặt, cái làn da rám nắng của nó lúc này, cùng cái đầu cháy khét của nó, trong nó chẳng khác nào một cây cỏ cháy ngoài đồng.

- Tụi bây định lừa tao à.

Tụi nhóc chẳng ai thèm nghe lời thằng mập nói cả, tụi nó nhìn nhau bắt đầu cảm thán.

- Ai thêm lừa mấy cái thằng đầu óc ngu si tứ chi phát triển của tụi bây. Tao cũng sợ, nhưng là sợ bốn thằng bây chết – Thăng Hải cũng lắc đầu nhăn răng le lưỡi giễu.

- Ủ, tao sợ má nó nhìn nó hồng ra quá – Việt Phương mĩa mai nói.

Nói xong cả đám tụi nó nhìn nhau phá ra cười khiến thằng mập đang đắc ý thì tái mặt, nó giận dữ gầm lên:

- Không thèm nói với tụi bây nữa. Đánh thôi.

Nói xong nó ra lệnh đàn em xúm lại đánh. Thiên Phong thấy đánh nhau, thì sợ hãi vô cùng, cậu bé lo lắng, mấy đứa con nít này sẽ bị nhừ tử cho xem. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của tụi nhỏ, Thiên Phong biết khó lòng mà ngăn cản. Chỉ biết gào lên:

- Đừng đánh mà. Mấy đứa không sợ về nhà ba mẹ la hay sao.

Bốn thằng kia chẳng khác nào bảo dữ đối với mấy đứa trẻ còm nhom kia. Thiên Phong bắt chắt tất cả liều mạng ra kéo tụi trẻ lại.

Nhưng mặc kệ Thiên Phong, đám trẻ giờ đâu mà thêm để ý, tụi nó đứa nào đứa nấy thọc tay vào túi của mình rồi nhanh chóng rút ra, quăng vào mặt của bốn cái thằng đang lao đến như bốn con sài lang hổ báo kia. Sau đó nhanh chóng bước thụt lùi lại ra sau.

Thiên Phong không biết đám nhóc ném cái gì, cậu bé chỉ thấy như có bụi rơi trong không khí bám vào mặt của mấy thằng nhóc kia mà thôi. Sau đó bốn thằng bỗng la lên oai oái.

- Cay mắt quá tụi bây ơi, cứu tao với....

- Tao cũng bị cay....

- Tụi nó quăng bột ớt.

- Cay quá đi mắt...huhu...

- Tao bị quăng tiêu. Có mùi tiêu trong mũi tao

- Tụi tao đâu có ngu mà đối chọi tay đôi với tụi bây – Thăng Hiển thích thú rao lên.

- Tất cả là do tụi bây, tụi tao đã bảo đấu công bằng mà tụi bây không chịu – Con Thấm phải phải tay đất ý bảo.

- Ông nội tao đã dạy, chớ nên làm châu chấu đá xe, lấy đá chọi trứng chỉ thiệt về mình. Người không lành phải dùng mưu lược, tụi mày nghĩ tụi tao không chuẩn bị gì mà đến đây tìm tụi bây đòi cong đạo sao – Việt Phương nhìn bốn cái thằng nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, đang cố gắng lau chùi, phun nước bọt đầy rẫy trước mặt mình cười gian nói.

Cả đám nhỏ nhìn nhau phá ra cười lớn. Thiên Phong nhìn thế trận dường như thay đổi quá ư đột ngột thì tộn cả mặt đứng im há hốc miệng, bộ dạng của cậu lúc này vô cùng thú vị. Không ngờ đám nhóc quê này lại thông minh như thế, tuy thủ đoạn có chút quá đáng nhưng mà cái bọn kia cũng xem như đáng đời.

Thằng nhóc bị đánh ngày hôm qua, nhân cơ hội tụi nó vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, luồn ra sau lưng, đập cho thằng mập một cái chúi nhủi về phía trước trả thù cho việc bị đánh ngày hôm qua.

Thằng mập bị té, nó vội lồm cồm ngồi dậy, qua quào cái cây khắp nơi để đánh tụi nhỏ, tụi nhỏ vừa né tránh vừa đánh du kích bốn thẳng lớn đầu kia. Thằng Nam không sáp vào như tụi bạn, nó đứng bên ngoài lề neho mắt nhìn, trong tay nó là một cây ná. Nó neho mắt giường ná, trong ná là một viên sỏi. Nó bắn về phía sau lưng tụi kia, cho tụi kia quay đầu nhìn lại, bọn nhóc nhún nhảy tung cước chân hạ đầm tay bọn kia.

- Bên này, tao ở bên này – Tụi nhóc thi nhau hò hét trên chóc bốn thẳng kia.

Bằng thẳng mập bị đám nhóc chơi thâm thương, mình mẩy thương tích, tụi nó tức khí, phần nộ hét lên:

- Tao liều mạng với tụi bây.

Nó cùng đường nên dùng hết sức quơ cây vào không trung mong là trúng bọn trẻ. Đám trẻ cũng bắt đầu thâm mệt nên ra hiệu cho nha rút lui.

- Chạy thôi tụi bây.

Cả bọn nháo nhào bỏ chạy trong lúc tụi kia nổi điên liều mạng. Thiên Phong phản ứng chậm chạp nên vẫn đứng yên dầm chân tại chỗ, Việt Phương thấy vậy mới quay lại nắm tay cậu lôi đi.

- Mau chạy đi, lát nữa nó nổi điên, nó đánh chết bây giờ

Cả bọn chạy thật nhanh, cuối cùng lẫn trốn vào trong hàng mì nhà của thằng Nam, bắt đầu ngồi xuống thở dốc rồi cười vui vẻ.

Tụi nó đã chiến thắng một cách oanh oanh liệt liệt mà không cần có thẳng Bảo. Ông nội Việt Phương nói đúng:” Kể sĩ dùng mưu kế chứ không dùng sức “

31

10. Chương 10

Hàng mì chỉ cao hơn đầu tụi nó rất nhiều, từng tán lá mì mềm mại tỏa ra che phủ bầu trời trên đầu chúng, ngăn chặn những ánh nắng chói chang đang chiếu rọi vào tụi nó. Cả bọn vừa thở dốc vừa cười ha ha đầy vui vẻ.

- Nếu tụi mình mà dùng bột ớt thật, chứ không dùng bột ngâm trong nước ớt thì đâu cần sợ tụi nó mà chạy té khói như vậy nữa – Thằng hải có chút đắc ý cũng có chút tiếc nói hô lên, bởi vì bột ớt và bột dùng nước ướt khác nhau xa lắm, bột ớt thì bị trúng thì tụi nó bị cay ít nhất một ngày, chứ chẳng bù như bột nước ớt, chỉ chốc lát chảy hết nước mắt là xong ngay. Bảo hại đánh bọn kia chưa đã tay, sợ tụi nó nhanh chóng hết bị đau mắt nên tụi nó chỉ tranh thủ nện mấy cái sưng tay thì lập tức bỏ chạy ngay, chứ đứng lại lơ ngơ là tụi nó đánh chết.

- Dẹp tụi bây đi. Lỡ mắt tụi nó có việc gì, tụi bây đền nổi không – Việt Phương nạt ngang.

- Đúng đó, ba mẹ tụi mình mà biết được, không đánh tụi mình té *** thì cũng không mong sống được đâu

- Con Thảo gật đầu đồng ý lời Việt Phương nói.

- Coi như để dứt cho sau này đi. Ông nội tao nói:” Gieo nhân nào gặt quả báo đó”, tụi mình mà ở ác, mai mốt xuống địa phủ sẽ bị nhúng vạc dầu sôi đó nha, còn nếu nói dối thì bị cắt lưỡi. Tao còn nghe nói cái gì mà 18 tầng địa ngục, mỗi tầng địa ngục có một hình phạt tàn khốc, đáng sợ lắm – thằng Hiền ngọng nghịu le lưỡi làm động tác sợ hãi khi nói .

- Eo ơi, tụi mình lúc này có bị cho là làm điều ác hay không vậy ta, có khi nào bị đày xuống tầng địa ngục hay không – Con Thắm mặt mày tái mét mếu máo hỏi – Nghe nói ở dưới đó toàn ma không hà, mình sợ ma lắm. Hic

Việt Phương định nói trên đời này không có ma. Thật ra chính bản thân nó cũng không tin vào ma cổ cho lắm, nhưng mà bà nội cô bé thường bảo:” Ma quỷ trời thánh thần thà tin là có chứ đừng nghi là không”, nhiều lúc bản thân cô bé cũng rất sợ hãi, nhưng tụi bạn nghe lời Việt Phương nên mới như thế, cô bé thấy mình cần an ủi bạn. nào ngờ chưa kịp lên tiếng thì Thiên Phong đã thay cô bé trả lời:

- Không có đâu. Khoa học đã chứng minh, trên đời này không có ma đâu .

Bọn trẻ giờ mới phát hiện ra sự có mặt của Thiên Phong, từ nãy giờ, cậu bé vẫn im hơi lặng tiếng.

- Có thật trên đời này không có ma không? – Bọn nhóc nhao nhao hỏi.

Thiên Phong thấy vậy bèn hần giọng giải thích cho chúng nghe.

- Ma là một khái niệm trừu tượng, một phần phi vật chất của một người đã chết (hay hiếm hơn là một động vật đã chết).

Theo quan niệm của một số tôn giáo và nền văn hóa, con người gồm thể xác (mang tính chất vật chất) và linh hồn (mang tính chất phi vật chất). Khi thể xác chết, linh hồn xuất khỏi thể xác. Nếu linh hồn đó không có cơ hội đầu thai hoặc nơi trú ngụ chung với các linh hồn khác mà tương tác với cõi thực có con người sẽ gọi là “ma”, “hồn ma”, “quỷ”; nhưng nếu các phần phi vật chất đó tương tác với cõi thực của con người theo tình cảm, theo trách nhiệm được giao của các tôn giáo thì lại gọi là “hồn”, “linh hồn”, “thánh”, “thần”, “thiên sứ”. Phật giáo gọi linh hồn người mới mất là hương linh

Thực tế thì khi nói đến ma người ta chỉ nghĩ đến những va chạm thể phi hình dáng, khó làm hại người. Nhưng khi nói đến “quỷ”, thì đó là một khái niệm đáng sợ. Trong truyện kể dân gian các nước thường lưu truyền những câu chuyện về quỷ từng giết và ăn thịt người rất hãi hùng dễ sợ, ma quỷ có thể nhập vào người sống...

Theo tín ngưỡng Việt Nam, trong con người có cái vật chất và tinh thần. Cái tinh thần trừu tượng, khó nắm bắt, nên người xưa đã thần thánh hóa nó thành khái niệm linh hồn, và linh hồn theo người Việt Nam và các nước Đông Nam Á tách ra làm 2 phần: hồn và vía. Người Việt cho rằng con người có 3 hồn, nhưng vía thì nam có 7, còn nữ có 9. Như vậy khái niệm ma, đơn giản chính là hồn và vía của con người.

Cả đám nhóc tron xoe mắt ngồi nghe Thiên Phong giảng về ma, trong lòng cảm thấy ngưỡng mộ cái anh thành phố này vô cùng. Mặc dù chúng cũng không hiểu cho lắm những lời cậu bé nói nhưng trong lòng cũng hình thành được chút khái niệm về ma.

- Vậy có nghĩa là chúng ta khi chết đi sẽ bị biến thành ma đúng không? – Thăng Hải rung mình, nhưng nó cũng bớt sợ hãi khi nhắc đến ma.

- Nói vậy, khi có ma xuất hiện ở nhà mình, tức là ông bà hay ai đó người thân của mình đã chết về nhà thôi đúng không? – Con Thảo băng khuôn mặt hỏi.

- Có thể nói là như vậy – Thiên Phong gật gù.

- Nhưng mà sao bà nội tao lại nói, nếu tao không ngoan, thì bà nội để a bắt tao đi – Thăng Nam cau mày, gãi đầu ngẫm nghĩ hỏi tụi nhỏ - Chẳng lẽ bà nội tao nói láo – Nếu ma là người thân của tao sao lại bắt tao đi chứ.

- Không phải. Ông bà người đã khuất của chúng ta sợ dĩ hay hiện hồn trở về nhà là vì muốn xem chúng ta có ngoan hay không? Nếu bé nào không ngoan thì sẽ bắt đi mất để dạy dỗ thôi – Vốn dĩ người lớn nói những lời này ra là để hù dọa khiến bọn nhỏ sợ hãi mà ngoan ngoãn hơn mà thôi. Thiên Phong cũng không muốn sự việc ma cỏ này lại trở thành lời nói dối của người lớn trong mắt bọn trẻ nên mới nói thế.

- À, thì ra là vậy. Tao nghe nói người thành phố học rất giỏi, quả thật là đúng mà – Thăng Hải vỗ tay khen ngợi Thiên Phong.

- Chính anh này ngày hôm qua đã cứu em đó mấy anh chị - Em thăng Hiển chỉ tay vào Thiên Phong nói.

- Ồ, hóa ra là anh đã cứu em trai em, em thay mặt em trai cảm ơn anh – thăng Hiển bàn nhin Thiên Phong lễ phép nói.

- Chỉ vì anh thấy cái thằng đó ỷ lớn ăn hiếp nhỏ nên mới giúp thôi – Thiên phong xua tay mỉm cười đáp.

- Lúc này tao đánh tụi nó mỗi thằng mấy chục cái thật là khoái trá – Thăng Nam đắc ý bảo.

- Tao cũng đánh tụi nó sướng cả tay – Thăng Hiển gật gù vui sướng.

- Thăng mập chắc chắn không bỏ qua như vậy đâu – Con Thấm e ngại nhìn bọn trẻ nói.

- Sợ gì, tụi mình cứ đi chung với nhau, xem tụi nó dám đánh không, mà đánh không lại tụi nó thì bỏ chạy. Cùng lắm là chờ thằng Bảo đến thì đi trả thù là được – Việt Phương nhướn mày tỏ vẻ không sợ gì cái bọn kia đáp – Sau này cứ tụ tập đông đủ thì đi ra đó chơi, không thì chơi trong đình trong miếu là được rồi.

- Ủ, tụi mình cứ đi chung với nhau, đồ tụi nó đứa nào dám gây sự - Thằng Nam gật đầu tán thành ý của Việt Phương.

- Nhưng còn anh ấy thì sao, tụi nó sẽ không tha cho anh ấy đâu – Con Thảo nhìn Thiên Phong đầy thiện cảm rồi hướng tụi bạn hỏi – Anh ấy vì giúp thằng Hiền mà gây thù với tụi nó rồi. Không có tụi mình, anh ấy thế nào cũng bị đánh cho xem.

- Vậy cho anh ấy ga nhập băng tụi mình đi – Thằng Nam đề nghị.

- Tao tán thành, anh ấy cứu em trai tao, cho nên tao cũng không muốn anh ấy vì vậy mà bị đánh – Thằng Hiền đứng lên gật đầu. Bọn trẻ quên mất mối thù của Việt Phương và Thiên Phong.

- Nhưng mà chẳng phải anh ấy làm cho con Phương bị mẹ đánh hay sao – Con Thảo đột nhiên nhớ ra việc đó bèn nhắc nhở.

Tụi nhỏ bỗng ghen lời khi nhớ lại sự việc, lập tức trở nên mâu thuẫn vô cùng, cả bọn liếc mắt nhìn về Việt Phương, cứ sợ Việt Phương giận tụi nó.

Việt Phương biết tụi bạn e ngại mình, thật ra sau sự việc cứu cô bé dưới nước, Việt Phương cũng không còn ghét Thiên Phong nữa, nhưng không phải vì vậy mà bỏ qua, cho nên Việt Phương nói:

- Muốn nhập băng cũng được, trải qua thử thách đi.

Đồng xanh vẫy gọi

Đám trẻ sau khi Thiên Phong nhận lời liền đưa cậu bé đi đến một cái hồ, bọn trẻ nhìn mấy con vịt đang bơi lội tung tăng dưới hồ thì nhếch môi cười nhìn Thiên Phong, hất mặt bảo:

- Thử thách đầu tiên của anh là làm sao bắt được một con vịt dưới hồ kia.

- Bắt vịt sao? Làm sao bắt? – Thiên Phong nhìn mấy con vịt dưới hồ kia thì cảm thấy muôn vàn khó khăn trước mắt.

- Chỉ là bắt mấy con vịt thôi mà, đơn giản vô cùng, lội xuống đó bắt, chẳng phải anh biết bơi hay sao – Việt Phương nhếch khóe môi tỏ ý chê cười nhìn Thiên Phong nói.

- Đúng vậy, không khó quá đâu? – Thằng Nam chế nhạo nói thêm vào – Đến một đứa nhỏ tuổi hơn như tụi này còn bắt được, chẳng lẽ anh lại chẳng bắt được – Thằng Nam cố ý khêu khích Thiên Phong.

Thiên Phong bị mấy đứa trẻ khêu khích như vậy thì đành gật đầu, cậu định cởi áo nhảy xuống hồ thì nghe tiếng cười khúc khích sau lưng của mình. Thiên Phong ngẩng người rồi quay lại nhìn bọn trẻ, chúng thấy cậu bé nhìn thì vội vàng im lặng, nhưn mày nhìn Thiên Phong thúc giục:

- Làm đi chứ? Nhanh lên...

Thiên Phong bị giục, cũng muốn mau chóng nhảy xuống nhưng sau đó cậu thấy nụ cười bí hiểm của đám trẻ, đoán chắc là bọn trẻ không thể nào ra thử thách dễ dàng ỉn, Thiên Phong nhìn đám vịt đang bơi lội kia. Vịt thì cậu cũng thấy nhiều rồi, nhưng thường là thông qua tivi nhiều hơn. Thiên Phong nhìn đàn vịt thật lâu mặc kệ bọn trẻ đang lên tiếng thúc giục, cuối cùng cậu bé cuối người xuống nhặt một hòn đá quăng mạnh xuống hồ nơi đàn vịt đang bơi lội tung tăng kia.

Quả nhiên khi hòn đá rơi xuống mặt nước tạo ra một tiếng “ tùm” vang vọng mặt hồ, nước trong hồ ngay chỗ viên đá rơi xuống văng lên tung tóe, mấy con vịt bị nước văng lên thì đập cánh mấy cái nhưng vẫn ung dung bơi tiếp. Thiên Phong liền lập tức nhặt tiếp mấy hòn sỏi ném về phía bầy vịt trên hồ. Bầy vịt cuối cùng cũng phản ứng lại với hành động của Vũ Phong, chúng lần lượt vỗ cánh bay lên trời cao.

Bọn nhóc khi bị Thiên Phong khám phá ra trò lừa đảo của mình, chẳng những không sợ mà còn cười vui vẻ, Thiên Phong sụ mặt xuống trước sự trêu đùa của bọn trẻ giận dữ nói:

- Vịt trời làm sao mà bắt.

- Ai nói không bắt được – Thăng Nam lập tức nói, trên tay nó là cây giàn nà hồi nãy dùng để đối phó với tụi thằng mập, giàn nà đã nạp sẵn một viên sỏi to giơ lên trên trời nhắm bắn – Xem nè.

Vừa nói dứt lời thì hòn đá trên cây giàn nà của nó bay vù vù trên không nhắm hướng mấy con vịt trời đang hí hửng tung cánh lên không trung kia. Con vật đáng thương gần nhất bị trúng viên sỏi, lực đập quá mạnh, con vịt trời đau quá nên loạn chọi rơi xuống nước ngay lập tức.

Tiếng tùm ngay tiếp sau đó, Thiên Phong giật mình quay sang hồ nước thì thấy thằng Hiền đã như các trạch lao xuống hồ và chẳng mấy hơi đã tóm được con vịt bị thương kia, nó giơ cao con vịt bằng một tay về bọn trẻ tỏ ý reo mừng. Bọn con gái thích chí vỗ tay vang dội.

Thằng Hiền từ từ bơi vào trong bờ, bọn con gái vội vàng chạy tới giúp nó giữ con vịt vẫn còn sống, đang cố vùng thoát.

Thiên Phong thấy con vịt vùng vẫy, trên người mang một vết thương đã nhanh chóng đỏ bầm thì thương xót cho con vật nhỏ bé, cậu nhìn bọn trẻ lắc đầu nói:

- Tàn nhẫn quá.

Việt Phương nghe cậu bé nói thì bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ Thiên Phong thương xót một cách vô ích. Trừ khi cậu bé không ăn thịt, chứ đừng bày đặt tỏ vẻ từ bi như thế sau khi vẫn nuốt thịt xác chúng vào trong bụng.

- Lấy dây cột nó lại – Việt Phương hất đầu bảo thằng Nam đang lôi một sợi dây vốn dùng để câu cá của nó ra bảo. Thằng Nam liền cột dây ngay lập tức, con vịt bị trói chân, muốn vùng thoát cũng là điều không dễ dàng.

- Đem về nhà thằng Bảo đi – Con Thắm chỉ tay vào thằng Hiền em trai thằng Hiền rồi bảo.

Thằng Hiền nhìn con vịt một cái rồi bước đến khệ nệ xách con vịt đi. Con vịt trời bẩm sinh được trời nuôi nên khá mập cũng phải nói là khó bắt vô cùng. Nếu không phải đám trẻ thường nghĩ kế bắt chúng, và cái hồ trước nhà Việt Phương khá nhiều cá thì cũng khó lòng dụ dỗ chúng đến và để bị bắt, bởi loài vịt trời rất khôn ngoan. Nhưng cũng kể đến tài năng bắn giàn nà có nghề của thằng Nam và vua bơi lội vùng quê là thằng Hiền thì khó lòng bắt được.

- Vậy giờ anh ấy tụi bây xử thế nào? – Thăng Hải nhìn Thiên Phong đang đứng đực mặt nhìn hành động mau lẹ của đám nhóc hỏi tụi bạn.

- Coi như anh ấy có công làm tụi vịt bay lên đi – Con Thảo bèn nhún người nói, nó nhìn Thiên Phong bằng ánh mắt hấp háy cười nói – Cô lên, coi như vòng này em cho anh đậu.

Thiên Phong tuy trong lòng có thương xót con vịt nhưng dù sao vẫn chỉ là một con vịt, so với đám trẻ đầy sự thú vị thì tất nhiên bọn trẻ vẫn hơn. Cậu bé nhìn con Thảo mỉm cười gật đầu.

- Vậy em dẫn anh đi làm thử thách tiếp theo nhé – Con thảo tươi cười bảo Thiên Phong, đám trẻ cũng rào bước đi theo.

Con Thảo dẫn Thiên Phong và đám trẻ đi đến vườn tiêu nhà mình, nó cười cười nói với Thiên Phong. Con Thảo với tay hái một chùm tiêu xanh đầy trái phải vài cái rồi cho lên miệng nhai ngon lành. Nó nhìn Thiên Phong bảo:

- Ăn cái này đi, ngon lắm á. Ăn xong em dẫn anh đi làm thử thách tiếp theo.

Thiên Phong chẳng biết cái chùm cây quăn quay cây trụ kia là gì, nhưng cậu thấy con Thảo bỏ miệng nhai ngon lành thì cho rằng đó là trái đại gì đó, không ngần ngại đón lấy chùm tiêu xanh trên tay con Thảo. Cậu bắt chước con Thảo, tuốt nó ra phải sạch rồi cho vào bụng hết tất cả.

Bắt đầu nhai những trái màu xanh nhỏ xíu xiu đó, để con Thảo dẫn cậu đi làm cuộc thử thách tiếp theo.

Bọn trẻ cố gắng nhịn cười trố mắt nhìn trằm trằm về Thiên Phong.

1 giây....2 giây....3 giây....

- Phụt....

Thiên Phong hốt hoảng nhổ hết những trái màu xanh nhỏ xíu mà cậu không biết là trái gì kia ra khỏi miệng, mong sao vị nồng cay của nó có thể theo nước bọt mà ra hết bên ngoài. Nhưng đáng tiếc, sự nồng cay của gặt tiêu nhỏ bé quá lợi hại, dù Thiên Phong có cố gắng thế nào cũng không thể đẩy nó ra khỏi miệng mình được.

Hai mắt cậu đỏ lừ, sóng mũi cũng đỏ ửng, cậu hốt hoảng nhìn bọn trẻ hỏi:

- Trái đó là trái gì vậy?
- Chỉ là hạt tiêu thôi mà, đừng lo anh sẽ không chết đâu – Việt Phương thích chí cười trước sự khổ sở của Thiên Phong, cá nóng gần như đang xé rách cuống họng cậu.
- Không xong rồi, anh ấy không quen cho nên mặt đỏ như rồi. Mau đưa anh ấy đi ăn quả say đi để giải nóng
- Con Thảo nhìn Thiên Phong như thế bèn thương cảm nói.
- Có rồi đây - Thằng Hải chẳng biết từ nơi đâu xuất hiện với một đồng quả màu tím đen đựng trong áo .

Thiên Phong ngần ngừ không biết có nên ăn hay không, nhưng cái nóng gây gắt khiến cậu khó chịu vô cùng bèn lấy một trái lên miệng ăn thử. Có vị ngọt nồng nồng, nhưng làm cái nóng dễ chịu hơn chút. Thiên Phong lập tức nhặt lên bỏ miệng liền một ngụm, cố nhai nhai nuốt nuốt rồi bỏ hạt, cái nóng cuối cùng cũng giảm được, nhưng sau đó Thiên Phong cảm thấy đầu óc quay cuồng. Cậu nhớ đến lời con Thảo nói:” Trái say” “ say...say...say...

Cuối cùng Thiên Phong đã hiểu vì sao gọi nó là trái say.

Thiên Phong khẽ chớp mắt rồi ngã cái rầm xuống mặt đất

11. Chương 11

Khi Thiên Phong tỉnh lại, cậu bé thấy mình đang nằm soãi dưới mái hiên của một ngôi miếu, đám trẻ thì đang chơi trò chơi tạt lon ở dưới cây đa già cổ kính, xòe ra những tán lá cây che bóng mát rượi.

Thiên Phong thấy Việt Phương chơi tạt lon rất cừ, cô bé cầm chiếc dép nhăm vào cái lon ở trước mặt, cách cô bé khoảng 5 mét, sau đó nghiêng người ném chiếc dép về phía cái lon. Một cú ném hoàn hảo, chiếc lon bị chiếc dép tạt vào thân mình rồi văng ra khỏi vòng tròn. Đám con gái lập tức vui mừng không xiết, nhảy lên vỗ tay reo hò chiến thắng.

Tất nhiên bọn con trai cũng không chịu kém cạnh gì, tụi nó nhanh chóng dựng lon rồi bắt đầu ném dép của mình. Thiên Phong từ từ ngồi dậy, cậu tò mò bước đến chỗ đám trẻ đang chơi nhìn ngó, chưa bao giờ cậu thấy dân thành phố chơi trò này.

- Anh ấy tỉnh rồi – Con Thảo nhìn thấy Thiên Phong đứng sau lưng thằng Nam thì kêu lên.
- Tỉnh nhanh thật, lúc tao ăn, ngủ cả một ngày ý chứ - Thằng Hiền cũng quay qua nhìn thiên phong gật gù bảo.
- Xạo ke đi mày. Mày buồn ngủ thì cứ nói đại đi, còn giả vờ ăn trái say để có cớ ngủ đi ngủ thì có – Thằng Nam bĩu môi bóc mẽ thằng bạn nổi khố của mình.

Thằng Hiền bị lộ trần chẳng những không thấy quê hay tức giận mà còn cười:

- Ai bảo má tao bắt tao đi về ngoại làm chi. Về ngoại tao chán ngắt.
- Nè, anh có muốn tiếp tục hay không? – Việt Phương hất mặt nhìn Thiên phong hỏi.

Thiên Phong tuy cũng có chút sợ khi bị tụi trẻ chơi như thế, nhưng dù sao cũng đã liều rồi nên cứ tiếp tục theo thôi. Cậu nhóc gật đầu đồng tỏ rõ thái độ tiếp tục.

Việt Phương nhìn vậy thì nhún vai quay đầu đi, đám trẻ cười hihi đi theo sau.

Chúng dẫn Thiên Phong đi đến một vườn chuối, vườn chuối của nhà con Thắm. Con Thắm chỉ tay lên buồn chuối cao gấp 2 lần Thiên phong nói:

- Nếu anh leo lên hái được cho em một quả chuối trên đó là qua ải.
- Leo như thế này nè – Thằng Hải làm một động tác leo lên thân cây chuối hướng dẫn cho Thiên Phong, nhưng nó leo được một chút đã nhảy xuống phải tay bảo Thiên Phong leo lên.

Thiên Phong chưa từng leo cây, nhưng leo trèo thì cậu nhóc cũng biết chút đỉnh, Thiên Phong nghĩ cái cây cũng không quá cao, có thể thực hiện được. Cậu nhóc lập tức bện thân cây leo lên. Nhưng leo được một chút, cậu nhóc cũng bị tuột xuống đất, thân cây quá trơn. Nhưng Thiên Phong vẫn kiên quyết leo cho bằng được. Bọn trẻ mỗi khi thấy cậu nhóc bị tuột xuống đất thì cười nghiêng ngả.

- Được rồi, đừng leo nữa, coi như cho anh qua ải – Con Thấm sợ mình cười nhiều quá mà đứt ruột chết mất, lại thấy Thiên Phong vờ mờ hôi đầy trán thật tội nghiệp bèn tha cho cậu.
- Vậy giờ tới tao ra đề hen tụi bây – Thằng Hải cũng bon chen kêu lên.

Vậy là thằng Hải ra đề.

Ở một góc cây, ba đứa con gái bấu môi nhìn đám con trai cực kì khinh bỉ mắng không ngừng.

- Thô tục.
- Mất nét.
- Vô duyên.

Bốn thằng con trai đang đứng quay người sang một mảnh đất bằng phẳng trên đường ruộng để thi.... tiểu.

Con trai dùng vốn trời cho để so tài, ai có khả năng tiểu xa hơn thì thắng. Bốn thằng con trai cùng rủ nhau đi uống nước thật nhiều để đăng màtiểu. Sau khi uống nước no nê rồi thì bốn thằng bắt đầu vén quần xuống và thi tài.

Bọn con gái tức giận vì thằng Hải đưa ra thử thách cực kì mất vệ sinh như thế, mà bọn con gái lại không thể tham gia, đành phải đứng sang một bên quay mặt đi, không thể nhìn, không dám nhìn, bởi vì...ông bà nó bảo sẽ bị đui mắt.

Kêu quả cuối cùng...

- Chờ em lớn một chút nữa, em nhất định sẽ thắng anh – Thằng Hải tức tối nói.
- Tức quá đi, chỉ chút nữa là thắng rồi – Thằng Hiền nhảy tung tung tỏ vẻ tiếc rẻ, nó xem chút là thắng rồi.
- Thôi, coi như anh ấy qua cửa đi – Thằng Nam vỗ tay khen ngợi.
- Phương! Tới mày ra đề cho anh ấy kìa – Con Thảo nhìn Việt Phương bảo – Qua được cửa ải này thì chúng ta là một nhóm.

Việt Phương nghe kêu thì ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cô bé nhìn Thiên Phong và nói:

- Anh biết vẽ mà, vậy thì hãy vẽ một bức tranh mà em thấy hài lòng nhất.

Thiên Phong về nhà ngồi trước khung tranh vẽ, cậu nhóc có vẻ trầm tư suy nghĩ. Thiên Phong nhớ lời bọn trẻ đã căn dặn mình:” Anh muốn được chấp nhận, tuyệt đối đừng vẽ tranh gia đình”

Thiên Phong cảm thấy rất lạ, bởi vì hầu như những đứa trẻ tầm tuổi Việt Phương thường thích vẽ tranh gia đình nhiều hơn. Cuối cùng Thiên Phong quyết định vẽ tranh phong cảnh, một bức tranh phong cảnh miền quê đầy thơ mộng, rất đẹp với nhiều màu sắc và có hình ảnh đám nhóc đang nô đùa vui vẻ. Thiên Phong vẽ xong cảm thấy rất hài lòng, cậu nhóc vui vẻ cầm bức tranh đến tìm Việt Phương. Nhưng đáp lại nụ cười hớn hở của thiên phong là ánh mắt chán ghét của Việt Phương, cô bé thẳng tay xé nát bức tranh rồi ném lại một câu:” Không thích”

Thiên Phong nhú mày, cậu nhóc không biết phải làm thế nào để khiến Việt Phương hài lòng, thiên Phong luôn cảm thấy ánh mắt của cô bé mang sự cô đơn mặc dù miệng vẫn tươi cười vui vẻ. Thiên Phong quyết định quay về hỏi thăm chị Nga về Việt phương.

“ Con bé tội nghiệp lắm, mẹ nó bỏ lại nó ở đây vì không thể chăm sóc hai đứa con cùng lúc được....” Nghe chị Nga kể, Thiên Phong cũng hiểu được hoàn cảnh của Việt Phương, cũng hiểu vì sao một cô bé gái như Việt Phương lại hoàn toàn không có được vẻ trong sáng như những cô bạn chơi cùng mà lại mang nỗi buồn bã như thế.

“Tâm hồn của một con người đều do hoàn cảnh tạo nên” – Đột nhiên Thiên Phong cảm thấy câu nói này vô cùng đúng.

Cậu nhóc quyết định vẽ một bức tranh gia đình nhưng lại ẩn chứa một bí mật bên trong.

Nhưng Thiên Phong đến nhà, Việt Phương lại không có ở nhà. Cậu nhóc gửi bức tranh cho thằng Hiền để nó đưa cho Việt Phương. Thiên Phong còn cẩn thận đặt bức tranh vào trong một khung tranh cẩn thận.

Việt Phương đón nhận bức tranh của Thiên Phong vẽ, đó là bức tranh gia đình, Việt Phương dễ dàng nhận ra những người trong bức tranh đó dù hình dáng trong tranh và người bên ngoài hoàn toàn khác biệt. Trong tranh là chú Nhân, rồi ông nội, bà nội đến Việt Phương, dường như bàn tay nhỏ bé của Việt Phương đang giơ về phía bên kia, mắt cũng nhìn về đó, dường như có một nụ cười hiền hiện trên môi của cô bé. Nhưng bên phải Việt Phương chỉ là một màu trắng hoàn toàn không có ai cả. Bức tranh được viền rất đẹp, màu sắc tươi tắn ấm áp vô, nhưng trong bức tranh không hề có hình ảnh ba mẹ hay chị gái Việt Tình.

Đây là một bức tranh mà Việt Phương chẳng thích tí nào hết. Cô bé nhìn sơ qua càng thấy ghét nhiều hơn, chẳng chút suy nghĩ, Việt Phương thẳng tay ném bức tranh ra sân. Khung tranh vỡ ra, để lộ bức tranh ra ngoài, đồng thời cũng để lộ điều bí mật mà Thiên Phong đã cố gắng vẽ.

Việt Phương hơi ngớ ngàng nhìn chằm chằm bức tranh đang nằm chổng chơ dưới đất bên ngoài sân. Cô bé từng bước từng bước chậm rãi đi ra ngoài sân, mắt không rời khỏi bức tranh.

Một mảnh giấy mỏng phất phơ trong gió để lộ ra một hình ảnh khác.

Đó là một bức tranh hai lớp.

Lớp bên ngoài là để một khoảng trắng với hình ảnh khớp với hình ảnh của lớp hiện bên ngoài, nhưng thật chất, lớp bên trong mới là hình ảnh hoàn thiện của bức bên ngoài.

Việt Phương ngây người nhìn bức tranh, trái tim nhỏ bé thoáng run run, đôi môi nhỏ hé mở, cô bé cúi xuống nhặt bức tranh lên một cách cẩn thận, khung tranh bị vỡ theo cái vẩy tay nhặt tranh lên của Việt Phương mà không ngừng rơi xuống những mảnh kính to nhỏ.

Một chiếc bánh sinh nhật. Một bé gái có gương mặt giống Việt Phương tay cầm một chiếc bánh kem. Phía sau cô bé kia là hai vợ chồng, tuy rằng không giống ba mẹ Việt Phương cho lắm, nhưng cô bé vẫn nhận ra được. Ba người họ đang đồng loạt chúc mừng sinh nhật Việt Phương.

Giờ Việt Phương đã hiểu, vì sao Thiên Phong lại vẽ mình quay đầu về bên đó và mỉm cười.

Nơi đó là hạnh phúc mà cô bé mong có.

Việt Phương xúc động rơi nước mắt, cô bé lặng lẽ lấy tay lau đi. Hít hơi thật sâu kiềm nén nước mắt, Việt Phương tháo khung hình bị vỡ ra, lấy bức tranh ra một cách cẩn thận, một mảnh kính sượt qua tay cô bé, máu lập tức trào ra. Nhưng Việt Phương không để ý đến vết thương trên tay mình, cô bé chỉ lo máu làm lem bức tranh đi mà thôi. Đưa miệng mút lấy vết máu thật lâu rồi nhanh chóng đem bức tranh ra, Việt Phương ôm bức tranh vào lòng như một báu vật vô giá của mình.

Con Thấm từ đâu thò đầu ra nhìn Việt Phương hỏi:

- Sao rồi, tao nghe nói anh ý đã đem bức tranh đưa ày rồi, mày xem chưa? Có được không?

- Tùy tụi bây – Việt Phương đáp gọn lọn rồi xiết chặt bức tranh rong lòng, dường như không muốn để con Thấm nhìn thấy cho lắm.

Con Thấm nghe vậy thì vui mừng, nó cũng chẳng buồn để ý đến cái thái độ che che giấu giấu của Việt Phương, nó nhún nhảy bảo:

- Tao đi báo tụi nó biết.

Nói xong nó chạy biến đi tìm tụi bạn, quyết định kết nạp Thiên Phong vào trong nhóm của tụi nó. Trong băng mà có một anh chàng thành phố thì cung hãnh diện lắm chứ bộ.

Việt Phương nhìn con Thấm hí hửng rời đi, cô bé khẽ cười, đưa bức tranh nhìn ngắm lần nữa, một bức tranh đơn thuần, nhưng lại là món quá quý giá hơn bất kì món quà nào trong cuộc sống. Dù rằng đây là thử thách cô bé dành cho Thiên Phong đi chăng nữa.

Ngày hôm sau, Thiên Phong còn đang buồn chán ngồi xem tivi ở trong nhà thì bọn trẻ đã ở bên ngoài réo gọi cậu nhóc rồi.

Thiên Phong mở cửa sổ lộ đầu nhìn ra bên ngoài xem.

- Mau xuống đây đi – Thăng hải quát tay réo gọi Thiên Phong đi xuống.
- Mau xuống đi, chúng ta ăn mừng nào? – Thăng Hiển hú lên đầy vui vẻ.
- Đợi tí – Thiên Phong hờn hờ nói vọng xuống rồi nhanh chóng thụt đầu vào chạy vội xuống mở cửa.

Đóng cửa lại cẩn thận theo lời dặn của chị Nga, sau đó cậu nhóc theo bọn nhỏ rời đi.

Đến bây giờ Thiên Phong mới biết thì ra, ở dưới quê không chỉ có khung cảnh đẹp, yên bình thơ mộng. Mà những trò chơi nhân gian cũng đầy vui nhộn. So với những món đồ chơi mắc tiền vô bổ lại làm hư hại đầu óc, thì những trò chơi như bắn bi, thả bông vụ, trốn tìm, tạt lon....đầy thú vị và là trò chơi vận động, rất có lợi cho sức khỏe. Bây giờ Thiên Phong đã biết, vì sao đám trẻ dưới quê lại khỏe đến thế. Nhìn bộ dạng của chúng tuy ốm nhom, lại đen đúa, nhưng nhanh nhẹn khỏe mạnh vô cùng. Theo chúng có mấy ngày thôi mà Thiên Phong bắt đen đen đi, nhưng lại có nhiều cảm giác đầy thú vị. Chúng còn bắt châu chấu voi chơi trò kéo xe, bắt chuồn chuồn cần rốn để biết bơi, bắt cào cào cho già gạo và bắt dế chọi để chơi trò chọi dế.

Thiên Phong theo chúng đi bắt dế. Bắt dế ở những đường bờ ngoài ruộng, mò mẫm theo tiếng gáy rồi lũng hang. Mà bọn trẻ chủ yếu bắt dế để chọi dế.

Thăng Hải tỏ vẻ hiểu biết, vừa mò bắt dế vừa nói cho Thiên Phong biết:

- Dế chọi không to bằng dế mèn, dế mèn lúc trưởng thành to bằng ngón tay cái người lớn. Dế chọi nhỏ hơn, thân đen bóng hoặc nâu sẫm, đầu cánh có một chấm vàng. Thường chỉ có dế đực mới thích chọi và chỉ chọi lúc đã trưởng thành. Con dế chọi tốt là con dế đực nhanh nhẹn đầu to, vai rộng, bụng nhỏ, chân cao, càng mập, râu dài mượt, cánh nổi rõ từng đường vân.

Thiên Phong gật đầu, nuốt từng lời của thăng hải vào bụng, cậu nhóc ghi nhớ rồi tìm ình một con dế màu nâu sẫm. Cậu nhóc bắt chước thăng Nam, xin nhỏ Thấm một sợi tóc rồi quấn vào mấy cái chân nhỏ của con dế lửa sau đó quay vòng vòng cho con dế sung lên để có thể ứng chiến kịp thời.

Bọn trẻ thích trò chọi dế thường họp nhau thành từng nhóm dăm ba đứa, chúng bắt dế đấu với nhau rồi chọn ra những con dế thật hay để đem chọi thi với những nhóm khác. Thường là dế lớp này chọi với dế lớp kia, dế phổ này chọi với dế phổ khác. Con dế nào thắng thì cả nhóm cùng sướng, cùng hãnh diện.

Tiếng la hét hò reo khi hai con dế chọi nhau vang một góc trời, Thiên Phong cũng hào hứng hò hét vô cùng lớn. Chưa bao giờ cậu lại như thế, nhưng cảm thấy rất vui.

Chán chơi chọi dế, cả bọn lại ra đồng bắt những chú nhái con để câu cá. Cần câu của bọn nhóc đơn giản vô cùng. Chỉ là một nhánh cây tầm vông hay cây trúc nhỏ, buộc một sợi dây, và cột con nhái con vào làm mồi. Câu cá đòi hỏi sự kiên nhẫn cực kì. Thăng hải và thăng Nam chẳng có tí kiên nhẫn nào, bọn chúng câu được tí thì bực mình quăng cây cần câu đi, nó lội thẳng xuống ruộng rồi ngồi bắt cá một cách thoải mái. Hai thằng tìm những lùm nước còn sót lại trong đám ruộng, thể nào cũng có đầy cá mà bắt, Thiên Phong cũng thích chí quăng cần theo hai thằng nhảy xuống ruộng bắt.

- bà Năm ơi, có đứa phá ruộng bà nè – Thăng Hiển trên bờ câu, nhìn ba thằng chụm đầu bắt cá cho vào rọ thì hét toáng lên.

Ba thằng nghe hét thì xanh cả mặt, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trừng mắt nhìn thăng Hiển, sau đó ghiến răng ghiến lợi lên bờ đuổi theo thăng Hiển. Thăng hiển thấy nguy liền bỏ chạy, chẳng dè, cái quần nó hơi

rộng dây thun, chạy được một tí, cái quần bắt đầu tuột xuống dưới mông, nó hoảng quá, vừa chạy vừa nắm quần. Bọn con gái nhìn theo ôm bụng cười đau cả ruột.

- Nè, mớ cá này tụi mày định thế nào? – Sau khi lẫn lộn dưới ruộng mình mẫy đầy bùn sinh bắt được cả một xô cá rô to tròn đã mất, tụi nhỏ ngồi nghỉ dưới gốc tre già nhìn mớ cá, thằng Hải bèn hỏi.

Tuy là bắt được nhiều cá thật, nhưng bắt thì thấy thích, chứ ăn thì lại không. Tụi nó ăn cá nhiều đến phát ngán luôn, muốn ăn cứ ra ao hồ nhà mình mà bắt, hướng hồ mấy con cá rô này mình toàn xương, ăn không khéo lại hóc xương thì khổ, chẳng đứa nào hào hứng đem về nhà cho ba mẹ hết.

- Hỏi bằng thừa à. Tất nhiên là đem mớ cá đó cho thằng Bảo rồi – Thằng Hiền quệt mũi đáp.

- Giờ thằng Bảo làm gì ta. Chắc nó lại đi phụ khuôn đồ cho người ta rồi – Con Thắm chặc lưỡi nói với giọng thương xót thằng bạn cùng tuổi nhưng chẳng được sống sung sướng như tụi nó.

- Giờ này chắc là nó sắp về nhà rồi. Chiều nó còn đi học nữa mà – Việt Phương phui tay đứng dậy đáp – Đem tới nhà cho nó luôn đi.

- Nhiều như vậy làm sao nó với bà nội nó ăn hết được – Nhỏ Thảo nhìn tụi nó e ngại.

- Mày khùng quá, tất nhiên là để nó đem bán kiếm ít tiền rồi – Thằng Nam gõ đầu con Thảo mắng – Cá ngoài ruộng không thiếu gì nhưng thiếu người bắt, đem bán kiếm ít tiền coi vậy mà hay nha.

- Cứ đưa cho thằng Bảo, nó tự khắc biết đem đi đâu để bán – Việt Phương đáp luôn rồi bước đi thẳng đến nhà thằng Bảo. Đám trẻ lục tục đi theo sau, Thiên Phong cũng vội vàng bước đi theo sau. Cậu nhóc nghe mấy đứa bé nhắc đến tên thằng Bảo hoài, nhưng vẫn chưa biết rõ về thằng nhóc này là bao. Tụi thằng mập có vẻ e sợ với nhóc Bảo, điều này làm Thiên Phong tò mò vô cùng.

Chẳng mấy chốc, cả đám tới được nhà thằng Bảo rồi. Thằng Hiền miệng oang oang réo gọi:

- Bảo ơi, mau ra đây, xem tụi tao đem gì ày nè.

Căn nhà thằng Bảo chỉ đơn thuần là một căn nhà rách nát lợp lá mà thôi, đã vậy, cây cột bằng tầm vong còn xuyên qua xeo lại như muốn sập đến nơi, thậm chí nhà nó còn không có lấy cả một cánh cửa. Lần đầu tiên Thiên Phong mới thấy một căn nhà như thế. Trong suy nghĩ của cậu nhóc, con người làm sao có thể sống trong một căn nhà như thế.

Chỉ vài giây sau, thằng Bảo đã ló đầu ra khỏi nhà, nó đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng, đám trẻ lập tức câm như hến ngay. Thiên Phong thấy thằng Bảo có vóc dáng to khỏe, tuy nó không cao bằng mình, cũng không mập hơn Thiên Phong, nhưng mà từ mặt mũi, tay chân cho người khác cảm giác rắn chắc khỏe mạnh vô cùng.

- Bà nội tao vừa mới ngủ thôi – Thằng Bảo chỉ mấy bước là đã đứng trước mặt tụi nhóc rồi.

- Mày xem, tụi tao bắt cả buổi đó, ngồi một chỗ mà lụm được từng này cá nè. Tụi tao đem đến ày, mày đem bán đi, kiếm chút tiền mua thịt nấu cháo cho bà mày ăn – Thằng Hiền tuy không dám nói lớn nữa, nhưng vẫn không ngừng hí hửng khoe chiến lợi phẩm của mình trong cả buổi chiều.

- Ủ, cảm ơn tụi bây nha, chờ chút để tao đem đi bán – Thằng Bảo nhìn đám nhóc xúc động rồi nhanh chóng nhận lấy, nó đã quen với việc bọn nhóc kiếm được gì ngon đều đem đến cho nó rồi. Từ chối thì sẽ bị bọn nhóc giận hờn ngay.

Thằng Bảo chạy đi một lát thì chạy về. Xô cá ấy vậy mà bán gần được 200 ngàn, thằng Bảo mừng ra mặt, nó cầm tiền khoe với đám nhóc.

- Bằng này tiền, bà cháu tao có thể sống được cả tuần. Ngày mai tao đi ra chợ mua ít thịt nấu cháo cho bà nội tao ăn. Mấy hôm nay bà nội tao ho nhiều, cổ họng đau, chẳng ăn uống được là mấy.

- Mày mua thuốc cho bà nội mày uống chưa? – Việt Phương nhìn thằng Bảo hỏi.

- Cần gì. Tao ngày nào cũng hái bông khế chưng với tắc xanh và đường phèn cho bà nội tao uống rồi. Ông tư nói uống ba cái thuốc tây đó nóng người lắm, lại lâu hết – Thằng Bảo phẩy tay đáp.

- Đúng đó, lần nào tao ho, má tao cũng chưng cho tao uống, tuy chua nhưng còn dễ uống hơn thuốc tây, đáng muốn chết – Thăng Nam gật gật đầu tán thành.
 - Để cảm ơn tội bấy, tao mời tội bấy ăn khoai nước nha, hôm qua tao đi khuôn khoai phụ, được bà chủ ấy ký luôn. Hihi – Thăng Bảo nở nụ cười chân chất của nó bảo đảm nhóc.
 - Thật hả, hoan hô...- Cả đám reo lên vui mừng.
 - Vậy tối nay mình ra ruộng nướng khoai nhé tội bấy – Thăng bảo liền đề nghị.
 - Tối nay mày không đi học bổ túc hay sao – Việt Phương tròn mắt nhìn thăng Bảo ngạc nhiên hỏi.
- Thăng Bảo nghe hỏi đến việc học thì cúi mặt, bậm môi, nét mặt trở nên lăm lì vô cùng.
- Mày đừng nói với tao là mày nghỉ học rồi nha Bảo – Việt Phương bực tức hỏi lấy thăng Bảo.
 - Tao...- Thăng Bảo chưng ra bộ mặt bất đắc dĩ.
 - Sao mày ngu vậy, chẳng phải chú Nhân đã bảo mày cố gắng học để sau này còn có tương lai. Mày nghỉ học rồi sau này trở thành thằng ngu dốt, suốt đời mày chỉ làm được phu khuân vác cho người ta mà thôi – Việt Phương tức giận dậm chân mắng.
 - Thôi mày, thăng Bảo cũng khó xử mà, đâu phải nó không muốn học đâu – Thăng Hải nói giọng thông cảm với hoàn cảnh thăng Bảo.

12. Chương 12

- Nó còn đi làm nuôi bà nội nó nữa mà, sáng đi làm về mệt gần chết, sức đâu mà nó học chứ - Con Thẩm cũng khuyên giải.
- Việt Phương cũng biết điều đó, cô bé thương cho số phận thăng Bảo lắm, không cha không mẹ, không ai nuôi. Bà nội thì già yếu hay bệnh, ngày ngày đi lết củ hành của tội cho người ta kiếm mấy đồng tiền lót dạ, hai bà cháu sống qua ngày. Đến khi bệnh tật nào có tiền chữa bệnh, bệnh càng kéo dài thành nặng thêm. Thăng bảo thương bà nội nó, từ khi nó hiểu chuyện, ngoài đi học buổi tối, buổi sáng nó đều theo người ta đi làm kiếm tiền phụ nội nó. Nhưng nó là thằng có chí, cũng sáng dạ, học rất tốt, cho nên Việt Phương chẳng muốn nó nghỉ học chút nào.
- Mày nghỉ học bao lâu rồi – Việt Phương thở dài nhìn thăng Bảo hỏi.
 - Tao nghỉ học đã hai tuần rồi. Đạo trước bà nội tao sốt, tao không nỡ để bà ở nhà một mình – Thăng Bảo rơm rớm nước mắt đáp, nó cũng chẳng muốn nghỉ học chút nào hết, nếu không phải bất đắc dĩ thì....- Tuần sao là thi rồi, chắc tao không theo kịp bài học đâu, thôi thì nghỉ quách ở nhà luôn cho rồi.
 - Sao mày không gọi tội tao qua chăm bà giúp cho – Con Thảo khẽ trách.
 - Thôi, chuyện nhà tao, tao chẳng muốn phiền đến tội mày đâu. Bất quá sau này tao đi học trễ một năm vậy – Thăng bảo khẽ khàng nói trong luyến tiếc.
 - Hay tạo bảo chú Nhân dạy ày học nhé – Việt Phương bỗng nghĩ ra cách – Đi xin cô giáo ày học tiếp được mà.
 - Thôi đi, chú ấy đi làm về mệt rồi, tao không muốn phiền chú ấy đâu – Thăng bảo khoát tay từ chối.
- Cả đám trẻ thở dài, trong đám, Việt Phương và thăng bảo là hai đứa sáng dạ, sức học ngang nhau. Nhưng chỉ e Việt phương còn nhỏ không biết cách dạy thăng bảo học.
- Hay để anh dạy cho – thiên Phong nãy giờ im lặng, cũng đột nhiên lên tiếng
- Cả đám ngỡ ngàng quay đầu nhìn Thiên Phong, cậu nhóc có chút bối rối gãi gãi đầu nói:
- Anh chỉ muốn giúp thôi.
- Bọn trẻ còn chưa nói gì, thăng bảo giờ mới để ý đến các kẻ lạ mặt đứng khuất sau lưng bọn trẻ nãy giờ, nó nghiêng đầu nhìn thăng Nam đang đứng bên cạnh hỏi:

- Thăng này là thằng nào vậy .

- Thăng cái đầu mày chứ thằng – Việt Phương đang đứng trước mặt thằng bảo giờ tay bộp đầu nó một cái, nhanh chóng quyết định – Không gọi là thầy thì cũng nên gọi là anh. Sau này mày học với anh ấy đi, ráng theo kịp để thi lên lớp nghen. Mày mà ở lại lớp, tụi tao buồn lắm đó.

Thằng Bảo đưa mắt nhìn lom lom Thiên Phong, Việt Phương lại bộp đầu nó một cái nữa mắng:

- Mau chào anh Phong đi.

Thằng Bảo bị Việt Phương đánh hai lần, chỉ biết nhăn mặt xoa đầu, ngượng ngùng nhìn Thiên Phong đáp:

- Em chào anh Phong.

Thiên Phong cười cười nhìn thằng bé có gương mặt lầm lì trông cục cằn, vậy mà để cho Việt Phương đánh mấy cái chẳng hề rầy oán trách một lời nào.

- Anh cũng không biết mình có dạy tốt được hay không? Nhưng anh sẽ cố gắng hết sức mình, anh nghĩ bé Phương nói đúng, học hành là rất quan trọng, không nên bỏ dỡ nữa chừng. Anh hy vọng có thể giúp em hiểu hết những phần bài em bỏ dỡ để thi tốt.

- Cám ơn anh – Thằng Bảo có chút xấu hổ lẫn cảm động lí nhí đáp.

- Người thành phố nói chuyện có khác ha, hay ghê – Con Thảo huých tay con Thấm bảo.

- Được rồi, vậy thì tối nay tụi mình vui chơi một bữa đi để sau này còn giúp thằng Bảo ôn thi – Thăng Hiền hoan hô kêu lên.

- Không được, tối nay tao phải chăm bà nội tao, ngày mai đi. Ngày mai tao phụ gặt lúc ở ruộng ông Tám, sau đó tụi mình chơi ở ruộng ông Tám luôn, nướng khoai ăn, tụi bây thấy được không? – Thằng Bảo liền lên tiếng từ chối ngay. Nhưng nó không muốn bọn trẻ thất vọng nên đề nghị thêm.

- Ngày mai cũng được, quyết định ngày mai hen – Thăng hải gật đầu ngay.

- Được rồi, vậy thì giải tán, về nhà tắm rửa ăn cơm, kéo lại bị đòn – Việt Phương vui vẻ bảo bọn nhóc bạn mình.

- Nhìn lại mới thấy, mặt mày y như mặt mèo. Lêu lêu...xấu xí – Thăng Nam quay đầu trêu con Thấm, vì mặt của nó dính bùn.

- Kệ cha tao mày, người mày có hơn gì người tao mà mày trêu – Con Thấm bị trêu tức nhưng vẫn hiền lành đáp, không như con Thảo nó đánh ngay chứ không đáp.

Bọn trẻ lục tục ra về, Thiên Phong cũng bước theo về nhà mình, cậu nhóc quay đầu nhìn lại thằng Bảo đang thất thểu bước vào nhà, ngôi nhà vác là không cửa ánh lên ánh đèn mờ nhạt, lòng cậu bỗng chộn rộn lên, ánh mắt xa xăm nhìn ánh sáng la lối của căn nhà, cuối cùng thở dài quay đầu bước tiếp.

Đi được một lúc, thằng Hiếu em thằng Hiền chạy hớn hớn gọi:

- Anh Phong, chị Nga bảo em đưa chìa khóa cho anh, chị ấy nói là bà chị ấy bị ngắt, chị đưa bà vào bệnh viện, không có nấu cơm, chị ấy để tiền dưới sống ly, bảo anh tự lấy tiền ra đầu ngõ ăn hủ tiếu đỡ đi. Tối nhớ khóa cửa nhà cẩn thận. Ngày mai chị ấy về.

Thiên Phong khựng lại, chưa bao giờ cậu nhóc tự đi ăn bên ngoài hết, cho nên cũng không rõ làm sao. Việt Phương thấy vậy bèn nói:

- Để cảm ơn anh giúp thằng Bảo, em mời anh đến nhà em ăn cơm đi.

- Tao cũng đi, tao nghe nói hôm nay bà nội mày chưng mắm, bà nội mày chưng mắm là số 1 – Thăng Nam nghe vậy cũng hớn hớn đòi đi theo, nhưng thật ra nó cũng là muốn tránh cho Thiên Phong việc ái ngại.

- Tao cũng đi, lâu rồi tao không ăn cơm bà nội mày nấu – Thăng Hiền cũng xin ké một bữa cơm.

Kết quả là, sau khi cả bọn về nhà tắm rửa xong, xin phép ba mẹ qua ăn cơm chục nhà Việt Phương. Thăng Hiển ở gần nhà Thiên Phong nhất, nó đợi thiên Phong cùng đi, vừa đi vừa kể mấy món ăn ngon mà bà nội Việt Phương hay làm cho tụi nó ăn:

- Hồi đó nước lớn, cá chạy về ruộng nhiều, tụi em bắt được rất nhiều con cá lóc to bằng bắp tay thế này né – Thăng Hiển vừa kể vừa vỗ vào bắp tay khoe – Bà nội con Phương liền chế biến rất nhiều món nha: Ăn cá lóc nướng ống tre với nước cốt dừa, ăn rất ngon, nhất là ăn với bánh trắng, món nem bà nội con Phương làm ngon số 1. Cháo cá rau đắng nè, gỏi khô cá lóc nè. Ngon ơi là ngon....

Thiên Phong cười cười, những món đó, cậu cũng ăn khá nhiều rồi, chẳng thấy hứng thú nữa. Im lặng theo thăng Hiển đi vào nhà Việt Phương.

Bà nội Việt Phương thấy bọn trẻ sau cả ngày rong ruổi bắt cá, mặt mày đứa nào đứa nấy vẫn còn đỏ ửng, hào hển lùa cơm vào miệng thì vừa lụm thóc trong nồi vừa mắng:

- Tổ cha tụi bây, giang nắng cho lắm, phá cho lắm bây giờ thì đói meo mót. Cũng may bà nấu cơm nhiều, định ấy con chó ăn, nếu không lấy đâu cho đủ hả. Ăn từ từ thôi coi chừng mắc nghẹn. Để bà nấu cơm thêm à ăn.

- Bà hai, cơm bà hai nấu ngon quá hà – Thăng hải dừng đĩa cười hì hì nói khi nghe bà nội Việt Phương mắng.

- Tổ cha mày, bữa nào qua ăn chục cũng khen cho lắm – Bà cười cười mắng nhưng lòng thì vui vẻ vô cùng. Lâu lâu có xấp nhỏ qua ăn cơm ké cũng thấy vui, người dân nông thôn tốt bụng thật thà lại nhân hậu, san sẻ với nhau trái cà trái ớt, huống hồ chỉ là bữa cơm cho bọn trẻ con, chẳng ai ích kỷ nắm gạo bao giờ.

Trẻ con ở thôn quê bây giờ đỡ hơn ngày xưa nhiều, nông thôn bây giờ đã phát triển hơn trước, ngày trước chỉ được ăn rau luộc chấm nước mắm mà thôi để hạnh phúc lắm rồi. Cũng chẳng gạo trắng nước trong như bây giờ. Nhìn bọn trẻ ăn cơm ngon miệng, bà hai cũng thấy vui.

- Cứ ăn tự nhiên nha con, không có gì phải ngại, chỉ là món ăn đạm bạc của người miền quê, bà chỉ sợ con ăn không quen – Bà nhìn Thiên Phong đang ăn từ tốn không những bọn trẻ miệng mồm dính đầy cơm kia cười nói.

- Dạ không đâu bà. Cơm bà nấu ngon lắm ạ, con ăn rất ngon, ngon hơn cả chị Nga nấu – Thiên Phong ăn món thịt khô tộ vừa miệng lại lạ kia, cũng muốn ăn ồ ạt như bọn trẻ, phải công nhận là rất ngon.

- Anh có ăn được khổ qua không? – Việt Phương quay đầu nhìn Thiên Phong đang ngồi cạnh mình hỏi nhỏ.

Thiên Phong nhìn món canh khổ qua dồi thịt này giờ mình chưa ăn nhưng gật đầu

- Anh ăn cái này đi – Việt Phương sẵn một nửa trái khổ qua dồi, lấy phần thịt trong ruột bỏ vào chén mình, còn phần vỏ bỏ vào chén Thiên Phong – Người thành phố ăn thịt nhiều nên hay ngán, anh ăn vỏ khổ qua đi, vừa ngon vừa tốt cho sức khỏe.

Nhìn vào ai cũng nghĩ Việt Phương tốt bụng, lo nghĩ cho Thiên Phong. Nhưng bà nội Việt Phương nghe xong thì khô đầu cô bé mắng:

- Cha mày, thấy anh khờ thì lừa đảo à. Tốt như vậy thì con ăn nhiều đi, ăn ruột không làm gì.

- Phải đó, mày ăn vỏ đi, đưa cái ruột cho tao, hehe – Thăng Nam cười nham nhở, nhanh tay đưa đĩa gấp mất phần ruột trái khổ qua của Việt Phương đang nằm trong chén bỏ vào miệng cắn ngon lành.

- Thăng quý này, sao mày ăn của tao, trả lại mau – Việt Phương tức giận vì bị cướp phần thịt của mình trừng mắt nhìn thăng Nam mắng.

- Tao ăn hết rồi, làm sao trả, mày cứ ăn vỏ đi, vỏ tốt mà – Thăng Nam le lưỡi trêu Việt Phương.

- Tao không ăn, vỏ khổ qua đắng gần chết - Việt Phương vùng vằng đáp. Sau đó cô bé giật mình cười xấu hổ nhìn Thiên Phong cười giả lả nói – Ăn đi ăn đi.

Cả đám cười phá lên vì lời của Việt Phương, vốn định lừa Thiên Phong ăn hộ mình, nào ngờ lại bị thằng Nam cướp cạn, đã vậy còn giấu đầu hở đuôi như thế. Bọn trẻ cười muốn sặc sụa luôn, Việt phương bị quê thì mím môi tức giận.

- Anh ăn giúp em vô, em cứ ăn ruột đi – Thiên Phong thấy vậy thì gấp cho cô bé cái ruột bỏ vào chén.

Việt Phương nhìn Thiên Phong cảm kích, liền ăn phần ruột của mình trước khi bị cướp cạn nữa.

Thiên Phong tuy ăn không nhiều như bọn trẻ, nhưng cậu cảm thấy, bữa cơm này rất ngon, vui vẻ, ấm áp đầy tiếng cười. Cậu nhóc vô cùng thích, so với bữa cơm một mình trong căn nhà rộng, cậu thấy bữa cơm nhỏ ở đây vậy mà vui vẻ rất nhiều. Cuộc sống ở đây, cậu rất thích

13. Chương 13

Cơm nước say sưa, bọn trẻ ngồi xếp bằng trên mấy cái ghế đầu bằng tre nhỏ lắng nghe ông nội Việt Phương kể chuyện thời xưa, cái thời mà tụi Tây vào đây ức hiếp dân làng.

Ông nội Việt phương tay cầm cái quạt mo phe phẩy vuốt ve cái chòm râu đã quắn nhọn của mình và bạc pho bạc phốt đưa mắt nhìn ra bên ngoài tối đen như nhớ lại những khoảng thời gian người dân khổ.

- Hồi đó bọn chúng ác lắm, hễ ghi ai liền bắt bớ ngay. Chúng đem đi tra khảo đánh đập rất dã man. Ông Tư bây, tức ông nội thằng Hiền cũng đi lính cùng thời với ông chẳng may bị chúng bắt được, ông Tư bây bị chúng tra tấn rất dã man ...chúng còn thêu từng miếng thịt của ông ra để làm ông đau đớn chịu không nổi mà khai ra. Nhưng ông Tư bây gan lớn lắm, đau thế nào ông cũng không khai ra. Cuối cùng tụi Tây cũng chịu thua đành phải thả ông ra đảo nhốt gần 1 năm trời mới chịu thả.

- Ghê quá, tội nghiệp ông nội mày quá Hiền – Con Thắm rưng rưng nước mắt khi nghe kể.

- Ông nội mày giỏi ghê – Việt Phương nhìn thẳng hiền ngưỡng mộ.

- Chứ sao, ông nội tao mà – Thằng Hiền ưỡn ngực tự hào.

- Tụi bây im lặng để ông hai kể tiếp coi – Thằng Nam lên tiếng mắng.

- Năm đó, ông được giao nhiệm vụ trông coi gạo, chẳng may chỗ trốn bị phục kích, mọi người ai cũng lo chạy tháo thân. Ông và ông bảy Mẩn, hai người liều mình ở lại chôn số gạo xuống đất. Phải biết hồi đó bộ đội mình đi cách mạng cực khổ lắm, bữa đói bữa no. Có được một bao gạo trắng là mừng biết bao nhiêu, cho nên ráng chôn gạo để sau này còn có mà dùng.

- Ông nội, có phải hồi đó bà nội chuyên gánh gạo nuôi bộ đội không hả nội – Việt phương bỗng lên tiếng hỏi.

- Ừ, hồi đó ông đi suốt, hiếm khi về nhà, một tay bà nội con nuôi cha mẹ chồng với con cái. Bà nội con giỏi lắm, cái gì cũng bán hết, từ giỏ chạc...đến bán gạo. Cứ bán 9 thì chừa 1 đặng đêm tối gánh đưa cho các chú bộ đội ăn nấp.

- Nhưng trốn ở đâu hả ông hai? – Con Thắm lên tiếng hỏi.

- Thì trốn trong rừng hay nhà dân. Trốn trong rừng thì anh toàn hơn lại dễ chạy trốn nhưng dễ bị sốt rét lắm vì muỗi rất nhiều, lại lạnh nữa, hồi đó xung quanh đây toàn là cây cối rừng rậm, chẳng được như bây giờ đâu. Trốn ở nhà dân thì thoải mái hơn, trốn xuống dưới hầm tránh bom ấy nhưng không an toàn, một khi bọn lính nó rình được thì nguy, còn hại luôn gia đình người chủ. Nhưng cũng may, người dân mình rất đùm bọc yêu thương nhau, chẳng ai hé răng lấy một lời về việc có bộ đội trốn trong làng hết.

- Làng mình có ai chết không ông hai – thằng hải đưa đôi mắt ngây thơ tò mò hỏi.

- Có chứ, dân mình hồi đó chết nhiều lắm. Ông năm Ria của bây, em ông ngoại con Thắm chết trẻ lắm, ông bị chúng bắt, mổ bụng, lấy gan xẻ làm 5 miếng ăn, còn khen ngon. Hồi đó bà cố con Thắm khóc gần hết nước mắt vì thương con trai. Sau này bà được nhà nước truy phong danh hiệu bà mẹ Việt Nam anh hùng là vậy.

- Dạ, cái nhà đó bà cố con cho cô tư con ở, cô tư con thờ bà cố ở đó luôn - Con Thắm gật đầu xác nhận.

- Bọn giặc ác quá, phải con mà ở đó, con nhất định ăn thua đủ với bọn chúng – Thăng Nam tức giận cung tay mắng.

- Thăng cha mày, tụi Tây sài súng Tây không hà, tụi bây tay không đấu với chúng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Nhưng nói gì thì nói, bộ đội mình dưới sự lãnh đạo của Bác đã anh dũng đánh lùi quân địch, giành độc lập cho nước nhà, chúng ta có thể tự hào về dân tộc mình nhiều lắm các con à.....

Thiên Phong ngồi im lặng lắng nghe, cậu không như những lũ trẻ nhao nhao hỏi cái này hỏi cái nọ. Cậu nhóc cảm thấy đây mới chính là những bài học lịch sử quý giá, những bài học lịch sử mà không có những tài liệu lịch sử nào có thể nói rõ hơn những người trong cuộc nói, lời kể mộc mạc, nhưng hình ảnh lịch sử được thể hiện qua ánh mắt của họ.

Bên ngoài tiếng ếch kêu lên ồn ộp, màn đêm yên tĩnh, tĩnh mịch....tường chừng rất lạnh lẽo nhưng kì thực lại vô cùng ấm áp.

Sáng sớm, Thiên Phong thức dậy vươn vai đứng bên cửa sổ đón một ngày nắng mới đầy vui tươi, nhìn những đồng ruộng từ xanh chuyển dần sang sắc vàng. Mới ở đây một thời gian thôi, nhưng cậu nhóc gần như yêu nơi này vô cùng. Đầu tiên là yêu không khí trong lành yên tĩnh ở nơi này, sau đó lại yêu phong cảnh thơ mộng và rất đẹp khiến người ta không khỏi dứt mắt rời đi được. Tiếp đến là sự chân tình hồn nhiên của lũ trẻ ở quê và những người dân chân chất tốt bụng như ông bà nội của Việt Phương.

- Bốc....

Một vật gì đó va vào cửa sổ phòng của Thiên Phong khiến cậu nhóc giật mình nhìn dáo dác. Việt Phương đã ở bên dưới quấy tay với Thiên Phong gọi. Cô bé đứng ngay cạnh hàng rào cổng sau mà lần trước cô bé trốn đến đây. Thiên Phong ra dấu hiệu chờ chút, rồi quay đầu chạy thật nhanh vào phòng vệ sinh.

Khi Thiên Phong bước ra khỏi nhà, Việt Phương đã bĩu môi chê:

- Đúng là trai thành phố lưng dài vai rộng, lười khùng khiếp, đến giờ này mới dậy.

Thiên Phong bị chê thì xấu hổ có chút đỏ mặt, nói thật thì ở thành phố cũng chẳng làm gì nên ngày nghỉ người ta thường ngủ nướng. Nhưng bình thường Thiên Phong cũng chẳng ngủ dậy quá muộn như hôm nay, chỉ vì tối qua là lần đầu tiên cậu nhóc được chơi thỏa sức và vui vẻ như thế, cho nên lúc về vì vui quá mà không ngủ được.

Thiên Phong nhìn Việt Phương gãi đầu cười xấu hổ. Việt Phương liền quăng cho cậu một trái bắp luộc dường như đã nguội bớt.

- Cho anh, coi như đồ ăn sáng.

- Ồ...- Thiên Phong gật đầu khờ khờ, lột luôn trái bắp ra ăn ngay chẳng cần chờ, sau đó nhìn Việt Phương khen – Ngọt quá, rất ngọt.

Khóe môi của Việt Phương hơi cong lên, cô bé nhìn về đên đĩa đi nhiều của Thiên Phong cảm thấy hài lòng lắm. Cô bé bất giác mở miệng nói:

- Nếu cho anh chọn, anh muốn sống ở đâu, thành phố hay ở đây?

Thiên Phong đang gặm trái bắp thì dừng lại khi nghe câu hỏi, cậu nhóc buông xuôi trái bắp trong tay hướng mắt nhìn về con đường mòn có mấy bụi tre tỏa bóng mát rượi.

- Nếu phải lựa chọn, anh thật sự muốn quay trở lại thành phố - Thiên Phong sau giây phút suy nghĩ, cậu nhóc nói lên suy nghĩ của mình.

Việt Phương nhìn Thiên Phong mím môi khinh bỉ rồi quay mặt đi, dù sao thì rất ít người giống như Việt Phương, hẳn đã sống ở thành phố, với những điều kiện vật chất đầy tiện nghi, chẳng ai muốn về vùng quê đô thị này là mấy nữa.

- Mẹ anh mất rồi, nhà thành phố mới có kỷ niệm của mẹ với anh, ở đây thì không? – Thiên Phong vẫn đưa mắt nhìn ra khoảng không trước mặt nói tiếp.

Việt Phương nghe giọng nói đầy buồn bã khiến người ta nhói lòng thì bất giác rung động, trong lòng có gì đó đồng cảm với Thiên Phong vô cùng, cô bé cắn môi nhìn Thiên Phong, ý nghĩ khinh ghét lúc này đã bay biến đi đâu mất rồi. Trong lòng tự nhiên cũng buộc miệng nói:

- Ủ....

Cảm giác này Việt Phương hiểu rõ nhất, đây cũng từng là ý nghĩ lúc nhỏ của cô bé. Ở đây được yêu thương nhưng chẳng phải nơi thuộc về gia đình mình.

- Mấy đứa tụi nó đâu? – Thiên Phong chẳng muốn nghĩ đến ba mình và dì ghe đang làm gì nữa, hai người họ có lẽ đã trở về Việt Nam rồi.

- Anh làm như tụi nó rảnh như anh lắm ý, suốt ngày vui chơi, tụi nó cũng phải phụ giúp gia đình nữa chứ - Việt Phương hừ mũi đáp.

- Thế còn em? – Thiên Phong cười ranh ma giấu lại cô bé – Chẳng phải cũng nhàn rồi giống anh hay sao?

Việt Phương xụ mặt, ở nhà, cô bé chẳng phải là công chúa sao, chẳng biết làm cái chi cả. Nhiều lúc tụi bạn đi phụ ba mẹ, Việt Phương chẳng biết làm gì, chỉ đành thơ thẩn mà thôi, chán vô cùng.

Nhưng cô bé vốn ương bướng chẳng muốn chịu thua ai, hất mặt nói với Thiên Phong:

- Cho nên tới đây bảo anh đi phụ giúp nè, được không?

- Đi đâu? – Thiên Phong nghiêm mặt hỏi.

- Đương nhiên là ra ruộng rồi.

Thiên Phong theo Việt Phương ra ruộng, thái bắp non ngọt lịm cũng bị cậu nhóc xử nhanh chóng, ruộng từ nhà cậu nhìn ra chỉ vừa mới chín vàng mà thôi, chưa trĩu hạt. Những đám ruộng bên này thì đã trĩu hạt vàng óng ánh rất đẹp. Trên ruộng, mọi người đang chuyên cần cắt lúa, từng bó lúa được gặt xuống thẳng đều tằm tằm, được người khác khuôn vào bồ đập. Từng giọt mồ hôi nhỏ xuống mặt của mọi người, nhưng họ vẫn cười nói vui vẻ.

- Sao không dùng máy cắt lúa, vừa nhanh vừa khỏe lại vừa rẻ – Thiên Phong nhìn cô chú nông dân xong thì hỏi khê Việt Phương, tuy là không hiểu về nông thôn lắm, nhưng trong sách vở vẫn đề hình máy cày, máy gặt dạy học mà.

- Hừ....đúng là dân thành phố. Anh không biết là khi chính tay mình gặt hái mới thấy được niềm vui. Chứ cái gì cũng máy móc hết, mọi người sẽ ỷ lại, mọi người cùng nhau làm, anh không thấy là rất vui hay sao, có khi còn không biết mệt ý. Với lại dùng máy không thể rũ sạch được những hạt thóc, mà người dân cực khổ mới trồng được, không thu hoạch được hết thì đúng là phí phạm. Anh có nghe câu:” một hạt thóc, còn quý hơn vàng “ chưa?

Thiên Phong cúi đầu im lặng nghe Việt Phương dạy đời, chẳng dám lên tiếng phản bác. Việt Phương chia tay ra trước mặt cậu, trên tay Việt Phương là mấy hạt thóc non mà xanh:

- Ăn thử xem.

Thiên Phong ngại ngần cầm lấy hạt thóc bì tí bằng hai đầu ngón tay của mình, cẩn thận tuốt vỏ rồi đưa lên miệng cắn thử. Có vị mềm ngọt thơm mùi sữa, lần đầu tiên nếm trái, không khiến Thiên Phong quên được.

Vừa lúc đó thằng Bảo thấy hai người liền quẫy tay gọi to:

- Lại đây nè.

Việt Phương không nói gì liền chạy đến chỗ thằng Bảo, Thiên Phong cũng leo đèo theo sau.

- Cá nỏ lên nhiều lắm , mày với anh Phong bắt đi, chiều tao đem bán kiếm thêm ít tiền.

- Để tao – Việt Phương nhảy ùn xuống nhanh chóng tìm kiếm rồi cũng nhanh chóng túm ngay con cá rô đang giẫy đành đạch dưới vũng nước.

Thiên Phong thấy nhiều người cũng đeo trên người một cái hũ ngay eo, chắc là vừa gặt vừa lụm cá. Thăng Bảo đang cật lực gom lúa lại cho người ta đập. Cũng không quên nhặt cá dưới ruộng. Được một lúc thì tụi con Thảo cũng lục tục kéo ra. Tụi nó cũng lao xuống bắt cá, thỉnh thoảng bắt được vài con cá trê, cá lóc to to, tụi nó khoái trí vô cùng. Có rất nhiều đứa trẻ ở trên đồng, nhưng chỉ có điều, chúng nó đang theo những người nông dân ở cánh đồng khác.

- Ở đây có tổ chim nè tụi bây – Chú 5 Năng đang gặt lúc bỗng kêu lên.

- Cho con...cho con...- Tụi nhỏ bỗng nhao nhao lên. Đám trẻ khác cũng ngóc đầu dõi theo tụi trẻ

Thằng Hiển nhanh tay lẹ chân chạy lấy được, nó giơ cao chiến lợi phẩm trên tay mình gào to:

- Tổ chim thuộc về tao, tụi bây đừng hòng lấy được.

Tất nhiên sau câu đó, nó phải bỏ chạy bởi vì mấy đứa kia đang đuổi theo nó. Tiếng la ó vang cả góc trời phá tan cái nắng đang chiếu rọi xuống lưng của mọi người, mọi người nhìn theo bọn trẻ vô tư đùa giỡn mà thấy vui vẻ quên cả mệt mỏi.

Đến trưa, Thiên Phong tắm rửa xong lại tiếp tục sang nhà Việt Phương ăn chực. Hôm nay bà nội Việt Phương làm món rau lang chấm ba khía cực kì ngon. Ăn mới có một miếng mà nước bọt của Thiên Phong tiết ra không ngừng, ông nội Việt Phương ngồi rung đùi đắc ý bảo:

- Ông bây ưng bà nội bây vì món này đó nha. Hồi đó bà nội bây biết ông thích món này, cứ lôi món này ra dụ, riết rồi ông sụp bẫy của bà nội bây luôn.

- Ông này, cứ nói bây không hà, tụi nhỏ tưởng thật bây giờ. Tui dụ ông bao giờ chứ, có mà ông dụ tui – Bà nội Việt Phương vừa trách vừa cười nói, cái miệng hơi móm của bà trở nên đáng yêu vô cùng.

Việt Phương và Thiên Phong, cả ông nội Việt Phương không nhịn được mà phá ra cười chảy cả nước mắt. Không có chị Nga, không có ai quảng, Thiên Phong cũng không về nhà, cứ thế thaو Việt Phương ra ngoài vườn mắc võng lên cây xoan nằm ngủ.

Trời nắng nóng, nhưng cây xoan tỏa bóng mát rượi, hai đứa mắc hai chiếc võng nằm đưa đưa gập gập mía ngọt. Mía ở đây ít mát, lại to ngọt, cắn một cái thật là sảng khoái, chẳng bù với thành phố, bán mía đầy mắt, chẳng ăn được bao nhiêu, cũng chẳng ngọt lịm như ở đây.

- Đương nhiên là nhờ người ta bón phân tưới cây rồi, vất vả lắm ý, cho nên mới phải ” Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, uống nước nhớ nguồn” – Việt Phương khinh bỉ nhìn Thiên Phong, cảm thấy rõ chán cái người thành phố này, cái gì cũng thắc mắc. Vậy mà mọi người ai cũng nói, người thành phố đều tài ba cả.

Thiên Phong cười cười không nói, lặng lẽ cắn mía rồi bắt chước Việt Phương xả bừa vào một góc vườn nào đó. Ở thành phố người ta quả thật thông minh, nhưng cái thông minh của người ta là sự tiếp cận với những công nghệ hiện đại mà thôi. Còn ở nông thôn, không phải ai cũng biết được những điều đó.

- Em đồ anh. Uống nước nhớ gì?

- Chẳng phải là “ uống nước nhớ nguồn hay sao? – Thiên Phong tròn mắt gạc nhiên vì Việt Phương tự nhiên hỏi như vậy.

14. Chương 14

- Không phải? Em “ Uống nước nhớ người trồng cây” – Việt Phương phá ra cười – Bởi vì em uống nước dừa, nên đương nhiên nhớ người trồng dừa chứ sao?

Thiên Phong cũng không khỏi phì cười vì câu đồ mẹ hóm hỉnh này. Thằng Nam cùng thằng Hải đang ôm trong cái áo thun của mình cái gì đó chạy về phía hai đứa nó:

- Hehe, tụi tao mới ra ruộng trộm mấy trái bắp, tối nay tụi mình một là luộc, hai là nướng cùng với khoai của thằng Bảo, một buổi số dách nha tụi bây.

- Thằng Hiển đâu? – Việt Phương bỗng nhiên hỏi.

- Nó đang đi bắt dế cơm đó, con Thắm bảo nhà nó có đậu phộng với bột nếp – thằng Nam cười khoái trí thấy mấy trái bắp tròn dài xuống đất.
- Chẹp, tao thèm mấy bữa nay rồi nha – Việt Phương nhìn mấy đứa bạn hoan hô.
- Đừng nói mấy đứa định bắt dế ăn nha – Thiên Phong thoáng rùng mình nhin chúng ngay đại hỏi.
- Tất nhiên – Ba đứa đều đồng loạt gật đầu.

Sự thật là, đám nhóc không chỉ cho Thiên Phong ăn dế cơm, mà còn bắt ếch nấu cháo cho cậu ăn nữa. Thiên Phong chưa từng ăn qua, có chút ghê sợ, nhất là thấy cảnh thằng Hiên cắt đầu lột da con ếch rồi mà nó vẫn nhảy tưng tưng khiến cậu nhóc sợ vỡ cả mật ra, báo hại tụi nhỏ được một phen cười nghiêng ngả.

Mấy con dế cơm to lớn hơn mấy con dế thường rất nhiều, Thiên Phong thấy con Thắm, con Thảo và Việt Phương nặn ruột rửa sạch nhét hạt đậu phộng vào, sau đó chiên với bột thì kinh hãi đến vỡ mật.

Nhưng sự thật, ki bị chúng ép phải ăn, nhai và nuốt, Thiên phong muốn khóc lắm, nhưng sau khi ăn xong thì....cậu nhóc đỏ mặt xin thêm con nữa. Bọn nhóc hào hứng nhường Thiên phong ăn khá nhiều.

Lục tục khiến nồi cháo bầu nấu ếch thơm lừng ra ngoài ruộng khô trống trải, chúng bắt lửa bằng những vại rơm vụn, và những nhánh che, để đốt củi lớn, cuối cùng một ngọn lửa lớn theo gió đêm thổi bùng bùng xua đi được cả lũ muỗi chập chùng nhào đến hút máu tụi nhỏ.

Nồi cháo bị ăn sạch bách, mà mấy trái bắp, củ khoai cũng đang trên đường chín tới, bọn trẻ nằm dài trên những tấm bạc phơi lửa nhìn bầu trời đầy sao một cách thích thú. Con Thắm bỗng ngâm một câu vọng cổ giữa trời khuya, giọng nó ngọt ngào khiến người ta say ngất. Thiên Phong quay đầu nhìn người nằm kế bên mình, Việt Phương cũng có linh cảm, cô bé quay đầu lại bắt gặp ánh mắt Thiên Phong, cả hai cùng mỉm cười.

Rời đi

- Sao băng kìa – Tiếng thằng Nam Bảo kêu lên.

Cả bọn vội vàng nhìn lên bầu trời, một ngôi sao xẹt ngang qua bầu trời đêm, chẳng ai bảo ai, bọn trẻ vội vàng chấp tay cầu nguyện. Thiên Phong từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy bầu trời đầy sao như ở đây, càng không biết chuyện cầu nguyện khi nhìn thấy sao băng. Chỉ trở mắt ngạc nhiên nhìn bọn trẻ.

Việt Phương cầu xong nhìn Thiên Phong hỏi:

- Anh không cầu nguyện à?
- Cầu nguyện? Vì sao ? – Thiên Phong ngơ ngác hỏi lại.
- Vừa rồi sao băng anh có thấy không? – Việt Phương nhún vai thờ dãi.

Thiên phong bèn gật đầu, Việt Phương bèn nói như giảng giải, đối với sự ngờ nghệch của Thiên Phong, Việt phương đã chấp nhận thành thói quen rồi. Cô bé chậm rãi giải thích

- Theo người xưa bảo, người ta khi chết sẽ biến thành sao băng, ngôi sao sẽ dẫn lối chỉ đường cho người thân của mình, thu gom ước nguyện của người thân mình lại, đợi đến lúc hết thời gian, sao sẽ sa xuống, cũng là lúc người chết bay lên thiên đàng, đem những điều ước của người thân mình đến cầu xin ngọc đế ban ước nguyện cho người thân mình. Ai nhìn thấy sao băng cũng đều vội vàng ước hết, mong là người kia sẽ giúp mình mang điều ước đến cho thượng đế.
- Vậy vừa rồi em ước gì? – Thiên phong nhìn Việt Phương dụi dãi hỏi.
- Em ước cho ngày hôm nay là mãi mãi – Việt Phương nhìn lên bầu trời sao đáp.
- Tao cũng ước ngày nào cũng có thịt ăn – Thằng Nam quẹt quẹt mũi kéo cái quần ngay ngắn lại đáp.
- Mà đúng là thằng tâm hồn ăn uống – Thằng Hải chun mũi nhìn thằng Hiên mắng.
- Kệ tao, được ăn được ngủ là tiên mà mà – Thằng Nam nhả răng cười đáp – Còn mà thì ước gì hả Bảo ?
- Tao ước cho bà nội tao khỏe lại – Thằng Bảo trầm giọng nói ra điều mong ước chín chắn trong lòng.

- Được mà, bà nội mày nhất định khỏe lại mà - Thằng Nam an ủi - Còn bà ước gì hả Thắm.
- Tao ước năm nay lúa nhà tao được mùa - Con Thắm nở nụ cười duyên đáp rồi hỏi con Thảo - Mày ước gì?
- Tao ước sau này mình sẽ tỏa sáng như những vì sao kia - Con Thảo chớp chớp mắt nói lên điều ước trẻ con của mình.
- Còn mà thì sao Hiền - thằng bảo hỏi thằng Hiền đang đứng gần mình.
- Tao...tao có kịp ước gì đâu? - thằng Hiền buồn xo trả lời.
- Sao vậy? - Thiên Phong ngạc nhiên hỏi trong khi đám trẻ cười phá lên.
- Nó ngọng mà nên ước hồng có kịp - Thằng Nam cười sặc sụa nói ra.
- Mày đừng buồn, mai mốt tao ước hai điều ước, ày một điều - Con Thắm vỗ vai an ủi thằng Hiền, ai bảo trong đám, nó hay nói ngọng, thành ra nhiều lúc cứ lặp ba lặp bảy nói mãi một câu không xong.
- Thật ra nói ngọng cũng không khó chữa lắm. Em tập một thời gian là chữa được ngay - Thiên Phong nhìn thằng Hiền bảo - Mai mốt khi nói, em cứ nói chậm lại rõ ràng từng từ, đừng vội nói nhanh, ở nhà luyện tập nói từ chậm đến nhanh, phá âm rõ ràng lại, anh thấy người ta còn ngâm viên sỏi tròn trong miệng để tập nói, đề cái lưỡi xuống để dễ phát âm hơn. Nào làm theo anh....R..O IRỒI....

Thằng Hiền cố gắng dưới sự khích lệ của bọn trẻ tập nói cả đêm.

Tới khi đứa nào đứa nấy ngáp ngáp dài muội chích đầy người mới lục tục kéo nhau vác nôi về nhà. Khi chúng đi qua hàng rào gần nhà Việt Phương thì thấy chú Nhân với chị Nga đang đứng nói chuyện với nhau. Cả đám đứa nào đứa nấy không nói gì núp ngay vào lùm nghe trộm.

Thiên phong từ xưa đến nay, chưa bao giờ lại làm mấy chuyện thế này, cũng biết làm thế này là vô văn hóa. Cậu nhóc nói khê bên tai của Việt phương:

- Nghe trộm không tốt đâu.

Sau đó Thiên phong định đứng dậy đi ra, nhưng Việt phương đã nắm tay cậu kéo ngồi xuống:

- Không sao đâu, ra bây giờ mới không tốt đó.

Thiên Phong nhìn tay mình bị một cánh tay bé hơn nắm giữ, nãy giờ ngồi ngoài trời gió lạnh, cậu nhóc cũng thấy hơi lạnh, nhưng bàn tay được Việt Phương nắm lại ấm áp vô cùng.

- Bà nội khỏe rồi vậy cũng mừng, mấy hôm nay chắc em mệt lắm - Giọng chú Nhân nhẹ nhàng đầy sự quan tâm đến chị Nga đến nỗi Việt Phương cũng thấy ngạc nhiên.

Vẫn biết chị Nga thích chú Nhân nên đối xử với Việt Phương cực kì tốt, nhưng cô bé lại không biết ý chú Nhân như thế nào. Lắm lúc Việt Phương cũng lém lỉnh hỏi chú Nhân thấy chị Nga ra sao, chú chỉ cười xoa đầu cô bé rồi bỏ đi mà thôi. Không ngờ, lần này bà nội chị Nga ngã bệnh, lại khiến hai người họ gần nhau hơn.

Bọn trẻ thúc tay nhau ki mà chú Nhân nắm lấy tay chị Nga, dù trong đêm tối chỉ ánh trăng và sao nhưng bọn trẻ vẫn thấy được sự ngưng ngừng e thẹn của chị Nga.

Mai mốt cứ đến tối anh sẽ đến rước em về, dù sao ban đêm, con gái ra đường cũng không tốt - Chú Nhân nói tiếp.

Chị Nga khê gật đầu, hai người nắm tay nhau cùng đi dưới con đường mòn. Một cơn gió vô tình thổi qua, một hạt bụi bay vào mắt chị Nga khiến chị rên nhẹ một tiếng.

Chú Nhân thấy vậy, đứng lại giúp chị thổi bụi, hai gương mặt sát vào nhau gây cảnh hiểu lầm đối với bọn trẻ:

- Hôn đi - Thằng Nam tinh nghịch đứng bật dậy hét lên.
- Hôn đi hôn đi....- Đám trẻ cũng đồng loạt đứng bật dậy hét lên.

Hai người họ giật mình vội buồn nhau ra nhìn bọn trẻ, chẳng để hai người nói gì, bọn trẻ đã hát vang:

- Cô dâu chú rể làm bể bình bông, đổi thừa con nít, bị đòn tết đứt, cô dâu ngồi khóc, chú rể ngồi cười, cô dâu năm mười, chú rể chạy trốn.
 - Mấy cái đứa này – Chị Nga xấu hổ kêu nhỏ, nửa cười nửa xấu hổ nhìn chú Nhân nhõng nhẽo nói – Em không biết đâu.
 - Chú, con về kể ông bà nội nghe – Việt Phương cười hihi nhìn hai người họ trêu chọc.
 - Đừng nói mà – Chị Nga kêu lên đầy cầu xin Việt phương.
 - Kệ tụi nó đi em, trước sau gì cũng biết mà – Chú Nhân chỉ cười an ủi chị Nga mà thôi, dù sao hai người cũng thích nhau, không cần phải giấu giếm nhiều như thế. Dù sao cũng quyết định tháng sau cưới mà.
 - Anh ở hết hè mới về thành phố đúng không? – Việt Phương nghe nói thế liền quay đầu hỏi Thiên Phong. Thiên Phong gật đầu.
 - Hay quá, vậy là có thể ăn đám cưới được rồi – Việt Phương reo lên vui vẻ.
- Thiên Phong khẽ cười, cậu chưa từng dự đám cưới quê, có lẽ sẽ nhộn nhịp lắm.

15. Chương 15

Trước sân nhà thằng Bảo, bên dưới một gốc cây dầu cổ thụ, cái bàn gỗ ọp ẹp xiêu vẹo bị mục rất nhiều chỗ, thằng Bảo ngồi nghiêm túc học theo lời giảng của Thiên Phong. Ánh mặt trời tuy đang dần khuất dạng nhường lại một bầu trời mát rượi với từng cơn gió thổi, Hương lúc chín từ đồng theo gió bay vào, thơm ngát.

Việt Phương tay bưng bê một tô chè to đi thật nhanh đến chỗ hai người đang chăm chỉ học.

- Tềng tềng tềng....xem đây. Mỹ vị nhân gian đã đến – Việt Phương tỉnh nghịch kêu lên.
- Woa....chè ba ba - Thằng Bảo nhìn tô chè thì không kìm nén nổi mà kêu lên.

Thiên Phong cũng ngó vào tô chè, tuy là cậu nhóc không thích ăn chè cho lắm, nhưng cũng biết đây là chè thơm, người giúp việc cũng hay nấu.

- Chè này nấu từ khoai của ông hôm qua còn dư đó nha – Việt Phương khoe ngay – Mau ăn đi bảo đảm vừa bùi vừa ngọt đem đến cho hai người ăn có sức mà học bài.

Thằng Bảo nhanh nhẩu chạy vào nhà lấy chén múc cho nó và Thiên Phong mỗi đứa một bát chè. Chè thơm ngọt lịm nhưng không ngấy, lại có đá ăn rất mát miệng, đậu phộng hộp to tròn, khoai lang vừa lớn tới không bị sượng, ăn rất ngon. Nhìn đi nhìn lại, chè này cũng toàn những thứ người nông dân trồng và dự trữ trong nhà, ầy vậy mà lại ngon như thế. Bảo và Thiên Phong ăn xong cũng có hứng thú học bài hơn.

Khi trời đã tối hẳn, nhưng nhà chỉ có ngọn đèn dầu le loét mà thôi. Bà nội thằng Bảo ăn ít cơm, cũng đi ra đi vào vui mừng vì thấy thằng cháu mình đang cố học hành đến rơi nước mắt, cứ giục hai đứa vào nhà có đèn mà học. Nhưng thằng Bảo cứ kiên quyết học bên ngoài, mặc dù cây đèn dầu của nó thỉnh thoảng bị gió thổi tắt, nó không muốn làm ồn bà nội nó nghỉ ngơi.

Học dưới trời tối xem chừng rất chậm, nhưng cảm thông cho số phận của thằng Bảo, thiên Phong cũng ráng ngồi dậy dù rằng chẳng được bao nhiêu và trời bắt đầu lạnh, người chưa quen nắng gió như cậu ít nhiều không khỏi run lên.

- Chào.....- Đám trẻ lục tục kéo đến trên tay chúng là những trứng vịt. Nói chính xác hơn là những vỏ trứng vịt phát sáng.
- Tụi này bắt cả buổi mới được đó – Thằng Hiển vội vàng kể công lao – Tuy không sáng bằng đèn điện, nhưng mà xem, tụi tao đập biết bao nhiêu cái trứng , bắt bao nhiêu con đom đóm, cũng đủ ày học đến sáng mai ý, đèn nhân tạo mà.

Cả bọn cũng cười vui vẻ, Thiên Phong nhìn cái trứng được khoét lỗ bắt đom đóm bỏ vào sau đó bịt miệng trứng lại thì khẽ cười, hóa ra sự tích ngày xưa, lần nữa được lặp lại.

Học xong, bọn trẻ nhìn Thiên Phong khẽ bảo:

- Anh đừng chớp mắt nhé.

Ngay sau đó, bọn trẻ mở miệng trứng ra, một loạt những con đom đóm từ trong trứng bay ra khắp nơi.

- Đẹp quá – Thiên Phong thoảng thốt kêu lên.

Trong đêm tối, những con đom đóm vụt bay ra khỏi vỏ trứng thành một hàng dài sáng rực rỡ khiến bọn trẻ ngẩng đầu lên nhìn quên cả cúi xuống.

- Tụi bây có thấy giống cảnh tuyết rơi không? – Thăng Nam chép miệng khen ngợi.

- Anh thấy nó còn đẹp hơn cảnh tuyết rơi ý – Thiên Phong lắc đầu, mắt vẫn nhìn mấy con đom đóm bắt đầu tản ra bay tứ hướng lấp lánh vô cùng.

- Uhm, em cũng thấy vậy, không ở đâu đẹp bằng nơi mình sống cả - Việt Phương hài lòng với câu nói của Thiên Phong, cô bé gật đầu tán thưởng, rồi quay đầu nhìn Thiên Phong mỉm cười.

Thiên Phong khi trở về nhà thì nhận được điện thoại của ba mình.

- Con đi đâu từ nãy đến giờ, ba gọi điện thoại rất nhiều lần mà không gặp được con. Con có biết ba lo lắng cho con thế nào hay không? – Giọng ba cậu nhóc đầy sự tức giận.

- Con đi chơi với đám trẻ cùng xóm – Thiên Phong uể oải đáp, chán ngán mấy kiểu quan tâm như thế của ba mình.

- Con đừng có suốt ngày tùm ba tùm bầy với đám trẻ đó rồi học theo mấy cái trò nghịch phá, nói bậy đầy hư hỏng. Con có biết, nếu con có gì thì ba lo lắng lắm hay không hả?

Thiên Phong bị ba mắng, cậu nhóc không thấy buồn, nhưng khi nghe ba chì chiết nói xấu đám nhóc thì rất tức giận bèn quát lên trong điện thoại:

- Nếu ba thật sự lo lắng cho con thì ba đã trở về từ lâu rồi. Là ba lo lắng con có chuyện gì xảy ra, hay là ba sợ con sau này sẽ lảm nhảm mất mặt ba chứ hả. Ba thìh thì ba cứ việc ở bên đó luôn đi, con sẽ sống một mình ở đây.

- Con từ bao giờ mà dám cãi lời ba như thế hả? Chắc chắn là do bọn trẻ đó dạy hư con mà thôi. 3 ngày nữa ba sẽ trở về, con cứ chuẩn bị hành lí đi, ba về sẽ đưa con về nhà ngay.

- Cái nhà đó còn chỗ đứng nào cho con hay sao? Ba chẳng phải có vợ mới rồi à, cần gì thằng con này chứ, cứ bảo vợ mới của ba sinh cho ba một thành con trai là được mà – Giọng nói đầy sự hờn trách trẻ con của Thiên Phong đối với ba mình.

Nói xong, Thiên Phong cúp máy rồi rút cả dây điện thoại ra, quả thật cậu rất buồn.

Ba đi cùng với người đàn bà đó, thỉnh thoảng mới gọi cho cậu nhóc một lần khiến Thiên Phong vô cùng buồn rầu, quyết định về quê sống. Lần này cả hai đều ở nước ngoài vui vẻ bỏ mặc đứa con của mình, vì sao còn muốn rước cậu về chứ, cứ bỏ mặc có phải hay không?

Nhưng dù có thế nào, Thiên Phong cũng hiểu, ba cậu nhóc đã quyết định rồi thì khó lòng thay đổi.

Tâm trạng buồn bực, Thiên Phong nằm hoài không thể ngủ, trong lòng cảm thấy luyến tiếc những ngày tháng tuy ngắn ngủi nhưng rất vui vẻ này.

Mãi đến khi trời sáng, Thiên Phong chỉ ngủ được một chút thì đã tỉnh. Trời vẫn còn rất sớm, ánh mắt trời vừa mới ló dạng. Thiên Phong quyết định cầm bút đi vẽ tranh, mỗi lần có chuyện buồn, cậu nhóc đều trút hết vào trong từng nét vẽ.

Thiên Phong ngồi vẽ không biết là bao lâu, mãi cho đến khi gần hoàn thành bức vẽ thì sau lưng cậu nhóc vang lên tiếng khen ngợi:

- Đẹp quá.

Giọng nói có phần quen thuộc, thiên Phong quay người cười nói với Việt Phương:

- Sao lại biết anh ở đây?

- Thì đi tìm khắp nơi chứ sao, dù sao em cũng rãnh rỗi mà – Việt Phương ngồi chồm hóm xuống bên cạnh Thiên Phong nhìn bức tranh, từ màu sắc đến nét vẽ cô bé đều thấy thích. Trầm ngâm một lúc Việt Phương bỗng nhiên nói – Trước đây em cũng rất thích vẽ tranh, ba em cũng từng hứa sẽ dẫn em đi mua hộp màu. Chỉ tiếc là...

Thiên Phong hiểu lầm ba Việt Phương thất hứa bèn nói:

- Đừng buồn, anh sẽ tặng em một hộp màu chịu không?

Giọng nói đồng cảm lẫn dỗi dành khiến Việt Phương bật cười:

- Thà anh bảo dạy vẽ cho em còn hay hơn. Hộp màu thì em thiếu gì, ba em gửi về cho em cả cục hộp màu ý.

- Vậy sao em còn buồn – Thiên Phong ngơ ngác chớp mắt nhìn Việt Phương tỏ vẻ đầy khó hiểu.

- Vì cảm giác không giống – Việt Phương không cười mà đáp – Được đi cùng ba mẹ mua vẫn ý nghĩ hơn mà.

Thiên Phong nghe Việt Phương nói thế thì khựng lại, cậu nhóc nghiêng người nhìn Việt Phương, cô bé chỉ mới 9 tuổi mà thôi, nhưng trong suy nghĩ lại đầy chín chắn như thế. Tiếp xúc với sự hồn nhiên của lũ trẻ quê, Thiên Phong thấy tuy tội nhóc cũng nhiều khi có những suy nghĩ rất hay, nhưng vẫn theo kiểu trẻ con mà thôi. Không giống như Việt Phương, có lẽ suy nghĩ cô bé chín chắn hơn nên lũ trẻ mới nghe theo lời cô bé như thế. Nhưng để có được những suy nghĩ đó, Việt Phương chắc chắn trải qua không ít nỗi buồn mà trưởng thành hơn.

Nét buồn hiển hiện trên gương mặt của Việt Phương lây sang cả Thiên Phong, cậu nhóc cũng thở dài nói:

- Có lẽ anh cũng không thể ở đây dự đám cưới của chú Nhân và chị Nga được.

- Hả? Vì sao lại thế? – Việt Phương quay đầu nhìn Thiên Phong dò hỏi.

- Ba anh sẽ sớm xuống đây rước anh trở về – Thiên Phong buồn bã thú nhận.

- Vậy sao? Dù sao thì anh cũng thích về nhà anh hơn mà – Việt Phương hơi thất vọng bảo.

- Anh thích về nhà mình khi không có người phụ nữ đó hơn – Thiên Phong lắc đầu thở dài nghĩ đến việc đối mặt với mẹ kế của mình.

Việt Phương trước giờ chưa biết rõ hoàn cảnh của Thiên Phong. Nghe vậy bỗng thấy buồn cho Thiên Phong, cô bé cũng thường nghe chuyện mẹ ghẻ con chồng, lỡ như mẹ kế của Thiên Phong giống như mẹ Cám, hay bà Tào thị độc ác trong Phạm Công Cúc Hoa, vậy số phận những người con riêng kia đúng là đáng thương vô cùng.

Có thể hiểu vì sao một thằng bé hơn 10 tuổi đầu như Thiên Phong lại sống một mình ở đây.

Việt Phương muốn làm Thiên Phong vui vẻ lên, cô bé liền bảo:

- Đừng buồn nữa, chuyện ngày mai cứ để ngày mai tính. Em sẽ dạy anh chơi hết các trò chơi dưới quê này, để không bao giờ hối tiếc.

Ở sân đình của làng, dưới bóng cây đa già rợp bóng mát, tội nhóc hào hứng đứng nhìn xem Thiên Phong đang nhắm bắn hòn bi đỏ dưới đất. Việt Phương khinh khỉnh quệt mũi nhìn Thiên Phong đầy thách thức. Cô bé không tin một người chỉ mới tập chơi bắn bi có hai tuần, hai ngày nay đều luyện tập chơi thử cũng không thể bắn được bi của cô bé một cách chính xác và đưa bi mình vào lỗ được.

- Anh Phong cố lên...- Tiếng đám trẻ hò reo vang dội cổ vũ cho Thiên Phong.

Thiên Phong mỉm cười nhìn đám trẻ, nụ cười ngây ngô, rồi đưa mắt nhìn Việt Phương sau đó nheo mắt ngắm nhìn, ngón tay cầm bi chuẩn bị bắn....

- Póc....

Viên bi xanh trên tay Thiên Phong bay khỏi tay cậu bé lao nhanh về viên bi đỏ nằm dưới đất của Việt Phương, sau đó chạm mạnh một cái khiến bi của Việt Phương bị lặn xa trước đôi mắt không thể tin được của Việt Phương. Tiếp đó Thiên Phong nhẹ nhàng đưa bi vào lỗ một cách ngon lành.

- Hoan hô...hoan hô...anh Phong giỏi quá – Đám trẻ vui vẻ reo hò, thằng Hải nhìn Việt Phương đầy đố kỵ, bởi vì cuối cùng cũng có người hạ được cô bé trong trò chơi bắn bi này.

Việt Phương bĩu môi, chưa bao giờ cô bé chơi thua trò này, kể cả thằng Bảo chơi giỏi như thế cũng không phải là đối thủ của cô bé vậy mà....mới hôm kia, cô bé hướng dẫn Thiên Phong cách chơi, hôm nay Thiên Phong đã chơi giỏi như vậy. Trong lòng Việt Phương có chút buồn bực.

Thiên Phong nhìn đám trẻ và vẻ mặt buồn xo của Việt Phương thì cười xòa bảo:

- Thật ra trò giỏi là nhờ có thầy giỏi mà thôi.

- Đúng đúng....nhờ tao dạy giỏi nên anh Phong mới chơi giỏi thôi – Việt Phương nghe vậy thì hai mắt sáng rực, vui vẻ trở lại liên tục gật đầu đồng ý với lời nói của Thiên Phong.

Cả đám nghe vậy thì không khỏi nhin cười vui vẻ.

Chỉ những ngày ngắn ngủi, Thiên Phong được đám trẻ dẫn đi chơi đủ thứ mà trẻ con thôn quê đều chơi. Bắn bi, tạt lon, trốn tìm, nhảy dây, thả sỏi, chơi ông quan....không có trò chơi nào mà Thiên Phong không được chơi cả. Thậm chí có đôi lúc, Thiên Phong buộc miệng **** thề theo tụi thằng Hải một câu rồi sau đó luôn miệng xin lỗi làm bọn trẻ cười trêu chọc.

Niềm vui xen lẫn nỗi buồn khi sắp xa bọn trẻ khiến Thiên Phong cũng muốn lưu lại chút kỷ niệm của bản thân mình với bọn trẻ, nhưng cậu nhóc chẳng biết nên lưu lại kỷ niệm gì. Suy nghĩ thật lâu, Thiên Phong quyết định vẽ mấy bức chân dung của đám trẻ.

Thức trắng gần 1 đêm, cuối cùng Thiên Phong cũng đã hoàn thành mấy bức chân dung của bọn trẻ.

- Woa...anh Phong tài quá, ảnh vẽ tao còn đẹp hơn là trong hình chụp nữa, mà giống y chần nha – Thằng Hiền cầm bức tranh chân dung của mình mà thích thú vô cùng.

- Tất nhiên là đẹp hơn hình chụp rồi, tại vì anh ấy không vẽ vào tranh mấy cái đốt tàn nhang của ông, cho nên mới đẹp như thế haha, chứ ông nghĩ xem, ảnh mà chấm thâm mấy chục vết tàn nhang trên tấm hình này, nói thiệt là nhìn xấu còn hơn cá trê nữa đó – Thằng Nam cười ha ha trêu thằng Hiền.

Cả đám nhỏ đều rất thích, đứa nào cũng nâng niu bức chân dung của mình cẩn thận và cảm ơn Thiên Phong rồi rít, Thiên Phong rất vui, vì cuối cùng mình cũng đã để lại một món quà ý nghĩa cho đám trẻ.

Đến chiều, Thiên Phong được Việt Phương nắm tay kéo chạy ra ngoài ruộng trồng, Thiên Phong không thấy tụi nhỏ đâu hết bèn hỏi:

- Chúng ta ra đây làm gì? Bắt dế à?

Việt Phương lắc đầu. Cô bé mỉm cười chạy đến một bờ ruộng lòi ra một cái gì đó cũng khá lớn làm bằng giấy tập. Việt Phương giờ giờ tay trước mặt Thiên Phong, Thiên Phong không biết là gì bèn hỏi:

- Cái gì vậy?

- Một con diều, là tụi em tự tay làm tặng anh – Việt Phương đáp xong thì cầm hai bên cánh diều, đưa con diều về phía Thiên Phong, cho cậu bé nhìn rõ những dòng chữ trên con diều. Đều là những nét chữ trẻ con, có ngay ngắn, có nghiêng ngả, có cầu thả, mỗi nét chữ là một màu khác nhau. Đều là những lời nhắn nhủ của đám trẻ với Thiên Phong.

Thằng Hiền viết chữ hơi nghiêng ngả : Anh Phong, nhớ mau quay lại đây nhé. Anh đã hứa rồi, nếu anh thất hứa, anh sẽ hóa thành con lừa đấy, lúc đó em sẽ nắm đuôi anh giật mạnh cho chừa tội lừa em à xem.

Thằng Nam viết chữ khá cầu thả: Anh Phong, nhớ đến bọn em nhé. Tuy em không thích người thành phố lắm, nhưng anh là người thành phố mà em thích nhất.

Con Thắm viết chữ ngay ngắn nắn nót: Em chúc anh luôn vui vẻ. Nếu trở về, em lại cho anh ăn những món ăn ngon hơn Ngà voi chấm óc khỉ, và rỗng xanh vượt vũ môn.

Thiên Phong bật cười trong cảm động nhớ lại có lần nghe con Thắm giới thiệu những món ăn cô bé nấu đãi mình. Ngà voi chấm óc khỉ hóa ra là đậu bắp chấm chao, còn rồng xanh vượt vũ môn hóa ra là rau muống xào tỏi. Quả thật tên rất hay mà món ăn cũng rất ngon.

Con Thảo thì viết : Nếu có dịp lên thành phố, em sẽ tìm anh. Đừng quên em nhé

Thằng Bảo thì viết: Cảm ơn những bài học của anh.

Còn chi chút những hình mặt người đại diện từng đứa. Con điều chỉ đơn thuần làm từ giấy tập, đuôi được làm giống như những mắc xích, trông bình thường giản dị nhưng đầy ý nghĩa với những lời chúc. Tuy không rực rỡ nhưng rất đẹp với những màu chữ trên đó. Một món quà ý nghĩa của đám trẻ nông thôn với cậu trai thành thị như Thiên Phong.

Nhưng trên đó không có lời chúc của Việt Phương, Thiên Phong đọc từng lời chúc xong, chẳng thấy lời chúc nào của Việt Phương, có chút buồn, nhưng vẫn cười bảo với Việt Phương.

- Nói với mấy em ấy, anh cảm ơn rất nhiều.

16. Chương 16

- Em dạy anh thả điều – Việt Phương gật đầu rồi cười vui vẻ, ánh mắt rạng ngời bảo với Thiên Phong:

Việt Phương bắt đầu dạy Thiên Phong thả điều, con điều từ từ theo ngọn gió bay lên cao, xa khỏi tầm mắt của hai đứa trẻ.

Thiên Phong phải chạy cho điều bay lên, vừa chạy vừa giật tay để con điều không đảo. Việt Phương đứng dõi mắt nhìn theo Thiên Phong, một nỗi buồn bỗng xâm chiếm trong lòng của Việt Phương, thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng Thiên Phong với cô bé có rất nhiều kỷ niệm đẹp.

Những buổi chiều ngồi vẽ tranh ngoài đồng, dưới bụi tre làng. Khi hết màu, Việt Phương và Thiên Phong đi hái hoa, hái lá cây đập nhien làm màu vẽ rồi cùng nhau cười nhìn tác phẩm của cả hai.

- Thiên Phong....nhất định không được quên em và các bạn – Việt Phương bỗng hướng về phía Thiên Phong hét lớn.

Thiên Phong đang thả điều quay đầu nhìn Việt Phương, cô bé đang mím môi kiềm nén nỗi buồn trong lòng, ánh mắt cũng ần ần đỏ hoe, lòng Thiên Phong bỗng xót xa vô cùng. Cậu nhóc cầm dây điều chạy đến trước mặt Việt Phương hỏi:

- Vậy còn em, em có quên anh không?

- Người thôn quê tụi em rất nặng tình. Là bạn bè, nhất định sẽ nhớ mãi – Việt Phương gật đầu nhìn thẳng Thiên Phong đáp.

- Anh cũng vậy, anh sẽ không quên tụi em đâu. Khi nào có dịp , anh sẽ xin về đây chơi. Anh từng nói, anh muốn trở lại nhà ở thành phố, vì ở đó có kỷ ức của mẹ anh. Nhưng ở đây, ở đây có hạnh phúc và nụ cười của anh. Anh nhất định sẽ trở lại.

Việt Phương vẫn im lặng nhìn Thiên Phong, trong ánh mắt vừa là sự tin tưởng vừa là sự hoài nghi.

- Anh thấy mình rất hợp với nơi đây. Có lẽ mẹ anh biết điều đó nên mới đặt tên anh là Thiên Phong. Thiên Phong có nghĩa là gió trời, mà gió thì ở thành phố ít khi cảm nhận được lắm. Chỉ có ở nơi đồng ruộng trải dài thế này, mới thấy được và cảm nhận được từng luồng gió mát mẽ trong lành mà thôi. Nơi đây là nơi dành cho anh, trừ khi gió mãi mãi không thổi trên cánh đồng nữa thì anh mới quên nơi đây.

Việt Phương nghe những lời nói chân thành đầy xúc động của Thiên Phong, cô bé nhìn Thiên Phong tin tưởng.

- Anh hứa....

- Chúng ta ghé tay đi – Thiên Phong đưa ngón tay út lên trước mặt Việt Phương, cô bé không ngần ngại đưa tay móc ngón tay với Thiên Phong, cả hai đứa cùng nhau cười.

Một lời hứa đã được đặt ra.

Hai ánh mắt nhìn nhau, ngây thơ, trong sáng và chân thành.

Có những lời hứa mãi mãi không thực hiện được, có những lời hứa dần trôi theo tháng năm, có những lời hứa không thể không thực hiện....

Việt Phương cột dây điều vào một bụi cỏ khô rồi cùng Thiên Phong ngẩng đầu nhìn con điều lỏng lẻo bay cao trong bầu trời tự do. Việt Phương và Thiên Phong ngồi dưới bãi cỏ ngẩng đầu nhìn lên con điều đang tung bay trên bầu trời đầy mây kia.

Im lặng chính là giây phút hạnh phúc.

Khi ta ngồi cùng những người thân yêu.

Có những lời nói không thể diễn tả bằng lời.

Chỉ có trái tim cùng nhịp đập mới hiểu ra.

Việt Phương bỗng lôi trong túi ra một nhánh cỏ 4 lá đã được ép khô cẩn thận được ép vào giấy kiếng bao tập, mấy góc giấy kiếng đã được hơi lửa dính vào nhau, được làm rất công phu, nên chẳng thể nhìn ra vết tích đen của lửa bám.

- Tặng anh. Đây là quà kỷ niệm của em để anh mãi nhớ đến em.

Thiên Phong ngỡ ngàng nhìn nhánh cỏ 4 lá hiếm có này.

- Em đã tìm rất lâu trên mấy cánh đồng mới tìm ra nhánh cỏ 4 lá này. Mọi người nói 1 nhánh là niềm tin, 2 nhánh là hy vọng, 3 nhánh là tình yêu, 4 nhánh là may mắn. Em hy vọng từ nay về sau anh sẽ luôn được may mắn.

- Em có biết câu chuyện về cỏ 4 lá này không? – Thiên Phong nhìn Việt Phương hỏi.

Việt Phương lắc đầu.

- Chuyện kể rằng nơi thảo nguyên xa xôi, có một cây cỏ xanh nhỏ bé, hát ngân nga trong những cơn gió nhẹ, bài tình ca tặng cây bụi đứng bên. Cây bụi ơi sao chẳng ngoái nhìn, cứ mãi mê ngắm những ong và bướm, cứ buồn bã vì mình không có được nét rực rỡ hướng dương hay thơm ngát nụ hồng... Cây bụi không biết có một kẻ hết lòng, tặng cho Cây cả tình yêu, niềm tin, hy vọng, dồn màu xanh vào ba cánh trái tim căng mọng, yêu đơn phương không mong đợi điều chi.

Mỗi ngày mới khi màn đêm vừa đi, Cỏ ba lá ngược nhìn mặt trời với khát khao duy nhất, vầng dương ơi hãy lắng nghe tiếng lòng em chân thật, nguyện làm tất cả để Cây bụi được vui.. có thể chẳng ban một đoá hoa thôi, là Cây bụi sẽ có được tình yêu của ong và bướm. Cỏ ba lá nhỏ nhoi nhưng tình yêu rộng lớn, có thể làm gì để thực hiện ước mơ? Trên thảo nguyên mây trắng vẫn lững lờ, gió bay qua thì thầm “cần một điều may mắn... chỉ khi nào Cỏ có bốn lá thôi...”

Cỏ chợt buồn vì điều đó quá xa xôi, vậy ra trong cuộc đời không chỉ cần có tình yêu, niềm tin, hy vọng... Khẽ nghiêng mình ngắm ba trái tim bé bỏng, làm sao có được một lá thứ tư? Cây bụi đứng bên vẫn ủ rũ trầm tư, Cỏ ba lá run run “vì cây em sẽ...” Cây bụi vô tâm không nghe thấy có âm thanh rất nhẹ...tiếng một trái tim vừa tự vỡ làm đôi. Cỏ ba lá giờ có bốn cánh rồi, cây bụi nở bừng những bông hoa sắc sỡ, vui sướng hân hoan trong nắng vàng rạng rỡ, đâu biết dưới chân Cỏ đang héo dần đi...

Hạnh phúc khi yêu là được cho đi... tình yêu đó lớn đến vỡ đôi trái tim em xanh mướt, để nhả nhủ những ai đang kiếm tìm: may mắn không tự nhiên có được, mà đến từ tình yêu và những trái tim biết sống vị tha.

Việt Phương im lặng nghe Thiên Phong kể, cô bé thấy câu chuyện thật sự rất hay, cô bé thở dài thương cảm cho cỏ ba lá:

- Cỏ ba lá thật là ngốc.

- Không phải là cỏ ba lá ngốc đâu, bởi như em nói, cỏ bốn lá có tất cả 4 ý nghĩa – Thiên Phong khẽ cười lắc đầu nói - Lá thứ nhất tượng trưng cho niềm tin. Tin vào người mình yêu . Tin vào tình yêu của mình . Tin rằng tình yêu của mình hoàn toàn chân thực và ko hề có sự dối trá trong đó.

- Lá thứ 2 tượng trưng cho hạnh phúc . Hạnh phúc khi ở bên người mình yêu . Hạnh phúc khi thấy người mình yêu dc hạnh phúc . Đây là điều mà bất kỳ những cặp đôi yêu nhau đều mong muốn .

- Lá thứ 3 là hy vọng . Hy vọng tình yêu mình sẽ là mãi mãi . Hy vọng những phút mà chúng ta bên nhau sẽ kéo dài vô tận . Nhưng hy vọng sẽ mãi mãi là hy vọng chỉ có sự cố gắng ko ngừng mới mang lại những điều mà mình luôn hy vọng . Lá thứ 4 cũng là lá cuối cùng lá bao gồm tất cả những ý nghĩa của 3 lá trên . Lá tượng trưng cho tình yêu .

- Tình yêu – Việt Phương khẽ khàng kêu nhỏ.

- Tình yêu là một thứ gì đó ,không thể chiếm giữ , cũng không có cách nào chiếm giữ . Càng muốn nắm lấy nó thì nó lại càng xa khỏi tầm tay của mình hơn. Có tình yêu là em sẽ có tất cả 3 điều còn lại nhưng đôi khi trong tình yêu, em không chỉ có chiếm giữ mà phải có cho đi ,cho đi mà không cần nhận lại . Đôi khi tình yêu là phải biết hy sinh ,hy sinh sự ích kỷ của bản thân để cho người mình yêu được hạnh phúc .

- Em có hiểu hạnh phúc là gì không? Hạnh phúc ko phải là cái hạnh phúc nhỏ nhoi của chính bản thân ,mà là chứng kiến những người mình yêu mến có được hạnh phúc . Tình yêu cũng vậy, cái thứ tình yêu bất tử hoàn toàn kkhông hề có trên cõi đời đâu . Tình yêu thật sự không phải nhờ ta được yêu mà nhờ ta biết hy sinh cho người mình yêu .

Việt Phương sững người trước những lời Thiên Phong nói, cô bé vẫn chưa hiểu rõ về tình yêu, tình yêu là gì, nhưng từ câu nói, ánh mắt, giọng nói của thiên Phong khi nói những điều này, cô bé đều nhớ rõ hết.

- Haiz....anh đúng là ngốc, em còn nhỏ, chưa hiểu rõ hết những lời này đâu, đến anh cũng vẫn chưa hiểu rõ hết nữa. Chỉ là những lời này của anh là lời nói sau cùng của mẹ anh. Đến khi em tìm được tình yêu rồi sẽ hiểu.

Ký ức xa xôi

Trong một lớp học tiểu học, các em nhỏ đang ngồi tô vẽ những bức tranh theo ý thích của mình. Cô giáo trẻ vừa mới ra trường đi tới đi lui hai dãy lớp chỉnh sửa cho bọn trẻ.

- Cô ơi, cô xem em tô thể này có đẹp chưa ạ - Một em học trò ngẩng đầu nhìn cô giáo môn mỹ thuật của mình gọi khẽ.

Cô giáo liền quay người bước về phía em ấy, em ấy liền cầm bức tranh của mình giơ lên khoe:

- Cô xem em vẽ có giống không?

Cô giáo vừa nhìn thấy bức tranh của em học trò thì ngẩng ra, im lặng khiến em học trò sốt ruột lắc tay cô hỏi:

- Cô ơi, bức tranh em vẽ có giống cỏ bốn lá hay không cô.

- Giống...giống lắm – Cô giáo trẻ thở dài nói, vẻ mặt trở nên buồn hơn, lặng lẽ quay lưng bước lên bục giảng, cầm cây cô cũ trong hộp vẽ của mình nhìn mãi không rời mắt.

- Cô ơi, cây cô của co cũ rồi, sao cô không bỏ đi cô – Một em đầu bàn nhìn cây cọ đã rụng bớt một ít lông trên đó bèn hỏi.

- Vì đây là kỷ vật mà người bạn đi xa đã tặng cô.

Đã 13 năm trôi qua rồi, thời gian đúng là qua quá nhanh. Khi bạn cứ mãi bước đi về phía trước, đến khi quay đầu lại, nhận ra thời gian đã trôi qua khá lâu rồi

Cô giáo trẻ chạy xe trên con đường mòn nhỏ qua một cánh đồng lúa, một cơn gió lặng lẽ thổi qua cánh đồng, khiến những ngọn lúa xanh trĩu hạt khiến chúng đong đưa nhịp nhàng, lặn tẩn như những ngọn sóng rất đẹp. Cảnh tượng khiến lòng người chìm đắm.

“Trừ khi gió mãi mãi không thổi trên cánh đồng nữa thì anh mới quên nơi đây.” – Cô giáo trẻ nhớ lại lời hứa của một người bạn lúc nhỏ, lời hứa cô vẫn ghi nhớ mãi, nhưng người đưa ra lời hứa mãi mãi vẫn không thực hiện lời hứa.

“ Thiên Phong, hiện giờ anh ra sao rồi, có còn nhớ đến em và các bạn hay không? Em đã nói, người miền quê rất nghĩa tình, nếu là bạn rồi, họ mãi mãi không quên người bạn của mình”

Việt Phương vẫn còn giữ bộ bút vẽ và màu vẽ

- Việt Phương! Con có liên lạc được với con Thảo không? – Thím Sương, mẹ của Thảo nhìn thấy Việt Phương đi ngang liền chạy lại hỏi .

- Dạ, con chưa liên lạc được với Thảo thím à – Việt Phương lắc đầu nhìn vẻ mặt lo lắng của thím Sương đáp.

- Trời ơi, cái con nhỏ này, không hiểu xảy ra chuyện gì mà nó chẳng thèm về nhà này nữa, một cú điện thoại cũng không thấy. Mấy tháng nay thím với chú của con lo lắng quá chừng – Thím Sương rưng rưng nước mắt nói.

- Thím à, Thảo nó lớn rồi, nó tự biết chăm sóc mình mà. Chú thím đừng lo, chắc tại dạo này nó bận quá nên quên gọi điện thoại về nhà mà thôi – Việt Phương thấy thím Sương rưng rưng nước mắt vì lo lắng cho con gái mình thì vỗ về thím an ủi, mong thím bớt lo lắng.

- Nhưng mà đã hơn 2 tháng nay rồi còn gì. Biết vậy hồi đó, nhất quyết không cho nó lên thành phố ở. Biết bao nhiêu cô gái lên thành phố đều trở thành...- Thím Sương nói đến đây thì bật khóc, nghĩ đến cảnh con gái bị người ta lừa bán đi làm gái mại dâm.

- Thím yên tâm đi, Thảo nó đâu phải là đồ ngọc đâu. Hơn nữa, ở thành phố nó có công việc đoàn hoàng mà, làm sao lại bị sa vào những chỗ đó được – Việt Phương mỉm cười giải thích.

- Thím định lên thành phố một chuyến tìm nó, khổ nỗi từ lúc nó lên thành phố ở đi làm, thím chưa có lần nào hết. Mà thành phố thì đường phố nhiều quá, thím sợ không khéo mình sẽ đi lạc mất – Thím Sương kéo chiếc áo bà ba của mình lên lau nước mắt nói trong nghẹn ngào.

- Thôi thím, cuối tuần con lên thành phố thăm ba mẹ, sẵn con ghé qua nhà Thảo hỏi xem thế nào giúp chú thím, nếu gặp nó, con sẽ bảo nó gọi cho chú thím ngay. Chú thím không cần lên chi ắt công, không quen đường dễ bị lạc, không khéo còn bị gạt nữa đó.

- Vậy con chịu khó giúp chú thím nhé – Thím Sương nghe vậy thì mừng rỡ, nắm lấy tay của Việt Phương cảm ơn – Khi nào con đi, báo thím biết một tiếng nha, thím gửi ít đồ lên cho nó, tội nghiệp, ở một mình chẳng biết nó có ăn uống tử tế hay không? Không khéo ngã bệnh ra thì khổ - Đường như thím nghĩ ra điều gì, hốt hoảng kêu lên – Có khi nào nó bị bệnh hay không, nên mới không gọi điện về nhà.

- Không có đâu thím, nếu có bệnh thì nó cũng gọi điện thoại về nhà báo thím ngay, chắc nó bận nhiều việc nên quên cả gọi thôi. Với lại nó ở chung nhà bạn mà, có gì thì bạn nó sẽ giúp nó, thím đừng lo – Việt Phương an ủi thím.

- Vậy thôi thím về, cảm ơn con nhiều nha. Thím về nấu cơm cho chú con đây

Thí Sương đi rồi, Việt Phương nhìn theo bóng của thím thì thở dài, thương cho tấm lòng của người mẹ với con cái của mình. Việt Phương nghĩ đến mẹ mình, tình cảm hai mẹ con vẫn cứ vậy, không nóng cũng không lạnh, từ đó đến giờ, cô từ chối quay trở lại thành phố, cô cứ ở lại nơi này đi học. Thậm chí là khi đi học đại học, cô cũng thuê nhà trọ ở riêng bên ngoài.

17. Chương 17

Sau khi tốt nghiệp, cô từ chối công việc ba mẹ xin à quay trở về quê làm giáo viên dạy mỹ thuật. Nhưng hàng tuần cô vẫn chạy đến nhà thăm ba mẹ, nhất là khi Việt Tình đi du học.

Ngày cuối tuần, Việt Phương đi đến thăm ba mẹ, cô ở chơi một lát thì xin phép chạy đến nhà trọ của Thảo tìm. Ở đây, Việt Phương gặp được cô bạn cùng phòng của Thảo bèn hỏi rõ. Thì ra Thảo bận đi chụp hình , vì bị mất điện thoại nên quyết định sài số điện thoại mới luôn. Việt Phương bèn xin số điện thoại của Thảo để gọi.

- Tao mấy bữa nay bận quá, vừa xuống sân bay nè, mày đến rước tao nha, tao đỡ tốn tiền taxi – Thảo nói bằng giọng uể oải trong điện thoại.

- Được rồi, mày chờ một tí đi, tao đến đón mày ngay – Việt Phương chẳng từ chối mà đáp.

Tạm biệt người bạn kia, Việt Phương lái xe chạy thẳng đến sân bay. Chiếc xe tay ga ba mua cho cô chạy êm trên đường phố thật thoải mái, chẳng mấy chốc, Việt Phương đã đến sân bay, cô gửi xe rồi chạy vào bên trong tìm kiếm Thảo.

Mãi lo nhìn , cô không để ý va vào một người đang đi tới.

- Xin lỗi, xin lỗi....

Việt Phương vội mở miệng xin lỗi, nhưng sau đó cô ngẩng người giương mắt nhìn gương mặt người đó không chớp. Người cô va vào là một chàng trai hơn cô vài tuổi nhưng trong phong độ vô cùng. Anh ta bận một bộ vest đen, dường như được may rất cẩn thận và sang trọng cho thấy anh ta là người có tiền. Tự nhiên cô thấy gương mặt lạnh lùng xa lạ

- Cô nhìn đủ chưa? Nếu nhìn đủ rồi thì mau nhắc chân ra khỏi tập tài liệu của tôi đi.

- Xin lỗi – Việt Phương giật mình nhìn xuống, quả nhiên cô đang dẫm lên một bìa sơ mi, cô vội xin lỗi, nói xong thì nhắc chân ra khỏi tập tài liệu.

Chàng trai đó hừ lạnh cúi người xuống nhặt tài liệu của mình lên rồi bỏ đi ngay.

- Việt Phương – Thảo từ trong ghế ngồi chờ ở sân bay đứng dậy kéo va li đi tới gọi – Bên này.

- Ủ, biết rồi – Việt Phương rời ánh nhìn khỏi anh chàng đó rồi đi về phía Thảo.

Bước chân đang chuyển động, anh bỗng khựng lại, quay đầu nhìn lại cô gái lúc nãy. “ Việt Phương” cái tên này, anh chưa từng nghe, nhưng vì sao lại cảm giác rất thân thiết, dường như đặc biệt thích cái tên này. Nhưng khi anh quay lại ,anh chỉ thấy bóng lưng của cô ta mà thôi. Lúc nãy, anh không để ý đến cô cho lắm, khi quay lại nhìn thấy cô cao gầy, dáng mảnh khảnh nhưng trông rất khỏe mạnh, tóc cột cao để lộ cái cổ thon thả, quần áo cô mặc trông rất bình dị, chẳng giống chút nào với các cô gái ở thành phố.

Nhưng anh nhanh chóng quay đi, dù sao anh cũng không quen biết cô gái này, cho nên cũng không quá bận tâm đến cô cho lắm. Anh cũng không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ đến người khác.

- Jonny – Giọng một cô gái reo vui gọi tên anh , cô ấy đang vẫy tay về hướng anh.

Anh đưa mắt nhìn về cô gái đang chạy đến bên mình kia, cô có gương mặt đẹp, làn da trắng không tỳ vết. Mái tóc xoông mượt uốn lượn bồng bềnh càng tô điểm cho vẻ đẹp của cô. Cô vừa chạy đến đã nhào vào lòng anh ôm chặt đầy sự quyết luyến, cô nũng nịu nói với anh bằng tiếng anh:

- He finally returned, a few months ago I miss you so much - (Cuối cùng anh cũng trở về, mấy tháng nay em nhớ anh nhiều lắm.)

Mặc dù thời đại này không còn cổ hủ, mặc dù đây là sân bay, người người có thể bày tỏ cảm xúc khi gặp lại người thân của mình, nhưng cô ôm chặt lấy anh không rời khiến cho nhiều người qua lại đưa mắt nhìn về phía họ. Anh không hề phiền hà gì trước thái độ thân mật của cô hay trước ánh mắt soi mói của người ngoài, anh còn ôm lấy cô hôn lên môi cô một cái đáp lại sự nhớ nhung của cô mấy tháng nay. Người lớn lên ở nước ngoài như anh đối với mấy hành động thân mật thể này là điều hết sức tự nhiên. Huống hồ cô vừa là trợ lý vừa là bạn gái của anh.

- Why are you so late – (Sao anh về trễ vậy)– Cô gái cuối cùng cũng buông anh ra, đưa mắt nhìn anh oán trách.

- The work is not yet plete, I must stay resolved before here. You sorted everything out yet –(Công việc vẫn chưa hoàn thành, anh phải ở lại giải quyết hết rồi mới về đây. Em sắp xếp mọi việc hết chưa?) – Anh cũng đáp trả bằng tiếng anh với cô, hai người luôn trao đổi với nhau bằng tiếng anh đã quen, ít khi họ dùng tiếng việt. Anh cũng không hay dùng tiếng việt nói chuyện cho lắm, chỉ thỉnh thoảng nói tiếng việt với em trai anh mà thôi.

- I work, you kept reassuring. I have informed all members of your treatment then, you rest, tomorrow we will start the meeting – (Em làm việc, anh cứ yên tâm. Em đã thông báo hết các thành viên ban quản trị rồi, anh về nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu buổi họp.) – Cô gái nhìn anh mỉm cười tự tin đáp

- Ừm.

Sau cái gật đầu của anh, cả hai người hướng ra nhà để xe. Anh không muốn thông báo trước sự trở về của mình cho nên ngoài bạn gái ra, chẳng ai trong công ty biết anh trở về cả.

- At you for a long time, Sorry, I to pick you a little late, Street today crowded - Lúc này anh chờ lâu không? Xin lỗi, em đến muộn anh hơi trễ. Đường hôm nay đông quá – Cô bạn gái choàng tay qua eo anh, đầu hơi tựa vai anh nói.

- Find something to eat before we go, airplane food is bad – (Chúng ta tìm cái gì ăn trước đi, đồ ăn trên máy bay thật là tệ.) – Anh lên tiếng đề nghị.

- OK.

Cả hai nhanh chóng đi vào xe và lái đi ra khỏi sân bay.

Việt Phương và Thảo cùng nhau đi ra ngoài đón xe buýt về nhà. Thảo không ngừng kể lể về chuyến đi chán ngắt của mình và không ngừng ca thán công ty bóc lột sức lao động của cô. Việt Phương chỉ có thể thở dài, im lặng nghe Thảo than vãn, cô bạn này, bắt đầu lên thành phố là không ngừng ca thán, bởi vì chẳng thể nào sánh được với nữ sinh thành phố. Trong khi Việt Phương lại thấy, nữ sinh thành phố ngoài những người có tiền, biết xe xưa trưng diện ra, còn khối nhà bình dị, thậm chí cuộc sống của họ còn vất vả hơn cuộc sống dưới quê cô nhiều.

Một chiếc xe chạy ngang qua họ, gương mặt người ngồi ghế lái phụ vô cùng quen thuộc, khiến Thảo ấp úng chỉ tay nói không rõ lời:

- Kia...kia có phải chị Việt Tình hay không?

Việt Phương mới ngẩng đầu nhìn lên, chiếc xe đã chạy qua họ rồi, chỉ còn cái bóng phía sau mà thôi. Chiếc xe hơi đó thật sang trọng, nhìn màu sắc của nó thôi cũng biết là rất đắt tiền. Thảo thúc giục Việt Phương ngay lập tức:

- Mau mau gọi cho chị Việt Tình mau lên, bảo chị ấy quay lại đón chúng ta.

- Thôi đi. Đó đâu phải là xe của chị ấy, không thấy người khác chở chị ấy hay sao? Gọi điện bảo chị ấy quay lại, khiến chị ấy khó xử lắm. Chết đi xe buýt đi – Việt Phương lắc đầu đáp, cô cũng không dám chắc người đó là Việt Tình, mà cho dù là Việt Tình, cô cũng không muốn gọi điện.

Từ lúc cô về quê, hai chị em càng lúc càng xa cách nhau hơn. Đến lớn, khi cô trở về nhà sống để đi học đại học thì Việt Tình lại bắt đầu đi du học. Cho nên hai chị em chỉ thường đối đáp với nhau vài câu giống như xã giao, hoàn toàn khác chị em gái thông thường khác, chứ đừng nói là chị em gái sinh đôi có tâm linh với nhau.

Việt Tình quyết định về Việt Nam chứ không tiếp tục ở nước ngoài làm việc, thì Việt Phương chọn về quê dạy học.

Nói đến việc cô về quê dạy học, mẹ cô quả thật là giận vô cùng. Bà vốn không thích cô theo học mỹ thuật, muốn cô theo bên kinh tế, cuộc sống sau này mới khá được. Cũng may còn có ba cô, ông Việt Tuyên ủng hộ cô, ông nói với mẹ cô:

- Con thích cái gì thì cứ để nó theo học cái đó. Bà ép con như vậy, sau này nó có vui với công việc của nó hay không? Vẽ tranh cũng tốt, không ai mua thì treo trong nhà. Cùng lắm sau này, bà kiếm cho nó tấm chồng tốt là được rồi. Chẳng phải dưới tay bà còn cả đám linh độc thân tài giỏi hay sao. Con gái chúng ta xinh đẹp như thế, bọn nó cầu còn không được nữa là.

Biết là kế hoạch của ba hồng xoa dịu mẹ, Việt Phương cũng không phản bác gì về việc mẹ làm mai mối một anh chàng nào đó, cô chỉ gạt gù công nhận lời ba cô đúng. Mẹ cô thấy vậy đành phải nhượng bộ cho cô thi vào trường mỹ thuật mà thôi.

Nhưng sau khi học xong, cô vội vàng xin về quê dạy. Cũng may, chú Nhân là hiệu phó trong trường tiểu học quê cô, nên việc xin vào cũng không khó khăn mấy.

Mẹ cô tất nhiên là nổi trận lôi đình, còn mắng ba cô lừa gạt bà, cũng may Việt Tình trở về, mẹ cô mới dịu lại. Trong mắt bà, đứa con gái lớn luôn là đứa con tài giỏi nhất, Việt Phương xem như là bất hạnh của bà. Việt Phương cũng không để ý thái độ của mẹ quá nhiều, cô cứ vô tư sống cuộc sống giản dị của một giáo viên mỹ thuật của mình.

Thảo muốn đến gặp Việt Tình, hy vọng Việt Tình giúp cô công việc mới đỡ vất vả hơn, cho nên nài nỉ Việt Phương đưa đến nhà. Cả hai đi xe buýt về nhà cô, sau đó đi bộ vào nhà một đoạn.

- Bà phải nói giúp tui nha, tui chán cái công việc này lắm rồi – Thảo cất giọng nài nỉ Việt Phương – Nếu tui mà có người chị tài giỏi như chị Việt tình, tui tự hào biết bao nhiêu. Vừa đi du học về, đã vào ngay công ty lớn làm việc, còn là chức vụ trợ lý giám đốc nữa chứ.

Việt phương thở dài, cô vừa giúp Thảo kéo va ly, vừa cầm chai nước suối mát lạnh của mình cất bước về nhà, thật muốn thoát khỏi đứa bạn ồn ào này.

Chiếc xe lúc này chở Việt Tình đi đang chạy ngược chiều với đường cô đi. Chiếc xe ngang tàng chạy với tốc độ cao dù rằng đường vắng người, nhưng đây là hẻm nhỏ chứ không là đường lộ, Việt Phương cảm thấy khó chịu vô cùng, cô bĩu môi mắng thầm trong bụng. Trong khi Thảo cố nhìn rõ người ngồi ghế lái bên trong.

Trước mặt họ là một vũng bùn không lớn lắm, Việt phương đang định nép vào phía mép đường để đi tránh vũng bùn kia thì chiếc xe lao nhanh qua khiến bùn bắn hết vào người cô và Thảo. Bất ngờ khiến Thảo la lên, Việt Phương quay đầu nhìn chiếc xe vẫn đang lao đi như không hề có chuyện gì xảy ra. Cô bực tức quăng mạnh cái chai nước khoáng dở dang trong tay mình về phía chiếc xe.

Từ nhỏ hay chơi mấy trò tạt lon, bắn chim, cho nên cô nhắm rất chuẩn, chai nước văng đúng ngay kính xe sau làm cái “bang”.

Chiếc xe lập tức dừng lại.

Thảo thấy chiếc xe dừng lại thì lo lắng nắm lấy tay của Việt Phương lay mạnh nói:

- Trời ơi, bà điên hay sao vậy. Nếu lỡ trầy xe bị bắt đền thì sao hả. Loại xe đắt tiền này, màu sơn của nó cũng đắt lắm có biết hay không? Chỉ là văng chút xình thôi mà, về nhà tắm một cái là xong.

- Sợ gì chứ? Chỉ là một chai nước thôi mà. Đường nhỏ như thế, anh ta dám ngang nhiên chạy xe đi vào. Làm văng xình lên người người ta, mà còn bỏ chạy luôn, chẳng khác nào phường lưu manh trộm cướp cả - Việt Phương ngang bướng cãi lại, cô quay mặt nhìn chiếc xe đang dừng lại kia, hất đầu tỏ vẻ thách thức chủ nhân chiếc xe lùi lại bắt đền.

Jony dừng xe lại, lòng có chút bực mình khi bị văng một vật gì đó lên xe. Anh định lùi xe lại bước xuống nói chuyện phải quấy với mấy cái kẻ kia, nhưng nhìn thấy bộ dạng bùn đất dính đầy cùng với cái hất đầu thách thức của Việt Phương. Jony cũng hiểu, anh đã vô tình chạy làm văng xình lên người cô, khiến cô nổi giận mà chọi gì đó lên xe anh. Anh cũng nhận ra cô là cô gái vừa gặp khi nãy ở sân bay, nhìn vẻ mặt thú vị của cô, Jony khẽ cười. Anh lắc đầu rồi cho xe chạy đi tiếp.

- Phù...may quá – Thảo mừng rỡ vuốt ngực reo lên.

- Đi thôi – Việt Phương khinh khỉnh cười nhạt kéo vali đi về hướng nhà mình.

Vừa vào đến nhà, Việt Phương đã nhìn thấy mẹ mình, cô đang lên tiếng chào mẹ thì đã thấy bà nhú mày kêu lên:

- Sao hai đứa lại ra nông nổi này chứ.

- Dạ không có gì, bị văng trúng mà thôi – Việt Phương đáp hờ hững trong khi Thảo vội vàng chào hỏi ba mẹ cô.

- Đi tắm đi, bẩn quá đi mất – Việt Tình từ trên lầu đi xuống, cô đã thay một chiếc váy nhẹ mặc ở nhà, nhìn Thảo Và Việt Phương khinh miệt nói.

- Là do.... – Thảo định nói là do bạn trai của chị làm văn sinh lên người họ, nhưng Việt Phương đã cắt ngang lời Thảo.

- Đi tắm nhanh lên, rít khó chịu quá.

Việt Phương chẳng buồn nhìn Việt Tình một cái, nói thật thì, cô vẫn còn giận Việt Tình vì những chuyện năm xưa. Lại nghe cái giọng nói hách dịch của Việt Tình lúc này quả thật thấy khó nghe vô cùng.

Tắm xong, cả hai cùng ngồi vào bàn ăn cơm với gia đình. Thảo hí hửng chọn ghế ngồi gần Việt Tình vì cô muốn trao đổi xin xỏ việc làm với Việt Tình, còn Việt Phương, cô thích ngồi gần ba nhiều hơn. Cảm giác được ba lo lắng, hỏi han thật ấm áp.

Cuối cùng thì Thảo cũng thành công trong việc nhờ Việt Tình ỉnh một công việc trong công ty.

- Không thành vấn đề, là chỗ chị em, chị sẽ tìm cho em một công việc nhàn hạ một chút – Việt Tình tỏ vẻ đắc ý đáp.

- Em cảm ơn chị nhiều lắm ạ - Thảo vui mừng reo lên.

- Để lúc nào, chị soạn ra tặng cho em mấy bộ quần áo thích hợp để mặc đi làm – Việt Tình có lòng tốt nói với Thảo.

Thảo gật gù liên tục, cảm ơn rồi rít, nhìn Việt Tình như thể cha mẹ tái sinh. Việt Phương chẳng thích chút nào hết.

- Chị có mấy bộ quần áo mới, lát nữa em xem có vừa không – Việt Tình ngẩng đầu nhìn Việt Phương bảo.

Việt Phương khẽ cười thầm trong bụng, xem ra làm em gái vẫn tốt hơn là người dưng nước lã như Thảo. Cô thì mặc quần áo mới, còn Thảo thì mặc những bộ quần áo đã thải ra của Việt Tình. Thật tình thì, nếu Thảo mặc những bộ đồ của Việt Tình mà đến công ty Việt Tình làm thì chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ mà thôi, mặc lại đồ cũ của Việt Tình, người tinh mắt sẽ nhận ra mà thôi. Cô thật không biết phải nói thế nào với Thảo cả. Cô thở dài thúc giục:

- Ăn nhanh lên, chúng ta còn tranh thủ đem đồ đạc về phòng bà xong rồi thì về quê luôn.

- Chờ chút nữa đi, trời còn nắng quá, đi bộ dưới trời nắng không chịu nổi – Thảo than thở nghĩ đến cái cảnh đi bộ thật là mệt chết được.

- Đi bộ, Thế xe con đâu ? – Mẹ Việt Phương nhíu mày nhìn con gái hỏi.

Việt Phương vốn chuẩn bị sẵn rồi, cô bình thản đáp:

- Nó hư rồi ạ, con gửi chỗ bạn. Lát nữa con đưa Thảo về nhà thì đi lấy luôn.

Việt Phương vốn sợ ba mẹ sẽ giữ mình lại nhà, dù đây là nhà cô, nhưng cô chưa từng có cảm giác đây là nhà mình, Ngôi nhà lầu khang trang rất rộng rãi, biết bao nhiêu người mong muốn được một căn nhà như thế. Nhưng Việt Phương chỉ thích ngôi nhà tường giản dị bình thường dưới quê mà thôi. Cuối tuần cô hay lên thăm ba mẹ, nhưng chưa bao giờ cô muốn ngủ lại đây. Lần này cũng vậy.

Cô đi xe lên thành phố thăm ba mẹ, cô nghe ba mẹ có bảo cô ngủ lại một đêm , mai hãy về, nhưng cô hay lạ giường, không thích nằm giường khác. Sợ ba mẹ giận, cho nên khi đi rước Thảo, cô đã đem xe đi gửi ở chỗ khác. Cô vốn biết tính Thảo, hay muốn gặp chị Việt Tình hỏi này hỏi nọ, cho nên cất xe trước khi về đây. Có như vậy, cô mới có cơ đi lấy xe rồi chạy thẳng về quê luôn.

Ba mẹ Việt Phương nghe vậy, cũng không miễn cưỡng con gái nữa.

18. Chương 18

Jony chạy xe đến một chỗ hẹn, trên xe anh có một bản đồ đường đi, cho nên lâu rồi không về nước, nhưng đường phố vẫn không làm khó được anh. Vừa đến đã thấy anh bạn của mình đang chờ sẵn.

- Chìa khóa xe của cậu – Jony quăng chìa khóa lên tay chàng trai kia.

- Loại xe này được chứ?
- Mình không thích mẫu này lắm, chọn kiểu xe khác đi – Jony lắc đầu đáp – Ghế của nó thấp quá .
- Ok, mình sẽ tìm xem có xe nào thích hợp với cậu – Huy Tuấn gật đầu đáp.
- Chờ mình đến siêu thị đi, mình muốn mua một số đồ dùng sinh hoạt – Jony khẽ yêu cầu.

Ở một góc nào đó.

- Trước khi về, tụi mình ghé qua siêu thị mua ít đồ đi ha – thảo nhìn Việt Phương năn nỉ mãi mới .
- Việt Phương gật đầu đồng ý.

Trên đường ra siêu thị, Việt Phương chở Thảo bằng xe của mình, Thảo bắt bình kêu than với cô:

- Bà cũng thật là quá đáng, rõ ràng có xe, vậy mà bắt tui phải chen lấn trên xe buýt mệt đến như thế. Phải đi bộ một đoạn muốn gãy cặp giò dưới trời nắng, không biết ảnh hưởng đến da thế nào, còn bị văng xình đầy người, người gớm bẩn thỉu, thật mất mặt với chị Việt Tình.
- Được rồi....được rồi....bà cứ bảo mẹ bà hay cần nhần, còn bà lúc này thì chẳng khác nào má bà hết – Việt Phương cười cười nhẹ nhàng đáp.

Thảo nghe nói đến mình giống tính mẹ thì tái mặt vội vàng im bặt. Việt Phương khẽ cười thầm, gì chứ, biết tính bạn nên hể mà Thảo than, Việt Phương đem mẹ cô ấy ra so sánh, Thảo lập tức im ngay. Việt Phương bèn bù đắp nên bảo:

- Lát nữa vào siêu thị, mình mua tặng Thảo một chai sữa tắm làm đẹp có chịu không!
- Thật hả - Thảo nghe đến việc này thì sáng mắt ra, ôm chầm lấy Việt Phương hỏi.
- Ai thèm gặt Thảo.
- Yeah!.....

Trong siêu thị người ra kẻ vào thật xôn tỵ, đồ vật thì nhiều vô số kể, muốn gì có đó, lại hàng lối ngay ngắn, sạch sẽ không giống như ở chợ, bày biện lung tung, lại ruồi nhặng khắp nơi, siêu thị thật dễ dàng mua và lựa chọn. Dù giá cả có mắc hơn bên ngoài một chút thì đối với những người có tiền, người ta chẳng tiếc gì một chút tiền đi để mua đồ được thoải mái.

Đồ trong siêu thị cao cấp hơn so với chợ rất nhiều, đồ lại đẹp, nhìn vào là ham muốn ngay, nhưng đáng tiếc là giá quá cao, đối với những người sống đủ qua ngày thì chỉ đáng để ngắm mà thôi.

- Haiz..khi nào tui mới có đủ tiền mua một chiếc váy như cái này chứ - Thảo mặc chiếc áo đầm màu đồng được thiết kế khá đẹp đứng trước gương soi xoay qua xoay lại nhìn ngắm thật lâu, chiếc váy đúng là càng khiến cô trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều. Nhưng giá của cái váy còn nhiều tiền hơn cả tháng lương của cô, Thảo đau lòng than vãn, lần nào đến đây cũng chỉ mặc thử chứ không thể mua.

- Đơn giản mà – Việt Phương đứng chần nần một góc nhìn cô bạn thân nỗi khổ của mình thử tới thử lui rồi than ngắn thở dài, cô buồn cười trêu – Cứ nhìn đôi hai tháng là được ngay.

- Nếu nhìn đôi hai tháng được, có lẽ mình nhìn ngay, nhưng khổ nỗi, tiền ăn hàng tháng của mình không nhìn. Lương thì ít, mà nào là tiền phòng, tiền điện, tiền nước, tiền đi lại. Biết bao như thứ, hể nói đến là thấy chữ tiền. Dù mình có nhìn đôi hai tháng, cũng chẳng đủ tiền mua, đừng nói đến việc, mình còn mạng để mà mặc hay không – Thảo lườm Việt Phương một cái rồi lại thở dài.

- Được rồi, đừng than nữa. Than nữa, cả siêu thị này đẹp hết đồ, chỉ bán than không thì khổ - Việt Phương cười nói đùa rồi an ủi cô bạn – Không mua được, nhưng ít nhất cũng mặc được một lần, bất quá, mình chụp cho bạn tấm hình với váy làm lưu niệm.

- Được đó – Thảo vui vẻ đồng ý lời đề nghị của Việt Phương, cô đứng xoay lại để Việt Phương giúp mình chụp một pô hình kỷ niệm.

Việt Phương cười rồi cầm điện thoại giơ lên chuẩn bị chụp cho Thảo. Cô muốn tìm một góc ảnh tốt nhất để chụp đẹp, nên nhúc tới nhích lui tìm đủ ánh sáng thích hợp chụp liên tiếp vài tấm với các thay đổi của

Thảo. Sau đó cô lùi về sau mấy bước để lấy kích cỡ, không ngờ vì không chú ý mà cô va vào hai anh chàng đang đi tới. Cứ tưởng mình sẽ ngã đến nơi, nhưng thật may mắn là có người nào đó lại nhanh tay đỡ lấy cô. Chiếc điện thoại trên tay cô cũng rơi xuống, may mà người đó nhanh tay chụp kịp.

Việt Phương được người đó nâng lên, cô tươi cười nói:

- Cảm ơn.

- Không sao? – Anh chàng kia lên tiếng đáp lời cô.

Việt Phương cười nhẹ rồi đưa mắt sang người bị mình va phải định lên tiếng xin lỗi, thì giật mình nhận ra đó là anh chàng mình gặp ở sân bay. Việt Phương cứ bị gương mặt lạnh lùng có chút cảm giác quen thuộc của anh khiến cô im lặng nhìn mà quên mất lời xin lỗi.

Jony không ngờ mình gặp lại cô gái này, tính đến lần này là họ gặp nhau ba lần. Anh nhủ mày nhìn cô, và hơi bức mình vì ánh mắt của cô lần nào cũng như thế, đối với người sống ở nước ngoài như anh, cái kiểu nhìn chằm chằm người khác như thế thì thật là bất lịch sự. Anh có thể lí giải rằng, một là cô thích anh, hai là cô có ý đồ nào đó với anh. Cô và anh vô tình gặp nhau, nếu cô bị anh thu hút, ngay lập tức thích anh, cho thấy rằng cô là người rất hời hợt, còn nếu cô có ý đồ với anh thì càng không cần bàn cãi. Jony khó chịu lạnh lùng lên tiếng với Việt Phương:

- Lại là cô, xem ra con người cô không có mắt rồi, cho nên hết lần này đến lần khác va vào người ta như thế.

Việt Phương không ngờ cái anh chàng trước mặt mình lại nói như thế, cô quả thật rất bức mình, vội vàng thu lại ánh mắt của mình. Cô hít một hơi thật sâu nhìn cái anh chàng lạnh lùng khó chịu kia, bắt đầu lên giọng của một giáo viên, dù là giáo viên mỹ thuật.

- Này anh kia, anh có biết, người với người có sự tiếp xúc với nhau giống như hình tròn và đường thẳng hay không. Hình tròn lăn trên đường thẳng, nếu đường thẳng bằng phẳng, hình tròn cứ thế mà lăn đi không gặp trở ngại gì. Nhưng nếu như đường thẳng bất chợt có thêm một hòn sỏi hay một cây đinh nhọn, hình tròn nếu lăn thật nhẹ qua hòn sỏi hay cây đinh, nó sẽ có thể tiếp tục lăn thoải mái. Nhưng nếu hình tròn cứ cố chấp, xem thường hòn sỏi và cây đinh nhọn kia mà cứ đâm đầu lao thẳng qua thật nhanh thì chắc chắn hình tròn đó sẽ bị văng ra xa khỏi đường thẳng nếu đụng hòn sỏi, còn không thì sẽ bị đâm lủng bởi cây đinh nhọn. Về mặt nào thì hình tròn cũng sẽ phải chịu thiệt cả.....

Việt Phương nói một hơi nào là hình tròn đường thẳng, cây đinh và hòn sỏi, Jony nghe qua chẳng hiểu gì cả. càng nghe càng khó hiểu, càng khó hiểu càng nhứt đầu. Anh bức mình quay sang nói với Hoàng Tuấn:

- Gọi nhà thương điên đi. Bảo họ ở đây có một bệnh nhân cứ nói những lời chẳng ai hiểu được.

- Anh...- Việt Phương nghe xong thì tức đến nghẹn lời, lời cô nói rõ ràng có gì mà khó hiểu chứ. Ý của cô là, con người với nhau, giống như đường thẳng và hình tròn, tiếp xúc nhau nhưng chẳng hề xâm phạm nhau. Nhưng nếu chẳng may, có gì đó khúc mắc, nên bình tĩnh nhẹ nhàng giải quyết với nhau. Nếu cứ cương quyết gây sự thì phần thiệt sẽ về mình. Ở đây là cô sơ ý mới va vào anh, không phải là cô cố ý, anh cũng là đàn ông, mấy chuyện này nên rộng lượng bỏ qua, vì sao lại nói những lời khó nghe như thế. Biết đâu sau này, vì cái giọng nói khó nghe và thái độ không nhường nhịn này, sẽ có ngày anh bị người ta ột trận.

Cô hít một hơi thật sâu, nhìn anh mà nói:

- Tôi thấy anh tốt nhất là nên gọi cô giáo đến dạy học ỉnh đi, dạy cho anh biết thế nào là văn hóa ứng xử giữa người và người ý.

- Cái gì mà văn hóa ứng xử, cô cho là cô có văn hóa lắm sao? – Jony khó chịu nhìn Việt Phương hỏi lại.

- Ý anh nói là anh có văn hóa. Được cứ cho anh là người có văn hóa đi, vậy thì hóa ra anh là đồ bụng dạ đàn bà hẹp hòi. Người ta vô tình va vào mình có một cái, rõ ràng là anh vẫn chẳng bị suy suyễn gì hết, vậy mà lại mắng người ta bị điên.

- Đúng đó, đúng là đồ bụng dạ đàn bà, hẹp hòi...- Thảo thấy bạn bị ức hiếp, đương nhiên cũng nhảy vào bênh vực, trợ giúp cho Việt Phương mắng người.

Jony trợn mắt nhìn hai cô gái trước mặt mình, thật không ngờ là, họ lại dữ dằn đến như thế. Anh bực dọc quay sang anh bạn này giờ cười khúc khích khoái trí vì bạn mình bị mắng hỏi:

- Ai nói con gái Việt Nam dịu dàng đảm thắm vậy. Đây là dịu dàng đảm thắm đấy à.
- Cái này là buộc thổ đến đường cùng đấy – Hoàng Tuấn cười đáp lời bạn khiến Jony gần như á khẩu, không ngờ bạn mình lại bênh vực cho hai cô gái kia. Anh hậm hực bực tức bỏ đi thật nhanh.

Việt Phương nhìn Hoàng Tuấn đầy thiện cảm, anh nháy mắt với cô một cái rồi vội vàng đuổi theo bạn mình.

- Anh chàng lúc này dễ thương đấy chứ, lại đẹp trai nữa, không giống như bạn của anh ấy, nhìn thì đẹp trai mà khó ưa dễ sợ - Thảo thấy Hoàng Tuấn và Jony đi thì đến bên Việt Phương nói khẽ - Haiz, biết chừng nào mình mới có một anh như thế đeo đuổi đây.
- Đẹp trai có ăn được không? – Việt Phương cắt đứt đường mơ tưởng của Thảo – Bà mau gọi điện về nhà cho ba mẹ bà đi, kéo họ lo bây giờ.

Vì mấy ngày không gọi điện về, nhân công tác xong được nghỉ một ngày, Thảo quyết định theo Việt Phương về nhà thăm ba mẹ một chuyến. Đi siêu thị mua rất nhiều thứ để về làm quà cho ba mẹ, cho nên cuối cùng là tay xách nách mang đi ra đường đứng chờ trông khi Việt Phương vào trong bãi giữ xe lấy xe.

Khi cả hai đang loay hoay chất đồ lên xe, định cùng nhau phóng xa chạy một mạch về quê luôn thì thấy chiếc xe làm văng xình lên họ hồi chiều, Thảo vừa nhìn đã nhận ra, cô còn nhận ra Hoàng Tuấn là người lái chiếc xe đó.

- Hóa ra là anh ta – Thảo bất chợt kêu lên chỉ tay về phía chiếc xe đang từ từ đi ra.

Việt Phương ngẩn đầu quay lại nhìn theo, cô nhìn thấy Hoàng Tuấn đang lái chiếc xe đó. Vậy tức là, Hoàng Tuấn chính là bạn trai của Việt Tình.

- Bà nói xem, anh ấy lúc này rõ ràng rất dễ thương, vậy mà hồi chiều lại đáng ghét như thế - Thảo khêu Việt Phương thì thào.
 - Chắc là anh ấy không biết là đã làm văng bùn lên chúng ta đó thôi – Việt Phương biện minh hộ Hoàng Tuấn. Cô cũng không rõ anh có biết hay không, nhưng thấy cô chọi chai nước như thế mà không giận, không gây sự với cô, xem ra anh cũng là người khá dễ chịu.
 - Uh, bà nói đúng haiz, xem ra anh ấy rất tốt. Cứ tưởng anh ấy sẽ mắng chung ta vì chọi đồ lên chiếc xe đắt tiền như thế. Cái bọn nhà giàu keo kiệt lắm, đụng vào đồ của họ một chút là họ đòi báo công an bắt đền ngay, vậy mà anh ấy lại bỏ đi không chấp. Xem ra chị Việt Tình chọn không lầm người.
- Chiếc xe nhanh chóng vụt ngang người hai bộ họ rồi đi mất, cả hai vẫn còn đứng dõi theo chiếc xe. Hoàng Tuấn nhìn theo kiếng chiếu hậu, anh bật cười liếc nhìn Jony.
- Xem ra, cậu đất tòi với hai cô gái đó dữ quá. Thấy họ nhìn theo xe chúng ta không rời luôn.
 - Sao hôm nay cậu lại khiêm tốn đến thế - Jony quay sang nhìn Hoàng Tuấn hỏi một câu châm biếm.
 - Nói thế là ý gì – Hoàng Tuấn khó hiểu nhìn Jony.
 - Chẳng phải bình thường cậu sẽ cho rằng những cô gái nhìn theo là bởi vì họ bị sức quyến rũ của cậu thu hút hay sao – Jony cười nhắc nhở.

Hoàng Tuấn nghe xong thì bật cười, sau đó mới đáp:

- Đó là với những cô gái ở mỹ mà thôi, họ mạnh bạo không e sợ gì hết, còn đây là con gái Việt Nam rất e thẹn, hay mắc cỡ. Trừ khi cậu là kẻ thù của họ, chứ bằng không họ sẽ đỏ mặt chỉ với cái nhìn liếc qua của cậu chứ đừng nói là nhìn thẳng cậu như thế. Đó cũng chính là điểm mà mình thích nhất ở con gái Việt Nam hơn những cô gái phương Tây, dịu dàng, e thẹn trông rất đáng yêu. Dù đi du học, quen biết bao nhiêu cô gái, nhưng mình chẳng thích ai cả, muốn về cưới vợ là một cô gái Việt Nam chính cống. Ta về ta tắm ao ta, dù trong dù đục, ao nhà vẫn hơn mà.

Jony bật cười trước lời ca gọi của cậu bạn. Tuy cũng nghe nói, con gái Việt Nam rất dịu dàng đầy nữ tính, nhất là khi họ mặc áo dài, trông họ thu hút biết bao nhiêu. Tuy là người Việt Nam, nhưng Jony ngoài việc có thể nó rành tiếng Việt ra, mọi thứ về Việt Nam, anh hiểu biết rất ít.

Cứ như Việt Tình, khi họ quen nhau, cậu chẳng thấy cô có chút gì đó gọi là dịu dàng e thẹn cả. mặc dù cô rất nữ tính, nhưng cũng khá táo bạo, chẳng khác mấy cô gái phương Tây là bao.

- Được rồi, đợi dự án đó được chấp nhận, mình và cậu về vùng nông thôn, cậu sẽ có dịp hiểu rõ về con gái Việt Nam hơn. Đến lúc đó, cố mà đừng để bị con gái Việt dụ dỗ nha – Hoàng Tuấn trêu chọc Jony.

- Để xem thế nào đã – Jony xua tay lắc đầu, anh không tin mình dễ dàng xiêu lòng trước bất kì cô gái nào. Nếu lúc đó không thấy tấm hình của Việt Tình thì có lẽ bây giờ anh vẫn chưa chấp nhận cô làm bạn gái mình – Chứ nếu là loại con gái đánh đá như cô ta, có cho vàng mình cũng không mơ tới.

- Người ta nói, không nên đánh phụ nữ dù chỉ bằng một cành hoa hồng, chỉ là va vào cậu có một chút thế thôi, cậu làm gì mà ăn nói khó nghe đến thế chứ - Hoàng Tuấn nói bằng giọng khinh thường bạn mình vô cùng.

- Nếu cậu cứ bị con gái va vào liên tiếp như thế, sau đó là xin lỗi, mời đi ăn cơm để chuộc lỗi, sau đó xin làm quen, rồi xin làm bạn gái, cậu không phát cáu mới là lạ - Jony hừ mũi đáp. Nhớ lại mấy năm học, cứ bị bọn con gái giả vờ vô tình rồi tán tỉnh, anh đến là chán ghét. Hôm nay cô va vào anh hai lần liền, chẳng biết có thật là trùng hợp đến thế hay không?

Hoàng Tuấn cũng có thể hiểu được cái kiểu tán tỉnh làm quen như thế, chính anh cũng thường bị. Tuy rằng anh khoe khoang với Jony về con gái Việt Nam này nọ, nhưng anh cũng biết, con gái bây giờ đã chẳng còn quá nhiều vẻ e thẹn như hồi xưa, thậm chí còn táo bạo hơn cả những cô gái phương Tây. Gái thôn quê còn đỡ, con gái thành phố thì toàn xoe xua trưng diện không ai bằng.

- Mà nè – Hoàng Tuấn chợt nhớ ra một chuyện – Bộ cậu và cô gái đó gặp nhau trước đó rồi hả, vì sao khi mắng cậu lại nói là:” Lại là cô...”

- Uhm, trước đó ở sân bay, mình cũng là bị cô ta va vào – Jony thủng thỉnh đáp, anh thật sự chẳng muốn bàn về cô gái này nữa, mệt mỏi dựa vào ghế.

- Hèn gì... nhưng nhìn vẻ mặt cô ấy hiền lành như thế. Hơn nữa, mình nhìn thấy, cô ấy có nét rất giống Việt Tình đó, nếu ăn bận và xõa tóc, và tháo cái kính ra, có lẽ sẽ giống Việt Tình như đúc, cậu có thấy điều này không?

Jony không đáp, anh thậm chí còn không nhìn kỹ cô ra sao, chỉ nhận ra cái mắt kính cô đeo trên mặt cùng với bộ đồ và cái túi cô đeo ngang hông mà thôi.

- Này, nói không chừng cậu và cô ấy có duyên với nhau đấy. Người ta nói gặp nhau lần đầu là có duyên, lần thứ hai là số phận, lần thứ 3 là định mệnh. Cậu đã gặp cô ấy hai lần ngày hôm nay là số phận, đáng tiếc thật, nếu như cậu và cô ấy gặp nhau thêm lần nữa trong cùng một ngày thì định mệnh nói là hai người thuộc về nhau.

- Vậy thì cậu hãy quay đầu xe lại để mình gặp cô ấy thêm lần nữa, để cô ấy trở thành định mệnh của mình đi – Jony chán nản nói – Có biết không? Người ta nói, hai người phụ nữ với một con vịt sẽ chờ thành cái chợ, khiến người ta nhức đầu. Lúc này hai cô gái đó khiến mình đủ nhức đầu rồi, đừng thêm cậu nữa – Jony nhìn bạn than thở nói.

- Ý cậu nói mình là

- Con vịt – Hoàng Tuấn chưa kịp hỏi hết lời thì Jony đã đáp thay.

- Haiz, bạn mình cũng thật là biết cách áp dụng thành nhữ quá – Hoàng Tuấn giả vờ than thở rồi bật cười lớn, sau đó không bàn nữa mà tiếp tục lái xe.

Jony vốn muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng bị Hoàng Tuấn quấy rầy, anh cũng chẳng buồn ngủ nữa, quay đầu nhìn đèn đường, bỗng nghĩ đến lời Hoàng Tuấn. Họ gặp nhau hôm nay là ba chứ không phải là hai, vậy có được xem là định mệnh hay không? Anh khẽ cười mĩa mai, làm gì có chuyện họ lại gặp nhau thêm lần nữa cơ chứ.

19. Chương 19

Hoàng Tuấn chở Jony về đến khách sạn, anh nhìn Jony lấy hành lý mà mở cửa xe buông lời trêu ghẹo:

- Này ! Hay là tối nay mình ở lại đây ngủ với cậu nha, xa cậu lâu như vậy rồi, người ta thấy nhớ quá à.
- Cậu biến đi, lo mà về cung phụng mấy cô bồ của cậu, đừng có vớ rắc rối ỉn ỉn – Jony đóng sầm cửa xe lại đáp.

Anh xách hành lý quay người đi thẳng vào khách sạn, Hoàng Tuấn đã đặt phòng giúp anh rồi.

- Thiên Phong.

Jony chợt dừng chân quay đầu nhìn lại Hoàng Tuấn, Hoàng Tuấn khẽ cười nói:

- Mình thích cái tên này hơn, mình đã dùng nó đăng ký đặt phòng. Dù sao cậu cũng là người Việt Nam, dùng tên Việt Nam sẽ hay hơn. Còn nữa, đừng có mãi nói tiếng anh như thế, thử nói tiếng việt đi.

Nói xong , Hoàng Tuấn nháy mắt một cái rồi phóng xe đi thật nhanh, chẳng kịp để Jony nói gì, Jony khẽ cười lắc đầu xách valy đi vào bên trong khách sạn. Nói tiếng việt, thật sự cũng không phải là không được, chỉ có điều, có một số thói quen vẫn chưa sửa đổi ngay được.

Người khuân vác đã nhanh chóng chạy đến đón valy cho anh khi anh làm thủ tục xong và hướng dẫn anh về đúng phòng của mình.

Jony vừa mới tắm rửa xong thì đã nhận được điện thoại của Việt Tình.

- Anh. Đã ăn cơm chưa – Giọng Việt Tình nhỏ nhẹ hỏi bên kia điện thoại.
- Anh ăn rồi – Jony vừa lau đầu vừa đáp, cả người mệt mỏi vô cùng, dường như chẳng hào hứng tiếp cuộc điện thoại này chút nào cả.
- Khi nào thì anh bắt đầu đến làm việc để em giúp anh thu xếp – Việt Tình vẫn nhả nhả hỏi qua điện thoại.
- Chưa biết. Anh cần nắm rõ tình hình công ty mấy năm gần đây, bảo bộ phận khảo sát thị trường đưa bảng báo cáo cho anh liếc – Jony ra lệnh.
- Ok, ngày mai sẽ có cho anh xem, giờ thì anh ngủ ngon nhé, em không làm phiền anh nữa, anh nghỉ ngơi đi – Việt Tình dường như có điều muốn nói nhưng lại không dám nên chỉ đành chúc.
- Có phải em muốn biết kế hoạch phát triển cái đề án hôm nọ hay không? - Jony cũng không rào trước đón sau mà hỏi thẳng Việt Tình.
- Cái đó...em....
- Không sao. Dù sao với cương vị trợ lý mới kiêm bạn gái của anh, em cũng có thể được biết kế hoạch lần này – Jony đáp thẳng .
- Jony – Việt Tình kêu lên với lòng vui sướng. Anh rất ít công nhận thẳng thắn cô là bạn gái anh lắm, không ngờ lần này anh lại chủ động nhắc đến như thế.
- Kế hoạch đã được duyệt rồi, sau này anh sẽ đi đến nơi đó khảo sát một thời gian, em giúp anh coi xếp công việc ở đây, có gì báo anh nghe ngay – Jony nói với Việt Tình.
- Được – Được tin tưởng cũng là một điều vinh hạnh với những người như Việt Tình.

- Vậy thì không còn gì nữa, em xin cúp máy nhé – Việt Tình vui vẻ nói. Cô chỉ nghe Hoàng Tuấn và Jony bàn bạc với nhau về kế hoạch này mà thôi, chưa hề nghe anh nói rõ, cô chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi càng không có cơ hội biết được. Dù là lấy thân phận bạn gái của anh, cô cũng không tiện lên tiếng hỏi. Cô nghe nói dự án lần này rất lớn, nếu không thì Jony cũng không về nước phát triển làm gì. Người nào tham gia vào kế hoạch lần này, khi kế hoạch hoàn thành sẽ có cơ hội thăng tiến rất lớn. Việt Tình đương nhiên là muốn con đường của mình ngày càng vượt lên cao hơn.

Jony không đáp, anh trầm ngâm một lát trước khi Việt Tình lên tiếng, anh gọi:

- Việt Tình.

Sau đó anh im lặng khiến Việt Tình cảm thấy bối rối, cô hỏi nhanh qua điện thoại:

- Sao thế anh.

- Không có gì. Anh chỉ muốn hỏi em là, em có em gái hay chị gái gì hay không? – Jony cũng không biết vì sao mình lại muốn hỏi để biết thông tin về cô gái đó, khi hỏi xong, anh hối hận vô cùng, có lẽ anh bị Hoàng Tuấn trêu chọc riết thành ra rồi trí lún rồi.

Không nghe tiếng Việt Tình đáp, Jony khẽ cười lạnh bảo:

- Không có gì đâu, hôm nay Hoàng Tuấn gặp một cô gái khá giống em mà thôi. Anh cũng chỉ tiện miệng hỏi thế.

Lòng Việt Tình thất lại, cô gái mà Hoàng Tuấn gặp, chắc chắn là Việt Phương. Cô phải làm thế nào đây, phủ nhận hay thừa nhận. Phủ nhận hay thừa nhận đều không phải cách tốt nhất.

- Có . Em ấy sống ở dưới quê với ông bà – Nghĩ hồi lâu cô mới đáp, rồi dùng giọng nửa đùa, nửa thật – Nhưng em xinh đẹp hơn em ấy, có đúng không?

- Tất nhiên - Jony bật cười, ở bên Việt Tình, anh luôn thấy cô tự tin về bản thân mình vô cùng.

Cúp điện thoại xong, Jony nằm dài trên giường, lời trêu của Hoàng Tuấn về số phận và định mệnh, tuy anh không tin, nhưng biết đâu ông trời kì quặc nên ghép đôi thì sao. Anh khẽ cười thầm mắng mình một mẻ đến mức khiến đầu óc tin theo lời nói đùa của Hoàng Tuấn.

Việt Phương vươn vai đón ánh mặt trời mọc, không khí buổi sáng ở miền quê vẫn là thứ cô thích nhất, trong sạch tinh khiết, và bình an. Khoảnh khắc này, mỗi ngày Việt Phương đều nhìn ngắm ánh bình minh từ từ lộ dạng, vậy mà cô không hề cảm thấy nhàm chán. Quê hương mình là nơi đẹp nhất trong lòng của mọi người, không ai đi xa mà không một lần nhớ quê hương của mình. Có thể bạn cảm thấy mỗi ngày đều làm và đều ngắm một khung cảnh hay công việc, cảm thấy nó nhạt nhẽo, nhưng nếu bạn rời đi, chắc chắn sẽ có lúc quay đầu luyến tiếc.

Hôm nay Việt Phương không có tiết dạy, vì vậy cô đi dạo dọc con đường làng thôn mình.

Thật ra thôn cô bây giờ đã khác xưa rất nhiều, nhà nhà mọc lên như nấm. Không còn những ngôi nhà vách đất, vách lá lợp ngói lợp lá năm nào, chỉ còn những ngôi nhà tường lợp tôn sáng chói. Thật ra đô thị hóa nông thôn cũng là điều tốt, người dân sẽ có cuộc sống tốt hơn. Nhưng Việt Phương lại thấy luyến tiếc những ngày tháng tươi cười hạnh phúc lúc ngày thơ.

Cô chậm rãi bước đi, nghĩ đến hôm qua, thím Sương thấy Thảo về nhà vừa mừng vừa giận, mắng Thảo một trận toí bời. Khiến con Thảo cứ giữ chặt tay cô không cho về, cô phải năn nỉ thím Sương giúp Thảo. Hôm nay cô định hẹn cả đám bạn cùng đến gặp mặt tâm sự.

Gió sáng se se lạnh quét qua mặt Việt Phương, lòng cô chợt buồn bã. Bao nhiêu năm rồi nhỉ, Việt Phương cũng không còn ngốc nghếch ngồi đếm từng ngày Thiên Phong rời đi nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua, lời hứa năm nào cũng như cơn gió bay đi chu du khắp mọi nơi, chẳng biết khi nào gió trở về, chẳng biết gió đã thả rơi lời hứa đó ở nơi nào, vì sao mãi vẫn không thấy quay về.

Việt Phương khẽ cười buồn, ký ức tuổi thơ dù đẹp, nhưng cũng chỉ là kỷ niệm mà thôi, con người luôn hướng đến hiện tại và tương lai, ít ai nhìn về quá khứ, càng không nên sống trong quá khứ. Việt Phương bóc một nắm đất vò chặt, lớp đất khô cứng bị vỡ ra thành những hạt cát nhỏ. Việt Phương giơ tay về phía trước, cô khẽ nghiêng bàn tay mình, cho những hạt cát đó theo gió bay đi.

Cô quyết định để cho ký ức như những hạt cát bay theo gió.

- Việt Phương – Tiếng gọi từ phía sau khiến Việt Phương giật mình, khoảnh khắc buồn bã trong đôi mắt cô ta biến, Việt Phương quay đầu lại nhìn mỉm cười với cô bạn từ nhỏ của mình,

- Hôm nay không đi bán à ?

- Mình để con bé giúp việc trông nom rồi – Thăm cười đáp.

Thấm sau khi rớt đại học, cô ở lại nhà phụ giúp ba mẹ việc buôn bán gạo, Thấm vốn tính cẩn thận, lại học cách buôn bán từ nhỏ, cho nên cô làm rất tốt, công việc làm ăn ngày càng thuận lợi, không chỉ bán trong làng mà còn đề mồi cho các huyện tỉnh, thành phố. Xây được một căn nhà to cho ba mẹ cô, hai người rất tự hào về Thấm, thường đi khoe với bà con là :” Một mình con Thấm nhà tôi mà hơn gấp ba thằng con trai” . Ai cũng công nhận là Thấm rất giỏi nên không phản bác gì về lời của ba mẹ Thấm.

Đặt biệt Thấm càng lớn, càng duyên dáng, mặn mòi, tóc dài đen mượt xõa qua thắt lưng, mặc áo bà ba, chính hiệu con gái thôn quê chưa bao giờ thay đổi. Con trai ai cũng muốn cưới được Thấm về làm vợ.

- Mình nhận được tin nhắn của Phương rồi, nên giờ muốn đi chợ, tối nay mình sẽ đãi mọi người một bữa ra trò ở căn nhà chòi nhè – Thấm cười bảo với Việt Phương.

Việt Phương cười nhìn Thấm, bao nhiêu năm nay, Thấm vẫn như vậy, luôn chu đáo với cả đám bạn họ.

- Cám ơn Thấm.

- Bạn bè với nhau bao nhiêu năm trời rồi, còn khách sáo cái gì. Thôi mình đi đây, không đi chợ sớm sẽ không mua được đồ ăn ngon đâu – Thấm lườm Việt Phương một cái khế trách.

- Vậy mua nhiều một chút . Lâu rồi không được ăn mấy món ăn bà nấu, tui bỗng thấy thèm quá đi mất – Việt Phương chun mũi cười tỏ ý thèm ăn.

- Con quỷ háu ăn, tui đi đây – Thấm nguyền Việt Phương một cái rồi toan đi, nhưng chợt nhớ một việc liền quay đầu nhìn Việt Phương hỏi – Này! Căn nhà đó...- Thấm ngập ngừng một chút rồi mới nói tiếp – Đường như có người mua rồi thì phải. Hôm kia, thằng Nhân, em mình nó bảo có người mở cửa đi vào dọn dẹp đó.

Việt Phương giật mình kinh ngạc, cô hiển nhiên biết Thấm đang nói đến căn nhà nào. Đó là căn nhà của Thiên Phong khi trước.

Khi Thiên Phong ra đi, đồng thời căn nhà cũng treo biển bán nhà. Nhiều năm như vậy, Việt Phương cũng không hiểu vì sao không có ai mua cả. Căn nhà cũng dần mất đi sự sống của nó.

Việt Phương không đành lòng nhìn nó như thế, nên cô mượn chìa khóa dự phòng của chị Nga, giờ phải nên gọi là thím Nga, mỗi tháng đều đến quét dọn căn nhà thật sạch một lần. Cô cũng bỏ thời gian chăm sóc khu vườn lại, không muốn bỏ nó hoang phế như thế.

Mới mấy ngày trước cô còn đến dọn dẹp và tưới nước ấ cây rau , cô có thấy ai dọn đến đâu cơ chứ. Việt Phương quyết định về nhà lấy chìa khóa đến đó xem thế nào.

Cánh cửa vẫn y như lúc cô đã khóa, không hề thay đổi ổ khóa, chỉ có điều là biển bán nhà cũ mềm kia đã được gỡ bỏ đi đâu mất rồi. Việt Phương vội vàng dùng chìa khóa mở cửa nhà để đi vào trong, cô quên bèn mất việc mình có thể là người xâm nhập bất hợp pháp.

Vẫn chẳng có gì thay đổi. Một chút cũng không có. Việt Phương cau mày suy nghĩ, cô thật sự không biết là có người dọn đến hay chưa nữa. Cô hy vọng là không có, mặc dù biết đây không phải là mình, nhưng mấy năm nay, cô vẫn luôn chăm sóc nó, thậm chí còn bỏ tiền sơn phết lại căn nhà, khiến nó trông vẫn như mới.

Đây là một cách cô lưu giữ lại ký ức của bản thân mình.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn hy vọng một ngày nào đó Thiên Phong sẽ trở về. Hoặc là người nhà của anh sẽ về đây chơi, để cô có dịp hỏi thăm địa chỉ của anh. Lúc lên đại học, cô từng nuôi hy vọng mà cầm tờ giấy mà Thiên Phong cho địa chỉ đến tìm, nhưng chỉ gặp những con người xa lạ mà thôi, căn nhà đã bán, nhà anh đã dọn đi nơi khác.

Căn nhà chòi vào buổi chiều tối bỗng vang vọng tiếng nói cười của đám bạn bè thân thuộc hôm nay tụ tập với nhau.

- Haha, từ bí thư xã lên chức chủ tịch mấy hồi – Thằng Nam vỗ vai thằng Hiền cười chúc tụng.

- Phải đó. Chờ thêm vài năm nữa, chắc chắn là ông sẽ có thành tựu lớn – Thằng Hải cũng nâng ly chúc mừng.

Cuộc sống chẳng ai biết được mai này ra sao. Cả đám chẳng ai ngờ thằng Hiền, cái thằng ngày xưa vẫn hay nói ngong, giờ đây luôn là người đứng trước mặt người dân phát biểu một cách hùng hồn các chính sách của Đảng và nhà nước. Cũng vừa lúc, Hiền được lên làm bí thư xã, khiến cả đám thấy phấn khởi vô cùng. Thật ra ai cũng hiểu, thằng Hiền được như ngày hôm nay cũng nhờ ba má nó bán ruộng đất có tiền rồi bỏ tiền nhờ cậy người ta. Nhưng là bạn bè với nhau, chẳng ai suy nghĩ khác ngoài việc vui mừng cho bạn.

Cả đám bạn hồi nhỏ, mỗi đứa đều đi theo con đường riêng của bản thân mình. Nam học tinh học, mở cửa hàng cung cấp thiết bị máy tính. Thời đại hiện đại, máy tính trở nên thông dụng ở nông thôn, cho nên cửa hàng của thằng Nam cũng được xem là làm ăn tốt.

Hải được chú nó đưa vào quản lý một xí nghiệp may mặc, trong đám, chỉ có Hải là cưới vợ sớm nhất. Nhưng nói chung, cả đám, ai cũng xem như là thành đạt.

- Hây da, lâu rồi mà tay nghề của bà vẫn chẳng giảm chút nào hết Thắm à – Hiền gấp một món bỏ vào miệng ăn, sau đó nuốt nức nở khen.

Được khen, Thắm đỏ cả mặt ngượng ngùng nhìn Hiền. Thật ra từ lâu Thắm đã có ý với Hiền.

- Tụi mình hôm nay tập trung đông đủ rồi, chỉ thiếu mỗi thằng Bảo – Thảo chột lên tiếng.

- Hôm bữa nó có gọi điện thoại ỉn. Nó bảo là sắp trở về, nhưng chẳng biết là khi nào hết – Nam lên tiếng tra lời.

- Cũng mấy năm rồi nhỉ. Lần trước Bảo trở về, sau đó ra đi tận 2 năm trời, chỉ thỉnh thoảng gửi mail về báo mà thôi – Thắm gật đầu bảo.

- Ở nước ngoài mà, người nước ngoài bận rộn lắm, chẳng như người Việt Nam mình, vừa làm vừa chơi đâu – Thằng Hiền tỏ vẻ hiểu biết đáp.

Việt Phương này giờ chỉ ngồi im nghe mọi người nói, thỉnh thoảng chỉ góp vui vài câu, nghe nhắc đến Bảo, cô cũng thấy nhớ.

Thiên Phong đi chưa bao lâu, bà nội Bảo cũng qua đời, bà con chòm xóm mỗi người đóng góp một ít để thằng Bảo có tiền lo cho đám ma bà nội nó. Nhưng tiền chẳng có nhiều nhận gì, cũng may mẹ thằng Bảo nghe tin liền lập tức trở về. Nhưng sau khi đám ma xong, bà liền dẫn thằng Bảo đi. Việt Phương nghe nói, Bảo cũng quyết liệt phản đối dữ lắm, nhưng mẹ nó đã bảo chỉ cần nó ngoan ngoãn đi theo, mẹ nó sẽ xây cho bà nội nó một ngôi mộ thật khang trang.

Cả đời bà nội thằng Bảo vất vả vì miếng cơm manh áo, thằng Bảo có hiếu với bà, nó muốn đến khi chết, bà nội nó cũng có được cái nhà tốt để che mưa che nắng. Cuối cùng nó cắn răng gật đầu đi theo mẹ nó, sau khi xây mộ xong.

Nếu thằng Bảo không gửi thư trở về, chẳng ai biết, mẹ Bảo đã dắt nó đi ra nước ngoài định cư.

- Ai nói ở nước ngoài phải làm vất vả, không được vừa làm vừa chơi chứ. Mình ở nước ngoài vẫn là chơi nhiều hơn làm – Giọng nói có chút giễu cợt, vang lớn bên ngoài căn nhà chòi, khiến cả đám đều đồng loạt quay mặt ra.

Người xuất hiện trước mặt họ cao lớn, nước da màu đồng, ăn mặc có chút bụi bặm, quần jean rách nơi đầu gối, áo da sau vai, chạy một chiếc mô tô lớn. Nhiều vào chẳng khác thằng du côn là mấy.

Cả đám đều reo lên gọi:

- Trời ơi Bảo! Mới hai năm mà xem chút nữa tụi nhìn không ra ông luôn – Hiền vui mừng chạy đến ôm lấy đứa bạn thân ngày nào của mình.

- Xem gì, nếu ông mà không gửi hình về, cứ thế mất biệt rồi đứng trước mặt tụi mình, tui mà nhận ra được ông, tui đi đầu xuống đất để mấy ông làm ghế ngồi – Nam cũng chạy đến đập tay chào với Bảo.

Nhìn vẻ cao lớn đô con của Bảo, Hải không khỏi cười bảo:

- Cái không thay đổi nhất là chiều cao của ông, lúc nào cũng vượt trội hơn so với tụi này.

- Ủ, mình cao 1m 86 lận – Bảo gật đầu xác nhận.

- Trời, đúng là...nhìn ông, tội Tây đứa nào dám khinh người Việt Nam mình – Hiền cười nắc nẻ đáp.

Thảo nhìn sững Bảo, thật không ngờ, Bảo mồm còi ngày nào giờ lại phong độ đến như thế.

Bảo đưa mắt nhìn ba cô bạn gái còn lại của mình, khẽ cười bảo:

- Lâu quá không gặp. Mọi người ai cũng xinh đẹp cả .

- Lâu quá không gặp – Việt Phương khẽ cười – Lần này lại về chơi nữa à.

- Không, lần này mình có lẽ là về ở đây luôn – Bảo lắc đầu đáp – Anh đi anh nhớ quê nhà, nhớ canh rau đắng nhớ cà dầm tương mà. Mình ở bên đó, mãi tận bây giờ cũng chẳng thể quen với lối ăn uống ở bên đó. Đồ ăn quê mình tuy đơn sơ đạm bạc nhưng vẫn ngon hơn gấp trăm lần so với đồ ăn bên đó. Cho nên, mình quyết định trở về đây ở luôn.

- Thật sao. Vậy thì hay quá, xem như ông có lộc ăn, vào thử tay nghề của Thẩm xem xem có suy giảm chút nào hay không? – Hiền vui mừng kéo bạn vào trong nhà chòi. Cả bọn cũng lục tục kéo vào nhà chòi.

Lại tiếp tục ôn lại chuyện cũ của mình. Chỉ có điều Bảo không thích kể về cuộc sống ở trời Tây của mình, cả đám cũng không gặng hỏi. Chuyện trò rôm rả cho đến tận khuya.

Cuối cùng Bảo theo Hiền về nhà Hiền ngủ.

Cùng lúc đó, ở khách sạn Jony nhận được điện thoại từ bên mỹ gọi đến, anh nhanh chóng bóc máy rồi khẽ gọi:

- Mẹ!

- Thiên Phong, thằng Bảo nó lại trốn về Việt Nam nữa rồi. Con giúp mẹ chăm sóc cho nó nha – Giọng mẹ Thiên Phong chứa đầy sự phiền não. Thật ra ở bên mỹ, chỉ có bà mới gọi thẳng tên Việt Nam của anh mà thôi.

- Mẹ, con biết rồi , con sẽ tìm em rồi gọi ẹ sau – Thiên Phong nhẹ nhàng đáp, anh vô cùng hiểu thảo với mẹ.

- Cám ơn con, cũng may mẹ còn một đứa con là con, chứ nếu không thì...

- Mẹ, Bảo còn trẻ, nên tính khí có chút sốc nổi, để em ấy rong chơi một thời gian chán rồi sẽ nghiêm túc đi làm mà thôi – Thiên Phong trấn an mẹ mình.

- Haiz...- Mẹ Thiên Phong thở dài.

Nói chuyện một lát, mẹ Thiên Phong cúp máy. Thiên Phong trầm ngâm bên điện thoại hồi lâu quyết định bấm dãy số gọi điện thoại cho Bảo.

20. Chương 20

Lại một buổi bình minh sương sớm, nhưng hôm nay Việt Phương không có thời gian mà thường ngoạn không khí trong lành, sáng nay cô có tiết mỹ thuật cho nên phải đi sớm. Đáng tiếc là chiếc xe của cô lại gặp chuyện bất chợt ngay giữa đường, Việt Phương bực tức nhìn cái xe không nhúc nhích, lại chẳng thể đẩy đi sửa được. Bởi vì giờ này vẫn còn sớm nên người thợ vẫn chưa dậy.

Việt Phương thở dài, cô chéo miệng than thầm: Chắc chắn là báo ứng của cô vì đã nói dối rằng nó bị hư, chỉ vì không muốn phải ngủ lại nhà ba mẹ. Cho nên bây giờ nó theo lời nói của cô mà bị hư đây.

- Sao thế - Giọng Bảo từ phía sau lưng vang lên hỏi.

Việt Phương quay đầu nhìn Bảo rầu rĩ nói:

- Cái xe quý này đột nhiên đang chạy lại tắt máy.

- Để mình xem xem – Bảo bước xuống xe mình, đi đến xe Việt Phương xem xét.

Bảo vừa nhìn một cái thì khẽ cười, Việt Phương không rành lắm máy cái máy móc xe cộ này, chỉ thấy Bảo tay chân thoăn thoắt, chỉ một lát là chiếc xe lại chạy tốt như cũ. Việt Phương vui mừng nhìn Bảo nói:

- Cám ơn Bảo nha, nếu không có Bảo, chắc Phương phải đẩy xe một đoạn dài mới đến chỗ sửa xe.

- Không có gì. Xe Phương đi lâu rồi, có một số cái cần làm mới, trưa Phương về đi, đưa xe ình, mình sửa giúp Phương – Bảo cười, dùng khăn trong cốp xe lau tay bảo với Việt Phương.

- Bảo biết sửa sao? – Việt Phương trở mắt nhìn Bảo đầy ngạc nhiên.

- Tất nhiên, mấy anh chàng kia nếu không phải tay chuyên nghiệp sửa thì nhanh chóng trở thành đồng sắt vụn mất – Bảo cười hất đầu về phía chiếc ô tô của mình. Việt Phương nghe Bảo gọi chiếc xe mô tô của mình là mấy anh chàng thì không nhịn được cười, cô nhìn Bảo một chút thì nói:

- Bảo tài thật, trước đây đã vậy, bây giờ cũng vậy.

Trước lời khen của cô, ánh mắt Bảo bỗng trở nên xa xăm vô cùng, Bảo nhìn ra hướng khác bần thần một chút. Việt Phương đưa tay gọi Bảo:

- Bảo! Sao vậy

- Không có gì đâu? Phương mau đi dạy đi kẻo trễ - Bảo lắc đầu đáp.

- Uhm, vậy mình đi đây, có gì trưa mình đem xe qau cho Bảo sửa giúp nhé.

- Ok.

Việt Phương liền lên xe chạy đi, Bảo nhìn theo cái bóng nhỏ nhắn hấp tấp của Việt Phương khẽ cười. Lâu như vậy mà tính tình của Việt Phương chẳng thay đổi tí nào.

Điện thoại chợt reo lên, Bảo khẽ cau mày, anh định tắt máy, nhưng chợt nghĩ lại, cuối cùng ấn nút nghe máy.

- Có chuyện gì ? – Bảo dùng chất giọng ngang tàng lạnh lùng hỏi người bên kia.

- Mẹ gọi bảo với anh là em về Việt Nam rồi, hiện giờ em đang ở đâu? – Giọng bên kia hết sức trầm ấm hỏi.

- Anh hỏi để làm gì?

- Mẹ rất lo cho em – Người bên kia nhấn nài nói.

- Ha...bộ các người xem tôi là đứa trẻ à, tôi làm gì, đi đâu cũng phải báo cáo cho các người hết hay sao? – Bảo khẽ cười nói những lời khinh miệt – So với tôi, mẹ còn lo lắng cho anh hơn. Tôi tự biết chăm sóc ình, anh không phải lo đâu, tốt nhất là nên chăm sóc cho bản thân anh thật tốt đi. À còn nữa, tài khoản của tôi đã hết rồi, anh mau gửi tiền vào tài khoản cho tôi đi.

- Ít nhất em cũng phải báo cho anh biết em đang ở đâu?

- Ở quê tôi.

Bảo đáp xong thì cúp máy.

Jony nhìn điện thoại đã tắt máy thở dài đặt nó xuống bàn. Anh day day hai thái dương, cố gắng làm dịu cơn đau đầu vì lo nghĩ cho đứa em này. Jony không hiểu tại sao đứa em này của anh lại ngang bướng đến như thế, ngay từ nhỏ đã luôn tỏ ra chống đối anh và mẹ. Lúc đầu anh còn tưởng em trai mình vì còn nhỏ nên bốc đồng, ai ngờ càng lớn, bản tính càng mãnh liệt hơn, chẳng những không thay đổi mà còn quậy phá nhiều hơn.

Mẹ anh đã khoác biết bao nhiêu nước mắt vì Bảo, cũng may ba anh vốn không quan tâm nhiều đến chuyện con cái, cho nên mấy hành động của Bảo, ông dù biết cũng giả đò không biết.

Ngẫm nghĩ một lúc, Jony lấy điện thoại gọi cho Hoàng Tuấn và bảo:

- Công việc ở đây, mình đã giải quyết gần xong rồi, mình muốn xuống dưới xem thế nào.

- Ok, cứ tham quan đi. Công việc ở trên này, mình sẽ xử lí tốt.

- Đã cho người dọn dẹp lại căn nhà đó chưa. Nghe ba mẹ nói là bỏ lâu năm lắm rồi .

- Yên tâm, công việc mình đã chuẩn bị hết rồi, cậu chỉ cần đến đó là được rồi.

- Cám ơn cậu –Jony khẽ cười đáp.

- Jony, anh xuống dưới đó thật sao?- Giọng Việt Tình có chút không vui hỏi.
- Đúng vậy – Jony xếp đồ đạc vào trong va li đáp.
- Em thấy dự án này anh đâu cần thiết phải tự mình đi xem xét như thế chứ? – Việt Tình nhăn mặt nói – Mà anh định ở bao lâu, vì sao lại đem nhiều quần áo như thế.
- Chắc là khoảng một tuần.
- Chỉ là đi khảo sát thôi mà, cần gì đi lâu như thế - Việt Tình thoáng thốt kêu lên khi nghe Jony bảo mình đi tối 1 tuần – Em rất nhớ anh.
- Thật ra nghe mẹ nói, đó là quê của mẹ. Anh chưa từng về đó bao giờ, bây giờ nhân cơ hội này ở lại cho biết. Dù sao quê mẹ cũng là quê anh – Jony nhẹ nhàng giải thích với Việt Tình – Chỉ một tuần thôi mà, em về đây bao lâu, chúng ta xa nhau bao lâu, cũng đâu có gì, hướng hồ từ đây về quê chỉ có 1 tiếng đồng hồ hơn mà thôi.
- Em mặc kệ, hai ngày anh phải lên thăm em một lần, em mới chịu – Việt Tình ôm Jony làm nũng bảo.
- Được rồi. Khi nào rảnh, anh sẽ chạy xe lên thăm em có được chưa – Thiên Phong khẽ vuốt mũi Việt Tình đồng ý, Việt Tình mới vui vẻ gật đầu, cô chồm lên hôn lên môi anh, Jony nhanh chóng vòng tay ôm lấy eo cô, hai người bắt đầu một nụ hôn say đắm.

Bình yên nơi làng quê

Sau khi kết thúc tiết học, Việt Phương thu dọn bút vẽ chuẩn bị ra về, một em học sinh đưa cho cô một bức tranh vẽ, rồi nói:

- Cô ơi! Cô xem, em vẽ có đẹp không ạ.
- Đó là một hình vẽ với những hoa văn rất ngộ nghĩnh, Việt Phương nhìn vào cảm thấy rất thích, cô nhìn em học sinh đang còn thất thần quảng đồ của mình dịu dàng hỏi:
- Sao em nghĩ ra được hình vẽ này.
- Dạ, hôm qua ba em mua cho em một cái kính vạn hoa đó cô, đẹp ơi là đẹp luôn. Em chỉ cần lắc nhẹ hay xoay nhẹ một cái là nó ra những hình khác nhau rất đẹp. Em rất thích nên đã vẽ lại đấy ạ - Đứa học trò lễ phép trả lời cô bằng đôi mắt rạng rỡ của mình.
- “ Trước khi anh về đây, anh thường chơi cái này, bởi vì anh muốn cuộc sống có nhiều màu sắc và đẹp như kính vạn hoa. Nó luôn bầu bạn với anh, khiến anh thấy yêu cuộc sống này hơn. Nhưng giờ đây anh đã tìm được niềm vui đích thực của cuộc sống tại nơi này, tất cả đều nhờ em và mọi người mang đến cho anh. Giờ anh tặng em cái kính vạn hoa này làm kỷ niệm. Em hãy giữ nó thật cẩn thận, xem nó giống như anh luôn bên cạnh em, và nhớ đến anh nhé”

Ánh mắt Việt Phương bỗng trở nên buồn bã khi nhớ lại lời nói năm xưa của Thiên Phong. Chỉ tiếc là chiếc kính vạn hoa của Thiên Phong tặng đã bị Bảo đập nát, Việt Phương còn nhớ năm đó mình đã khóc lóc thảm thương đến thế nào khi mà nhặt từng mảnh vụn của chiếc kính vạn hoa. Vì chuyện này mà cô giận Bảo rất lâu, cho đến khi bà nội Bảo mất và rồi Bảo rời đi không một lời từ biệt. Cả hai vẫn chưa làm lành với nhau cho đến tận bây giờ, dù cố tỏ ra tự nhiên, nhưng Việt Phương và Bảo vẫn chưa ai dám nhìn thẳng vào nhau.

- Cô ơi! Cô sao vậy cô – Đứa học trò thấy Việt Phương bỗng ngây người ra như thế thì lo lắng bèn lay tay cô hỏi.

Việt Phương tỉnh trí, cô cười nhẹ, xoa đầu đứa học trò rồi bảo:

- Cô không sao, lúc nào đó em đem cho cô xem kính vạn hoa của em nhé.
- Dạ được ạ, mai em sẽ đem đến cho cô và các bạn xem.
- Em ngoan lắm.

Sau đó, Việt Phương dẫn xe ra về nhà. Con đường về nhà rợp bóng cây che mát rượi. Gió nhẹ thổi tung mái tóc xõa ngang lưng của cô. Mấy chiếc lá khô cũng cũng hờ hững rơi rơi, khiến khung cảnh tĩnh lặng vô cùng. Trong lòng Việt Phương vang lên câu hỏi: “ Thiên Phong! Có phải anh đang giận em hay không? Giận em đã không trân trọng giữ gìn kính vạn hoa anh tặng, cho nên anh không giữ lời hứa, không quay về đây hay không?

“Kính vạn hoa”, “ kính vạn hoa”....

Việt Phương quay đầu xe trở lại, cô chạy ra thị trấn đến nhà sách và những nơi bán quà lưu niệm, cô đi tìm, tìm mãi đáng tiếc là không hề có bán kính vạn hoa. Về thất vọng hiển hiện trên gương mặt cô, cô ủ dột bước ra khỏi cửa hàng bán đồ lưu niệm. Sau đó, cô không cam tâm quay đầu vào nói với cô gái bán hàng.

- Chị à! Nếu khi nào chỗ chị có lấy kính vạn hoa về bán, chị có thể gọi điện báo cho em một tiếng được hay không?

Nhìn vẻ mặt thành khẩn, ánh mắt van nài của Việt Phương, chị bán hàng có chút ngạc nhiên, làm gì có người đến tuổi này còn thích kính vạn hoa đến như thế cơ chứ. Nhưng dù sao đây cũng là kiếm tiền nên chị bán hàng cũng không từ chối:

- Chị không biết là có hàng hay không? Nhưng nếu có hàng, chị sẽ lấy về bán.

- Thật chứ chị - Việt Phương reo vui – Em cảm ơn chị. Đây là số điện thoại của em, nếu có chị làm ơn thông báo cho em với, em sẽ mua với số lượng nhiều chị nhé, không cần phải lo lắng chuyện bán không được đâu ạ - Vừa nói Việt Phương vừa rút giấy và bút ra ghi số điện thoại của mình thật cẩn thận rồi đưa cho chị bán hàng, cô còn cười nhả nhả lần nữa nói – Nhờ chị giúp cho.

- Được, không có gì đâu – Chị bán hàng gật đầu.

Việt Phương được lời hứa thì thấy vui trong lòng, cô hớn hở bước ra ngoài cửa, cảm thấy bản thân thật là ngốc, quá ngốc, vì sao lại không nghĩ đến điều này sớm hơn cơ chứ.

Tuy rằng chiếc kính vạn hoa này không phải là kính vạn hoa của Thiên Phong tặng, nhưng cũng như Thiên Phong từng nói, gió thổi khắp nơi, nhưng đi rồi sẽ về. Chỉ cần cô vẫn nhìn cuộc đời đẹp như kính vạn hoa, nhất định sẽ có lúc Thiên Phong sẽ trở về. Cô tin chắc là như vậy.

Khi vừa bước ra khỏi cửa hàng, nụ cười trên môi của cô bỗng ngưng đọng lại vì thấy gương mặt cùng ánh mắt trầm ngâm của Bảo đang chiếu về cô. Ánh mắt ẩn chứa sự tức giận, cũng ẩn chứa nỗi buồn vô hạn, cũng giống ý như năm đó.

Việt Phương tin những lời của cô với chị bán hàng đã lọt vào tai Bảo rồi.

Hai người đứng im lặng nhìn nhau, giữa ánh nắng chang hòa, cảm giác không gian đang dần chuyển động nhau hơn.

Ký ức lại trôi dạt về những ngày tháng cũ.

Khi Thiên Phong đi, Việt Phương tin chắc anh sẽ trở lại. Ít nhất, một tháng anh có thể quay lại đây một lần, dù gì thì thành phố và chỗ cô cũng chẳng xa gì mấy, chỉ hơn 1 giờ đi xe mà thôi. Hơn nữa, vẫn có xe buýt đi lại giữa hai nơi rất thuận tiện. Thế nhưng đợi mãi vẫn không thấy Thiên Phong đi về, thậm chí cả một cuộc gọi điện thoại cũng không hề thấy. Lúc đó rất rõ ràng, Việt Phương có ghi rõ số điện thoại của chú Nhân cho Thiên Phong, anh còn bảo sẽ học thuộc, Việt Phương tin với Trí nhớ của Thiên Phong, anh nhất định sẽ nhớ được .

Hy vọng và hy vọng.

Tin và chờ đợi.

Trông ngóng và.....thất vọng.

Việt Phương lúc nào cũng nắm chặt kính vạn hoa trong tay của mình, ngồi ở bờ ruộng ngắm trời đất chờ từng cơn gió thổi qua khẽ nhắc lại lời hứa năm nào. Cô vẫn là một cô nhóc với những ước mơ cổ tích, một sự ngốc nghếch mà bất cứ đứa trẻ nào cũng trải qua.

Thất vọng khiến Việt Phương buồn bã, trầm lặng, cảm giác bị bỏ rơi lần nữa lại ập đến. Việt Phương thật sự không biết được, có phải mình là ngôi sao xấu hay không? Vì sao ai cũng lần lượt rời xa cô: ba mẹ, chị gái song sinh, rồi Thiên Phong.

Năm đó, cô lại lần nữa rơi vào trầm lặng, dù bọn trẻ hết lần này đến lần kia khuyên nhủ, nhưng Việt Phương vẫn cảm thấy đã không còn hứng thú với mọi việc.

Bảo là đứa lo lắng cho Việt Phương nhất, bao nhiêu lần Việt Phương cảm đảm đến giúp Bảo, cho nên đối với Bảo, Việt Phương là đứa bạn quan trọng nhất. Bảo không muốn Việt Phương phải sống trong buồn bã như thế. Bảo đã tức giận giật lấy kính vạn hoa trong tay của Việt Phương và đập nát.

Bờ hồ thoáng mát buổi trưa đầy nắng, từng cơn gió thoảng thổi xuống mặt hồ tạo sóng lằng tằng.

Việt Phương đứng dựa lưng vào một cây dừa bên bờ hồ, ánh mắt của cô nhìn về một phương hướng xa xôi nào đó, tóc cô bị gió thổi nhẹ tung bay, cô không buồn đưa tay ra tóm nó lại, môi mím chặt thật lâu, thật lâu. Cuối cùng cô quyết định đưa mắt nhìn sang Bảo, Bảo đang đứng trước mặt hồ, vung tay ném những hòn sỏi trên tay mình xuống mặt nước. Những hòn sỏi như đang khiêu vũ, nhảy vọt xuống hồ chạm vào mặt nước rồi lại nảy mình lên không sau đó đáp nhẹ nhàng xuống nước lần nữa, lặp lại từ 5 đến 7 lần như thế rồi mới chịu chìm xuống đáy hồ sâu hút kia.

Trước đây Bảo chỉ làm được từ 3 đến 4 vòng, nhưng bây giờ, Bảo đã làm được những 7 vòng như thế. Đúng là, con người càng lớn thì càng có khả năng tốt hơn. Chỉ có điều, Việt Phương không nghĩ Bảo vẫn còn thích chơi trò này. Phải là ném thường xuyên mới thành thạo như thế được.

Việt Phương bắt giắc thờ dài.

Cả hai đều đã lớn, nhưng khoảng cách giữa họ lại chẳng còn được như lúc xưa. Có chút xa cách và trầm lặng hơn.

Chút giận hờn trẻ con cũng đã không còn nữa, nó đã trôi dạt từ cái ngày Việt Phương hay tin Bảo rời đi. Điều hối tiếc nhất là, cô chẳng có dịp chia tay với Bảo, chẳng có dịp tặng cho Bảo một món quà kỷ niệm. Bảo rời đi quá nhanh, không một lời từ biệt, Việt Phương biết, Bảo vẫn buồn vì việc cô tuyên bố không thêm chơi với Bảo nữa, vì vậy Bảo rời đi trong im lặng.

Không phải Bảo chưa từng viết thư gửi về thông báo tin tức của mình với Hiền, Nam, Hải, Thắm và Thảo. Nhưng trong những lá thư đó không hề nhắc đến Việt Phương. Có lẽ Bảo vẫn còn cảm thấy áy náy vì làm cô giận, hoặc là Bảo giận cô đã nổi giận với mình cho nên đã chọn cách lờ cô đi. Nhưng lần Bảo về nước, Việt Phương lại không có mặt, cô viện lí do mình bận để tránh mặt. Thật sự cô không biết đối mặt với Bảo thế nào, nên chọn cách lẩn trốn.

Giờ thì cả hai đã gặp mặt nhau, Việt Phương cũng không biết nên nói gì, nhất là sau khi Bảo nghe hết mọi chuyện giữa cô và chị bán hàng. Thật sự khó đối mặt với Bảo.

Việt Phương muốn cả hai quay trở lại thân thiết như xưa, nhưng khúc mắc trong lòng cả hai nếu như cô không là người gỡ bỏ, có lẽ sẽ khó lòng quay trở lại, cuối cùng Việt Phương là người lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí im lặng bao trùm cả hai lúc này:

- Giống như...

Quyết tâm nói ra hết, Việt Phương hít một hơi thật sâu trước khi nói rõ, Bảo nghe Việt Phương lên tiếng thì dừng bàn tay đang nắm lấy hòn sỏi chuẩn bị ném đi của mình.

- Giống như một viên kẹo mà bạn lần đầu được nếm. Từ trước khi gặp Thiên Phong, mình luôn cho rằng mình là người bất hạnh. Mình luôn đồng cảm với hoàn cảnh của Bảo, mình giúp đỡ bạn, mình cho rằng ít nhất cũng có người không cô đơn và buồn bã giống như mình. Nhưng khi mình gặp anh ấy, ở anh ấy luôn có nhiều điều vừa như xoa dịu được tất cả những nỗi buồn của mình, vừa khiến mình cảm thấy mình và anh ấy mới thật sự đứng cùng một thế giới. Có lẽ vì anh ấy lớn hơn, hiểu cuộc sống hơn và anh ấy biết cách chấp nhận số phận, biết cách chấp nhận cuộc sống. Thật ra nói chính xác hơn là một sự phản kháng ngầm, kín đáo, không hề thể hiện ra mặt rõ ràng như mình. Anh ấy phản kháng cuộc sống nhằm chán đó, nhưng anh ấy không phủ nhận nó, cũng không nhất mực đẩy nó ra xa anh ấy giống như mình. Vì vậy, anh ấy không hối hận, không hối hận giống như mình. Nếu như mình không quá ương bướng, nhất mực xa lánh

gia đình của mình, thì hôm nay có lẽ mình đã tươi cười hạnh phúc trong vòng tay ba mẹ. Chứ chẳng phải gặp nhau mà cứ như người xa lạ giống như bây giờ.

Bảo ngậy người nhìn Việt Phương, cô đang trải lòng với Bảo. Việt Phương nhìn đáp trả ánh mắt của Bảo, hít thêm một hơi thật sâu, Việt Phương nói:

- Mình luôn hy vọng Thiên Phong trở lại, mình hy vọng anh ấy nói ình biết, anh ấy hạnh phúc khi quyết định trở về nhà. Cho nên mình đợi, mình hy vọng....bởi vì đó cũng là lúc mình có thể trở về gia đình của mình. Chấp nhận quá khứ đi qua, quăng bỏ nỗi buồn cô đơn ở lại để theo đuổi hạnh phúc gia đình mà mình hằng mong đợi. Và thứ duy nhất ình niềm tin đó chính là chiếc kính vạn hoa. Nhìn vào kính, mình thấy một cuộc sống tươi đẹp hơn, nhiều màu sắc hơn là một cuộc sống ảm đạm buồn bã. Đáng tiếc, Bảo lại đập nát niềm hy vọng đó của mình. Cho nên mình đã rất giận, rất giận Bảo, đến nỗi không thèm nhìn mặt Bảo.

Bảo không ngờ Việt Phương lại suy nghĩ như thế, anh thấy bối rối, vẻ áy náy hiện hữu trên mặt Bảo, anh nhìn Việt Phương thật lâu trong im lặng, mãi mới thốt lên được:

- Xin lỗi. Mình....

- Bỏ đi, đã qua rồi. Mình đã không còn giận Bảo nữa – Việt Phương lắc đầu ngăn Bảo nói tiếp.

- Mình đã nghĩ, Phương coi trọng Thiên Phong hơn tụi mình. Mình ganh tỵ với Thiên Phong, anh ấy chỉ mới đến, nhưng lại có thể khiến Phương nhớ đến anh ấy nhiều như thế, có thể bỏ mặc tụi mình, cho nên mình....- Bảo ăn năn nói.

- Khờ quá, lúc Bảo ra đi, mình còn buồn hơn rất nhiều – Việt Phương cười nhẹ nói.

- Thật sao? – Đáy mắt Bảo long lanh lên niềm vui sướng nhìn Việt Phương hỏi.

- Tất nhiên rồi. Chúng ta là những người bạn thân nhất mà.

- Vậy thì bây giờ Phương không còn giận mình nữa đúng không?

- Ừm

- Hay quá – Bảo reo lên rồi ôm trầm lấy Việt Phương, nhưng chỉ tích tắc sau, anh cảm thấy có chút gì đó không đúng, vội vàng buông Việt Phương ra, gương đỏ cả mặt, Bảo gãi gãi đầu nói với vẻ hối lỗi – Xin lỗi, ở bên Mỹ mình quen thể hiện tình cảm như vậy.

- Không sao, mình không để ý. Mà Bảo nói sẽ giúp mình xem xét chiếc xe, mau xem nhanh lên đi.

- Được – Bảo hớn hờ gật đầu.

Cả hai vui vẻ sánh vai nhau bước đi, rời khỏi bờ hồ.

Gió nhẹ lại thổi thêm lần nữa, vẩn hất tung mái tóc Việt Phương lên, cô hơi nghiêng đầu nhìn ra sau: “Gió khẽ nhắc điều gì?”

21. Chương 21

Thiên Phong ngồi xem tư liệu trên xe trong khi tài xế đang đưa anh đi xuống dưới khu quy hoạch đã định để xem xét. Lần này về nước là thay ba anh thực hiện một dự án đầu tư và phát triển với quy mô lớn, dự án này được ba anh ấp ủ nhiều năm nay. Hiện giờ mọi việc gần như đã thực hiện xong, chỉ chờ bắt tay vào làm nữa mà thôi. Tuy vậy, vẫn còn một số khúc mắc chưa được giải quyết xong.

Dự án này là dự án xây dựng một khu giải trí cao cấp dành cho giới thượng lưu lắm tiền nhiều của. Khu giải trí này có bao gồm một sân golf, một trường đua, khu nghỉ mát cao cấp với hồ bơi lớn, dịch vụ mát xaChỉ cần dự án này hoàn thành sẽ thu lại một số lợi nhuận vô cùng lớn từ các đại gia trong nước.

Hiện thực Việt Nam hiện nay khá phát triển, rất nhiều đại gia đã xuất hiện, đặc biệt là họ thích chi tiền vào những khu giải trí thế này để được thỏa mãn một sở thích nào đó của mình hoặc để thể hiện sự giàu có của mình.

Thiên Phong nghĩ đến cảm thấy thực nực cười. Cái bọn đại gia này sẵn sàng bỏ một số tiền lớn chỉ để được bày tỏ hư vinh với các đại gia khác, chứng tỏ đẳng cấp của mình chẳng khác nào cạnh tranh trong thương trường. Trong khi bọn họ vùng tiền như nước thì ở một góc nhỏ nào đó những người nghèo khổ cần được giúp đỡ lại đầy rẫy ra đó mà chẳng thấy ai quan tâm đến.

Mặc dù bọn họ là đang giúp cho anh làm giàu, nhưng Thiên Phong cũng không cách nào không cười châm biếm được, bởi thực chất Việt Nam chẳng là gì so với các nước phát triển, mà nhiều người trong giới thượng lưu ở Mỹ mà Thiên Phong biết, họ lại cực kì bình dị, cởi mở và phóng khoáng.

- Kettttt.....

Chiếc xe đột ngột thắng gấp khiến Thiên Phong bị nhào người về phía trước, tài liệu trên tay anh bị rơi xuống đất hết. Thiên Phong sau khi lấy lại tinh thần, anh khẽ cau mày nhìn người tài xế đang bày ra bộ mặt hối lỗi quay lại nhìn anh nói:

- Xin lỗi tổng giám đốc. Có một con chó bắt chợt băng ngang qua, cho nên.....

- Lái xe cẩn thận một chút – Thiên Phong lạnh lùng cắt ngang lời anh ta, sau đó anh cuối người nhặt tài liệu lên mặt kể về khổ sở cam chịu muốn gào thét lên rằng:” Đó không phai lỗi tại tôi” của người tài xế.

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh, Thiên Phong nhặt lại hết tài liệu nhưng không còn hứng thú xem nó nữa, anh xếp nó lại rồi đặt gọn gàng vào trong chiếc cặp da màu đen nằm bên cạnh. Thiên Phong ngã người dựa vào thành ghế, mắt nhắm nghiền, đưa tay day day hai thái dương muốn xua đi mệt mỏi.

Mấy ngày hôm nay, anh cứ mãi vùi đầu vào công việc, có khá nhiều việc cần xem xét kỹ trước khi hoàn thành. Nếu không phải vì ba anh ngã bệnh, Thiên Phong cũng không quay về đây sớm như vậy. Cho nên hầu như dự án, anh vẫn chưa nắm kỹ lắm.

Đang nhắm mắt, điện thoại anh bỗng reo lên, Thiên Phong mệt mỏi đưa tay nghe máy.

- Thiên Phong!

- Mẹ, có chuyện gì?

- Con đã bập thẳng Bảo chưa?

- Con chưa gặp em ấy, nhưng con đã gọi điện cho em ấy rồi. Bảo vẫn ổn, con đang trên đường về quê, con sẽ tìm em ấy. Bảo không chịu gọi điện ẹ hay sao?

- Nếu nó gọi, mẹ chẳng lo lắng thế này. Thật là...phải chi thẳng Bảo chín chắn được một phần như con, mẹ sẽ đỡ lo – Mẹ anh thở dài.

- Ba khỏe chưa mẹ?

- Uhm, ba con khỏe rồi. Ông ấy chẳng qua là muốn con tiếp quản công ty nên mới giả vờ thế thôi – Bà thở dài nói – Mẹ thật không hiểu hai cha con, vì sao lại lúc nào cũng xa cách như thế chứ. Rõ ràng là hai người đều lo lắng cho nhau mà. Ông ấy cũng vừa hỏi mẹ về con, nếu con đồng ý về làm ở công ty, cũng nên làm lành với ông ấy đi. Một mình thẳng bảo cũng đủ khiến mẹ phiền lắm rồi, lại đến hai cha con nữa.

- Mẹ, con xin lỗi – Thiên Phong nói với giọng dịu dàng ăn năn.

- Mẹ có bao giờ giận con đâu, con là con trai mẹ mà. Chắc tháng sau thu xếp công việc xong, ba và mẹ cũng trở về Việt Nam một chuyến, cũng lâu rồi mẹ không về, không biết bây giờ thay đổi ra sao nữa. Mẹ thấy nhớ quê quá.

- Mẹ, con đang về. Khi nào rảnh, con chụp hình lại rồi gửi mẹ xem.

Mẹ Thiên Phong nghe xong vui vẻ vô cùng, Thiên Phong nghe giọng cười hài lòng của bà, anh cũng thấy vui.

- Con nhớ giữ sức khỏe nhé. Đừng làm việc nhiều quá mà đổ bệnh. Gặp thẳng Bảo thì gọi điện bảo ẹ hay, nhớ chăm sóc cho em con.

- Con biết rồi mẹ.

Thiên Phong kết thúc cuộc gọi, anh quay mặt nhìn ra bên ngoài.

Vừa nãy vẫn còn nhà cửa san sát nhau, khói bụi mù mịt, nắng gay gắt. Giờ thì lại thấy con đường thoáng đãng hơn, nhà cửa cũng không chằng chịt như lúc nãy mà rộng rãi hơn, đặc biệt là cây cối tỏa bóng mát rượi. Phong cảnh đường như êm đềm, xe cộ cũng thưa thớt không ồn ã.

Việt Phương cùng Thảo đi chợ để chuẩn bị đám giỗ nhà cô. Trên đường đi về, Thảo hết lời ca ngợi Việt Tình.

- Chị Việt Tình đã gọi cho tui, chị ấy bảo đã sắp xếp cho tui một công việc ở công ty chị ấy. Chỉ là công việc văn phòng, không phải đi dọ đi đây, chạy ngược chạy xuôi vất vả nữa, lương cũng cao hơn bên công ty cũ. Trời ơi, tui nghĩ là sướng rên lên được. Tui đã xin nghỉ làm ở công ty cũ rồi, đợi đám giỗ xong, tui sẽ lên thành phố gặp chị Việt Tình để nhận công việc. Bà thấy tui nên mua gì cho chị ấy để cảm ơn?

- Thật ra Việt Tình bằng tuổi bà mà, thậm chí còn nhỏ hơn bà hai tháng, bà không nên gọi chị ấy là chị - Việt Phương khẽ nhắc nhở Thảo về lối xưng hô cho đúng.

- Chỉ là cách gọi thôi. Tui là bạn bà, chị ấy là chị bà, tui gọi là chị đúng quá rồi còn gì. Dù sao gọi chị, vẫn dễ nường tựa hơn mà - Thảo lém lỉnh cười đáp.

Việt Phương nhìn Thảo thở dài lắc đầu, cô mặc kệ, bước đi tiếp. Nói gì thì nói, Việt Tình giúp Thảo có công việc ổn định như thế cũng là điều đáng mừng.

- Hello! Hai người đẹp, đi chợ về à - Bảo từ sau chạy đến nhìn họ gọi.

- Bảo! - Thảo nhìn thấy Bảo thì reo lên.

- Lát nữa nhớ đến nhà mình ăn giỗ nhé - Việt Phương cười nhìn Bảo dịu dàng nói.

- Mình nhớ mà, có cái này tặng Phương nè - Bảo gật đầu rồi mỉm cười đưa cho Việt Phương một cái cây dài tròn tròn được in hình rất đẹp.

- Kính vạn hoa - Việt Phương vui mừng reo lên, cô nhìn Bảo bằng ánh mắt lấp lánh - Sao Bảo mua được vậy.

- Mình đã đi rất nhiều nơi mới tìm được đây, cho nên Phương nhất định phải trả công mình - Bảo tươi cười đáp.

- Được mà, lát nữa đến đi, mình đãi Bảo món ngon nhất do mình làm - Việt Phương gật đầu cười đáp.

- Ok, vậy lát nữa mình đến, giờ mình có chút chuyện, mình đi trước đây, Bye Bye...- Bảo nói xong thì quay đầu xe phóng đi mất.

Thảo và Việt Phương quay người nhìn theo, Thảo nhìn cái cách chạy xe của Bảo mà ngưỡng mộ, còn Việt Phương thì lắc đầu, Bảo phóng xe quá nhanh. Cô nắm chặt cái kính vạn hoa mà Bảo vừa đưa mình, trong lòng khẽ ngân lên niềm vui khó tả.

- Nhìn kìa, chiếc xe kia đẹp quá - Thảo bắt chợt reo lên và vung tay chỉ về phía trước ngược chiều của họ. Cái vung tay quá mạnh, vướng vào tay cô, cái kính vạn hoa vì thế mà bay lượn một vòng rồi rơi xuống giữa con đường.

Chiếc xe màu đen sáng trọng đang lao về phía họ, có nguy cơ sẽ cán ghìen chiếc kính vạn hoa. Không nghĩ ngợi nhiều, Việt Phương lao ra nhặt kính dưới lòng đường.

Người tài xế lại lần nữa đạp thắng gấp, anh ta toát cả mồ hôi hộp, mặt tái mét cả người run rẩy khi nhìn chiếc xe bị kiểm lại trước khi chạm vào Việt Phương. Thiên Phong dù nhìn thấy hình ảnh trước mắt, nhưng cũng bị cú thắng bất ngờ làm ngã nhào lên phía trước rồi lại bật ngựa ra phía sau, đầu bị bật ngựa về sau, choáng váng.

- Tổng giám đốc, anh có sao không? - Người tài xế run run quay đầu lại nhìn Thiên Phong, lắp bắp giải thích cho sai phạm lần thứ 2 của mình - Không phải lỗi của tôi, là cô gái kia tự nhiên lao ra đường - Về mặt người tài xế đây hoảng hốt, dường như là sợ hãi bị mất việc nhiều hơn là nỗi lo lắng suýt đụng trúng người. Được phân công chở Tổng giám đốc mấy ngày qua, nhưng người tổng giám đốc này dường như chẳng

thích nói chuyện, hầu như anh chỉ nói tiếng Anh, chỉ thỉnh thoảng mới dùng tiếng Việt. Bình thường cũng cúi đầu vào xem tài liệu, không hề hé răng lấy một lời, ngoài việc ra lệnh anh chở đi đâu, cho nên anh cũng không dám lên tiếng. Sự căng thẳng, lạnh lùng xa cách khiến anh luôn phập phồng lo lắng, sợ làm phật lòng vị tổng giám đốc này, không ngờ hôm nay lại mắc phải sai phạm hai lần.

- Được rồi – Thiên Phong cúi gắt xoa trán lớn tiếng.

Người tài xế tái mặt im lặng, nhìn thấy Việt Phương đang đứng thẳng dậy, tay phải phủi vết bẩn trên cái kính vạn hoa, anh phần nộ, tức giận khi nghĩ đến hôm nay sẽ bị đuổi việc, anh lập tức xuống xe trút hết nỗi ấm ức của mình lên người gây ra nguyên nhân.

- Nè! Cô kia, nếu muốn chết thì tìm chỗ khác, đừng có ở đây gây họa cho người khác.

- Xin lỗi! Xin lỗi anh – Việt Phương biết mình có lỗi nên ra sức xin lỗi.

Thảo cũng hoảng hốt chạy lại hỏi Việt Phương:

- Bà không sao chứ? Không bị thương ở chỗ nào chứ.

Ngoại trừ việc hoảng hốt và bị lực đẩy của xe làm té ngã, ngoài ra cô chẳng bị gì. Chiếc xe thậm chí còn chưa chạm vào cô. Cho nên trước sự lo lắng của Thảo, Việt Phương mỉm cười lắc đầu trấn an.

Thiên Phong cũng bước ra ngoài, anh muốn biết người kia có bị gì hay không? Dù là lỗi của người ta, nhưng dù sao thì cũng là xe của mình, anh cảm thấy mình nên có trách nhiệm. Nghe người tài xế lớn tiếng mắng ****, Thiên Phong đưa mắt nhìn cô gái đang cúi đầu hối lỗi, anh bước đến xem xét.

- Tổng giám đốc cô ấy không sao, xe chúng ta chưa đụng vào cô ấy, anh xem, cô ấy không bị trầy xước tí nào hết – Thấy Thiên Phong đi đến, anh vội vàng trình bày, hy vọng Thiên Phong sẽ không đuổi việc mình.

Việt Phương cũng ngẩng đầu nhìn chủ nhân của chiếc xe bóng lưỡng kia, cô định mở miệng nói lời xin lỗi, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Thiên Phong lần nữa, cô hơi kinh ngạc, miệng há ra nhưng rồi không nói được tiếng nào.

Thiên Phong cũng giật mình nhìn Việt Phương không chớp mắt, không ngờ anh lại gặp cái cô gái này ở đây. Thiên Phong chợt nhớ đến lời của Hoàng Tuấn :” Hai con người xa lạ vô tình gặp gỡ nhau. Gặp lần thứ nhất là có duyên, gặp lần thứ 2 là định mệnh, gặp lần thứ 3 là số phận”. Duyên nợ có thể qua đi, định mệnh có thể thay đổi nhưng số phận là được sắp đặt trước không gì có thể thay đổi. Nhưng dù sao, anh vẫn cảm thấy cô gái này khiến anh khó chịu, lần nào gặp cô cũng xảy ra chuyện cả.

Thiên Phong hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy lại tinh thần vốn có của mình, anh nhìn Việt Phương lạnh lùng nói:

- Lại là cô? Trước giờ tôi không tin quỷ thần, nhưng xem ra lần này tôi đúng là bị ma ám rồi, lần nào cũng bị cô lao vào. Cô nói xem, mục đích của cô là gì? Nếu mục đích của cô là tiền, thì tôi rất tiếc phải nói là, tôi sẽ không phung phí một xu nào cho loại người như cô. Còn nếu mục đích của cô là tình, xin lỗi, tôi cũng không có hứng với loại người như cô.

Việt Phương không ngờ lại có hạng người nói chuyện hách dịch như tát nước sôi vào mặt mình như thế. Anh ta nghĩ cái gì mà dám bảo cô đang làm tiền hay làm tình với anh ta chứ. Con tức giận bùng nổ trong lòng cô, mặc dù cô là người có lỗi, suýt chút nữa báo hại anh rồi, nhưng anh có thể trách mắng, **** rửa cô như thế nào, cô cũng chấp nhận được. Nhưng anh lại dám nói cái kiểu hạ thấp nhân phẩm của cô đến như vậy, Việt Phương quyết không nhượng bộ anh:

- Nè anh, anh đi nhầm đường rồi, quay xe lại, chạy thẳng theo đường này, gặp ba cái ngã tư thì quẹo trái, sau đó chạy thẳng thêm 5000KM nữa, gặp một bùng binh, vòng theo bùng binh đó, chạy thẳng lần nữa, khoảng 500Km nữa là tới rồi.

Thiên Phong cau mày, anh nhìn Việt Phương, cô gái này, lần nào cũng ăn nói thật sự khó hiểu, mà cái kiểu của cô lúc nào cũng như đang dạy đời người khác vậy.

- Cô biết tôi đang đi đâu sao? – Thiên Phong mím môi rồi hỏi.

- Sao không biết, chẳng phải anh đang đi tìm nhà thương điên à. Tôi tốt bụng chỉ đường cho anh đi, anh nên cảm ơn tôi đi – Việt Phương hất mặt, vẻ mặt đầy đắc chí nhìn Thiên Phong với vẻ mặt trêu chọc.

- Cô nói gì, ai đi tìm nhà thương điên? – Thiên Phong bực tức gắt gỏng.

- Còn không phải sao? Tôi thấy anh bệnh nặng lắm rồi đó, cho nên thấy ai đứng gần mình cũng cho rằng người ta muốn làm tiền với làm tình với anh, anh mua đi khám đi, biết đâu còn cứu chữa được. Nói thiệt thì nhìn anh cũng đẹp trai, cách ăn mặc cũng sang trọng, lại có xe, chắc là người có tiền, nhưng lại bị bệnh, đúng là đáng tiếc quá – Việt Phương cong môi đánh đả trả lời rồi chắc lưỡi nói đầy tiếc rẻ.

- Cô...- Thiên Phong trợn mắt nhìn Việt Phương, anh chưa từng thấy loại con gái nào như cô hết.

- Cô cái gì mà cô, tôi có tên đảng hoàng, tôi tên là Việt Phương, chứ chẳng phải là cô nào hết, càng không phải “loại con gái” mà “cái thứ con trai” như anh nói. Con mắt nào của anh thấy tôi muốn làm tình với anh, lỗ tai nào của anh nghe thấy tôi tống tiền anh. Có điên thì cũng vừa phải thôi chứ, sao điên hết không chữa người khác tí gì thế hả?

Mặc dù chịu ảnh hưởng của văn hóa phương Tây, lịch sự dịu dàng và tôn trọng phụ nữ là kim chỉ nam của đàn ông, nhưng Thiên Phong thật sự thấy cô gái như thế này, chẳng đành để người ta phải đối xử dịu dàng và tôn trọng tí nào. Nhưng Thiên Phong bị hai chữ “Việt Phương” gây ấn tượng mạnh.

“Việt Phương...Việt Phương”, cái tên này rõ ràng là anh mới nghe, nhưng vì sao cái tên lại gây ấn tượng mạnh với anh đến như thế chứ?

Thiên Phong nhìn gương mặt hất cao, ánh mắt tròn đen lánh đang nhìn anh một cách kiêu ngạo, trong đầu cảm thấy có gì đó gây nhức nhối, anh khẽ chớp mắt không ngừng, tâm trạng trở nên bối rối trước ánh mắt của cô. Cảm xúc này khiến anh thấy bối rối vô cùng.

Thiên Phong không muốn tranh chấp với cô nữa, anh quay người nói với tài xế, này giờ vẫn đang ngây người chưa biết có nên xen vào hay không?

- Đi thôi.

Nhanh chóng vào xe sắp cửa lại, để lại Việt Phương với ánh nhìn khiêu khích, chiếc xe lăn bánh chạy nhanh.

- Tuyệt. Không hổ là Việt Phương, đào núi và lấp biển, chuyện gì cũng làm nên – Thảo này giờ cũng căng thẳng, thấy Thiên Phong bỏ đi thì thở phào nhẹ nhõm, giả vờ khen Việt Phương, nhưng sau đó cau mày hỏi – Anh ta là ai vậy, sao lại chạy xe vào xóm của mình.

- Mặc kệ anh ta là ai, đời này chẳng muốn gặp lại anh ta tí nào hết. Về thôi, nếu không sẽ bị bà nội mắng chết – Việt Phương nhún vai đáp.

Cả hai lại bước đi trên con đường làng quen thuộc, họ thích đi bộ hơn là đi xe, dù sao vừa trò chuyện vừa đi bộ vẫn thích hơn là đi xe, chợ cũng không xa nhà mấy.

22. Chương 22

Chiếc xe chở Thiên Phong chạy đến trước một căn nhà biệt thự, tuy ba mẹ nói, từ lúc ra nước ngoài định cư thì căn nhà vẫn luôn bỏ trống, vốn là định bán đi, nhưng rồi có chuyện cần đi gấp, không thể chờ đến ngày bán nên lại thôi không bán nữa, cũng không cho người đến quét dọn nữa.

Thời gian lâu như thế, những thứ trong nhà chắc là cũng rỉ sét không còn sử dụng được nữa, điện nước chắc là cũng không thể sử dụng được. Đồ vật trong nhà cũng không có gì quý báu, cho nên cứ để mặc nó như thế trong hơn 10 năm nay. Chỉ giữ lại chùm chìa khóa để làm kỷ niệm mà thôi, cũng nhờ vậy, Thiên Phong mới quyết định về ở trong căn nhà này, anh thích yên tĩnh một mình hơn là ở khách sạn.

Chắc là bây giờ cỏ mọc khắp nơi, nhà cửa cũng đầy bụi bặm, cho nên trước khi Thiên Phong chuẩn bị về đây, anh gọi điện bảo Hoàng Tuấn thu xếp mọi thứ trước. Sau đó nghe Hoàng Tuấn báo cáo lại là dường như căn nhà tuy không có bóng người nhưng luôn được dọn dẹp sạch sẽ, chẳng có dấu hiệu gì gọi là bỏ hoang hơn 10 năm cả. Thiên Phong cũng hơi ngỡ ngàng, nhưng nghe ba nói, chắc là chị Nga, người giúp việc trước đây vẫn luôn đến chăm sóc căn nhà dù không được trả công.

Thiên Phong đã định bụng sẽ tìm chị ấy để mà gửi ít tiền công đã giúp chăm lo nhà cửa.

Thiên Phong nhìn căn nhà, quả thật là được chăm sóc rất cẩn thận, thậm chí nhà còn được sơn lại nước sơn mới, vẫn tinh tươm như vừa mới xây. Trước nhà cũng có một vườn hoa nhỏ, dù chỉ là những cây hoa bình thường không giá trị gì lắm. Nhưng lại có màu sắc vô cùng tươi tắn và xinh đẹp. Thiên Phong thấy hài lòng về nơi mình sắp ở lắm.

Anh đẩy cửa xe bước vào bên trong đã ngửi được mùi hoa thoang thoảng, dường như là mùi hoa nhài trắng được trồng hai bên đường vào. Không khí ở đây nhẹ nhàng và trong lành và mát dịu hơn ở thành phố. Quả thật mấy ngày ở thành phố cái nóng bao trùm, cộng thêm không khí bụi và sự ồn ào khiến anh chẳng chút thích ứng. So với nơi anh ở Mỹ hoàn toàn khác biệt quá nhiều, nó chẳng khác nào là địa ngục, nhất là đối với những người cầu kỳ như Thiên Phong.

Người lái xe vội vàng nhảy xuống mở cửa nhà cho Thiên Phong, rồi sau đó mới chạy trở ra lấy hành lý vào. Thiên Phong nhìn ổ khóa, tuy đã trầy xước nhưng vẫn còn sử dụng rất tốt.

Anh đẩy cửa bước vào nhà, căn nhà sạch sẽ, đồ vật ngăn nắp, cách trang trí nhẹ nhàng hài hòa, anh vừa nhìn thì thấy thích vô cùng.

Điện thoại trong túi đột ngột reo lên, Thiên Phong đưa tay vào túi lấy điện thoại ra nhìn, anh thở dài một hơi bởi vì người gọi là cái anh chàng nhiều chuyện Hoàng Tuấn.

Anh vừa bắt máy thì Hoàng Tuấn đã hỏi ngay:

- Đến chưa.
- Rồi – Thiên Phong đáp ngắn gọn.
- Vào nhà chưa?
- Rồi.
- Thấy thế nào?
- Ổn.

Hoàng Tuấn ở bên đầu dây kia thật sự muốn hét lên mắng **** cái ông hoàng siêu tiết kiệm lời nói kia. Thật sự muốn mắng mấy câu cho hả dạ, nhưng nghĩ đến mục đích gọi điện của mình nên thôi, cô nhẩn nhẩn xuống, anh tiếp tục hỏi.

- Đã lên lầu chưa?
- Này! Cậu có chuyện gì thì cứ nói thẳng luôn đi, làm gì mà dò hỏi từng câu như đang điều tra thế hả. Không phải cậu mắc bệnh gà mái mẹ đấy chứ? Thích cục ta cục tác tối ngày – Thiên Phong cảm thấy bức bối với cách nói chuyện vòng vo của cậu bạn thân.
- Haiz, thôi được rồi. Mình nói nhé, đừng có mà ngạc nhiên đó. Bây giờ cậu đi lên lầu, ở căn phòng cuối cùng ấy, vào trong đó, sẽ có một sự ngạc nhiên cực kỳ thú vị dành cho cậu – Hoàng Tuấn bèn nói ngay, nhưng trong giọng nói có chứa một sự thích thú như đang bày một trò chơi và lừa người ta vào tròng.
- Ngạc nhiên thú vị - Thiên Phong cau mày lặp lại.
- Ừm....- Hoàng Tuấn cười khúc khích kiểu như cố gắng nín nhịn để không tuôn ra cái bí mật mà anh đang cố gắng chờ Thiên Phong phát hiện, vội vàng thúc giục Thiên Phong đi lên trên lầu – Cậu mau lên đó đi.

Thiên Phong không biết cậu bạn này của mình giở trò gì, nhưng cũng đáp:

- Được rồi, mình sẽ lên.
- OK, xem xong thì gọi điện ình. Phát biểu cảm tưởng của cậu khi nhìn thấy sự việc bên trong nhé – Hoàng Tuấn đáp ngay, giọng nói đầy mong chờ.

Thiên Phong chẳng buồn làm cái trò chơi cho cậu bạn của mình, anh lạnh lùng gác máy. Nhưng trong lòng cũng thật sự bị giọng nói của Hoàng Tuấn làm dấy lên một nỗi tò mò, anh quay nhìn chiếc cầu thang định cất bước lên căn phòng mà Hoàng Tuấn đã bảo thì điện thoại lần nữa lại reo lên. Anh lại lần nữa mở máy.

- Thiên Phong! – Giọng Việt Tình nhẹ nhàng dịu dàng vang lên bên kia điện thoại – Anh đã tới nơi chưa, cần nhà thế nào? Nếu anh thấy không thích, em sẽ cho người xuống sắp xếp lại theo ý anh.

- Không cần đâu. Căn nhà tốt lắm – Thiên Phong thoải mái.

- Vậy em yên tâm rồi. Tài liệu anh bảo em soạn, em đã soạn xong rồi, anh muốn em gửi vào mail cho anh hay là in ra đem xuống cho anh.

- Gửi vào mail cho anh. Còn nữa, cho người lắp đặt mạng ở đây đi, anh muốn làm việc, ở đây không có mạng thì sẽ bất tiện lắm.

- Ok, em sẽ cho người làm hợp đồng ngay và cho người xuống lắp đặt đường dây cáp cho anh. Anh có muốn em xuống xem họ làm hay không? – Việt Tình vẫn muốn nhấn mạnh lần nữa việc cô đi xuống dưới.

- Không cần, em còn có công việc của mình, anh có thể tự giải quyết – Thiên Phong làm như không hiểu tâm ý của Việt Tình, anh từ chối một cách lạnh lùng.

- Vậy, anh nhớ giữ gìn sức khỏe nhé – Giọng Việt Tình có chút thất vọng.

- Cuối tuần này anh sẽ trở về, chúng ta cùng nhau đi ăn chút gì nhé. Em biết nhà hàng nào ngon thì cứ đặt bàn trước đi – Thiên Phong muốn xoa dịu nỗi thất vọng của Việt Tình bèn lên tiếng yêu cầu.

- Được, em sẽ xem nơi nào ăn ngon nhất – Giọng Việt Tình như tràn đầy sức sống trở lại, cô hớn hở nói – Anh muốn ăn đồ ăn gì, Việt Nam, Mỹ, Pháp, Nhật.

- Tùy em, anh chỉ muốn gặp em thôi – Giọng Thiên Phong bỗng trở nên mềm mại khiến Việt Tình ngây ngất.

- Thiên Phong, em yêu anh.

- Anh cũng yêu em, ngày tốt lành nhé – Thiên Phong thì thầm đáp trả.

- Vậy anh nghỉ ngơi đi, bảo tài xế sắp xếp đồ đạc cho anh đi, em làm việc tiếp đây. Tạm biệt anh yêu.

- Bye Bye.

Thiên Phong nói xong anh cúp máy, kéo cà vạt, anh đi đến sofa ngồi xuống, có chút mệt mỏi khẽ nhắm mắt lại.

Thiên Phong đi ăn một chút, dạ dày bỗng quặn thắt khó chịu, anh đành bỏ dở bữa cơm đang ăn của mình, nói đúng hơn đồ ăn ở nơi đây không hợp khẩu vị với anh chút nào. Anh lái xe về nhà thì đi thẳng lên lầu, anh muốn tiếp tục giải quyết hết công việc còn dở dang của mình.

Thiên Phong đi thẳng đến căn phòng cuối cùng, anh chợt nhớ đến lời Hoàng Tuấn, thật sự không biết cậu bạn thích đùa dai này đang giở trò gì. Nhưng khi anh mở cửa bước vào phòng, thì anh lại chẳng thấy có điều gì đặc biệt cả. Chỉ là một căn phòng rất bình thường, chỉ có chút đặc biệt là nó có một cánh cửa dẫn ra ban công nhìn ra phong cảnh bên ngoài khá đẹp mà thôi.

Thiên Phong cảm thấy dạ dày hơi khó chịu, cho nên anh cũng chẳng có tâm trạng nhìn ngắm mọi thứ. Thiên Phong lôi trong túi xách ra chiếc laptop apple màu trắng của mình, anh đặt cẩn thận lên bàn rồi nghiêm túc làm việc.

Thiên Phong cũng không biết mình đã làm trong bao lâu, chỉ đến khi cái bụng anh bắt đầu réo rất, cơ thể quá mệt, khắp người thấy hơi nhức mỏi, Thiên Phong mới chịu rời laptop, đứng dậy vươn người từ từ bước đến bên cánh cửa mở ra ban công. Không khí thoáng đãng mát mẻ tràn về, len lấn vào trong buồng phổi của Thiên Phong, khiến anh cảm thấy sảng khoái vô cùng. Trước mắt anh là một màu xanh trải dài của những cánh đồng lúa mới. Từng ngọn lúa lặn dần theo gió tựa như những ngọn sóng biển, rất đẹp.

Gió thổi vào phòng, thổi tung một mảnh vải đang trùm phủ một cái giá bằng gỗ. Thiên Phong lơ đãng nhìn qua nó, nhưng đập vào mắt anh là một bức vẽ, một bức vẽ rất quen thuộc nhưng cũng hoàn toàn khác.

Thiên Phong giật mình, anh bước nhanh lại nhìn bức tranh vẽ trên giá, gần như không tin được. Lần nữa nhìn chăm chăm vào bức tranh một bé trai và một bé gái. Bé trai trong tranh chẳng ai khác chính là anh, còn bé gái chính là Việt Tình. Sở dĩ anh nhận ra là vì anh cũng có một bức tranh y chang như thế. Chỉ

khác là, cô bé trong bức tranh của anh có nét mặt trầm tĩnh, còn cô bé trong bức tranh ở đây lại vô cùng tươi tắn với nụ cười tươi đầy rạnh rờ như ánh nắng chan hòa trên cánh đồng xanh ngát.

Trong lòng Thiên Phong bỗng cảm thấy xôn xao, nụ cười nó dường như rất quen thuộc, lại dường như là nụ cười mà anh luôn mong đợi. Vì sao lại có cảm giác kì lạ thế này?

Thiên Phong không nhớ rõ, bức tranh mà anh đang giữ, là được anh vẽ khi nào, chỉ biết là anh đã ký tên bên dưới bức tranh. Và dường như mỗi khi nhìn thấy bức tranh, anh có một tình cảm thật đặc biệt.

Điều đặc biệt khác là, dưới bức tranh kia không có chữ ký của anh. Mà là chữ ký của một cô gái :” Việt Phương”

“ Việt Phương” lại là cái tên này. Cái tên vừa xa lạ vừa quen thuộc này có xuất hiện trong đầu anh đến cả trong giấc mơ.

Cảm giác đau đầu lại tràn về, dạo gần đây, đầu anh luôn cảm thấy đau nhức. Thiên Phong khẽ lấy tay day day trán, từ khi về Việt Nam tới giờ, có lẽ công việc quá bận rộn, cho nên đầu anh chịu áp lực lớn dẫn đến chứng đau đầu thường xuyên như thế.

Anh cúi người nhặt tấm vải bị gió cuốn bay dưới đất lên, che phủ cẩn thận bức tranh.

Sau đó rời khỏi phòng, anh muốn tìm cái gì đó lót dạ, cái bụng của anh lại tiếp tục reo lên thúc giục.

Thiên Phong vừa đi xuống đến cầu thang, anh đã nghe được một mùi thơm phức của thức ăn. Cảm giác ngạc nhiên, anh sải chân đi theo mùi thơm xuống bếp. Trên chiếc bàn tròn ở căn bếp, đã được bày mấy món ăn trông có vẻ rất ngon. Canh vẫn còn nóng hổi, đĩa rau xào xanh mướt, trông cực kì bắt mắt, còn bốc mùi thơm. Một cái nêu đất có nắp đậy vẫn còn nóng, Thiên Phong đưa tay mở ra xem, là cá kho tộ thơm lừng. Chẳng quá màu mè, cũng chẳng phải cao sang gì, chỉ là mấy món ăn đậm bạc, nhìn mấy cọng rau này, Thiên Phong cũng nhìn ra được là rau trong vườn khi nãy anh mới xem. Một tô cơm trắng tinh, những hạt cơm rời rạc trông ngon lành, khiến người ta thèm ăn.

Đưa mắt nhìn vào đồng hồ đeo trên tay, đã gần 2 giờ trưa rồi.

Thiên Phong nghĩ chắc là người giúp việc mà Hoàng Tuấn đã thuê đến làm việc cho anh nấu, chỉ có Hoàng Tuấn là hiếu tính cách anh thường xuyên ăn trễ mà dặn người giúp việc nấu vào hai giờ trưa thế này.

Dịch vị cứ thế mà tiết ra, chén bát trên bàn cũng chỉ có đúng một cái và một đôi đũa, bụng réo rắt khiến Thiên Phong chẳng nghĩ ngợi nhiều nữa. Anh ngồi xuống cầm đũa ăn ngay, anh cho rằng bữa ăn này là dọn cho anh ăn. Một cọng rau xanh cho vào miệng, không mặn, không nhạt, rất vừa ăn, lại rất thơm. Thiên Phong khẽ cười hài lòng, còn nghĩ đến việc bản thân cũng hơi kén ăn, ăn đồ ăn cũng có chút qua loa cho xong, chứ chưa từng ngồi thưởng thức bao giờ. Không ngờ cuối cùng cũng có lúc được ngồi thưởng thức thức ăn ngon rồi.

Thiên Phong khẽ cười hài lòng, không ngờ lần này Hoàng Tuấn lại cẩn thận đến như thế, tìm cho anh một người giúp việc tốt như thế.

Thiên Phong ăn cũng nhanh, đảo mắt nhìn quanh, vẫn không thấy chị giúp việc ở đâu. Anh nghĩ là chắc chị đang đi lanh hoành đâu đó, anh quyết định quay về phòng tắm một cái cho sảng khoái rồi tiếp tục làm việc.

Việt Phương nấu cơm gần xong thì gọi điện cho Bảo đến. nhưng đồ ăn bày biện xong xuôi, mà chẳng thấy Bảo đến. Cô cau mày đi ra cửa trước đứng đợi Bảo. Bảo thì không thấy đâu, nhưng lại thấy một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng đậu trình ình ở một góc sân.

Bảo Phương giật mình, bước đến xem xét quan sát chiếc xe.

Lúc này cô vào từ cổng sau nên không hề thấy chiếc xe này, Việt Phương cau mày, cẩn mõi nhìn chằm chằm chiếc xe, không rõ ai là người đã để xe ở đây. Cô nhìn khóa cổng, không hề có chút gì xay xước như bị cạy, vậy thì họ tự mở cửa vào. Cô hơi hoảng hốt khi nghĩ đến việc bọn họ có thể mở cửa vào trong nhà? Nhưng người mở cửa vào là ai? Là ăn trộm hayThiên Phong.

Trong lòng Việt Phương bỗng rộn lên, tim đập mạnh không ngừng. Nhưng cô không dám vào nhà một mình, cô ra cửa đợi chờ Bảo đến rồi cùng mình vào nhà. Đợi mãi vẫn chưa thấy Bảo đến, Việt Phương quyết định quay vào trong nhà.

Vào trong nhà, không thấy bóng ai, nhưng đồ ăn trên bàn đã vơi mất phân nửa, mặt Việt Phương thất sắc ngay. Nếu là Thiên Phong, Thiên Phong nhất định sẽ lên tiếng gọi chứ chẳng thể nào lặng lẽ ăn vụng như thế vậy thì chỉ còn có ăn trộm mà thôi.

Tên trộm này cũng thật là...căn nhà này lâu năm như vậy, trong xóm chẳng ai không biết nó đã bỏ hoang từ lâu, xưa giờ cũng chẳng ai đến ăn trộm, ấy thế hắn còn đến tìm ăn trộm vào ban ngày nữa. Nghĩ đến là bực, Việt Phương chop lấy cây chổi, cô cầm cán chổi thủ thế, dáo dác tìm bên dưới, rồi chạy lên lầu rà xét từng phòng.

Đến căn phòng cuối cùng, cô nhẹ nhàng mở cửa, nhưng căn phòng cũng vắng lặng như không. Việt Phương thở phào nhẹ nhõm, hạ cán chổi xuống, tự nhủ mình thần hồn nát thần tính, định đi xuống lầu gọi điện thoại cho Bảo, hỏi xem vì sao chưa đến, nhưng khi cô quay đi thì nghe thấy tiếng nước chảy.

Không nghĩ ngợi nhiều, Việt Phương tin chắc là có trộm, cô quyết định đánh hắn ta một trận.

23. Chương 23

Cô cầm chổi đứng trước cửa phòng tắm, tay run run suy nghĩ không biết cái tên kia là đang trong lúc trộm cắp thì muốn đi vệ sinh hay đi tắm. Nếu vậy thì.....cô có chút ngại ngùng đỏ mặt khi nghĩ đến. Muốn đưa tay vặn nắm cửa để vào vì cô biết cửa phòng tắm ở đây là phòng tắm riêng nên không dùng khóa. Nhưng cứ nghĩ đến tình trạng tên đó đang khóa thân thì cô lại không dám mở cửa.

Việt Phương đang suy nghĩ nên hay không nên thì cánh cửa phòng tắm đã đột ngột mở ra. Cái kẻ kia thì từ trong buồng tắm bước ra, người để ngực trần, chỉ quần độc một chiếc khăn tắm, nước từ trên tóc vẫn còn đang nhỏ giọt trên vai anh.

Cảnh Phong cũng khá ngạc nhiên khi nhìn thấy có người trước cửa phòng tắm mình. Anh hơi sững người đứng yên.

Việt Phương vừa nhìn thấy hình ảnh của cảnh phong, còn chưa kịp nhìn rõ mặt mũi tên trộm ra sao, cô hoảng hốt dùng cán chổi quất lia lịa vào người tên trộm, chẳng biết là đánh trúng đâu với đâu, chỉ biết tên trộm kêu lên một tiếng đầy giận dữ, né tránh đòn quất tới tấp của cô, sau đó nhanh chóng chụp lấy cây chổi trên tay cô, cả hai giằng co nhau rồi cùng ngã phịch xuống giường.

Cảm giác bản thân rơi tự do rồi ngã lên đệm thật êm ái, nhưng sau đó là cảm giác nặng nề đè lên người mình, một hơi thở nóng ẩm phả lên gương mặt cô. Tay cầm chổi của cô bị người đó đưa cao lên tận đầu, mắt đối mắt, hơi thở gấp gáp của cả hai bao trùm lấy nhau.

Gương mặt của Việt Phương bất giác đỏ bừng lên, cô chưa bao giờ ở quá gần con trai như thế, kể cả với đám con trai bạn thân, dù sao lớn rồi, lại là con gái, nhất là con gái dưới quê bọn cô càng cần phải giữ ý tứ cho thật tốt nếu không người ta đánh giá. Hơn nữa, tư thế của hai người quả thật là đáng ngại.

- Nè! Anh muốn làm gì?

- Làm gì? Làm theo yêu cầu của cô? – Thiên Phong khê nhếch môi cười vẻ mặt hơi đểu cáng đáp.

- Yêu cầu? – Việt Phương trợn mắt nhìn Thiên Phong, cô làm gì có yêu cầu với anh ta cơ chứ.

Thiên Phong giật mạnh cây chổi trên tay Việt Phương rồi thẳng tay quăng xuống sàn nhà. Anh kiểm chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, ánh mắt giễu cợt nhìn Việt Phương, tay bắt đầu lần mò trước ngực cô, cởi từng nút áo một.

- Nè, anh đang làm gì vậy hả? – Việt Phương hoảng sợ đến tái mặt, cô đau khổ reo thảm trong đầu “chẳng lẽ cô trộm bò không được còn mất cả nắm cổ”, à không phải, trường hợp của cô là đánh ăn trộm không được còn bị cưỡng hiếp hay sao? Nghĩ đến mà thấy sợ, cô vội vàng vùng quẫy tìm cách thoát thân.

- Ủm ...đàn bà con gái cũng thường có chiêu này, rõ ràng là muốn nhưng giả vờ phản kháng, không ngờ cô đúng là hạng người này – Cảnh Phong nhìn sự vùng vẫy quyết liệt của Việt Phương khẽ cười khinh bỉ.

- Hạng cái đầu của anh thì có, mau thả tôi ra, nếu không tôi là lên đó.

- La đi, để xem khi cô la lên, người xấu hổ là cô hay là tôi – Thiên Phong cười nhạt đáp. Cô gái này quả thật là đáng sợ, chẳng hiểu vì sao cô lại có thể theo anh từ sân bay về đến tận đây như thế, bây giờ còn đột nhập vào nhà anh được, chơi trò này với anh. Xem ra nếu không thỏa mãn lòng tham của cô ta một lần, thì cô chắc chắn còn quấy rầy anh nữa.

Nghĩ là làm, tay Thiên Phong đã cởi ra nút áo đầu tiên của Việt Phương. Nhìn khoảng da mát lạnh trên ngực mình, mặt Việt Phương tái mét, cô run run giọng nói muốn ào khóc nói:

- Tôi xin lỗi vì đã đánh anh, anh làm ơn tha cho tôi đi.

- Haiz, người nên nói câu đó là tôi mới đúng, rõ ràng cô là người bám theo tôi kia mà, muốn tôi chú ý đến cô, mục đích của cô là gì? Thu hút sự chú ý của tôi? – Thiên Phong nhìn Việt Phương lạnh lùng nói, vốn là định trêu chọc cô thêm một tí, nhưng lại bị ánh mắt như muốn khóc của cô làm ối lòng. Không muốn trêu chọc cô nữa, anh từ từ ngồi dậy khỏi người cô, đồng thời buông hai tay cô ra, ngồi buông thõng ở một bên góc giường.

Được thoát, Việt Phương mừng rỡ, cô vội vàng ngồi dậy, quay lưng về phía Việt Phương cài nút áo lại. Khẽ khàng lấy tay quạt nước mắt của chính mình. Sau đó mới quay lại nhìn Thiên Phong nghẹn ngào uất ức nói:

- Tôi thật không biết chúng ta vì sao lại hay gặp nhau như thế. Nhưng tôi khẳng định với anh là tôi không bám theo anh. Rõ ràng là hồi sáng này, tôi đang trên đường đi chợ, anh mới xuất hiện và còn xem chút nữa thì tông chết tôi. Anh thấy có ai liều lĩnh đến mức đó để thu hút sự chú ý hay không cơ chứ?

Thiên Phong nghiêng đầu nhìn cô đánh giá, và mặt của Việt Phương là vừa đáng thương, vừa giống như đang kiềm nén cơn phẫn nộ. Anh lại cảm thấy vẻ mặt của cô thế này trông đáng yêu vô cùng.

- Vậy cô nói xem, vì sao cô lại ở đây?

- Cái này tôi hỏi anh mới đúng đó? Vì sao anh lại ở đây? Trong nhà này, đồ đạc cũng đã cũ, không đáng giá lắm đâu – Cô hỏi ngược lại anh.

- Không đáng giá? Cô nghĩ tôi là trộm à? – Thiên Phong có chút cáu giận lớn tiếng hỏi.

- Không phải sao? Mà nói thật, anh đi xe sang như vậy, ăn bận cũng bảnh bao, nhìn như người nhiều tiền nhiều của. Nhưng lại đi tích tụ những thứ ít để làm giàu – Giọng Việt Phương đầy mỉa mai.

Thiên Phong thật tức chết với cô. Anh siết chặt tay lại, nhìn cô ghiến răng nhả từng từ:

- Đây là nhà của tôi. Tôi không cần thiết phải ăn cắp đồ trong nhà của mình. Cô mới chính là người xông vào nhà người ta với ý đồ không tốt đó.

Tim Việt Phương ngừng đập trong vài giây, cô khó nhọc thở, hai mắt mở to nhìn Thiên Phong không chớp mắt, giống như sợ, chỉ cần chớp mắt một cái thì anh sẽ biến mất. Nhà của anh...nhà của Thiên Phong. Nhìn thật kỹ, rõ ràng người trước mặt mình và Thiên Phong có phần giống nhau. Tuy nhìn anh đẹp trai hơn, chắc chắn hơn, có thể nói chỉ có chút giống, chứ không hoàn toàn giống. Con người có thể thay đổi ngoại hình, nhưng có một thứ không thay đổi, rất dễ nhận ra, đôi mắt của Thiên Phong... chỉ là đôi mắt của anh... có mang kiếng, cho nên cô không thể nào nhìn rõ được bên trong đôi mắt đó.

- Tôi là Việt Phương!

- Tôi biết rồi, cô đã khai báo tên cho tôi rồi mà – Thiên Phong cười khẩy đáp.

Việt Phương lần nữa ngẩng người nhìn Thiên Phong.

Nếu anh là Thiên Phong, anh nhất định phải nhận ra cô, vì sao anh không nhận ra cô. Chỉ có thể nói, anh không phải là Thiên Phong.

- Anh đã mua lại căn nhà này à?

- Chuyện đó liên quan gì đến cô. Mà khoan, cô là người dọn dẹp ở đây đúng không? – Thiên Phong chợt nhớ bức tranh có tên Việt Phương – Rau ngoài vườn là cô trồng, cơm lúc này là cô nấu. Nhà cửa đều do cô chăm sóc.

- Phải – Việt Phương căn môi gật đầu, cô cảm thấy thất vọng vì người trước mặt mình không phải Thiên Phong.

Gió đổi mùa

Việt Phương đưa mắt nhìn Thiên Phong, ánh mắt cô ẩn chứa nỗi buồn, người con trai trước mặt cô, có rất nhiều nét giống Thiên Phong lúc nhỏ, thật sự có nhiều nét rất giống. Cô thật sự muốn biết đôi mắt ẩn đằng sau cặp kính kia.

Việt Phương trong lúc không kịp suy nghĩ, cô đưa tay về phía Thiên Phong định gỡ bỏ mắt kính đang che phủ đôi mắt trên gương mặt anh xuống, cô muốn biết người con trai trước mặt mình có phải là Thiên Phong hay không? Hay anh chỉ là một người xa lạ nào đó mà thôi.

Trái tim thôi thúc không ngừng, sự xúc động đã ngăn cản lý trí của Việt Phương, cô đã hành động theo bản năng của bản thân mình.

Nhưng khi tay cô vừa đưa tay đến trước mặt Thiên Phong đã bị anh nhanh chóng chụp tay lấy, giọng Thiên Phong hờ hững lạnh lùng cùng khó chịu hỏi:

- Cô định làm gì?

Việt Phương giật mình, ý thức được điều điên rồ mình vừa định làm, cô xấu hổ vô cùng, vội vàng rút tay lại. Thiên Phong cũng lạnh lùng bỏ tay cô ra.

Thiên Phong nghiêng đầu nhìn Việt Phương đánh giá, Việt Phương bị nhìn, cô có chút xấu hổ, mặt hơi đỏ, cong môi nhìn Thiên Phong hỏi:

- Làm gì mà nhìn tôi chăm chăm như thế chứ. Đúng là bất lịch sự quá đi nha.

- Haiz.....vậy còn cô, hành động của cô như thế gọi là có lịch sự hả - Thiên Phong hất mặt chê trách nhìn Việt Phương – Cô giờ tay về hướng tôi là định làm gì? Không phải là định tháo khăn tắm của tôi đấy chứ?

- Tôi mà thèm tháo khăn tắm của anh à. Xin lỗi nhé, cho dù anh có tự nguyện khỏa thân trước mặt tôi, van xin tôi nhìn ngắm cơ thể anh đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng chỉ khiến tôi buồn ói mà thôi – Việt Phương bị Thiên Phong nghĩ xấu thì bực tức ngang ngược nói – Đàn ông khỏa thân, xin lỗi, tôi ngắm mỗi ngày đến phát chán, anh có cởi ra trước mặt tôi, tôi cũng chẳng thấy gì – Việt Phương bạo miệng nói tiếp. Cái thực chất là đàn ông khỏa thân cô ngắm mỗi ngày chính là thằng em trai lên 5 tuổi con của chú Nhân với chị Nga. Chú Nhân và chị Nga đi làm về trễ, cô thường giúp nó tắm rửa.

- Không cảm thấy gì thật sao? – Thiên Phong nghe Việt Phương nói, nhưng ánh mắt chỉ dám nhìn nơi khác chứ không dám nhìn thẳng vào anh, cảm thấy cô thật thú vị, cho nên muốn trêu chọc cô một chút .

- Đúng vậy, không thấy gì hết – Việt Phương vẫn quyết tâm cao giọng đáp.

- Cô cho rằng tất cả đàn ông chẳng có gì khác biệt với nhau sao? – Thiên Phong nheo mắt nhìn cô hỏi.

- Không gì khác biệt hết – Việt Phương giả vờ quay lưng đi, lạnh lùng đáp, cô không muốn Thiên Phong nhận thấy sự lừa dối trong đáy mắt cô.

- Vậy sao.

Sau đó là một khoảng không gian im ắng, im ắng đến lạ thường, Việt Phương không hiểu tại sao Thiên Phong không nói gì tiếp, cô bàn quay lưng lại thì thấy Thiên Phong đang từ từ rút một đầu của chiếc khăn tắm ra. Tim cô xém chút nữa là ngừng đập, tuy không quá để ý đến các anh chàng , nhưng trong lòng Việt Phương cũng thầm thừa nhận, gương mặt của anh chàng rất đẹp trai, thân hình cao ráo, tuy không gọi là cơ bắp cuộn cuộn, nhưng cũng là thân hình cân đối, xét toàn diện thì anh chàng này chắc chắn thu hút rất nhiều con gái. Hiện tại anh đang cởi trần, quần trên người một chiếc khăn, hình ảnh này quả thật dù cô không muốn suy nghĩ đến, nhưng thật sự là vẫn bị anh thu hút. Vậy mà khi cô quay lại, nhìn thấy

ánh mắt đầu giấu cợt cùng khóe miệng hơi xếch, hành động rút khăn chuẩn bị để hử toàn bộ cơ thể trong lúc này lại thật sự gợi cảm vô cùng.

Việt Phương thoáng rung mình hoảng hốt, gương mặt cố điềm tĩnh để đối đáp với Thiên Phong giờ đây đã không còn giữ được, mặt cô nhanh chóng đỏ như gấc, cô hòng nghẹn lại, cô cố gắng nói như hét.

- Nè, nè đủ rồi nha. Anh có phải là tên biến thái hay không hả? Tôi lúc nãy chẳng qua là muốn tháo kính của anh ra mà thôi, chứ chẳng phải muốn tháo khăn tắm của anh ra đâu.

- Tháo kính? – Thiên Phong cau mày – Vì sao lại muốn tháo kính? Cô đúng là một đứa con gái quái gở. Cô không biết à, kính cũng là sự thể hiện tôn nghiêm của đàn ông. Chỉ có người phụ nữ của mình mới được quyền tháo kính ra mà thôi. Cô muốn tháo kính của tôi, nghĩa là muốn làm người phụ nữ của tôi à. Vậy thì tôi chấp nhận.

Nói xong Thiên Phong nhẹ nhàng kéo cái khăn tắm ra thêm chút nữa, sau đó trước vẻ mặt há hốc miệng không nói được thành lời của Việt Phương, anh kéo mạnh hơn, sau đó buông tay cho chiếc khăn rơi tự do.

- Á.....

Việt Phương bịt chặt mắt mình trước khi chiếc khăn được tháo tung ra, cô bưng hai tay che mặt quay người đi, đồng thời hét lớn.

- Đồ biến thái.

Máng Thiên Phong xong, cô vội vàng mở cửa chạy đi ra ngoài, sau đó đóng sầm cửa lại. Tim đập dôn dập, hơi thở phì phò đứng ở cầu thang nghe tiếng cười sảng khoái của Thiên Phong. Cô mới rõ anh là đang cố tình trêu cô. Tự nhiên cô thấy mình giống như một con ngốc.

Việt Phương hậm hực bước đi, cô quyết định rời khỏi đây, tránh xa cái kẻ đáng ghét kia đi.

Việt Phương mở cánh cửa lớn bước ra ngoài, đóng cửa lại mà lòng thần thờ vô cùng. Bước mấy bước ra bật thềm, Việt Phương ngoái đầu nhìn lại ngôi nhà lần nữa. Có lẽ từ bây giờ là lần cuối cô được vào trong nó. Nó giờ đây đã thuộc về người khác, không còn thuộc về Thiên Phong, không còn thuộc về hồi ức của cô nữa rồi.

Đi ra rồi Việt Phương mới chợt nhớ, cô còn để lại tập phác họa của mình ở bên trong, còn bức tranh cô vẽ hình mình và Thiên Phong nữa. Việt Phương dùng tay tự đập vào đầu mình, cô sao lại có thể quên đi như thế chứ. Nhưng mà vào trong đó, biết đâu cái tên biến thái đó lại giả trò với cô thì sao.

Cẩn mòi suy nghĩ, Việt Phương quyết định trở lại lần nữa để lấy lại mấy thứ mà cô giữ gìn kỹ càng kia.

- Phương – Giọng bảo ở phái sau đã gọi đến.

- Bảo – Việt Phương vui mừng khi thấy Bảo đến, nhưng nhớ đến phần thức ăn cô vất vả nấu đã bị Thiên Phong ăn gần hết, cô hơi tức giận nhìn Bảo khế trách – Sao giờ này Bảo mới đến chứ.

- Ủ, mình có chút chuyện ấy mà – Bảo rành rọt đáp.

Việt Phương định hỏi là chuyện gì nhưng lại thôi, nghĩ đến tên biến thái đó đã ăn sạch đồ ăn, cô thở dài bảo:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

- Đi đâu – Bảo ngạc nhiên hỏi lại. Rõ ràng trong điện thoại, Việt Phương đã bảo với anh là cô nấu cơm ở nhà Thiên Phong, bảo anh đến để ăn mà – Chẳng phải ăn ở đây sao?

- Chuyện dài lắm, vừa ăn mình vừa kể cho – Việt Phương kéo tay Bảo đi, tạm thời cứ để mấy thứ đó ở đây vậy.

65

Việt Phương rời đi, Thiên Phong không khỏi ngừng cười, nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô trông rất đáng yêu, đúng là càng nhìn càng khiến người ta muốn trêu ghẹo nhiều hơn. Thiên Phong cũng không ngờ mình lại đi

trêu ghẹo cô như thế, trước đây anh ít khi nào trêu ghẹo con gái như thế. Thiên Phong đưa tay vò vò tóc mình, khẽ cười, cúi người nhặt khăn tắm lên, đem treo lên xà đứng gần tủ áo.

Thiên Phong mở tủ áo, lôi ra một chiếc áo thun trơn cổ mặc vào, anh trông thoải mái trong áo thun quần sọt ngắn. Nhìn cái quần sọt chễm trệ trên hai chân mình, Thiên Phong lại nghĩ đến bộ dạng của Việt Phương, nếu lúc đó cô thật sự không ngại, quay lại nhìn anh thì phát giác được anh đang trêu cô, không biết thái độ của cô sẽ thế nào nữa.

Thư giãn một lát, Thiên Phong lại cúi đầu vào làm việc.

Đang mãi miết với bản kế hoạch mới, Thiên Phong nhận được điện thoại. Anh chậm rãi nhấc điện thoại lên xem, nhìn thấy số điện thoại của Bảo, anh hơi ngạc nhiên, chưa bao giờ Bảo chủ động gọi điện thoại cho anh. Từ trước đến giờ, Bảo thậm chí còn không thèm nghe điện thoại của anh nữa là, mỗi khi Bảo chịu nghe, nghĩa là Bảo có nhu cầu nào đó cần anh thực hiện. Chủ động gọi thế này, chắc chắn là một yêu cầu khẩn thiết.

Thiên Phong không suy nghĩ quá nhiều, anh liền nhận máy.

- Anh nghe!

Nhưng đầu dây bên kia, Bảo lại im lặng không lên tiếng, Thiên Phong nhẫn nại không lên tiếng thúc giục, anh chờ cho Bảo mở miệng nói tiếp.

Dường như Bảo rất lưỡng lự khi gọi cho anh.

Chờ gần 30 giây, Bảo mới quyết định lên tiếng hỏi Thiên Phong:

- Anh đang ở đâu?

- Ở quê mẹ - Thiên Phong nhẹ nhàng đáp.

- Chỗ nào? - Giọng bảo bỗng trở nên lạnh hơn bao giờ hết còn gắt gỏng.

- Nhà cũ của mẹ.

Thiên Phong vừa nói xong thì nghe Bảo hít mạnh một hơi thật sâu. Đường như Bảo ghiến răng kiềm nén cơn tức giận để lên tiếng bảo anh:

- Chờ một chút, tôi đến tìm anh ngay.

Nói xong Bảo cúp máy. Thiên Phong nhìn màn hình hơi giật mình, Bảo đang đến tìm anh. Anh thật sự không hiểu rõ đứa em trai này của mình chút nào, trước đây, Bảo luôn lầm lỳ ít nói, đến khi đủ tuổi, Bảo lập tức dọn ra bên ngoài ở. Hai anh em trai có thể không thân thiết như chị em gái, nhưng Bảo với anh còn thua cả những người xa lạ.

Thiên Phong thở dài gác máy. Anh cúi người tiếp tục giải quyết công việc của mình.

Bảo cúp điện thoại xong, anh siết chặt tay lại, trong lòng như có một ngọn lửa đang thêu cháy ruột gan. Thật không ngờ cuối cùng Thiên Phong cũng quay lại căn nhà đó.

Bảo cứ nghĩ mọi thứ chỉ đến đó mà thôi, chỉ cần anh trở về, bắt đầu lại từ đầu cuộc sống thanh bình mà anh muốn có, nơi có nhiều kỷ niệm của bản thân, nơi có những người bạn thân thiết, và là nơi cô bạn nhỏ luôn hết lòng giúp đỡ mình. Một cô bạn nhỏ mà suốt bao nhiêu năm đi xa, anh vẫn không tài nào quên được. Thật sự là anh rất buồn khi mình rời đi mà chẳng thể gặp được Việt Phương lần sau cuối để tạm biệt.

Bao nhiêu năm không gặp, đến khi Hiên cho anh xem hình của Việt Phương thì cô đã trở thành một thiếu nữ mặc áo dài trắng đầy thanh lịch và nữ tính. Việt Phương mặc áo dài bước đi giữa cánh đồng lúa hai bên xanh rì, tà áo bị gió tung bay nhẹ, mái tóc đen xõa dài dưới ánh nắng nhẹ của buổi sớm mai. Cô đẹp rạng rỡ mà không chói mắt.

Nụ cười của Việt Phương rất tươi, cứ như nụ hoa mới nở tỏa sắc khiến trái tim chàng trai mới lớn là Bảo phải ngừng đập. Bảo không ngờ cô bạn lầm lỳ ít nói thường quan tâm giúp đỡ mình lại trở thành một cô thiếu nữ đầy sức sống như thế.

Lần về nước, Việt Phương đã ở thành phố đi học, Bảo có lên tìm cô nhưng anh không đủ can đảm để đến gặp cô, chỉ lén lút đứng từ xa nhìn ngắm cô mà thôi. Giờ thì anh quyết định quay về Việt Nam, Bảo muốn tìm cơ hội tỏ tình với Việt Phương. Muốn bày tỏ tình cảm của mình dành cho Việt Phương trong bao nhiêu năm qua. Cô hội đã đến khi ông nội Việt Phương lại mở lời nói câu gã cô cho anh và Việt Phương hẹn anh đến nhà cũ của thiên Phong để ăn cơm.

Anh đến thật lâu, nhưng cũng đứng bên ngoài thật lâu, anh quyết định sẽ tỏ tình với Việt Phương ngay khi gặp cô, khi cả hai chỉ có một mình với nhau. Bảo đứng bên ngoài, suy nghĩ từng chữ từng từ mình sẽ nói với Việt Phương, suy nghĩ mại vẫn chưa dám vào, loay hoay mãi cho đến khi thấy Việt Phương đứng ngoài cửa, anh đành lên tiếng gọi cho cô.

Bảo gần như chết lặng khi nghe Việt Phương nói lại là căn nhà cũ của Thiên Phong đã có một người con trai đến ở. Trong lòng không khỏi run khi biết thiên Phong đã trở về Việt Nam mấy ngày nay rồi, càng không ngờ Thiên Phong lại trở về đây. Bảo cảm thấy may mắn là anh đã không vào nhà, không cần đối mặt với Thiên Phong, anh không muốn giải thích với Việt Phương về người anh trai bất đắc dĩ của mình, càng không muốn Việt Phương biết người đó là Thiên Phong.

- Reng.....

Tiếng chuông cửa reo lên, lâu rồi nó không được sử dụng nên âm thanh của nó chẳng còn được trong trẻo như xưa nữa.

Thiên Phong đi xuống mở cửa, anh khá bất ngờ khi nhìn thấy Bảo ở trước cửa nhà. Khi anh về đây, ba mới chợt nhớ đến căn nhà của và lục tìm chìa khóa đưa anh, mẹ thì không gọi được cho Bảo thì làm sao Bảo biết căn nhà của họ ở đâu mà đến nhanh như vậy chứ.

- Tui có chuyện muốn nói với anh – Bảo vừa nhìn thấy Thiên Phong mở cửa thì liền nói ngay

- Vào nhà đi, em đã gọi điện ẹ chưa? – Thiên Phong quay người đi vào nhà rồi hỏi.

- Chưa – Bảo dừng đứng nói.

- Sao em lại không chịu gọi ẹ, em có biết mẹ lo lắng thế nào hay không? Không nói không rằng bay về đây, em đâu còn là một cậu nhóc thiếu suy nghĩ nữa – Thiên Phong cau mày nhẹ nhàng trách.

- Tôi đến đây cũng chính vì điều này – Bảo hít một hơi nói – Nếu anh chấp nhận điều kiện của tôi, tôi sẽ ngoan ngoãn hàng tuần gọi điện thoại thông báo hành tung của tôi ẹ.

- Điều kiện gì em nói đi – Tuy Thiên Phong không biết yêu cầu của bảo là gì nhưng vẫn đáp ứng.

- Đừng bao giờ dùng cái tên Thiên Phong của anh ở đây, tôi ghét cái tên này. Không được ột ai ở đây biết cái tên này, không một ai cả - Bảo nói gần như ra lệnh cho Thiên Phong.

Thiên Phong nhú mày nhìn Bảo, khóe miệng anh hơi mím lại, ánh mắt tối dần.

Thiên Phong không hiểu vì sao Bảo lại ra yêu cầu như thế đối với anh, chẳng lẽ cái tên của anh đáng ghét đến như thế hay sao? Nhưng dù sao một cái tên đối với anh chẳng quan trọng bao nhiêu, anh cũng đã quen nghe người ta gọi mình là Jony rồi. Nếu không tại mẹ vẫn thường xuyên nói tiếng việt và gọi anh là Thiên Phong thì có lẽ hai chữ Thiên Phong cũng biến mất trong anh.

- Được. Anh đồng ý với em. Nhưng mà, anh cũng có một điều kiện.

Bảo trợn mắt nhìn Thiên Phong, trước đến giờ, chưa từng thấy Thiên Phong lại cao giọng ra điều kiện với mình như thế. Nhưng cuối cùng bảo cũng nhẫn nhịn nhẹ giọng nói:

- Anh nói đi.

24. Chương 24

- Bây giờ em có thể ăn chơi, muốn gì thì làm. Nhưng mà khi nơi này được triển khai, em nhất định phải vào công ty làm việc , phụ giúp quản lí – Thiên Phong nhẹ nhàng nhìn Bảo nói ra yêu cầu của mình.

- Không thích – Bảo Ngang tàng đáp.

- Tùy em thôi, anh cũng không ép, nhưng điều kiện của em, anh xin lỗi, không thể thực hiện – Thiên Phong mỉm cười nhẹ, hai tay thoải mái đan vào nhau, mắt ung dung nhìn Bảo đáp lại.

Bảo giận đỏ mặt nhìn Cảnh Phong nhưng lại bất gặp ánh mắt cương quyết của thiên Phong, anh hít một hơi thật sâu:

- Được rồi, tôi đồng ý với anh. Đến lúc đó, tùy anh sắp xếp.

- Bảo – Thiên Phong nhìn Bảo, thái độ của Bảo hoàn toàn bị cưỡng ép, anh thở dài khẽ gọi – Anh chỉ là muốn tốt cho em thôi. Chúng ta dù sao cũng là anh em mà. Nếu như có điều gì bất mãn, em hãy cứ nói ra đi, hãy để cho anh biết.

Trước lời nói chân thành của thiên Phong, Bảo phá ra cười lớn.

- Anh em....haha...trước kia thì có, bây giờ thì không. Thiên Phong, anh biết không, tôi thật sự ghét anh, ghét cái gia đình này. Toàn bộ đều là giả tạo hết, kể cả anh nữa đó. Tôi chỉ muốn rời xa mấy người mà thôi, anh hiểu không?

- Được rồi. Anh chấp nhận yêu cầu của em, sẽ không dùng cái tên Thiên phong này nữa – Thiên Phong rút cuộc cũng nhún nhường không muốn tra hỏi thêm gì nữa, anh không muốn chọc cho Bảo nổi cáu lên.

- Vậy tôi đi đây- Bảo quay người định bỏ đi thì Thiên Phong gọi lại lần nữa nhắc nhở

- Em đã hứa sẽ gọi ẹ, em phải giữ lời hứa đó.

Bảo không trả lời, anh mở cửa phòng ra rồi đóng thật mạnh, gần như trút hết bực tức trong lòng qua cánh cửa.

Thiên Phong thở dài ngã người vào thành ghế, đứa em trai này, anh không biết phải làm như thế nào đây. Thiên Phong khẽ lấy kính xuống, đưa tay day day trán cho bớt nhức đầu, cầm cái kính trên tay, anh đột nhiên nhớ đến Việt Phương, cô muốn tháo kính anh ra, anh không biết cô nói đùa hay nói thật, nhưng cô quả thật rất thú vị, chưa ai làm anh có thể cười vui vẻ đến như thế.

Nghĩ đến việc mình còn chưa cảm ơn cô vì đã chăm sóc nhà cửa giúp mình, lại nghĩ đến việc, anh còn chưa biết nhà cô ở đâu. Trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, Thiên Phong đành thở dài, lắc đầu đứng dậy lên phòng tiếp tục làm việc dang dở của mình.

Cái bụng lần nữa kêu lên, Thiên Phong mới ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra trời đã sụp tối rồi. Đèn phòng cũng còn chưa mở.

Thiên Phong đi xuống dưới lầu, anh nghĩ là người giúp việc giờ này chắc là cũng đã đến rồi, anh định bước xuống thúc giục người đó nấu cơm cho nhanh, nào ngờ bên dưới cũng là một màn lờ mờ tối không có lấy 1 ánh đèn. Thiên Phong ngạc nhiên vô cùng, anh với tay tìm công tắc đèn nhà, rồi lấy điện thoại gọi cho Hoàng Tuấn.

- Này! – Thiên Phong quát lên khi Hoàng Tuấn vừa nghe điện thoại – Sao cậu không mượn người giúp việc ỉnh chứ? Làm mình cứ tưởng có người làm, bây giờ đi xuống mới biết là không? Cậu nói xem, tối nay mình nên ăn cái gì đây hả? – Thiên Phong không ngờ Hoàng Tuấn lại quên điều này .

- Hiaz, mình xin lỗi, mình quên khuấy đi mất, được rồi, mai mình sẽ tìm cho cậu một người. Giờ thì cậu hãy chạy xe ra nơi nào đó ăn tạm đi – Hoàng Tuấn tuy nói xin lỗi, nhưng Thiên Phong chẳng thấy cậu có chút nào hối lỗi nào cả, trong giọng còn có chút vui vẻ như tận mắt chứng kiến được cảnh anh chết đói.

Thiên Phong ghiền rằng **** thậm cái tên bạn mắc dịch này, rồi bực tức cúp máy, anh nghe rõ bên kia, Hoàng Tuấn đang ăn chơi vui vẻ. Đúng là quá đáng ghét mà. Anh thật không biết, cậu ta có phải là đang cố ý hay không?

Cuối cùng thì Thiên Phong cũng đành phải thay đồ đi ra ngoài tiệm ăn. Đến khi về nhà, bụng anh vẫn chẳng đầy được bao nhiêu, đồ ăn ở ngoài tiệm đúng là chẳng hợp với anh chút nào. Dù sao đây cũng là vùng quê, đồ ăn giá rất bình dân, cho nên nấu lên cũng không ngon và không hợp vệ sinh cho lắm. Anh nhìn một chút cũng không dám ăn nữa đành tính tiền ra về.

Đi xuống bếp định tìm chút gì đó để lót bụng, Thiên Phong chợt thấy phần đồ ăn được đẩy đemput kỹ càng mà hồi trưa Việt Phương nấu. Thiên Phong quyết định đem hâm lại rồi ăn tiếp, dù sao cũng không nên bỏ phí thức ăn như thế.

Bình minh dần lên, không khí có chút se lạnh, nhưng hứa hẹn một bầu trời trong xanh.

Việt Phương thập thò thập thò trước cửa nhà Thiên Phong, cô buâng khuâng không biết có nên đi vào hay không?

Hôm qua để quên bản phác thảo cùng chìa khóa ở nhà Thiên Phong. Cô lại còn kẹp tờ giấy lịch trình của thầy hiệu trưởng giao mình vào trong bản phác thảo đến đêm qua mới nhớ ra, nếu không lấy lại, đến khi vào trường, biết ăn nói sao với thầy hiệu trưởng.

Cho nên mới sáng sớm, Việt Phương đã vội vã chạy đến nhà Thiên Phong để lấy lại. Nhưng cô vẫn nhớ đến cảnh tượng lột khăn ngày hôm qua. Ai biết đâu, anh lại giở trò lần nữa thì sao. Đáng tiếc là chìa khóa cũng để quên, nếu không cô cứ thế đột nhập vào thì tốt biết mấy.

Việt Phương đang thập thò không biết có nên gọi cửa hay không thì sau lưng cô đã vang lên giọng của Thiên Phong:

- Nè! Mới sáng sớm, cô đứng trước cửa nhà người ta làm gì thế, định ăn trộm à.

Việt Phương giật mình loạng choạng vấp ngã ra phía sau, cứ thế nào vào lòng của Thiên Phong, Thiên Phong cũng chỉ tốt bụng đưa tay đỡ lấy cô, thế là lại thành ra hai người ôm nhau.

Trời lạnh, thân người ấm, hai cơ thể dính sát vào nhau, nếu nói không cảm thấy gì là nói dối. Tim Việt Phương run bắn lên. Cảm giác này chưa từng trải qua, nó khiến mặt cô đỏ bừng ra, vội vàng rút người rời khỏi vòng tay của Thiên Phong.

Thiên Phong cũng có chút ngại ngùng, anh khẽ ho một tiếng, lập lại câu hỏi của mình khi nãy:

- Mới sáng sớm, cô đứng trước cửa nhà người ta làm gì thế, định ăn trộm à.

Việt Phương sau khi lấy lại bình tĩnh, nghe câu hỏi của Thiên Phong, cô hinh mũi khó chịu nói:

- Trộm cái đầu của anh ấy. Nếu tôi mà là ăn trộm, cũng không thèm ăn trộm ở nhà của tên biến thái là anh đâu.

“Biến thái” Thiên Phong không ngờ trò đùa của mình lại bị gáng từ biến thái, anh lạnh giọng hỏi Việt Phương:

- Vậy chứ cô đến đây làm gì?

- lấy đồ - Việt Phương đáp cộc lốc.

- Đồ gì?

- Đồ hôm qua để quên, không được sao? – Cô hất mặt lên hỏi, sau đó trừng mắt ra lệnh – Mau mở cửa đi.

Thiên Phong coi cái bộ dáng hùng hổ của cô, nhớ đến trận đòn đau diếng ngày hôm qua, quả thật là không khỏi rùng mình, may mà cây chổi đó cũng không nặng lắm, nếu không koóng biết anh sẽ ra sao khi bị cô đánh túi bụi như vậy. Cái tên Hoàng Tuấn kia cứ luôn miệng bảo con gái quê hiền lành nhu mì, hiền lành đâu anh không thấy. Như mì đâu không thấy? Chỉ thấy là đánh đá và hung dữ quá trời đi.

Thiên Phong lắc đầu, anh bỏ tay vào túi lấy chìa khóa, sau đó mở cửa cho Việt Phương đi vào nhà.

- Anh vào trước đi - Việt Phương nhìn Thiên Phong với vẻ đề phòng.

Thiên Phong nhún người đi vào nhà trước, Việt Phương leo đẹo theo sau, cô giờ mới để ý, thiên Phong bận một bộ đồ thể thao thoải mái, chân mang giày, cả người đều có mồ hôi, giống như vừa đi tập thể dục về. hèn chỉ lại xuất hiện từ au lưng cô như thế.

Việt Phương vào nhà, vội vàng chạy đến chỗ mình để tập bắn thảo, nhưng hoàn toàn trống trơn, cô kinh hoàng quay sang Thiên Phong hỏi:

- Anh có thấy một tập bản thảo tranh vẽ ở đây hay không?

- Có – thiên Phong mở tủ lòi ra một chai nước mở nắp uống một hơi mới trả lời.

- Nó đâu rồi? Trả cho tôi – Việt Phương chìa tay ra trước mặt Thiên Phong đòi.

- Muốn lấy lại thì nấu đồ ăn sáng cho tôi đi – Thiên Phong mỉm cười gian nhìn Việt Phương đáp, giọng đắc ý vô cùng.

Việt Phương sững sốt đến nỗi, cô tưởng mình nghe nhầm, nhưng liếc nhìn vẻ mặt giương giương đầy tự đắc của thiên Phong, cô đã khẳng định lời mình vừa nghe là sự thật. Cô hít một hơi thật sâu cố kiềm nén sự bức dọc trong lòng mình, nhìn Thiên Phong nở nụ cười chết người nói:

- Tâm thần.

Về tự đắc trên gương mặt Thiên Phong bỗng biến mất, anh trợn mắt nhìn cô có chút giận dữ hỏi:

- Cô vừa nói gì?

Thấy sắc mặt Thiên Phong thay đổi, Việt Phương đâu ngu dại gì mà lặp lại lần nữa, cô nhún vai không đáp chọc tức Thiên Phong.

Thiên Phong hừ lạnh một cái, anh đi đến bên một cái kệ, tập phác thảo được đặt ngay ngắn ở trên đó, Việt Phương nhìn thấy thì tự ***** thầm, sao cô không chịu tìm nó một lát chứ, đỡ phải nghe tên này nói nhảm. Việt Phương bước đến bên Thiên Phong, chìa tay ra trước mặt anh, sẵn giọng bảo:

- Trả tôi.

- Hừm....- Thiên Phong nhìn cô với ánh mắt không hài lòng, Việt Phương nuốt ực nước bọt xuống rồi cố cười ngượng nói một lần nữa nhưng là với giọng điệu nhẹ nhàng hơn.

- Anh làm ơn trả tôi tập bản thảo này. Trong đó có một tờ giấy ghi lịch trình, tôi cần phải nộp gấp vào sáng nay.

Thiên Phong đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai mình, ánh mắt lơ đãng nhìn nơi khác giống như chưa nghe thấy cô nói cái gì, bộ dạng của anh chẳng khác nào một tên lưu manh đầu đường xó chợ cố tình gây sự, khiến Việt Phương tức điên lên, cô không thèm cầu xin Thiên Phong nữa, trực tiếp xông tới giành lại tập bản thảo trong tay của Thiên Phong. Thiên Phong đang giả vờ lơ đãng không nghe cô nói cái gì, nhưng anh vẫn thấy hành động xông đến của cô và nhanh chóng kịp thời giơ cao cái tập bản thảo kia lên trên cao.

Thiên Phong khá là cao, anh cao trên 1m8 , còn Việt Phương, cô không cao lắm, chỉ hơn 1m 6 mà thôi. Cho nên chiều cao thật rất chênh lệch, cô muốn lấy tập bản thảo từ trong tay của Thiên Phong quả thật rất khó. Việt Phương phải kiễng chân lên mới chạm vào được tập phác thảo, nhưng Thiên Phong hết truyền sang tay này lại truyền sang tay kia, làm Việt Phương muốn lấy lại vô cùng vất vả.

Sau một hồi cố gắng, mặt cô đỏ bừng lên, cô tức tối, một táy nắm lấy cổ áo của Thiên Phong cố kéo người anh xuống, tay còn lại cố gắng lấy cho được tập phác thảo, giằng co mãi, người Thiên Phong cứ bị đẩy về sau.

- Nè...nè....- Thiên Phong kêu khê.

Việt Phương chẳng hơi đâu để ý, cô cố gắng hết sức mình để lấy, cuối cùng lại có cảm giác ngã rơi tự do mấy giây. Đầu cô đập mạnh vào cằm Thiên Phong, người ngã rạp trên người anh, cả hai người cùng tá lạng ra cái ghế sofa gần đó, cho nên cô không hề hấn gì hết. Việt Phương bị đau, cô khê kêu một tiếng, đồng thời cũng nghe tiếng rên nhẹ của Thiên Phong.

Trong lúc Việt Phương đang nhăn nhó vì cú đập đầu thì Thiên Phong đã kêu khê:

- Nè! Đứng dậy được chưa.

Việt Phương nghe nói thì mới giật mình, lúng túng vội vàng muốn đứng dậy, cô chống một tay lên ngực anh để làm điểm tựa đứng dậy, nhưng trong lúc hấp tấp, cô ấn tay lên ngực anh quá mạnh khiến Thiên Phong bị đau bất ngờ, theo phản xạ, anh hơi nghiêng người để làm giảm cơn đau. Không ngờ vì vậy, tay Việt Phương mất điểm tựa, cô chưa kịp đứng lên nên lại tiếp tục ngã xuống.

Lần này thì đầu cô không đập vào cằm Thiên Phong nữa, mà là môi cô đập vào môi anh. Có chút đau nhưng lại nhanh chóng trở nên tê dại như một luồng điện chạy dọc vào tim.

Cảm giác mềm mềm, có hương vị ngọt ngào đến tê dại.

Việt Phương chớp chớp mắt nhìn Thiên Phong, anh cũng sững sờ nhìn cô, gương mặt cả hai nhanh chóng đỏ bừng lên không khác gì nhau. Cô cắn nhẹ môi xấu hổ, vội vàng đứng bật dậy, nhưng lần này cô không dám chống tay, dùng anh làm điểm tựa nữa. Thiên Phong cũng ngồi thẳng người dậy, ngượng ngùng quay mặt đi không ai nhìn ai, im lặng thật lâu. Cuối cùng Thiên Phong ho nhẹ một cái chấm dứt tình trạng ngượng ngùng của hai người.

Việt Phương quay người lại lần nữa chìa tay ra nói:

- Mau trả lại cho tôi.

- Nấu đồ ăn sáng đi – Thiên Phong dứt khoát nói, quyết định bắt cô phải làm đồ ăn sáng cho anh cho bằng được.

Việt Phương tức giận cô trợn mắt nhìn Thiên Phong, ghìen răng trèo trẹo, hận không thể bóp chết anh đi, nhưng nhìn tập bản thảo trong tay Thiên Phong, cô nhẫn nhịn, quay người đi xuống dưới bếp. Bước chân đập mạnh xuống nền gạch tựa hồ như trút giận.

Thiên Phong nhìn theo dáng vẻ hậm hực cùng nét mặt tức giận nói không thành lời của cô, anh không khỏi nhin cười. Vừa tập thể dục về, nhìn thấy bóng dáng cô cứ đứng thập thò trước cổng nhà, nửa muốn nhấn chuông cửa, nửa lại không trông cô khá buồn cười, khiến anh lại muốn trêu chọc cô.

Thiên Phong đứng dậy bước theo cô xuống bếp, anh đứng tựa một bên nhìn Việt Phương loay hoay xem xét nồi cơm điện, rồi lại bật tung tủ lạnh ra nhìn xem bên trong có những gì.

Thiên Phong thấy trong tủ đầy ắp đồ ăn, ngay cả bia cũng được chuẩn bị đầy đủ, Thiên Phong khẽ thở dài, cái tên Hoàng Tuấn này, đã chuẩn bị đầy thức ăn như thế mà lại quên mất việc thuê người giúp việc, đúng là quá lắm lắm.

Việt Phương chẳng biết nên làm món gì cho nhanh chóng để còn về nhà thay đồ. Chỉ còn 1 tiếng đồng hồ nữa là cô phải có mặt ở trường rồi, không thể cù cựa quá lâu với Thiên Phong được. Cũng không có thời gian để xem xét hết một vòng xem bên trong nhà Thiên Phong có những gì. Hôm qua cô nấu, cũng chỉ dùng những thứ cô mang theo mà thôi, chẳng hề mở tủ lạnh ra. Mà tủ lạnh, cô tưởng nó vốn trống trơn, nhưng khi mở ra lại đầy ắp đến không ngờ. Cái gì cũng có sẵn hết rồi.

Việt Phương nhanh chóng tìm kiếm những thứ mình cần, cô lôi vài cọng rau, một cái trứng và một vài thứ nữa rồi bắt tay vào việc nấu.

Cô vừa quay lại thì thấy Thiên Phong chăm chú nhìn mình, cô hinh mũi lừ mắt hứ lên một tiếng bực tức rồi đi nấu cơm. Cô dùng phần cơm nguội còn lại trong nồi cơm, cũng may cơm trong nồi luôn cấm điện, vẫn luôn được giữ ấm không bị ôi thiu, vẫn dùng tốt. Cô quét hết phần cơm nguội ra, cho vào một cái tô rồi xả nước, bóp rời những hạt cơm vốn dính liền ra. Sau đó đổ vào một cái rổ có lỗ nhỏ, rửa sạch nước đi. Sau đó để ráo một chút nữa.

Cô xoay lưng tiếp tục với những thứ khác: cà chua bỏ hạt thái hạt lựu, rau, đậu...đều đem sắc hạt lựu trong rất bắt mắt.

Thiên Phong kéo ghế ngồi quan sát thái độ chuyên chú của Việt Phương khi nấu cơm. Anh nhìn thấy đôi tay nhỏ của cô cứ thoăn thoắt, cô xoay qua xoay lại một cách nhịp nhàng cứ như đang múa.

Trước đây, ngoài trừ vô tình nhìn thấy trên tivi ra, Thiên Phong chưa từng quan sát cách thức một người nấu ăn là như thế nào cả. Giờ đây, anh ngồi nhìn Việt Phương nấu, càng nhìn càng chăm chú, càng chăm chú thì trong lòng càng trở nên vui vẻ, trong lòng bỗng vang lên một cảm xúc rất khác lạ.

Một cảm xúc với hương vị ngọt ngào.

25. Chương 25

Người ta nói:” Đàn ông quyền rũ nhất là khi họ chuyên chú làm việc, phụ nữ đẹp nhất là khi họ chăm lo nấu cơm, giặt giũ cho chồng con”, câu nói này, Thiên Phong giờ đây mới thấy nó thật đúng.

Gương mặt của Việt Phương lúc này rất xinh đẹp, khiến cho ánh mắt Thiên Phong không rời đi được. Thiên Phong trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng, cô nhìn kỹ thì rõ ràng rất giống Việt Tình, tuy nhiên Việt Tình đẹp sắc sảo, còn cô lại đẹp một cách tự nhiên. Việt Tình vừa nhìn vào đã bị thu hút ngay, còn cô vừa nhìn thoáng qua chẳng có chút gì đặc biệt, nhưng càng nhìn càng say đắm.

Rõ ràng Việt Tình là bạn gái mình, nhưng Thiên Phong khi nhìn cô lại không có cảm giác giống như lúc này nhìn Việt Phương.

Một mùi thơm lừng bay đến, làm đứt đoạn suy nghĩ của Thiên Phong, anh nhìn thấy tay Việt Phương thoăn thoắt trộn những vật liệu đã chuẩn bị xong hết vào chảo dầu phi hành tỏi thơm lừng kia. Chỉ mới ngửi mùi thôi đã khiến người ta tiết nước bọt không ngừng, cơn đói bỗng trào dâng trong bụng.

Việt Phương lại lấy trứng đánh, rảng vàng lên, rồi rắc ra.

Tích tắc sau, trước mặt Thiên Phong đã xuất hiện một đĩa cơm rang đầy đủ màu sắc, vàng đỏ xanh thơm ngon. Việt Phương còn tìm thấy hai chai tương cà tương ớt, cô làm một đường vẽ đẹp lên đĩa cơm.

- Xong rồi! Anh ăn đi và trả tôi.

- Để tôi xem có ngon hay không đã – Thiên Phong hít một hơi thật sâu thưởng thức hương thơm bốc ra từ đĩa cơm rang bắt mắt kia – Lấy cho tôi cái muỗng, cô không định để cho tôi ăn bốc đấy chứ - Khóa miệng Thiên Phong hơi nhếch lên thành một nụ cười giấu cợt, anh nhìn cô ra lệnh.

Việt Phương ném cho Thiên Phong một cánh nhìn chết người rồi đi lấy cho anh một cái muỗng, bực tức cắm mạnh vào đĩa cơm, sau đó hậm hực kéo ghế ngồi xuống chờ đợi.

Thiên Phong ung dung, cầm lấy cái muỗng xúc một miếng cơm rang bỏ vào miệng nhai từ tốn và bắt đầu thưởng thức. Mùi vị nhẹ nhàng vừa ăn vào trong miệng quả thật rất kích thích bao tử. Khi nuốt xong muỗng cơm đầu tiên, Thiên Phong ngẩng đầu nhìn Việt Phương tỏ ý khen ngợi:

- Ngon lắm.

- Vậy là được rồi. Anh mau trả lại cho tôi đi, tôi sắp muộn giờ rồi – Việt Phương dù không cam tâm lắm, nhưng cô vẫn rảnh nhần nhện xuống, cô nhìn Thiên Phong thành khẩn nói.

Thiên Phong nhún vai, bỏ muỗng xuống, anh cũng không muốn ức hiếp cô tha1iq úa như vậy. Bèn cầm tập bản thảo đó lần gỡ ra, lôi tờ lịch trình ghi đầy đủ giờ giấc đưa cho Việt Phương.

- Là ý gì? – Việt Phương nhìn tờ lịch trình trong tay Thiên Phong thì ngơ ngác hỏi.

- Trả cô – Thiên Phong bình thản đáp.

- Còn tập bản thảo nữa – Việt Phương trợn mắt nhìn Thiên Phong cố nhịn nói.

- À, cái này....- Thiên Phong dừng lại một chút rồi nói tiếp – Vậy phải để bữa cơm lần sau của cô vậy.

Nghe đến đây, Việt Phương không tài nào nhẫn nhịn được nữa, cô quả thật chưa thấy ai lại mặt dày dốt mặt như anh. Cô tức giận đứng bật dậy đập bàn quát lớn:

- Anh thật là quá đáng. Nói mà không giữ lời.

Thiên Phong vẫn bình thản, không xem sự tức giận của cô ra cái gì cả. Anh ung dung ăn cơm, sau đó mới nói:

- Tôi hứa sẽ trả cho cô tờ lịch trình, chứ đâu hứa là trả cô tập bản thảo.

- Anh....- Việt Phương tức đến nổi mặt đỏ tía tai nghẹn ngào nói không nên lời.

- Cô mau đi đi, nếu không thì sẽ trễ giờ, tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy – Thiên Phong cười đều cang đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường.

Việt Phương cũng đưa mắt nhìn đồng hồ, cô thấy đã sắp trễ giờ rồi, không thể tiếp tục ở đây đôi co với Thiên Phong nữa, cắn răng cắn lợi cầm lấy tờ lịch trình tức giận lao ra ngoài cửa. Thiên Phong nghe tiếng đóng cửa như thể trời long đất lở, anh không nhìn được ôm bụng cười sặc sụa, cô gái này, càng ngày càng thú vị vô cùng.

Việt Phương chạy vội về nhà mệt muốn đứt hơi, vốn dĩ cô định thông thả đến nhà Thiên Phong gặp tên biến thái đó lấy tập bạn thảo xong rồi về, nào ngờ lại bị hấn bắt lao động không công như thế. Để rồi sắp trễ giờ như thế này.

Khi Việt Phương chạy đến trường cũng vừa kịp lúc trống trường vang lên, cô thoáng mừng rỡ, đến nước miếng của chính mình giờ mới có thể nuốt ực vào bên trong. Tuy làm giáo viên, có thể đi trễ một chút, nhưng hôm nay lại là ngày đoàn trường tiếp đón một phái đoàn nghe nói sẽ tài trợ học bổng và tăng thêm kinh phí cơ sở vật chất cho trường để các em nhỏ có điều kiện học tốt hơn. Thầy hiệu trưởng rất coi trọng lần tiếp đón này, thầy ra lệnh cho các thầy cô phải đến sớm để chuẩn bị công tác đón tiếp.

- Con bé này, giờ này mới đến là sao? Không phải thầy đã dặn dò em phải đến sớm hay sao? Tờ lịch trình đâu – Thầy hiệu trưởng vừa nhìn thấy Việt Phương đến thì liền quở trách.

- Em xin lỗi thầy, tại có chút chuyện nên em đến trễ ạ - Việt Phương vừa cúi đầu xin lỗi vừa đưa tờ lịch trình trên tay cho thầy hiệu trưởng.

- Được rồi, em đem pho to ra mấy bản đưa cho các giáo viên đi. Chúng ta phải chuẩn bị mọi thứ để dẫn khách đi tham quan, nếu xin được tài trợ, trường chúng ta sẽ tốt hơn – Thầy hiệu trưởng không trách mắng gì thêm chỉ ra lệnh.

Việt Phương lập tức làm theo, cô đi ngay vào trong văn phòng rồi chuẩn bị giờ lên lớp của mình. Cả trường rộn ràng lên vậy thôi chứ thật sự vẫn chưa biết khi nào đoàn kia đến tham quan trường nữa.

Việt Phương dạy cả hai tiết học xong, cô đem những mảnh giấy vụn bị bọn trẻ vẽ hư cho vào sọt rác, rồi đem sọt rác đi đổ. Đi ngang qua cổng trường học, cô thấy bên ngoài cổng trường một chiếc xe màu đen có biển số nhìn quen quen.

Việt Phương lập tức mở cổng trường ra để quan sát cho kỹ. Cô nhìn một lát liền khẳng định đây là chiếc xe mà hôm qua cô nhìn thấy, không ngờ nó lại bị chủ nó đậu ở đây.

Việt Phương nghĩ đến cái bản mặt của tên biến thái khi ức hiếp cô là thấy tức giận, cô quyết định phải trả thù hấn ta một phen mới hả giận. Sọt rác trên tay cô, một sọt rác với những tờ giấy đầy màu sắc vì nước sơn màu vẫn chưa khô.

Học vẽ bình thường thì chỉ dùng bút màu, nhưng Việt Phương rất thích vẽ bằng màu nước nên thỉnh thoảng lớp học vẽ màu nước, và hôm nay lại rơi vào ngày cô dạy cách vẽ màu nước.

Việt Phương ngó dáo dạt xung quanh xem có bóng người hay không? May mắn là giờ này tất cả mọi người đều lo làm việc, hơn nữa trường học cũng ở một khu yên tĩnh ít người qua lại. Việt Phương khẽ mỉm cười đắc ý, cô đổ nguyên cái sọt giấy màu lên xe Thiên Phong, sau đó dùng những giấy dính màu sơn còn ướt, cầm nó xoa xoa khắp xe của anh, cô khoái chí nhìn chiếc xe màu đen tuyền bóng lờng đẹp đến nổi in bóng cô lên xe bị dính một hỗn tạp màu, chẳng biết đó là cái màu chi nữa.

Làm xong, cô phủ tay khoái chí, còn làm vài động tác thể dục thoải mái, sau đó thu dọn hết mấy mẩu giấy vụn tan vụn đem vào sọt rác để phi tang chứng cứ rồi mới quay đầu đi vào trường.

Việt Phương nào biết, ngay khi cô đến gần chiếc xe, cô đã bị người ngồi trong xe nhìn thấy rất rõ ràng, càng nhìn thấy vẻ mặt xăm soi chiếc xe, sau đó nhìn ngó dáo dạt trông khá là buồn cười của cô khiến người ta muốn bật cười lớn. Thiên Phong bỗng muốn ghi dấu lại khoảnh khắc khá buồn cười này của cô, anh lôi ngay điện thoại quay lại gương mặt cô. Không ngờ lại quay được một cảnh phá hoại tài sản vô cùng nghiêm trọng của cô.

Việt Phương không biết là kính xe của Thiên Phong là loại từ bên trong nhìn ra ngoài thấy rõ, còn từ bên ngoài nhìn vào hoàn toàn không thấy gì. Cũng chính vì thế mà cô hoàn toàn không biết sự hiện diện của anh ở trong xe.

Thiên Phong cứ thế thu lại hết toàn bộ cảnh cô bơi bơi tré trét lên xe mình mà chẳng chút phản ứng nào. Nhìn vẻ mặt đắc ý cười toe toét của cô mà Thiên Phong cũng phải cười theo, nụ cười của cô rất đẹp, rất tự nhiên, trong sáng. Giống như ánh nắng ấm áp giữa trời lạnh lẽo khiến người ta muốn đứng nhìn ngắm mãi mà thôi.

Đội Việt Phương đi rồi, anh mới đi xuống xe, anh nhìn chiếc xe của mình trông khiếp đảm mà không khỏi nhăn nhó mặt mày, lắc đầu thở dài thương cho số phận chiếc xe, chỉ vì chủ nó lỗ đại đắc tội với ai kia mà nó phải khổ sở hứng chịu thể này.

Vừa lúc điện thoại của Thiên Phong reo lên, anh đưa tay xoa trán mình rồi mới nhắc máy:

- Đến chưa ?
- Sắp đến rồi, chờ chút đi – Đầu dây bên kia liền đáp.
- Nhanh lên, chúng ta không có nhiều thời gian đâu – Thiên Phong liền thúc giục.
- Được rồi, năm phút nữa sẽ tới ngay. Mà này, mình đã thuê cho cậu một người giúp việc rồi đấy. Mau cảm ơn mình đi, lựa chọn mãi mới tìm ra người thích hợp, phù hợp với yêu cầu của cậu đấy – Hoàng tuần tự hào khoe.
- Không cần nữa đâu. Mình đã có người giúp việc rồi – Thiên Phong lạnh lùng từ chối.
- Cái gì . Không phải chứ? Ở cái xứ quê này mà có người phù hợp với tiêu chuẩn kén chọn còn hơn quý như cậu sao – Hoàng Tuấn kinh ngạc hét lên trong điện thoại.
- Cảm ơn lời khen nhé – Thiên Phong xem lời nói có ý chê trách mình kén chọn của Hoàng Tuấn như không khí, anh còn giễu cợt lại.
- Không có chi, được rồi, mình sẽ xử lý người giúp việc vừa thuê, đúng là phí thời gian vì cậu quá, để dành thời gian đó đi tán gái còn hay hơn – Hoàng Tuấn lẫu bàu vài câu rồi cúp máy, cũng là lúc Thiên Phong nhìn thấy xe anh đang chạy đến.

Hoàng tuần vừa xuống xe, anh đã trợn mắt thật lớn ra nhìn chiếc xe hằm bà lằn màu sắc của Thiên Phong, sắc mặt lo lắng xảy ra chuyện gì, Hoàng Tuấn liền hỏi:

- Chiếc xe bị sao thế, có biết ai là người đã gây ra chuyện này hay không?

Thiên Phong quay đầu khẽ cười đáp:

- Chịu tôi thôi.

Hoàng Tuấn ngó người nhìn Thiên Phong, trước tình trạng chiếc xe bị phá hủy thế này mà Thiên Phong không tức giận lại còn cười vui như thế, đúng là khá lạ lùng.

- Đi vào trường thôi – Thiên Phong thúc giục Hoàng Tuấn. Anh xoay người đi vào bên trong trước.

Hoàng Tuấn nhìn chiếc xe lằn nữa, lắc đầu không tin được

Việt Phương đang ngồi ngáp ngáp dài buồn chán, cô vốn đã kết thúc buổi dạy ngày hôm nay có thể trở về nhà được rồi, nhưng vì buổi tiếp rước kia mà phải nán lại, chờ đợi trong chán trường. Vừa đổ rác xong là bị hối đi thay áo dài ngay lập tức.

Chẳng là thầy hiệu trưởng có chút sĩ diện, bắt trước người ta, là tìm người trẻ để tiếp đoàn, chẳng những thế còn bắt phải mặc áo dài nữa cho lịch sự. Thật sự 3 năm mặc áo dài học cấp 3, đã quá quen thuộc với áo dài rồi, nhưng vào những ngày trời oi bức thế này, nói thật, mặc áo dài chẳng khác nào là cực hình cả.

Cũng may vừa trả thù xong cho nên tâm trạng của cô vô cùng phấn khích, rất thoải mái. Đang đắc ý nghĩ đến vẻ mặt của tên biến thái đó khi nhìn thấy chiếc xe của mình đã bị biến màu, chắc chắn vẻ mặt của anh ta sẽ vô cùng vô cùng tức giận. Chỉ nghĩ thôi mà Việt Phương cũng không nhịn được cười sán khoái. Đáng đời hần ta, dám ức hiếp cô.

Bỗng một chị đồng nghiệp chạy vào gọi cô:

- Việt Phương, họ đến rồi. Thầy hiệu trưởng kêu em ra ngoài tiếp khách.

- Dạ, em ra liền chị - Việt phương vội vàng đứng dậy đi ngay không dám nán nã, được tài trợ là một điều rất tốt, đảm trẻ được học trong điều kiện tốt hơn, thoải mái hơn là điều mà tất cả các thầy cô đều mong ước.

Khi Việt Phương chuẩn bị mở cửa phòng thầy hiệu trưởng, cô vuốt lại tóc tai cho ngay ngắn, sau đó mới xoay cửa bước vào.

Trong phòng có đến 7 , 8 người đứng chen chúc trong phòng thầy hiệu trưởng.

Có hai người đàn ông cao lớn đều ăn bận rất lịch sự, áo sơ mi trắng và xanh được ủi gọn gàng thẳng nếp đóng thùng trong chiếc quần tây đen, dáng cao càng khiến hai người họ trở nên lịch lãm vô cùng.

Hai người họ quay lưng về phía cô, đối mặt với thầy hiệu trưởng, Việt Phương không nhìn thấy mặt hai người bọn họ, cô khấp nép bước vào nhìn thầy hiệu trưởng nhỏ nhẹ nói:

- Thưa thầy.

- Em đến rồi, đưa các vị khách của chúng ta đi tham quan trường học sau đó mời các vị đến phòng họp.

- Dạ - Việt Phương nhỏ nhẹ đáp rồi nhìn mọi người nói - Các vị, xin mời theo tôi.

Việt Phương mở rộng cánh cửa theo phép lịch sự giữ cửa cho các vị khách bước ra. nhưng khi tất cả mọi người xoay người lại thì Việt Phương bị sắc chính nước miếng của mình, cô cô sặc sụa mấy cái liền. Mắt chớp chớp liên tục như không tin vào mắt mình, khi người đứng trước mặt cô chính là cái tên biến thái và anh chàng bạn trai của Việt Tình.

Thiên Phong nhìn gương mặt đỏ bừng lên bị ho sặc sụa của cô khẽ cười trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn để bộ mặt nghiêm nghị lạnh lùng bước ra khỏi phòng thầy hiệu trưởng.

- Không sao chứ? - Một giọng nói ân cần nhìn cô hỏi thăm trong khi những người kia lần lượt theo chân Thiên phong ra ngoài.

- Không sao - Việt Phương xấu hổ lắc đầu đáp rồi nhanh chóng bước đi ra ngoài để dẫn mọi người đi tham quan.

Hoàng Tuấn nhìn theo bóng dáng Việt Phương, anh cảm thấy cô hơi quen quen. Nhưng vốn có trí nhớ tốt, mấy giây sau, Hoàng Tuấn đã nhớ ra cô gái có nét rất giống Việt Tình này đã gặp ở đâu.

Việt Phương sau vài câu trò chuyện với mấy nhân viên thì nhìn Thiên Phong mà muốn khóc. Hóa ra cái tên mà cô thầm ***** là biến thái, cái tên mà cô ghét cay ghét đắng và vừa làm hư hại xe hấn lại là giám đốc, người có quyền quyết định xem có tài trợ cho trường hay không? Và bây giờ, cô buộc lòng phải lấy lòng anh ta để nhận được tài trợ.

Việt Phương nhìn Thiên Phong cười ngây thơ như chưa hề quen biết anh:

- Chào anh, hân hạnh được gặp anh.

Thiên Phong làm mặt lạnh không đáp, anh quay người nhìn vào bên trong các phòng học, khiến Việt Phương tức muốn học máu, cô ghiến răng ghiến lợi dần cơn giận để còn cầu lụy anh.

Sau đó anh nói một tràng tiếng anh với cô, khiến Việt Phương ngớ người, muốn đập đầu vào tường vì cô vốn tệ tiếng anh. Cô hơi nhăn mặt nhìn Thiên Phong, cô cười ngượng nhìn anh hỏi:

- Anh có thể nói tiếng việt không?

- No – Thiên Phong đáp dứt khoát khiến Việt Phương tức chết, cô thật xoắn tay áo đánh cho anh một trận.

Việt Phương hít một hơi thật sâu, cô định dùng vốn từ tiếng anh ít ỏi của mình để nói thì một người đã nói với cô:

- Em cứ nói tiếng việt đi, chị sẽ làm một bài report cho giám đốc xem.

Việt Phương mở cờ trong bụng lập tức cười nói giới thiệu ngay. Trong lòng không quên rửa Thiên Phong một trận.

Việt Phương nhanh chóng bước đi đầu dẫn các vị khách đến từng phòng học để nhìn xem thiết bị vật chất của trường giờ đã cũ cần được thay mới. Dù sao thì dưới quê kinh phí không được nhiều như ở thành phố. Dân lao động nghèo, trẻ em thất học là chuyện bình thường, cố gắng để các em có thể đến trường thì nhà trường cũng cố gắng giảm chi phí cơ sở vật chất, mà giảm chi phí cơ sở vật chất thì những vật bị hư hại lại không tiền sửa chữa.

Việt phương nói bằng giọng nhẹ nhàng, bài thuyết trình này cô đã chuẩn bị kỹ, cố gắng để bản thân không bị vấp trình bày cho Thiên Phong nghe lí do vì sao trường rất cần sự tài trợ của công ty.

26. Chương 26

Chỉ có Thiên Phong và Việt Phương đi đầu, những người còn lại đều đi thụt lùi về sau, thành ra nhiều lúc Việt Phương nói thì Thiên Phong nghe. Tuy vẫn giữ nét mặt không hề thay đổi đi bên cạnh Việt phương, nhưng ánh mắt anh liếc về phía cô. Hôm nay Việt Phương mặc một chiếc áo dài màu xanh dương nhẹ, chiếc áo đơn giản không nhiều họa tiết, nhưng đính vài bông hoa cùng màu trên áo, chiếc áo ôm gọn lấy người, cùng với mái tóc dài xõa vai, Việt phương hôm nay rất xinh đẹp. So với cái cô gái trợn mắt bặm môi ngày hôm qua và cô gái anh gặp ở sân bay thì khác biệt rất nhiều: nhẹ nhàng hơn, thanh thoát hơn, giọng nói cũng êm tai hơn.

Anh không ngờ cô lại là cô giáo, nhìn cô bây giờ đúng là rất thích hợp làm giáo viên.

Thiên Phong giống như khám phá ra mặt khác của cô, lấy làm thích thú vô cùng.

Kết thúc buổi tham quan, Việt Phương mời Thiên Phong và mọi người vào phòng họp để bàn thêm một số việc, như xin kinh phí bao nhiêu, cần trang bị thêm cơ sở vật chất gì..., thầy hiệu trưởng và vài thầy cô cũng tham gia. Vấn đề xin xỏ, Việt Phương nhường lại cho người khác.

Đến khi kết thúc, Việt Phương đã mệt đến muốn ngủ gục luôn, cô nhanh chóng chạy vào phòng thay đồ, thay ngay bộ áo dài nóng nực này ra. Thay xong rồi thì Việt Phương cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, cô hí hửng đi ra ngoài để về nhà, nhưng không ngờ lại bị Thiên Phong đứng chặn ngay ở cửa.

Việt Phương không ngờ đến nên va vào lưng của anh thật mạnh, bị bật lùi ra sau mấy bước loạng choạng suýt ngã xuống, cũng may mắn là Thiên Phong quay lưng lại đỡ cô kịp lúc, nếu không chắc chắn là té đau rồi.

Việt Phương rất là bực tức, cô định lên tiếng mắng anh vì sao lại đứng chắn trước cửa phòng của người ta như vậy, nhưng gnhĩ4 lại, cô ráng nhịn xuống, cười cười hỏi anh có sao không bằng vốn tiếng anh dở tệ của mình.

- Tiếng anh của cô thật sự tệ quá – Thiên Phong phán ngay lập tức bằng một câu tiếng việt khiến mặt của Việt phương biến hóa khôn lường.

- Ủ, tiếng anh của tôi tệ vậy đó. Biết người ta tệ sao còn làm khó người ta chứ? Biết nói tiếng việt mà không nói, bày đặt nói tiếng anh?

Thiên Phong chẳng thèm để ý đến việc cô đang nổi giận, anh chỉ bình thản hỏi một câu:

- Gặp cả **** rồi, vậy cô đã biết tên của tôi chưa?

Việt Phương lần nữa hả hốc miệng, cô chợt nhớ mình đã không hỏi tên anh khi nhìn thấy anh trong hàng ngũ người tham quan. Cô than thầm trong bụng,

- Anh đâu có nói tên đâu, làm sao tôi biết được - Việt Phương nhăn mặt tỏ vẻ mình không có lỗi.

- Tôi nhớ hình như trong buổi họp, thư ký của tôi có giới thiệu tên của tôi rồi. Sao cô lại không biết nhỉ - Thiên Phong chợt đưa tay vỗ trán - À nhớ rồi, hình như lúc đó cô đang ngồi ngáp ở bên dưới.

Lần nữa Việt Phương ho sặc sụa vì sặc nước miếng của chính mình, cứ mỗi lần hỏi hợp là nước bọt tuông ra không ngừng, cô phải sửa thói quen xấu này mới được, nếu không thì có ngày chết lúc nào không hay biết mất.

Cái tên biến thái này sao lại để ý cô kỹ như thế chứ? Đúng là lúc đó cô bị áo dài gò bó đến mệt chết được, tự do quen rồi, cho nên không tránh khỏi nóng bức khó chịu dẫn đến buồn ngủ. Mà buồn ngủ thì chẳng có tâm trạng để ý đến những việc khác, chẳng qua cô ý vào việc nhiệm vụ của mình đã hoàn tất, không cần để ý quá nhiều chuyện nữa.

- Vậy, cho hỏi anh tên gì - Cô vận quẹo mấy ngón tay của mình, nhẩn mặt khó xử nhìn Thiên Phong hỏi nhỏ.

- Muốn biết thì đến nấu cơm cho tôi đi.

- Nấu cơm, anh xem tôi là người giúp việc cho anh à - Việt Phương giậm chân nhìn Thiên Phong tỏ ý tức giận - Anh tự đi mà nấu lấy.

- Cô không muốn lấy lại tập bản thảo của mình à - Thiên Phong khoanh tay lại, đầu hơi nghiêng qua một bên nhìn Việt Phương cười hỏi đầy thích thú như đang cầm điểm yếu của cô.

- Không cần, chỉ là tập bản thảo thôi mà, anh thích thì tôi tặng anh đó - Việt Phương đương nhiên muốn lấy lại tập bản thảo đó rồi, đó là tập bản thảo của Thiên Phong tặng cho cô trước khi rời đi, dù thế nào, cô cũng không để mất, nhưng tuyệt đối không thể để tên biến thái này xem cô như người giúp việc, lợi dụng sức lao động của cô.

- Nếu cô nói vậy thì tôi đành bỏ nó đi thôi, dù sao hôm qua tôi cũng sơ ý làm đổ nước lên nó rồi, trông cũng chẳng còn đẹp nữa - Thiên Phong nhún vai thoải mái buông ra một câu.

Việt phương nghe xong tưởng chừng như có sấm đánh bên tai mình, cô nắm lấy hai cánh tay áo của Thiên Phong siết mạnh hỏi:

- Anh đã làm đổ nước lên nó?

- Cô không quan tâm mà - Thiên Phong cười cười đáp.

- Ai nói tôi không quan tâm, nói cho anh biết, nếu nó bị dính dù một chút xíu bẩn thôi, thì tôi cũng sẽ cho anh biết tay đấy.

- Cô đang đe dọa người mang đến lợi ích cơ sở vật chất cho trường đấy - Thiên Phong bật cười khi nhìn thấy Việt Phương bị lọt vào bẫy của anh, và trước lời đe dọa của cô, anh bình thản buông ra lời đe dọa còn lớn hơn của cô - Không sợ tôi không đồng ý tài trợ hay sao.

Việt Phương nghe vậy thì biết mình đấu không lại với Thiên Phong, cô hít một hơi thật sâu buông tay ra khỏi người Thiên Phong.

- Đây là chuyện riêng của hai chúng ta, đâu liên quan gì đến nhà trường, là người kinh doanh, anh không nên đặt tình cảm vào công việc.

- Được, vậy thì chúng ta cứ nói chuyện tư đi - Thiên Phong gật gù đáp - Chẳng hạn như chuyện chiếc xe của tụi bị ai đó phá hoại, dùng màu vẽ bôi lên.

Việt phương nghe Thiên Phong nói thì giật mình, cô rõ ràng quan sát rất kỹ không có ai ở đó nên mới phá xe của anh mà, sao lại bị Thiên Phong phát hiện mình là thủ phạm được cơ chứ.

Việt Phương nghĩ Thiên Phong là đoán mò, vì dù sao giáo viên bộ môn mỹ thuật ở trường chỉ có cô có mặt hôm nay mà thôi.

- Sao anh dám khẳng định là tôi, biết đâu có kẻ nào đó ghét anh làm thì sao? Vu khống là tội nặng đấy - Việt Phương nghe mặt đáp

- Ô, vu khống là một tội nặng, cố ý phá hoại tài sản của người khác còn nặng gấp đôi - Thiên Phong ung dung nói - Cô muốn bằng chứng?

- Đúng vậy - Dù cho có người nhìn thấy thì đã sao, không bắt tận tay, dạy tận mặt, ai ngu mà nhận mình làm.

Thiên Phong mỉm cười gật gù, nhìn cái vẽ sống chết không chịu nhận mình làm của Việt phương trông đến là buồn cười, Thiên Phong cầm chiếc điện thoại xoay xoay vài cái, ánh mắt neho neho nhìn Việt phương một cách mờ ám khiến Việt Phương cảm giác bất an vô cùng.

- Cô nhìn đi, bằng chứng mà cô muốn có đây.

Việt Phương tái mặt khi nhìn thấy gương mặt của mình trong điện thoại của Thiên Phong, từng hành động bôi trét của cô bị ghi lại không sót lấy một động tác nào cả. Việt Phương bỗng muốn khóc lóc vô cùng.

Thiên Phong gấp điện thoại lại, khoan tay ưỡng thẳng lưng nhìn Việt Phương cao giọng nói chẳng khác nào người lớn dạy dỗ trẻ nhỏ, còn Việt Phương thì cúi gằm mặt không dám ngẩng lên lấy một lần:

- Là giáo viên, là người làm gương ấy em nhỏ, hành động của cô như thế có đáng bị lên án hay không? Tội cố ý phá hoại tài sản của người khác không biết sẽ bị phạt thế nào nhỉ?....

Thiên Phong nói một hơi dài, nhìn vẻ mặt đau khổ của Việt Phương, anh mỉm cười vỗ đầu cô bảo:

- Nhanh chóng nấu cơm, trưa rồi. Còn nữa, nấu xong thì đi rửa xe.

Thiên Phong nói xong thì quay đầu bỏ đi, được vài bước, anh quay đầu lại nhấn mạnh nói:

- Cô vẫn chưa biết tên tôi.

Việt Phương nhìn theo bóng dáng rời đi của Thiên Phong cô hinh mũi bĩu môi ****:" Tên anh, ai cần biết tên anh chứ? Đồ biến thái, tâm thần hạng nặng " Nhưng sau đó cô lại thở dài " **** thì **** vẫn phải đi hỏi tên của hắn ta"

Cô ảo não quay trở lại văn phòng để hỏi các chị đồng nghiệp tên của kẻ biến thái kia.

Thiên Phong bước nhanh ra ngoài cổng trường nơi anh đậu xe bên ngoài, thì đã thấy Hoàng Tuấn đứng tựa vào thân xe chờ mình ở bên ngoài.

Vừa nhìn thấy Thiên Phong đi ra, Hoàng Tuấn đã đứng dậy cười hỏi:

- Đi đâu thế.

Thiên Phong không đáp, chỉ nhướn mày nhìn Hoàng Tuấn rồi hỏi:

- Sao chưa về?

- Cái thằng này, nhìn là biết, chờ cậu cùng đi ăn cơm chứ sao nữa. Thế nào bị người đẹp hút hồn rồi sao? Nếu không thì sao lại đi chờ cô ấy thay đồ rồi mới chịu ra đây - Hoàng Tuấn cười trêu Thiên Phong không chút kiên dè nào hết - Mình đã nói mà, có duyên lắm, không ngờ xuống đây còn được gặp.

Thiên Phong cũng không tỏ vẻ bối rối trước câu hỏi và sự trêu chọc của Hoàng Tuấn, anh chẳng bao giờ phản bác anh chàng này. Trong lúc nói chuyện ở phòng hợp, Hoàng Tuấn đã bắt gặp ánh mắt của Thiên Phong đang liếc nhìn về phía Việt Phương, lúc cô đang ngồi chỉ tay nghịch nghịch dưới mặt bàn, anh khẽ mỉm cười trước hành động trẻ con của cô. Khi anh ngẩng lên thì bắt gặp ánh mắt cười gian của Hoàng Tuấn, đành vờ quay đi mà thôi.

- Đi ăn cơm thôi - Thấy Thiên Phong phớt lờ mình, Hoàng Tuấn cũng không chọc ghẹo thêm mà xoa xoa bụng bảo.

- Mình về nhà - Thiên Phong đáp ngay lập tức.

- Về nhà, cậu lại muốn bỏ cơm nữa đấy à ?

Hoàng Tuấn tức giận định mắng cho cậu bạn say mê làm việc mà quên mất bản thân của mình thì Thiên Phong đã lên tiếng trả lời.

- Không, lát nữa sẽ có người nấu cơm.

- Có người nấu cơm? Cậu muốn được người rồi à, sao không nói sớm, có biết mình đã phải hối thúc thế nào để tìm ra người giúp việc vừa ý với cậu hya không hả. Đúng là phí thời gian vì cậu thật - Hoàng Tuấn có vẻ trách móc.

- Vừa mới quyết định lúc này thôi – Thiên Phong bình thản trả lời.
 - Vừa mới quyết định? Ai? – Hoàng Tuấn trở mắt nhìn Thiên Phong, anh không khỏi tò mò vô cùng, không ngờ người ít tiếp xúc với người khác như Thiên Phong lại có thể tìm được người ngay khi vừa mới xuống nơi này.
 - Thủ phạm của những hình vẽ này – Thiên Phong cười lắc đầu đáp rồi chỉ tay vào những vết màu vẽ ngổn ngang xấu xí trên xe của mình.
 - Cái gì, những hình vẽ này á – Hoảng Tuấn kêu lên kinh ngạc, anh quay đầu nhìn lại chiếc xe của Thiên Phong một lần nữa để xem những cái vết vằn vện không ra hình thù nào hết này có tí nào được gọi là hình vẽ hay không? Và kết luận là: Chẳng có họa sĩ diên khùng nào lại tạo ra cái hình vẽ này cả.
 - Này, cậu không cảm thấy những hình vẽ này rất có vấn đề hay sao hả? nhìn xem, chiếc xe chẳng khác nào đồ phế thải cả. Chẳng lẽ không khí dưới này có thể thay đổi con người nhanh đến vậy sao, nếu là trước đây, cậu nhất định sẽ tống cái tên thủ phạm này vào đồn cảnh sát rồi mới đứng chứ - Hoàng Tuấn tỏ vẻ ngạc nhiên cực độ, anh nhìn chằm chằm vào Thiên Phong dò xét.
 - Cái này dù sao cũng rửa được, không có vấn đề gì đâu. Nhưng bù lại tìm được người giúp việc ưng ý, cái giá này rất sòng phẳng – Thiên Phong cười đáp, giọng điệu đúng chất người kinh doanh.
 - Hả - Hoàng Tuấn nheo mắt – Đừng có nói với mình thủ phạm là cái cô giáo duyên phận, định mệnh và số phận gì gì đó của cậu đấy nhà.
 - Ủ - Thiên Phong tùm tùm cười đáp, anh nghĩ đến vẻ mặt tức tối của Việt Phương khi bị anh ép buộc thì không nhịn được cười.
 - Cậu thật sự thích cô ấy sao?
 - Chỉ là thấy thú vị thôi.
 - Thú vị! Ở cô ấy có điểm thú vị gì?
- Thiên Phong cũng đang tự hỏi điểm thú vị nào ở cô thu hút anh, bởi lẽ những cô gái giống cô anh gặp cũng khá nhiều, nhưng vì sao gặp cô thì anh lại có cảm xúc khó hiểu đến như thế.
- Thấy Thiên Phong không đáp, Hoàng Tuấn nhún vai nói tiếp:
- Thật ra, mình đã nói từ đầu rồi, cậu và Angela không hợp nhau đâu. Cô ấy quá sôi nổi, tham vọng không hợp với người trầm lặng như cậu.
 - Mình thích cô ấy - Thiên Phong trầm ngâm đáp, rồi mở cửa ngồi thẳng vào trong xe.
- Hoàng Tuấn thở dài, cũng mở cửa đi vào ngồi trong xe bên ghế lái phụ với Thiên Phong. Thiên Phong cau mày nhìn Hoàng Tuấn hỏi:
- Cậu lên xe mình làm gì?
 - Đi ăn chực cơm nhà cậu – Hoàng Tuấn cười nham nhở đáp.
 - Không có cơm cho cậu – Thiên Phong không khách khí đuổi thẳng – Xuống xe.
 - Này! đừng phũ phàng thế chứ - Hoảng Tuấn nhìn Thiên Phong bằng ánh mắt vô cùng đáng thương – Người ta lặn lội từ thành phố xuống đây chỉ vì cậu thôi đấy. Xe mình đã để cho người khác lái về giúp rồi, tất cả đều vì cậu.
 - Đừng nói mấy lời buồn nôn này, người khác nghe được sẽ hiểu lầm chúng ta có gì với nhau đấy – Thiên Phong quát mắng cảnh cáo Hoàng Tuấn về lối ăn nói đầy phóng túng của anh.
 - Người khác nghĩ gì thì kệ họ, mình không để ý thì cậu để ý làm gì – Hoảng Tuấn xua tay, rồi vươn vai gập dài một cái như muốn kết thúc tranh luận với Thiên Phong.
- Thiên Phong thật không còn ý kiến nào với Hoàng Tuấn anh lắc đầu thở dài miễn cưỡng để Hoàng Tuấn cùng về nhà mình.

Xe chưa kịp lăn bánh thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Việt Phương sau khi vén mặt đi hỏi tên của Thiên Phong, trên đường ra chỗ để xe, cô phát hiện xe của mình bị bể bánh. Cô dậm chân tức giận đến phá khóc.

Không ngờ hôm nay cô đen đui đến như thế, hết lần này đến lần khác bị cái tên biến thái kia ăn hiếp. Giờ còn bị hấn bắt thóp, phải cúi đầu đi làm osin cho hấn ta.

Chán nản, Việt Phương quyết luôn chiếc xe ở lại trường, nhờ bảo vệ trông giúp, cô sẽ nhờ Bảo đến đưa xe cô đi giúp, còn bản thân phải lo đi về để mà nấu cơm cho tên biến thái có cái tên là Jony ăn, cô sợ hấn ta đói quá mà tức giận, đem hành vi xấu của cô tố cáo ra bên ngoài thì đúng là nhục nào bằng nhục này cơ chứ.

Vừa ra đến nơi thì đã thấy chiếc xe xanh xanh đỏ đỏ tím vàng đến chói mắt kia vẫn nằm đậu ở đó. Việt Phương nhăn mặt nghĩ:” Hấn ta không phải là đang đợi mình đây chứ?”

Cho nên cô thở dài quyết định đến gõ cửa xe của Thiên Phong.

27. Chương 27

Trăng soi mặt hồ

Việt Phương không ngờ khi mình gõ cửa, người hạ kiếng xuống nhìn cô lại là Hoàng Tuấn. Cô hơi bất ngờ, ngượng ngùng cười chào anh. Cô thật sự hơi xấu hổ khi nghĩ đến việc Hoàng Tuấn biết mình là thủ phạm về bậy lên xe. Cô liếc mắt nhìn Thiên Phong, thầm mong anh chưa nói gì với Hoàng Tuấn về việc phá hoại của cô, nói gì thì nói, Hoàng Tuấn cũng là bạn trai của Việt Tình, cô không muốn có ấn tượng xấu trong mắt anh, sau này Việt Tình sẽ khó xử.

- Mở cửa xe đi - Việt Phương liếc Thiên Phong đang ngồi ở ghế lái bảo.

- Tại sao? - Không ngờ Thiên Phong lạnh lùng hỏi lại cô một câu.

- Hả, không phải anh đang chờ tôi hay sao - Việt Phương há hốc miệng, gương mặt sự sượng sùng xấu hổ, hóa ra cô nhầm lẫn, trước ánh mắt của Hoàng Tuấn nhìn mình, mặt cô đỏ ửng lên lí nhí nói - Tôi tưởng anh đợi tôi, cho nên... Vậy anh đi đi.

- Lên xe đi - Thiên Phong lại đột nhiên lên tiếng gọi cô khi cô đứng thẳng đi quay vào bên trong trường.

Việt Phương cau mày tức giận, cô thật chẳng hiểu được tâm lý của tên biến thái này là gì hết. Lúc mưa lúc nắng. Vốn chẳng định đi vào trong xe nữa, nhưng Hoàng Tuấn đã mở cửa bước xuống rồi lịch sự mở cửa sau cho cô ngồi vào, Việt Phương đành cười cảm ơn rồi ngồi vào trong xe.

Xe chạy thẳng một mạch về nhà Thiên Phong. Việt Phương cười ngượng với Hoàng Tuấn một cái rồi theo Thiên Phong vào nhà nấu cơm. Cô hơi thấy mất mặt trước Hoàng Tuấn nhưng cũng phải lăn vào bếp nấu cơm.

Hoàng Tuấn theo Thiên Phong trở lên lầu, anh nhìn quanh căn phòng một chút rồi bước đến bên bức hình được che phủ trên giá, anh kéo tấm vải phủ bức hình ra nhìn ngắm một chút rồi nói:

- Hơi khác với bức hình của cậu đúng không? Tấm này vui tươi hơn.

- Ủ! - Thiên Phong vừa thay quần áo vừa đáp, anh biết rõ tấm hình này với tấm hình của anh có chút khác biệt, cô bé trong tấm hình này có nụ cười rất tươi, còn cô bé trong tấm hình của anh có ánh mắt trầm buồn, dù là gương mặt nào, cô bé trong hình đều khiến cho người khác cảm thấy rung động.

- Cũng là cậu vẽ sao? - Hoàng Tuấn hơi thắc mắc.

- Không phải? Là cô nhóc kia - Thiên Phong thay đồ xong cũng bước đến nhìn bức hình rồi đáp.

- Cô ấy! - Hoàng Tuấn hơi ngạc nhiên - Sao cô ấy lại có hình của cậu với Việt Tình.

- Cô ấy là em gái của Angela, cô ấy tên Việt Phương. Lần đầu gặp cô ấy, mình có hỏi Angela, cô ấy đã xác nhận có một đứa em gái đang sống ở đây.

- Vì vậy, cậu mới trêu cô ấy. Không sợ Angela hay được sẽ trách sao?

Thiên Phong chỉ cười nhạt chứ không đáp, anh không vô vị đến nỗi đi trêu chọc em gái của người yêu, chỉ là...ở Việt Phương có gì đó gần gũi, thân thiết đến nỗi anh muốn gặp cô. Ngẫm nghĩ, Thiên Phong liền đáp:

- Chỉ là cô ấy nấu ăn rất ngon mà thôi

- Vậy sao? Vậy thì mình nhất định phải thử tài nghệ của cô ấy mới được - Hoàng Tuấn gật gù ra vẻ thích thú chờ đợi xem tài nghệ của Việt Phương ra sao mà có thể làm anh chàng khó tính này dùng thủ đoạn để cô nấu ăn ỉn.

- Thay đồ trước đi - Thiên Phong quảng cho Hoàng Tuấn một bộ đồ thể thao mặc ở nhà thật thoải mái.

Hoàng Tuấn nhanh tay đón lấy, nhưng bảo:

- Mình muốn đi tắm cho thoải mái, chạy xe xuống đây bụi bám đầy.

Thiên Phong nhìn Hoàng Tuấn khẽ cười, anh đi xuống lầu. Xuống đến bếp nhìn thấy Việt Phương đang hì hục nấu ăn, anh lặng lẽ kéo ghế ngồi xuống nhìn cô nấu ăn.

- Sao không dùng rau trong vườn - Thiên Phong nhìn đĩa rau xào mà Việt Phương đặt lên bàn, hơi nhàu mảy buộc miệng nói. Anh vẫn thích được ăn rau trồng vườn mà cô trồng hơn.

- Rau trong vườn là do tôi trồng, đã nấu ăn miễn phí rồi vì sao phải hái cho anh ăn nữa chứ - Việt Phương hinh mũi một cái tỏ vẻ xem thường rồi đáp.

- Tôi nhớ là rau này cô trồng trên đất nhà tôi, nghĩa là nó thuộc về tôi. Vậy vì sao tôi lại không thể ăn rau của mình chứ - Thiên Phong bình tĩnh đáp lời Việt Phương.

Việt Phương tức đến nỗi cô thật muốn nhào đến đập chết Thiên Phong ngay lập tức, anh ta đã bóc lột sức lao động của cô, giờ còn định cướp cạn hết số rau cô vất vả trồng ra nữa cơ chứ. Nhưng Việt Phương cố trấn tĩnh mình không được nổi nóng, bởi vì Hoàng Tuấn đang có mặt ở đây. Cho nên cô thỏa hiệp:

Rau trong vườn vẫn còn non, ăn sau cũng được. Rau này được mua để sẵn trong tủ lạnh, nếu không ăn ngay chúng sẽ bị hư hết.

- Thì ra là vậy - Thiên Phong gật đầu ra ý đã hiểu, cũng không nói gì, ngồi gập ra cho vào miệng thử xem mùi vị thế nào. Thái độ cứ như một ông hoàng của anh khiến Việt Phương rất tức giận, cô ráng nhịn xuống, tiếp tục nấu ăn.

Khi nấu ăn xong, Việt Phương bèn e dè bước đến bên Thiên Phong nói:

- Tôi nấu cơm xong rồi. Giờ anh có thể xóa cái clip đó được hay không?

- Hình như cô có sự nhầm lẫn thì phải, tôi nói là cô nấu ăn cho tôi, chứ không hề nói là cô chỉ cần nấu ăn một bữa cho tôi đâu. Cô thông minh như vậy, chắc là hiểu ý tui muốn nói gì chứ? - Thiên Phong mỉm cười nhìn Việt Phương đầy trêu chọc.

- Anh thật là quá đáng, chẳng lẽ anh định bắt tôi nấu cơm cho anh mỗi ngày hay sao chứ?

- Hình như ý tôi là thế - Thiên Phong ung dung đáp, xem như đó là lẽ tất nhiên.

Việt Phương cảm thấy một luồng máu nóng cuộn tràn trong lòng ngực cô, tức giận đến độ cả người phát run, cô chưa từng gặp một kẻ nào trơ chèn hơn thế này. Nhưng mà, là do cô gây tội trước, cho nên bây giờ cô không thể lên tiếng ***** bới được.

- Vậy tôi phải nấu đến khi nào anh mới hài lòng đây. Tôi cũng còn công việc của mình, không thể nấu cơm mỗi ngày cho anh được đâu. Hay là tôi tìm giúp anh một đầu bếp có được hay không?

- Không thích - Thiên Phong thờ ơ đáp - Cô cũng không cần giúp tôi nấu ăn nhiều đâu, chỉ buổi sáng và buổi tối thôi.

Vậy mà không nhiều sao? Việt Phương không thèm nói thêm nữa, cô sẽ tìm cách xóa cái clip điện thoại đó trong điện thoại của anh ta. Cô lại chăm chú nấu cơm, trong bữa cơm đó, Hoàng Tuấn luôn miệng khen cô nấu ăn ngon.

Hôm sau, Việt Phương như thường lệ, cô sáng sớm đến nhà Thiên Phong, giúp anh làm đồ ăn sáng xong, trong lúc Thiên Phong đang ăn sáng, Việt Phương bèn lẻn vào phòng anh tìm cái điện thoại rồi xóa đi cái clip mà anh đã quay, thật may là điện thoại của Thiên Phong không hề có mã khóa. Xóa xong cái clip, Việt Phương bỗng thấy nhẹ nhõm vô cùng, cô ung dung đi xuống lầu, thoải mái nhìn Thiên Phong ăn, ăn xong, cô còn giúp anh dọn dẹp. Trước khi đi ra khỏi nhà, Việt Phương không quên quay đầu nói với Thiên Phong:

- Tối nay tôi sẽ nấu cho anh ăn những món thật ngon, bảo đảm anh nhìn thấy một lần là không bao giờ quên đâu. Anh nhớ để bụng mà ăn nha.

Nói xong, cô đi ra ngoài cửa với nét mặt cực kỳ đắc ý thỏa mãn, tối nay, những món ăn cực kì thịnh soạn sẽ được bày ra cho anh ăn. Cô nhất định phải để anh biết, đảm chắc tội với cô là như thế nào?

Thiên Phong nhìn vẻ mặt đầy áp sự vui vẻ của Việt Phương, trong lòng bỗng cảm thấy hoài nghi vô cùng, nhưng sự hoài nghi đó là gì, anh hoàn toàn không hiểu rõ.

Vì xe để lại trường cho nên Việt Phương nhờ Bảo đưa mình đến trường. Ngồi trên xe, cô hơi nhích người về phía trước nói với bên tai của Bảo.

- Cảm ơn Bảo nhiều nha. Lại còn phiền Bảo giúp mình đem xe đi vá nữa.

- Không có gì, dù sao mình cũng rảnh mà - Bảo hơi ngoái lại cười đáp.

- Bảo nè - Việt Phương lưỡng lự một chút mới lên tiếng - Bảo có dự định gì ình chưa? - Cô biết nhà bên mỹ của Bảo giàu có, nhưng dù sao Bảo cũng không thể ăn bám cả đời được.

Bảo nghe Việt Phương hỏi, nụ cười trên môi khựng lại, tay lái xiết chặt hơn, sau đó nhẹ nhàng thả lỏng, Bảo khàn giọng đáp:

- Mình vẫn chưa có dự định nào cả. Tương lai đối với mình là một khoảng trời tối.

Việt Phương nghe bảo nói thì không khỏi xót xa, Bảo là một người rất nhiệt huyết, từ nhỏ Việt Phương hay nghe bảo nói về ước mơ của Bảo, tuy những ước mơ đó vẫn còn rất xa vời, nhưng Việt Phương luôn tin rằng bảo sẽ thực hiện được, thế mà giờ đây, chỉ mấy năm rồi đi, xa lánh quê hương, Bảo lại mất đi ước mơ và hoài bão của mình rơi vào khoảng trời tối không biết xác định tương lai.

- Lúc nhỏ Bảo nói muốn làm thầy giáo, giúp cho các em nhỏ thoát khỏi cảnh mù chữ - Việt Phương kìm nén cơn thơ dãi mà nhắc nhở gợi ý cho Bảo về ước mơ năm xưa.

- Mình vẫn nhớ rõ ước mơ của mình - Giọng Bảo trở nên đượm buồn vô cùng.

- Bảo nè, mình nghe Bảo nói, bảo đã tốt nghiệp đại học rồi mà đúng không? - Việt Phương chợt nghĩ ra một chuyện.

- Là một ngành khác - Bảo thở dài đáp.

- Nhưng bảo có thể dạy tiếng anh mà đúng không? Giáo viên dạy tiếng anh không nhất định phải tốt nghiệp trường sư phạm đâu. Tiếng Anh bắt đầu phổ biến ở các trường tiểu học trên thành phố rồi đấy. Thầy hiệu trưởng cũng đang định tuyển một số giáo viên dạy tiếng Anh cho các em học sinh lớp 4 lớp 5. Bảo thử nộp đơn xem sao - Việt Phương hồ hởi nói ra suy nghĩ của mình.

- Liệu có được không? - bảo do dự.

- Được mà. Nếu Bảo lo lắng, mình sẽ hỏi thử thầy hiệu trưởng trước rồi nói lại với Bảo nha.

- Được. Cảm ơn Phương - Giọng Bảo bỗng trở nên vui vẻ hơn.

Việt Phương cũng cảm thấy vui vẻ, cô nhắm mắt lại hít thở không khí sáng trong lành, dường như cô và Bảo sắp chạm vào mơ ước hồi nhỏ của cả hai.

Đến khi Việt Phương dạy xong trở ra thì đã thấy Bảo đứng trước cổng đợi mình cùng với chiếc xe đã lành lặn, Việt Phương nhoẻn miệng cười nhìn Bảo nói:

- Cảm ơn Bảo nhiều. Mình đã nói với thầy Hiệu trưởng rồi, thầy kêu Bảo cứ làm hồ sơ trình đến thầy, nhưng phải thử việc trước, nếu thấy được, thầy sẽ trình lên sở về việc xin dạy học của Bảo. Mình tin là được mà.

- Mình cũng hy vọng là được - Bảo cũng cười sung sướng gật đầu.

- Bảo nè! Mình xin làm học trò đầu tiên của Bảo nha. Tiếng anh của mình trước giờ chỉ toàn để đối phó thôi, viết thì mình tự tin chứ để nói thành thạo lưu loát thì mình lại chịu thua. Bảo luyện ỉnh với nha.

- Ok, chỉ là chuyện nhỏ thôi - Bảo vui vẻ đồng ý rồi cả hai cùng lên xe đi về.

Việt Phương hớn hở ra mặt, cô phải cố gắng học thật tốt để không bị mất mặt trước cái tên Jonny kia.

Một nụ cười đắc ý hiện ra trên mặt Việt Phương khi nhớ đến bữa cơm tối nay mà cô phải nấu cho Thiên Phong ăn. Cô quay sang Bảo nói:

- Bảo nè, giúp mình việc này đi.

Sẩm chiều, Thiên Phong từ một văn phòng được công ty xây dựng lên nhằm mục đích có nơi giải quyết bản đồ khu quy hoạch trở về. Anh đang nghe tiếng xì xèm dưới bếp, còn có tiếng hát khê khê của Việt Phương. Khê cười vui vẻ một cái, anh đi thẳng lên lầu tắm rửa rồi chuẩn bị xuống ăn cơm.

Thiên Phong mặc một chiếc quần cộc, áo thun tay xoắn đến khuỷu tay, vừa tắm xong nên tóc anh vẫn còn ẩm ướt được chải nằm im trên đầu, gương mặt sáng bừng. Việt Phương đang nằm dài trên bàn chờ đợi anh, cô đang rất vui vẻ, còn nhịp tay gõ mặt bàn, vô tình ngẩng đầu nhìn thấy anh mà không khỏi choáng ngợp. Mặt Việt Phương có hơi chút đỏ ửng, cô quay mặt đi giả vờ tiếp tục nấu nướng chú mục vào cái tạp dề mặc trên người mình..

Thiên Phong đi vào kéo ghế ngồi xuống bàn, trên bàn Việt Phương đã dọn sẵn đồ ăn thức uống ra và đầy dẽm kỹ càng rồi. Việt Phương thấy Thiên Phong ngồi xuống thì bật dậy nhìn anh nở một nụ cười cực kì rạng rỡ nhìn anh.

- Ăn cơm đi, tôi xới cơm giúp anh.

Việt Phương nhanh nhẩu đem một chén cơm nóng cho Thiên Phong, anh nhìn theo bóng dáng thoăn thoắt của cô hơi nhúm mày, tâm trạng của cô dường như rất vui. Nhìn tâm trạng vui vẻ của cô, Thiên Phong cũng cảm thấy vui vẻ vô cùng.

- Cơm của anh đây - Việt Phương đặt nhẹ nhàng chén cơm nóng hổi trước mặt Thiên Phong, chớp chớp mắt nhìn anh - Hôm nay tôi đã vì anh mà vất vả cả mấy tiếng đồng hồ đấy. Bảo đảm anh nhìn thấy đồ ăn tôi làm lập tức sẽ ăn tưởng vô cùng.

Thiên Phong nghe Việt Phương nói như thế thì khỏi khỏi tò mò, mấy món ăn của cô xem ra làm rất kỳ công, mà tâm trạng của cô lại vui như thế thì thật đáng để người ta mong đợi.

- Anh mở ra đi - Việt Phương hất mặt về phía mấy đĩa thức ăn rồi thúc giục Thiên Phong.

Anh mỉm cười nhón người gỡ nắp đậy trên mặt một cái đĩa ra,...nhưng vừa mở xong thì cái nắp đã rơi khỏi tay anh tạo ra âm thanh vang dội trong phòng bếp.

Nhìn gương mặt tái xanh của Thiên Phong, Việt Phương cố gắng mím môi nhịn cười, cô đưa tay giúp anh lần lượt mở từng nắp đậy ra. Thiên Phong thoáng rùng cả mình khi nhìn đến những món ăn kinh khủng trên mấy chiếc đĩa trắng đẹp của mình.

Nào là thần lẫn nguyên con đã khô xác, nào là châu chấu xào hành với ớt, những con giun dài nằm xếp hàng thẳng tắp trên đĩa, chưa kể đến cả một đĩa toàn những con sâu đã bị xào đến teo quắt lại, thật là khiến người nhìn thấy không khỏi kinh hãi, gớm ghiếc.

Thiên Phong không nhịn được, anh lao đến bồn rửa ối liên tục.

- Này, anh cứ từ từ mà thưởng thức đi nhé. Đây đều là đặc sản ở quê tôi đấy, ăn rất ngon. Mau ăn đi cho nóng, kéo nguội sẽ mất ngon - Việt Phương thấy Thiên Phong như bị mất hồn vía đến xanh xám mặt mày đến mức ối ra như thế thì phá ra cười vui vẻ, còn cố tỏ vẻ không có gì phải tay nói.

- Cô dám chơi tôi - Thiên Phong gầm lên.

- Anh tưởng có thể uy hiếp tôi hay sao. Cứ từ từ thưởng thức đi, sáng mai tôi đến dọn dẹp rửa bát cho anh. Tôi về đây, tạm biệt.

Nói xong Việt Phương lần nữa cười lớn mở cửa đi ra, lòng cô thoải mái vô cùng khi đã trả thù được Thiên Phong.

Khi Việt Phương ra khỏi nhà Thiên Phong thì Bảo đã đợi cô ở bên ngoài, Bảo nhìn thấy nụ cười thích thú của Việt Phương thì lên tiếng hỏi:

- Thế nào rồi ? Không dọa anh ta xanh mặt đấy chứ?

- Bảo đoán xem – Việt Phương hơi nghiêng đầu, đắc ý cười mỉm, ánh mắt rạng ngời khiến Bảo bối rối, trái tim anh thôi thúc một cảm giác muốn ôm cô vào lòng. Việt Phương phấn khích vì chơi khăm được Thiên Phong, muốn kể ngay chiến thắng của mình nên cũng không để bảo kịp suy nghĩ cô đã hào hứng kể tiếp – Anh ta ấy à, không phải bị dọa xanh mặt mà là ói ra mặt xanh rồi.

- Thật Sao – Bảo cũng phá ra cười khi nghĩ đến bộ dạng khốn khổ của Thiên Phong, ngoại trừ lúc nhỏ gặp nhau, thì kể từ lúc cả hai ở bên Mỹ, Bảo chỉ thấy bộ dạng ngoan ngoãn và nghiêm túc của Thiên Phong, chưa từng thấy vẻ mặt khổ sở của anh, chắc chắn là rất thú vị.

Bảo nhìn thấy Việt Phương giờ đây đã rất khác, cô không còn vẻ cô đơn buồn bã như ngày xưa, đã trút bỏ sự lảm lộn để trở nên hoạt bát và vui vẻ hơn. Anh đứng im nhìn Việt Phương.

- Sao vậy? – Thấy Bảo tự nhiên im lặng nhìn mình, Việt Phương chớp chớp mắt hỏi.

- Phương thay đổi rồi – Bảo khẽ kêu lên.

- Vậy sao – Việt Phương cười cười đáp – Có thay đổi nhiều không? Là thay đổi tốt hay xấu?

- Thay đổi tốt. Mình thích Phương như thế này hơn lúc nhỏ - Bảo cười nhìn cô đưa ra nhận xét của mình – Hoạt bát, hay cười , vui vẻ hơn xưa.

Việt Phương đưa mắt nhìn về một hướng xa xăm, im lặng chìm đắm vào suy nghĩ, thật lâu sau cô mới lên tiếng:

- Con người thì trước sau gì cũng phải thay đổi thôi.

Ánh mắt Việt Phương trở nên buồn bã, những ký ức trôi dạt bỗng tràn về, ập đến quá nhanh khiến Việt Phương phải hít thật sâu mới trấn tĩnh nói tiếp:

- Thật ra khi Thiên Phong ra đi, anh ấy đã tặng mình một bức tranh. Trong bức tranh đó mình cười rất vui vẻ. Mình biết anh ý mong muốn mình sau này mỗi ngày đều trở nên vui vẻ, mới cố ý để lại bức tranh đó. Vì vậy mình quyết định sẽ sống thật tốt, thật vui vẻ.

Nhắc đến Thiên Phong, lòng Việt Phương lại trĩu nặng một nỗi buồn không tên.

“ Thiên Phong! Giờ anh đang ở đâu?” – Trong lòng Việt Phương luôn có một ngọn sóng thét ngào cái tên và câu hỏi này nhưng mãi mãi chỉ có tiếng sóng vọng về mà không có lời giải đáp.

- Việt Phương ! – Bảo biết Việt Phương đang nhớ đến Thiên Phong khi ánh mắt cô trở nên buồn như thế, lòng anh se thắt lại gọi khẽ.

- Đi thôi, hôm nay mình vui vẻ thế này, chúng ta đi rủ mấy bạn tụ tập đi – Việt Phương kéo tay Bảo đi, cô không muốn bản thân cứ chìm mãi vào nỗi nhớ này, cái chạm tay khiến Bảo xao động vô cùng.

Anh muốn nắm chặt đôi bàn tay của cô trong tay mình. Anh không muốn Việt Phương biết Thiên Phong đã trở về, mãi mãi không muốn, bởi vì anh biết nếu Việt Phương biết, anh sẽ mất cô.

Thiên Phong nghe tiếng đóng cửa của Việt Phương mà giận đến phát run, không ngờ cô lại dám giở trò này với anh. Liếc nhìn mấy thứ gốm ghiếc trên bàn lần nữa, Thiên Phong bực bội bước lên lầu. Anh thật không ngờ cô lại dám to gan chơi xỏ anh như thế, linh tính mách bảo, Thiên Phong quay người tìm chiếc điện thoại của mình, mở xem cái clip mà anh đã quay của cô. Quả nhiên như linh tính mách bảo, cô quả thật đã lén lút xóa mất cái clip mà anh quay, cho nên mới to gan như thế.

Thiên Phong bỗng cười nhạt, cô muốn đấu với anh, thì để xem cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng.

Thiên Phong đi đến cái ngăn kéo trên bàn làm việc của mình, anh đưa tay kéo ngăn kéo trên cùng ra, tập bản thảo của Việt Phương mà anh giữ vẫn còn trong đó. Xem ra cô cũng chẳng phải loại người đi lục lọi đồ đạc của người khác, Thiên Phong liền lôi tập bản thảo ra, anh lần giở từng trang bản thảo, nhìn vào vài trang bản thảo trong đó, khoe môi nở một nụ cười gian. Sau đó đóng tập bản thảo lại, bỏ trở lại chỗ cũ. Lần này anh lấy khóa nó lại luôn, bảo đảm cho cô có lục cũng không lấy được.

Xem như một công hai chuyện, dù không muốn ra ngoài nhưng Thiên Phong vẫn thay đồ, anh cần phải ăn cái gì đó và mua chút đồ để mà tròng trệ cô.

Sau một đêm ngủ dậy, Việt Phương cảm thấy thư thái vô cùng, tinh thần sảng khoái, cô nghĩ đến sự việc tối hôm qua mà vẫn không khỏi khoái chí. Cô ung dung bước trên đường nhỏ đi đến bên nhà của Thiên Phong, Thiên Phong đã trả lại cho cô chùm chìa khóa vốn cô đã giữ mấy năm nay nên Việt Phương dùng chìa khóa đó để mở cửa.

Nhìn khóa nhà được khóa từ bên ngoài, cô biết ngay là Thiên Phong đã ra ngoài tập thể dục buổi sáng, cô thầm nghĩ:

- Tối qua chắc chắn hẳn ta tức đến chết, thật là mong nhìn thấy vẻ mặt của hẳn ta.

Khi Việt Phương mở cửa bước vào nhà, cô nhìn thấy một cảnh hơi hỗn độn, một đồng giấy bị xé vụn ra quăng bừa bãi dưới đất. Nụ cười trên gương mặt cô ngưng đọng lại khi nhìn thấy mấy hình ảnh trên đồng giấy đó khá là quen thuộc.

Hoảng hốt, Việt Phương vội vã lao đến nhặt những mảnh vụn đó lên xem, mặt cô trắng bệch đi, răng cắn chặt kiềm nén cơn rung của bản thân, cảm giác đau đớn khi cô nhặt từng mảnh giấy vụn của tập bản thảo rồi đặt chúng lên mặt bàn, đau đớn ghép lần lượt những bức hình bị xé vụn đó lại với nhau.

Những ngón tay run run, nước mắt không ngừng rơi, tập bản thảo Thiên Phong để lại cho cô. Không ngừng tự trách bản thân, vì sao cô lại ngu ngốc đi chọc giận Thiên Phong như thế chứ, tại sao cô lại cho rằng anh chỉ muốn ức hiếp cô mà thôi chứ không xấu xa đến mức này.

- Không ngờ cô lại khóc đấy – Giọng nói đầy mỉa mai trêu chọc của Thiên Phong vang lên.

Việt Phương ngẩng đầu nhìn Thiên Phong, anh đang bình thản khoanh tay dựa tường nheo mắt nhìn cô.

Thiên Phong cũng chỉ tập thể dục loanh quanh gần nhà, anh nhìn thấy Việt Phương từ xa, cho nên đứng đợi cô vào nhà, chờ cô phát hiện ra mấy bức vẽ bị xé vụn rồi mới đi vào theo.

Mặc dù cũng cảm thấy mình khá là trẻ con với trò ăn miếng trả miếng như thế, có điều Thiên Phong không ngờ khi vào nhà lại chứng kiến Việt Phương rơi nước mắt. Trong lòng có chút lúng túng. Anh chưa từng thấy con gái khóc, tâm trạng có phần bối rối, nhưng lại không muốn để lộ ra sự quan tâm của mình đối với cô nên đành giả vờ trêu chọc. Không ngờ khi Việt Phương ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt long lanh của cô dường như cuốn lấy anh. Thiên Phong cảm thấy mặt mình đang cháy, tim đập mạnh không ngừng.

Việt Phương vừa thấy Thiên Phong cô đã đứng bật dậy, vẻ mặt đầy tức giận, cô lao đến anh, muốn đánh cho anh một trận.

- Đồ xấu xa này, tội đánh chết anh.

Thiên Phong không ngờ Việt Phương lại giận dữ đến như thế, anh bị cô đánh, liền muốn giữ tay cô lại để né tránh.

- Nè, cô bình tĩnh đi.

Nhưng Việt Phương đang tức giận, nên chẳng thèm nghe Thiên Phong nói, cô đưa tay đánh anh, Thiên Phong bất lực đành đẩy vô vào tường giữ chặt hai tay cô, cả người anh cũng áp sát vào người cô để giữ chặt chân của cô, mặt đối mặt gần sát nhau, cảm giác được hơi thở lẫn nhau, trong lòng bỗng trở nên hỗn loạn

28. Chương 28

Việt Phương hơi hoảng hốt, mặt đỏ lên khiến tim đập mạnh, cô gần nữa lại ở cùng tên biến thái này xuất hiện cảm xúc kì lạ, cảm giác này giống như cảm giác cô ở bên cạnh Thiên Phong, Việt Phương cảm thấy hoảng loạn, bởi vì anh ta không phải là Thiên Phong, nếu là Thiên Phong thì dù cô có lớn có thay đổi thế nào, anh cũng đã nhìn thấy bức tranh đó, lẽ nào anh không nhận ra cô. Anh ta không phải là Thiên Phong.

Cô ngẩng mặt nhìn Thiên Phong trừng trừng, thật sự muốn nhìn đôi mắt đằng sau cặp kính kia của anh. Nhưng hai tay cô lại bị anh giữ chặt, chân cũng không động đậy được, cho nên Việt Phương đã dùng đầu mình đập mạnh vào mặt Thiên Phong. Vì chiều cao của cô có hạn, chỉ nhỉnh hơn vai anh một tí thôi, nhưng Thiên Phong lại dùng chân để khống chế chân cô nên người anh cũng thấp xuống, cho nên đầu cô đập ngay vào cánh mũi của anh.

- Cốp.....

Một âm thanh vang dội vang lên ngay khoảng khách đầu cô chạm vào mũi Thiên Phong, tiếp đó là một tiếng thét vang dội.

Thiên Phong buông hai tay Việt Phương ra, lảo đảo lùi lại, đưa tay bịt lấy mũi của mình.

Việt Phương đã được giải thoát hai cánh tay, cô xoa xoa trán của mình, cú đập quá mạnh, trán của cô cũng đau vô cùng. Cô cũng xoay xở mặt mình sau cú đập.

Việt Phương nhăn nhó mặt nhìn về phía Thiên Phong, cô gần như chết lịm khi thấy từ cánh tay che mũi của Thiên Phong đang tuôn ra một dòng máu đỏ tươi. Việt Phương không ngờ cú đập đầu của mình lại gây ra chuyện như thế. Cô hét hoảng thét lên:

- Xin lỗi anh, tôi không cố ý.

Thiên Phong bị đau muốn mắng cô cũng không có tâm trạng mắng, đã thấy cô lao đến bên anh, đưa tay nâng mặt anh lên, giữa đầu anh ra sau, rồi bảo:

- Giữ yên nào.

Thiên Phong rất giận, anh hờn dỗi đẩy tay cô ra, nhưng Việt Phương đã nghiêm giọng nói:

- Ngoan ngoãn đi, có muốn bị ăn đòn nữa hay không?

Nói xong, Việt Phương với Thiên Phong đều sống sót bất động, Việt Phương trong lúc lo lắng đã quên mất, cô dám dùng giọng điệu của cô giáo để ra lệnh cho anh. Biết mình sai càng thêm sai, Việt Phương cố cười ngượng nhẹ nhàng bảo:

- Anh đang chảy máu, đừng cử động mạnh nữa kéo máu lại chảy ra. Lại đằng ghế ngồi đi, tui giúp anh ngăn máu chảy tiếp.

Thiên Phong thật sự muốn đánh cô một trận, nhưng nghĩ cô nói đúng, đành theo tay dịu của cô đi đến ghế ngồi.

Việt Phương vội vàng dùng khăn giấy trên mặt bàn giúp anh lau đi vết máu. Sau khi máu đã ngừng chảy để cho chắc ăn cô se khăn giấy thành hai cục tròn dài nhét vào lỗ mũi của Thiên Phong, sau đó không nhịn được cười khi nhìn bộ dạng lòng thông hai cục khăn giấy như vậy của anh.

- Cô còn dám cười – Thiên Phong tức giận gầm lên.

- Được được...tôi không cười nữa – Việt Phương vội nín cười cầu hòa nói.

- Bao nhiêu năm rồi tôi chưa từng bị chảy máu, càng không ai dám làm tôi chảy máu vậy mà cô lại....- Thiên Phong tức giận đến nổi gân xanh trên trán, ghiền răng nhìn Việt Phương nói.

- Chuyện cũng đã lỡ rồi, anh làm gì mà phải to tiếng đến như thế chứ? – Việt Phương cũng lớn tiếng quát lại.

- Cô có biết đây là tội hành hung người khác hay không? – Thiên Phong nhìn cô đầy đe dọa.

- Đâu phải tôi cố ý đâu, tại anh trước chứ bộ. Tôi là con gái mà, có con gái ai trong tình huống đó mà không hoảng sợ đâu. Chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi, với lại chỉ ...chỉ là chảy một chút máu thôi mà – Việt Phương chưng ra vẻ mặt ăn năn vô cùng nói. Thiên Phong là người có tiền, thật sự là nếu anh ta làm lớn chuyện này ra, thì cô quả thật là khó tránh được, cho nên Việt Phương biết mình cần phải mềm mỏng với anh hơn để được tha thứ.

- Cái gì? Cô cho đây chỉ là chuyện chảy một chút máu thôi sao? – Thiên Phong trợn mắt nhìn cô đầy hung dữ.

Việt Phương nhìn vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống cô của Thiên Phong, trong lòng lo lắng vô cùng, có khi nào anh ta ghét cô rồi ghét lây sang trường học hay không? Như vậy thì trường sẽ không có kinh phí, hy vọng của các thầy cô và các em nhỏ tiêu tan. Cô chắc chắn sẽ không còn mặt mũi nào để nhìn mọi người nữa mất. Cho nên trong lúc quần trí, Việt Phương đã nói ra một điều mà khiến cô muốn cắn lưỡi chết ngay tại chỗ.

- Dù sao chảy có nhiều đó máu cũng đâu có gì. Anh xem, phụ nữ mỗi tháng chảy máu gấp mấy lần anh bây giờ nhưng đâu có ai ca thán gì đâu.

Việt Phương nói xong mới biết mình đã lỡ lời đến thế nào, cô xấu hổ ré lên một tiếng vội vã lấy tay che mặt lại. Tâm trạng cô hiện giờ thật sự là chỉ mong có cái lỗ nào bị nứt để mà chui xuống trốn cho khỏi bề mặt.

Thiên Phong nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng vội vã che lại của cô không khỏi tức cười, cơn giận cùng cơn đau cũng xẹp xuống, anh cười trêu cô:

- Cô có phải là con gái không vậy?

- Vậy mẹ anh có phải là đàn bà không? – Nghe Thiên Phong cười lớn và trêu chọc mình, Việt Phương đã bốt xấu hổ, cô bĩu môi hỏi lại Thiên Phong một câu, nhưng trước khi Thiên Phong kịp phản ứng gì trước câu nói của cô, Việt Phương đã hinh mũi bảo – Nè! Anh cười rồi tức là không giận nữa đúng không? Không được dùng bảo lực nhé.

- Xì – Thiên Phong bật cười bĩu môi lại với cô và nói – Bụng dạ tôi không có hẹp hòi như cô, cũng không có hay nổi cơn điên nhảy vào đánh người như cô đâu.

- Bộ tôi muốn đánh anh sao – Nhắc đến chuyện này, Việt Phương lại thấy tức giận, giọng cô trở nên cộc cằn – Anh có biết mấy bức tranh này còn quý hơn sinh mạng của tôi hay không? Anh đã xé nó đi như thế chỉ bị mấy đánh của tôi là may rồi.

- Ai nói đó là của cô – Thiên Phong cao giọng chất vấn, mắt anh nhìn cô khinh bỉ - Nhìn kỹ lại đi.

Việt Phương liếc mắt nhìn kỹ mấy bức tranh bị xé rách trên bàn được cô chấp vá lại lần nữa, từng đường nét rõ ràng rất giống bức tranh của Thiên Phong, giống y như đúc, nhưng mà không có chữ ký của Thiên Phong. Việt Phương sững sờ há hốc miệng quay lại nhìn Thiên Phong.

Thiên Phong nhướn mày đắc ý nhìn cô nói:

- Thế nào? Cô nợ tôi một lời xin lỗi đó nhé. Còn nữa, cô đừng nghĩ là xoa cái clip trong điện thoại của tôi đi là xong chuyện. May mắn là tôi đã kịp lưu nó vào lap top rồi.

- Anh...- Việt Phương tức giận nhưng cố nén giận, bởi vì cô biết mình đâu không lại anh ta.

- Ngoan ngoan làm osin nấu cơm cho tôi đi, tôi đi tắm, lát sau tôi hy vọng trên bàn đã có mấy món ăn rồi – Thiên Phong đứng dậy vỗ đầu cô nói.

Việt Phương cảm thấy anh vừa xem mình là osin vừa xem mình như chó con mà vỗ đầu như thế thì tức lắm, cô nhìn thấy hai lỗ mũi vẫn còn quần khăn của anh, vội vã lấy điện thoại ra và kêu lên:

- Jony!

Thiên Phong vừa quay mặt lại thì đã bị chụp hình cái tách, không những một mà là mấy tấm liền, Việt Phương giờ giờ cái điện thoại này trước mặt anh, cười đắc ý nói:

- Tôi sẽ đem mấy tấm hình này đến công ty anh phát ọi người xem, haha, không biết họ nghĩ sao về anh với hai cục khăn giấy nhỉ.

Thiên Phong bị đe dọa, anh siết chặt tay, biết đâu cô làm liều, thật sự đem đến công ty anh phát ọi người xem thì đúng là mất hết hình tượng, cho nên Thiên Phong nhào đến giật điện thoại của cô.

Cả hai giằng co, cuối cùng ngã rạp trên sofa cùng nhau, cả người Thiên Phong đè lên người Việt Phương, môi Thiên Phong lần nữa chạm vào môi Việt Phương khiến cả hai sững sờ nhìn nhau.

Cánh cửa nhà bỗng mở ra, Việt Tình từ bên ngoài đi vào.

71

Việt Tình nhìn sững khi thấy hai người đang nằm trên ghế sofa, trong mắt cô, hình ảnh của hai người khiến người ta không thể không khiến người ta nghĩ sai lệch.

Việt Phương đang trong lúc bối rối thì xuất hiện trước mặt cô một gương mặt khá giống cô, nhưng nước da trắng mịn hơn, từng nét trên gương mặt được trang điểm rất kỹ lưỡng, tóc cũng được uốn lọn bồng bềnh, càng khiến cho gương mặt trở nên xinh đẹp. Chiếc váy bằng ren mà Việt Tình mặc bó sát thân hình đẹp khiến cô trở nên hấp dẫn hơn bao giờ hết.

Việt Phương khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Việt Tình, nhất là ngay tại chỗ này, ngay nhà của tên biến thái chứ không phải nhà ông bà cô. Cô nằm im tròn mắt nhìn vẻ kinh ngạc của Việt Tình.

- Bạch...- Chiếc túi xách đeo trên vai màu trắng dây xích vàng cầu kì rất hợp với kiểu tóc và bộ váy của Việt Tình bỗng rơi xuống đất.

Thiên Phong cũng đang bất ngờ trước cái chạm môi nhưng thấy Việt Phương tự nhiên nằm im anh liền thừa cơ hội giành lấy chiếc điện thoại trong tay Việt Phương, vừa nhóm dậy mồm cười đắc thắng thì nghe tiếng đồ đạc rơi xuống sau lưng, giật mình quay lại nhìn.

- Hai người...hai người – Việt Tình nhìn hai người họ run run nói không nên lời.

Việt Phương vội vàng nhồm người ngồi dậy, thái độ vừa bối rối vừa ngại ngùng vô cùng, cô xấu hổ định lên tiếng giải thích với Việt Tình tình cảnh vừa nhìn thấy.

Thiên Phong quay đầu nhìn thấy Việt Tình thì nghiêm sắc mặt, gương mặt trở lại vẻ lạnh băng thường trực, anh đứng thẳng dậy, bình thản sửa lại quần áo hơi bị nhăn nhúm của mình, anh nhìn Việt Tình lên tiếng:

- Sao em lại xuống đây?

Việt Tình khẽ đưa mắt lườm Việt Phương lúc này đang bắt đầu ngồi dậy cũng kéo vạt áo xuống cho ngay ngắn, lấy giở xách ra khỏi tay quăng xuống ghế nhìn Thiên Phong , giọng nói điềm tĩnh hỏi những vẫn chứa sự tức giận trong đó.

- Jony, hai người vừa rồi là ...

Nhưng cô chợt nhìn thấy mũi của Thiên Phong gấn hai cục khăn giấy thì mặt tái lại không muốn chất vấn nữa mà chuyển sang lo lắng hỏi:

- Jony! Mũi anh làm sao thế. Anh bị chảy máu cam sao?

Việt Tình đưa tay muốn chạm vào mũi của Thiên Phong nhưng anh ngăn lại.

- Không sao, đã hết chảy rồi - Thiên Phong vừa nói vừa đưa tay rút ra hai cuộn giấy quăn trong mũi mình. Trên đầu hai cuộn giấy vẫn còn vệt máu tuy đã khô nhưng vẫn khiến Việt Tình hơi cau mày.

- Vừa rồi hai người...- Việt Tình vẫn không quen hình ảnh mình vừa thấy tỏ vẻ e dè hỏi.

- Anh muốn lấy điện thoại trong tay cô ấy – Thiên Phong không giải thích gì nhiều chỉ nói ngắn gọn như thế.

- Lấy điện thoại, sao lại phải lấy điện thoại – Việt Tình lấy làm khó hiểu, cau mày quay lại nhìn Việt Phương.

Việt Phương thấy Việt Tình nhìn mình, cô đứng dậy háng giọng nói:

- Không có gì đâu chị. Là lỗi tại em thôi.

- Sao em lại ở đây – Việt Tình hơi cúi gắt nhìn Việt Phương hỏi, trong mắt chứa đầy sự khó chịu khi nhìn Việt Phương.

- Em là người lo cơm nước cho anh ấy – Việt Phương vội vàng đáp lời Việt Tình vì sợ Thiên Phong nói ra việc cô phá phách nên mới bị bắt ép như thế nên nhấn mạnh thêm - Em được thuê .

Thiên Phong liếc mắt nhìn Việt Phương sau đó tủm tỉm cười, Việt Phương thấy Thiên Phong lườm mình, cô cảm thấy xấu hổ vì lời nói dối của mình. Cô cúi gầm đầu lại nói:

- Em đi làm đồ ăn sáng đây.

- Thôi khỏi đi. Tụi chị sẽ ra ngoài ăn – Việt Tình sau khi nghe Việt Phương phân trần cũng thấy nhẹ nhõm nhiều hơn, giọng nói cũng có phần dịu lại.

- Nếu vậy thì em về nhà trước đây – Việt Phương nhân cơ hội này liền vội vàng tìm cớ rời đi. Cô vẫn không thích lắm việc ở lại nói chuyện với Việt Tình.

Cô bước ngang qua Việt Tình rồi tiến tới bên Thiên Phong giật lại cái điện thoại của mình trong tay anh, còn hình mũi tỏ ý khinh bỉ Thiên Phong trước khi ra về.

Việt Phương đi rồi, Việt Tình lập tức sà vào lòng Thiên Phong nũng nịu:

- Jony, em nhớ anh .

Sau đó cô ngược mắt nhìn Thiên Phong với ý trách móc.

- Chẳng phải đã hứa là gọi cho em hay sao? Sao lại không gọi điện.

Trước lời hờn dỗi của Việt Tình, Thiên Phong cũng không có ý muốn giải thích nhiều, chỉ nói hai từ khô khốc:

- Anh bận.

Việt Tình nghe giọng Thiên Phong lạnh lùng cũng không có ý trách móc điều gì, cô đã quá quen với giọng điệu của Thiên Phong nên không hề phật ý. Chỉ cười tươi bảo:

- Em biết anh bận, cho nên vừa rảnh là em chạy xuống đây thăm anh ngay. Anh nói xem, em có đáng thương không?

Việt Tình cười nhìn Thiên Phong, mắt mơ màng khép hờ lại, người hơi nhón lên, môi cũng đưa về phía trước.

Thiên Phong nhìn gương mặt xinh đẹp của Việt Tình, tay anh ôm trọn thân người của cô. Cô xinh đẹp, thông minh, rất biết ý người, hai năm nay cô ở bên anh, anh cảm thấy rất thoải mái, cô không giống các cô gái khác, bắt người yêu phải chiều chuộng hay gò bó anh. Hơn nữa, cô là người mà anh luôn tìm kiếm, là cô bé trong bức hình với anh, cho nên anh chọn cô. Nhưng trong lòng Thiên Phong luôn có một cảm giác trống rỗng, một cảm giác mơ hồ không diễn tả được.

Trái tim anh không hề đập mạnh khi nhìn thấy cô, ôm cô trong tay cũng không hề thấy cảm giác ngọt ngào của yêu thương.

29. Chương 29

Việt Tình không thấy Thiên Phong có hành động gì, cô khẽ mở mắt ra nhìn Thiên Phong, anh đang bàn thần nhìn cô, Việt Tình hơi lo lắng, cô khẽ lắc tay Thiên Phong gọi khẽ.

- Anh sao vậy?

Thiên Phong giật mình, sắc mặt trở lại bình thường , anh đẩy nhẹ người Việt Tình ra cố cười bảo:

- Anh mới tập thể dục xong, người bẩn lắm, để anh đi tắm rồi mình cùng đi ăn sáng.

Nói rồi Thiên Phong quay lưng đi lên lầu, Việt Tình có chút thất vọng, cô dõi mắt nhìn theo bóng dáng Thiên Phong đi lên lầu thở dài. Cô biết ở bên cạnh Thiên Phong thì không nên gò bó anh, nếu không chỉ càng nhận lấy sự thờ ơ xa lánh của anh mà thôi. Cô yêu anh, muốn ở bên cạnh anh, cho nên cô biết mình cần phải nhẫn nại chờ đợi, cho đến một ngày anh hoàn toàn thuộc về cô. Từ bao lâu nay, cô là người con gái duy nhất có thể ở gần bên anh, phần thắng này, cô nắm chắc.

Vấn đề là nằm ở thời gian.

Cô còn trẻ, thời gian còn dài, cô có thể chờ đợi.

Cô là người có tham vọng, Thiên Phong lại là người thỏa mãn tham vọng của cô.

Việt Tình khẽ cười một cái đầy hàm chứa rồi bước theo Thiên Phong đi lên lầu.

Vừa lần mò tìm ra phòng của Thiên Phong, Việt Tình tự đẩy cửa bước vào, cô nghe tiếng nước chảy phát ra phía sau ánh cửa ở góc phòng, cô biết là Thiên Phong đang tắm, cô khẽ cười bước vào quan sát căn phòng mà Thiên Phong ở mấy ngày hôm nay. Căn phòng nhìn ra bên ngoài rất đẹp. Một màu xanh bạt ngàn của lúa mới, đẹp dịu dàng và đầy thơ mộng.

Việt Tình thích thú ngẫm nghĩ :” Không ngờ nơi này lại đẹp đến thế”. Cô về quê rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ cô đi quá xa nhà, thường chỉ quanh quẩn ngoài vườn mà thôi. Đường dưới quê không như đường thành phố, nhỏ hẹp và sinh lầy, đi một chút là dính bùn trông rất dơ, mà những đôi giày của cô đều rất đắt tiền, cô không muốn làm bẩn nó chút nào.

Việt Tình đưa tay mở cửa ban công ra, một làn gió nhẹ thổi vào kéo theo hương lúa non thơm lừng. Cô bước ra ban công một lúc nhìn ngắm mọi vẻ đẹp trong tầm mắt mình rồi mới quay vào bên trong, quét qua tầm mắt cô là một khung tranh được bao phủ.

Việt Tình cảm thấy tò mò, cô bước nhanh đến trước khung tranh, đưa tay vén bức tranh lên.

Một luồng điện chạy khắp thân thể cô, cả người run lên, bàn tay cầm tấm khăn che phủ run run đến nỗi đánh rơi nó xuống mặt sàn.

Việt Tình hô hấp thật nhanh, cô chớp mắt nhìn chằm chằm vào bức tranh, nơi mà gương mặt của cô hiện hiện trên đó.

- Không thể nào?

Việt Tình reo nhỏ hoảng hốt lùi về sau mấy bước.

Cô bé gái trong bức tranh, cô biết rõ người đó là Việt Phương chứ không phải là cô, nhưng bé trai bên trong bức tranh thì cô biết rõ đó chính là Thiên Phong. Lúc ở Mỹ, cô từng xem album lúc nhỏ của anh, cho nên Việt Tình có thể khẳng định cậu bé trong tranh chẳng phải ai khác ngoài Thiên Phong.

Nhưng vì sao lại có bức tranh này ở đây?

Việt Tình nhíu mày nhìn phần chữ ký bên góc dưới bức tranh, là chữ ký của Việt Phương. Vậy thì bức tranh này do Việt Phương vẽ. Nhưng làm sao Việt Phương lại biết được Thiên Phong lúc nhỏ, còn vẽ hai người chung như thế? Chẳng lẽ....

Một suy nghĩ lóe lên trong lòng Việt Tình, cô bỗng dùng tay ôm lấy hai bên vai mình, khẽ rùng mình một cái, cô cố lắc đầu xua đi suy nghĩ vừa choáng qua của mình.

Lần nữa nhìn bức tranh trước mặt, nụ cười của Việt Phương rất đẹp, rất hồn nhiên, đầy sự vui vẻ yêu đời. Ngoại trừ lúc nhỏ, trước 5 tuổi, cô mới thấy nụ cười này của Việt Phương, còn sau này, cô chưa từng thấy.

Việt Tình hít thật sâu rồi gập người cúi xuống nhặt chiếc khăn rồi phủ lại như lúc ban đầu, xong rồi cô khẽ thở dài, ánh mắt trầm xuống.

Việt Tình khẽ nhắm mắt nhớ lại những ngày tháng mình bắt đầu du học bên Mỹ.

Cô luôn cố gắng hết sức mình, chứng tỏ khả năng của mình ọi người nhìn thấy, cho nên đôi lúc cô cảm thấy căng thẳng và mệt mỏi. Những ngày cuối tuần là những ngày mà cô thấy thoải mái nhất , bởi vì có thể một mình rảo bước đi trên phố thư giãn.

Cô lang thang đến đài phun nước ở quảng trường, vô tình qua vào một chàng trai đang đứng chụp hình đàn chim bồ câu bay lên.

- Xin lỗi – Cô vội vàng nói.

Nhưng đáp lại cô là sự thờ ơ sau đó bỏ đi của anh ta. Nhưng gương mặt điển trai, ánh mắt sâu, cùng vẻ lạnh lùng của anh lại thu hút cô, khiến cô ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng anh. Việt Tình cảm thấy luyến tiếc vì không biết anh là ai.

Cô cho đó là duyên phận khi cô lần nữa gặp được anh ở trường của cô, anh hiện đang học thạc sĩ tại trường cô. Cô rất vui, thật sự rất vui vì có thể gặp lại anh.

Cô bắt đầu tìm hiểu về anh. Tên tiếng anh của anh là Jony. Anh là sinh viên xuất sắc của khoa kinh tế, là người mỹ góc Việt....rất nhiều thông tin về anh. Và anh dường như được nhiều cô bạn gái để ý.

Không thể nói anh là sinh viên xuất sắc nhất và đẹp trai nhất, nhưng anh lại không giống các anh chàng gốc châu Âu khác luôn vui vẻ hòa đồng thậm chí là hơi ngông cuồng, mà anh rất trầm lặng, có thể nói là khá lạnh lùng. Anh không quan tâm ai nghĩ gì về mình, càng không chú ý đến mấy cô bạn nữ bên cạnh mình.

Rất nhiều cô gái xinh đẹp và bảo đảm, họ đến tỏ tình với anh, thậm chí có người còn quyến rũ anh, nhưng Thiên Phong chẳng buồn đáp lại họ lấy một lần. Anh giống người vô cảm, đến độ có người cho rằng anh là gay. Bởi vì , lối sống ở đây khá thoáng, dù không yêu nhau, nhưng bọn họ vẫn có thể lên giường với nhau. Xong việc rồi thì nói bye bye, và những cô gái kia chẳng hề ràng buộc anh bên cạnh họ, thế mà anh vẫn từ chối.

Việt Tình cũng đôi lần đến tìm anh, giả vờ nhờ anh giảng dạy, Thiên Phong tuy không hề từ chối những cũng chẳng tỏ ra quá thân thiết với cô cho lắm. nhưng so với những cô bạn tóc vàng mắt xanh kia thì cô được anh ưu ái hơn bởi vì cùng là người Việt Nam với nhau. Và cũng chỉ có cô mới biết tên của anh là Thiên Phong mà thôi.

Thời gian cũng khá lâu nhưng Thiên Phong không hề có chút cảm xúc nào với cô, Việt Tình nghĩ, cô cũng sẽ không có cơ hội đến với anh mãi cho đến khi cô vô tình nhầm lẫn kẹp cuốn album của mình vào với chồng sách mượn của anh và đem trả. Khi cô đến tìm anh lấy lại, Thiên Phong đã trả cô cuốn album và hỏi:

- Cô bé trong ảnh là em à?

Và cô gật đầu.

- Có phải em thích anh không? – Thiên Phong đột ngột lên tiếng hỏi cô câu hỏi mà từ lâu cô muốn anh biết.

Cô đã đỏ mặt và gật đầu. Cô thầm cầu khẩn cho giấc mơ của mình thành sự thật.

- Vậy chúng ta quen nhau đi.

Cô mở to mắt nhìn Thiên Phong sững sốt, cô không ngờ kết quả mình chờ đợi đã có, vui mừng khôn xiết, cô vội vã gật đầu mà không hề hỏi lí do vì sao anh lại muốn quen với cô. Lúc đó cô chỉ nghĩ đơn giản là, anh thích con gái Việt Nam hơn mà thôi, và tôi là cô gái người Việt Nam duy nhất bên cạnh anh, anh chọn tôi là lẽ tất nhiên.

Việt Tình khẽ mở mắt, ký ức dần khép lại, trong lòng thấy lạnh run, cô tự hỏi có phải đáp án cho câu hỏi mà cô chưa từng đặt ra đã hiện ở trước mặt hay không?

Việt Tình quay người bước lại gần cửa buồng tắm, cô im lặng lắng nghe tiếng nước chảy vọng ra, hai tay âm thầm siết chặt lại, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất của mình lớn tiếng để Thiên Phong ở bên trong có thể nghe được.

- Jony! Cô gái lúc này là em gái của em.

- Anh biết - Tiếng Thiên Phong vọng ra đáp lại , tiếng nước cũng ngừng chảy - Cô ấy tên là Việt Phương.

Việt Tình khẽ run lên, cô vội đưa tay mình bấm chặt thật đau để trấn tĩnh:

- Anh quen biết với Việt Phương từ khi nào?

- Cô ấy là người trông coi ngôi nhà này, khi anh xuống đây mới gặp cô ấy, anh thấy cô ấy cũng biết dọn dẹp và nấu ăn cũng rất khá cho nên mới bảo cô ấy giúp việc cho anh - Thiên Phong vừa nói vừa mở cửa bước ra ngoài.

Thiên Phong quần trên người một cái khăn tắm ngang eo, tay anh cầm một cái khăn nhỏ lau tóc. Việt Tình cố gắng tỏ ra bình thường đưa tay giúp Thiên Phong lau tóc, Thiên Phong cũng không ngăn cản, anh đi đến bên giường ngồi yên để mặc Việt Tình lau khô tóc ỉnh. Những chuyện thế này cũng khá quen thuộc giữa họ.

Thấy Việt Tình có vẻ suy nghĩ, Thiên Phong liền ngẩng mặt nhìn cô hỏi:

- Sao vậy? Sợ em gái em vất vả à? Yên Tâm, anh chỉ nhờ cô ấy nấu đồ ăn buổi sáng và buổi tối thôi. Chuyện dọn dẹp sẽ có người khác đến lo rồi.

- Anh kén ăn như vậy, em chỉ sợ Việt Phương nấu không hợp. Dù sao đồ ăn ở quê cũng không phong phú như đồ ăn ở thành phố - Việt Phương cười giả lã đáp trong khi tay cầm khăn giúp Thiên Phong lau tóc.

Lau tóc của Thiên Phong xong, Việt Tình mới sà vào lòng thiên Phong, cô hôn nhẹ lên môi Thiên Phong rồi tựa đầu vào lòng ngực anh hỏi:

- Thiên Phong, vì sao lúc trước lại chấp nhận làm bạn trai của em.

Nghe câu hỏi của Việt Tình, Thiên Phong bỗng im lặng thật lâu. Hỏi anh vì sao ư? Chính anh cũng không trả lời được câu hỏi đó trong lòng mình. Thừa nhận làm bạn trai cô chỉ vì bức hình khi nhỏ của cô, chuyện này có chút buồn cười nhưng đó là sự thật.

Khi tỉnh lại, Thiên Phong chỉ biết tay mình vẫn giữ chặt sợi dây của ống đựng tranh vẽ không rời. Bác sĩ lúc đầu định cắt đứt dây khỏi ống nhưng sau cùng quyết định thôi.

Cho nên khi Thiên Phong tỉnh lại, Thiên Phong cho rằng vật mà dù thế nào mình vẫn giữ chặt trong tay như thế chắc chắn là vật rất quan trọng của mình, anh mới từ từ mở thứ trong tay mình ra xem, và gương mặt của bé gái đó vẫn hiển hiện trong đầu anh mấy năm sau đó, cho đến khi gặp Việt Tình.

Chỉ là khi đối mặt với cô, dù là gương mặt đó chính là cô lúc nhỏ, nhưng với gương mặt khi lớn, dù xinh đẹp thế nào đi chăng nữa, anh cũng cảm thấy có vẻ xa cách. Giống như giữa anh và cô có một vách ngăn ngăn cách.

Chính vì khoảng cách này mà Thiên Phong chọn cách ở bên cô trong im lặng, thay vì muốn lên tiếng hỏi cô là :” Có phải chúng ta từng gặp nhau hay không?”

Anh sợ câu trả lời của cô là không phải.

Cảm giác đó sẽ trở nên hụt hẫng vô cùng, hoang mang như lần nữa bị mất đi ký ức của bản thân.

Anh không muốn như thế. Không muốn lần nữa chìm vào không gian tăm tối mất thăng bằng.

Việt Tình thấy Thiên Phong im lặng trầm ngâm thì mặt tái xanh, trong lòng như bị ai cắn đứt, lo lắng, sợ hãi, bất an.

Tay cô siết chặt lại, cắn chặt môi đến đau buốt tận trong tim.

- Thiên Phong – Việt Tình cố nở nụ cười như không có gì nhìn Thiên Phong gọi khẽ.

Thiên Phong giật mình tỉnh trí quay lại nhìn Việt Tình có phần bối rối, lúng túng định lên tiếng trả lời thì Việt Tình đã lên tiếng nói với vẻ nũng nịu:

- Em đói bụng rồi, mình đi ăn sáng thôi. Đừng làm mất thời gian nữa, hôm nay, anh phải dành chọn cả ngày cho em đó. Không được từ chối, nếu không em giận đó. Em là bạn gái anh, em phải đòi quyền lợi của mình mới được

Thiên Phong khẽ phì cười gật đầu đứng dậy lấy đồ đi vào bồn tắm thay.

Cánh cửa đóng sầm lại, ánh mắt của Việt Tình bỗng trở nên âu sầu, cô quay lưng nhìn về giá vẽ đó, môi mím chặt, hai chân mày chau lại.

Câu trả lời cô đã có rồi.

Việt Phương nhìn một bàn đầy đồ ăn mà trong lòng buồn bã.

Cô đưa mắt liếc nhìn bà nội đang ngồi trên bàn, tay bà đang khâu vá lại cái áo bị sút chỉ của ông nội Việt Phương, nhưng mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn ra bên ngoài cửa.

Còn ông nội của cô tuy đeo kính đọc sách xem tròng khá bình thản, nhưng hễ nghe tiếng chó sủa thì đứng dậy ra ngoài xem có phải cháu gái về hay không.

Việt Phương thở dài đứng dậy, cô lấy điện thoại đi ra sau hè gọi điện thoại cho Việt Tình. Khi Việt Tình vừa bắt máy, cô liền hỏi:

- Chị đang ở đâu vậy. Sao về đây mà không ghé qua thăm nội một chút.
- Chị đi công việc chứ không phải đi chơi, nói với nội, khi nào rảnh chị sẽ về thăm – Việt Tình có hơi khó chịu đáp.
- Chị về thành phố chưa? – Việt Phương hơi chau mày, tuy hai chị em ít nói chuyện với nhau, nhưng Việt Tình ít dùng giọng nói này để nói với cô.
- Vẫn chưa. Có chuyện gì? – Việt Tình lạnh nhạt hỏi.

30. Chương 30

- Nội nghĩ chị về, đã nấu rất nhiều đồ ăn, chị chưa về thành phố thì ghé nhà tí đi cho nội vui – Việt Phương nói như cầu xin.
- Chị vẫn chưa xong việc, cứ nói với nội là chị về thành phố rồi.
- Nhưng mà....nội sẽ buồn lắm.

- Chị sẽ cố thu xếp công việc về thăm nội sớm. Ai mượn em đi nói với nội việc chị về đây làm chi, em đi mà giải thích với nội. Chị bận lắm, cúp máy đây.

Việt Tình nói xong thì cúp máy khiến Việt Phương ngơ ngẩn, cô đâu có nói với nội Việt Tình trở về đây, mà là do thím Nga vợ chú Nhân đi chợ nhìn thấy Việt Tình mới về nói với nội mà thôi. Cô thở dài lần nữa, quay đầu vào trong nhà.

Cô nhìn ánh mắt bà nội vẫn trông ngóng ra ngoài sân chờ bóng dáng Việt Tình mà buồn, đành bước tới nói:

- Nội ơi! Chị Việt Tình vừa gọi điện bảo là định về thăm nội, nhưng vì có việc gấp nên phải trở lại thành phố rồi. Chị ấy bảo, khoảng tuần sau sẽ thu xếp công việc về thăm nội ngay.
- Vậy à – Bà nội có vẻ hơi buồn khi nghe Việt Phương nói.

Ông nội cô không nói gì, chỉ thở dài gấp quyển sách lại, tháo kính xếp ngăn ngăn lên kệ sách rồi bước đến bàn ăn cơm.

Từ lúc Việt Tình đi du học đến giờ, cũng về nước chưa lâu, chỉ về nhà thăm ông bà nội được 1 lần duy nhất. Cho nên ông bà nội cũng rất là nhớ Việt Tình.

- Thôi mình ăn đi nội, kéo đồ nguội hết sẽ không còn ngon – Ông nội ngồi xuống bàn khẽ khàng bảo.
- Cả ba người đành cầm đĩa ăn cơm với nhau, Việt Phương cố tình kể lại những truyện phá phách của học trò cho ông bà nội nghe để ông bà bớt buồn.

Không ngờ cả nhà chú Nhân vừa đi ăn đến nhà bạn về, nhóc Minh, con chú Nhân chạy vào nhà thấy đồ ăn nhiều hơn hờ reo lên:

- Woa, nhiều đồ ăn ngon quá. Cho con ăn với
- Sao giờ này mọi người mới ăn. Việt Tình không ghé nhà sao? – Chú Nhân hơi cau mày nhìn đồ ăn đầy trên bàn, không ngờ cả nhà lại ăn cơm trễ đến như thế.

- Chị ấy có việc gấp nên về thành phố rồi ạ - Việt Phương liên đáp lời.

- Đâu phải. Trên đường về còn thấy nó ngồi ở quán cà phê đầu ngõ mà – Thím Nga bất ngờ lên tiếng với đầy sự ngạc nhiên.

Bà nội sững sốt quay đầu nhìn Việt Phương, cô bối rối cúi gầm mặt, ông nội buông đưa thở dài.

Việt Tình vừa tắt máy, thì Thiên Phong đã bước đến, anh vừa đi vệ sinh ra. Thấy Việt Tình gấp điện thoại, và mặt gần như không được vui, anh mới lên tiếng hỏi:

- Ai gọi vậy?

- Một người bạn thôi? – Việt Tình mỉm cười đáp.

Thấy Thiên Phong ngồi xuống, Việt Tình giả vờ khó xử nói:

- Em gái em có một cô bạn thân. Chỗ làm việc của cô ấy không được tốt, cho nên cô ấy đã xin nghỉ và nhờ em giới thiệu một công việc ở công ty mình...Không biết anh....

- Là cái cô mặt tròn tròn tóc ngắn đó à – Thiên Phong nhướn mày hỏi. Anh vẫn con nhớ mấy lần anh gặp Việt Phương cũng đều gặp cô gái này.

- Anh biết Thảo sao? Chính là cô ấy – Việt Tình tròn mắt nhìn Thiên Phong kêu lên – Vậy anh thấy thế nào? Nếu có thể thì sắp xếp cho cô ấy vào bộ phận hậu cần cũng được.

- Em cứ bảo cô ấy nộp đơn lên phòng nhân sự đi, bảo họ sắp xếp công việc phù hợp với trình độ của cô ấy là được – Thiên Phong gật đầu đồng ý.

Nói xong anh đứng dậy cầm áo lên bảo:

- Tối rồi, anh đưa em về nhà.

- Không cần đâu. Em đi taxi về. Anh đưa em ra đón taxi rồi về nghỉ ngơi đi – Việt Tình đứng dậy ôm tay anh đầy thân mật nói.

- Cũng được....

Sau khi nhìn Việt Tình lên xe về nhà, Thiên Phong lái xe đi về nhà, anh chạy theo con đường nhỏ ven bờ hồ.

Ánh trăng hôm nay vô cùng sáng.

Dưới ánh trăng, anh nhìn thấy bóng người con gái nhỏ nhắn đứng bên ven hồ.

Bánh xe chậm chậm lăn trên con đường nhỏ, Thiên Phong đưa mắt nhìn về phía đó.

Trăng sáng vàng vọt nhưng...

Vóc dáng nhỏ bé đó trong màn đêm hòa lẫn từng tiếng gió trở nên mong manh mờ ảo, giống như đang hòa tan vào bóng đêm. Nếu như những lọn tóc của cô không bị gió làm tung bay sẽ không thể phân biệt đó cô gái hay chỉ là một bức tượng.

Bởi vì...

Cô đứng im lặng bên bờ hồ không một chút cử động, hai tay ôm lấy vai, cô độc, khoắc khoải, khiến người ta thấy thương cảm vô cùng.

Vì sao một mình cô lại đứng giữa trời đêm như thế. Trông cô như chứa đầy tâm sự đau thương, trong lòng Thiên Phong bỗng muốn biết nỗi niềm của cô, anh thích dáng vẻ trợn mắt giận dữ nhìn anh của cô hơn là dáng vẻ bây giờ.

Chiếc xe rồi cũng lăn bánh rời khỏi con đường bên bờ hồ, bóng dáng của cô cũng dần biến mất sau kính chiếu hậu.

Trong lòng Thiên Phong bỗng cảm thấy trống rỗng, giống như vừa làm mất đi một điều gì đó quý giá vô cùng. Cảm xúc này chẳng có chút dễ chịu nào. Nó giống như cái cảm xúc khi nhận ra mình chẳng còn nhớ gì nữa, mất hoàn toàn những ký ức ban đầu, nuối tiếc và khổ đau.

Về đến nhà, tâm trạng vẫn thấy bồn chồn, giống như vừa đánh mất một thứ quý giá để rồi hối tiếc.

Không có tâm trạng làm việc, Thiên Phong mở cửa sổ ban công nhìn ra ngoài.

Ánh trăng vẫn sáng tỏa như thế, nhưng không phải thứ ánh sáng chói rọi mà là dịu dặt êm đềm.

Gió đêm thổi đến mát lạnh từng cơn, tạt thẳng vào mặt tuy lạnh nhưng khiến con người tỉnh táo và thoải mái đầu óc hơn.

Gió cũng cuốn bay tấm vải phủ trên khung tranh xuống, Thiên Phong quay lại muốn nhìn bức tranh của anh và Việt Tình lần nữa. Càng ở bên cô, anh càng cảm thấy xa cách vô cùng, mặc dù anh biết Việt Tình yêu anh. Anh cũng biết cô đã luôn cố gắng hết sức để anh thấy vui vẻ khi ở bên cô, nhưng mà....

Mặt Thiên Phong bị động lại, hơi tái xanh.

Không phải là do gió lạnh thổi mà là bức tranh trên đó đã không còn.

Hụt hẫng.

Mất mát.

Thiên Phong bước nhanh đến bên cạnh giá tranh, đưa tay chạm vào nó như để xác định lại bức tranh đã không còn trên đó.

Một tiếng thở xót xa.

Khi nhìn bức tranh đó, anh cảm thấy nó gần gũi với mình, nụ cười của cô bé trong tranh thật ấm áp đến gần như quen thuộc. Anh vẫn thường trong lúc mệt mỏi sau khi giải quyết công việc xong bước đến vén khăn nhìn nụ cười đó, trong lòng lại cảm thấy vui tươi hơn.

Vậy mà nó đã không còn nữa.

Chắc là Việt Phương đã lấy lại nó lúc nào đó, dù sao nó cũng là do cô vẽ ra.

Hình ảnh cô gái đứng bên hồ lặng lẽ cô đơn lại xuất hiện trong đầu Thiên Phong.

Cảm xúc trong lòng khẽ run lên, Thiên Phong quay người mở tủ lấy áo khoác đi ra ngoài. Anh tự đánh lừa bản thân rằng:” Chỉ là một chuyến đi dạo khi không ngủ được mà thôi.”

Kết thúc bữa cơm trong nỗi buồn phiền, ông bà nội chẳng muốn thức nên lặng lẽ vào phòng đi ngủ.

Bên ngoài thanh vắng chỉ có tiếng ếch kêu vang lừng và tiếng đế gáy trong đêm hòa trộn tạo thành âm thanh đồng quê quen thuộc.

Thứ âm thanh buồn bã tịch liêu.

- Mặc kệ nó, nó đủ lông đủ cánh rồi muốn làm gì thì làm. Dù gì thì ông bà nội có mình con là cháu là đủ rồi - Chú Nhân vỗ vai Việt Phương khi cô đang dùng khăn lau mặt bàn sau bữa ăn.

Việt phương khẽ gạt đầu cười ngượng.

Cô và Việt Tình tuy hai mà một, tuy một mà hai. Đó chính là điểm nổi bật của các cặp sinh đôi.

Nhưng dù thế nào thì Việt Tình vẫn là Việt Tình, cô vẫn là cô. Nói thế nào thì người này cũng không thể thay thế người kia và ngược lại. Ông bà mong ngóng Việt Tình là điều đương nhiên.

Rửa chén bát xong, thì cả nhà chú Nhân cũng đã trở về phòng mình hết, ăn nhà bỗng trở nên buồn bã. Việt Phương cũng không biết làm gì, cô đi dạo ra bờ hồ.

Cô đứng lặng lẽ thật lâu bên bờ hồ, mặc cho cái lạnh đang thổi quanh mình. Cô đứng nhìn bóng trăng phản chiếu dưới mặt nước.

Cô có thể nhìn thấy rõ ánh trăng soi tỏ trên mặt nước, mặt nước phản chiếu ánh trăng. Cả hai giống hệt nhau đúc.

Cô và Việt Tình cũng từng giống nhau đến nỗi ba mẹ không nhận ra và nghịch ngợm trao đổi thân phận với nhau mà không ai hay biết.

Sự khác biệt lớn nhất là cô quá ngây thơ ngu ngốc, còn Việt Tình lại rất khôn lanh. Rõ ràng cả hai cùng trứng, thế mà cô cái gì cũng chậm hiểu hơn Việt Tình. Việt Tình luôn luôn tỏa sáng như ánh trăng trên bầu trời kia.

Mà trăng trên đời này chỉ có một mà thôi, dù ánh trăng dưới làn nước kia không khác tí nào, nhưng cũng chỉ là cái bóng của vầng trăng trên cao kia mà thôi.

Một cái bóng mờ ảo dễ dàng bị xóa nhòa trên mặt nước chỉ bởi một viên sỏi nhỏ.

Cho nên cô mới bị ba mẹ bỏ rơi.

Việt Phương cảm thấy vừa buồn, vừa tức giận với chính bản thân mình, vì sao cô lại sinh ra trên đời này. Nếu như trên này không có cô thì thật là tốt biết bao nhiêu.

Việt Phương cúi người xuống dưới nhặt một hòn đá lên, sau đó đứng thẳng dậy nhắm mắt hồ nơi ánh trăng đang chiếu rọi

- Tùm....

Mặt nước đang yên ắng bỗng trở nên hỗn loạn, ánh trăng cũng bị hòa tan mất.

Tiếng bước chân xào xạt vang lên phía sau lưng của cô

Gió yêu thương

Tiếng bước chân dường như nhanh hơn về phía Việt Phương.

- Cảnh đang đẹp như thế, sao cô lại nỡ phá hủy đi như thế - Thiên Phong ở sau lưng của Việt Phương buông lời châm chọc cô

Việt Phương hơi giật mình, quay đầu nhìn Thiên Phong, nhận ra người đó là anh, cô mới nhẹ nhõm thở phào.

- Thấy tôi mà cô lại thở phào sao? Cô không sợ tôi là người xấu à? Dù gì cô cũng là con gái, trời lại tối thế này, tôi không tin cô có thể la lớn đến nỗi người trong nhà có thể nghe thấy mà ra cứu cô đâu

Thiên Phong tiếp tục bước tới đứng bên cạnh Việt Phương ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng tròn tiếp tục nói những lời bông đùa.

- Anh nghĩ, anh có thể làm gì được tôi à. Người có thể không nghe thấy, nhưng chó nhất định nghe thấy. Nếu anh dám làm gì tôi, tôi không tin là anh được yên thân mà rời khỏi cái xóm này đâu. Coi chừng cái bản mặt đẹp trai của anh bị chó gặm tạp nhạp không ra hình người bây giờ - Việt Phương nhếch môi châm chọc lại.

Thiên Phong bật cười trước lời đe dọa nguy hiểm của cô, không hiểu vì sao, anh thích cô bây giờ hơn là trước lúc anh đến.

Anh xoay người nhìn cô rồi đưa tay coi ảo khoát của mình ra.

Việt Phương giật mình hoảng hốt lùi lại về sau, cô sợ hãi kêu lên:

- Nè, tôi nói thật đó. Người dưới quê nuôi chó là để đề phòng trộm đó. Nếu anh còn tiếp tục giở trò thì tôi sẽ không khách sáo đâu nhà, tôi la lên đó - Nói gì thì nói, Thiên Phong cũng là bạn thân của bạn trai Việt Tình, xem như cô nể mặt Việt Tình không chấp nhất với anh. Huống hồ hôm nay Việt Tình lại xuống tận đây tìm anh, xem ra quan hệ cũng khá thân, cô càng phải cố gắng xây dựng tốt hình tượng người nhà của Việt Tình để sau này Việt Tình còn dễ ăn nói.

- Cô nghĩ đi đâu vậy. Đầu óc người nhà quê như cô chỉ nghĩ đến những truyện đó thôi sao. Hèn chi mà người ta nói, người dưới quê thường cười sớm, giờ thì tôi đã hiểu lí do rồi - Thiên Phong mặc kệ cô nói gì, vẫn tiếp tục cỡ áo, sau đó bước tới chụp lấy tay cô kéo về phía mình, vừa khoát áo cho cô vừa nói.

Việt Phương không ngờ Thiên Phong lại chú ý đến cái lạnh đang khiến cô hơi run lên như thế, cô ngơ ngẩn nhìn anh. Thiên Phong cũng bất ngờ bị đôi mắt cô nhấn chìm vào trong đó.

Hai người cứ thế nhìn nhau không chớp mắt, từ xúc cảm qua ánh mắt truyền đến khiến tim của cả hai đập mạnh không ngừng. Cái cảm xúc bất chợt đến đó từ từ len lỏi vào trái tim của hai người.

Thật lâu, thật lâu sau đó, Thiên Phong mới buông tay ra khỏi áo khoát của mình, khẽ tăng hắng một cái mới hỏi:

- Sao cô lại đứng đây một mình.

- Tôi không ngủ được - Việt Phương quay người đi, đứng song song với Thiên Phong đáp - Còn anh?

- Tôi cũng vậy. Vì sao muốn phá hủy ánh trăng dưới mặt hồ - thiên Phong đáp rồi quay sang nhìn cô hỏi, anh chú ý đến nét mặt buồn bã nhìn ánh trăng kia của cô mà hỏi.

- Trăng trên cao và trăng dưới hồ, anh thích ánh trăng nào hơn? - Việt Phương không đáp mà lên tiếng hỏi.

Thiên Phong ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên cao rồi lại nhìn ánh trăng đang hiển hiện dưới mặt nước hồ lâu mới lên tiếng đáp:

- Ánh trăng dưới mặt nước.

Việt Phương kinh ngạc, cô quay đầu nhìn Thiên Phong ngơ ngác hỏi:

- Vì sao?

- Con người không cần phải nhìn về phía xa làm gì, cứ nhìn cái trước mặt của mình là được. Tôi không thích phải ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, chỉ tổ mỗi cổ mà thôi. Cô nhìn xem, ánh trăng bị cô thấy đá xuống làm tan đã đọng trở lại, càng trở nên lấp lánh đẹp hơn ánh trăng trên trời rất nhiều.

Việt Phương quay đầu nhìn ánh trăng sau khi bị cô phá hủy đã nhanh chóng đọng lại, tuy bị sóng trên mặt hồ làm nhấp nhô, nhưng lại lấp lánh rất đẹp. Cô quay đầu nhìn Thiên Phong.

Gương mặt anh nhìn nghiêng, có thể nhìn rõ được hết từng đường nét trên gương mặt của anh. Vầng trán cao, mắt anh sáng rực trong đêm tối, sóng mũi cao thẳng đầy gợi cảm, khóe môi cong cong càng làm anh trở nên thu hút hơn.

- Cô còn nhìn nữa, tôi sẽ nghĩ là cô yêu tôi đó.

Việt Phương đỏ mặt ầu ầu quay đi.

- Vẫn còn buồn chuyện của chị cô à?

- Sao anh biết? - Việt Phương ngơ ngàng quay mặt lần nữa nhìn Thiên Phong.

- Cũng không khó nhận ra đâu - Thiên Phong buông người ngồi xuống bên bờ hồ - Hai chị em cô có vẻ không hợp nhau lắm thì phải.

Việt Phương cười ngượng, ánh mắt buồn bã ngồi xuống bên cạnh anh. Cô không muốn nói nhiều đến chuyện của mình với chị gái. Cô im lặng, tay vẽ vẽ dưới mặt đất, Thiên Phong thấy vậy cũng không ép cô nói.

- Anh dường như cũng có tâm sự buồn à.

Thiên Phong khẽ cười gật đầu.

- Về tình yêu à?

Nụ cười trên môi của Thiên Phong biến mất, ánh mắt trở nên buồn bã xa xăm.

- Tôi biết đó không phải là tình yêu, nhưng có nhiều thứ khiến tôi không thể từ bỏ.

- Để tôi kể cho anh nghe một câu chuyện về Tình yêu và lí trí nhé.

” Ngày xưa ngày xưa, trước khi loài người xuất hiện, đức hạnh và những thói xấu sống lơ lửng xung quanh nhau và cuộc sống đối với chúng vô cùng chán nản khi mà chẳng tìm thấy việc gì đó để làm.

Một ngày nọ, đức hạnh và thói xấu tập trung lại để bàn về một thói xấu nào đó. Thông Minh đề xuất:” Chúng ta cùng chơi trò chơi trốn tìm”

Tất cả đồng ý và bắt đầu trò chơi.

31. Chương 31

Lý trí la lớn:” Này các bạn, tôi xung phong làm người đi truy tìm, các bạn trốn đi nhé.”

Lý trí bắt đầu dựa vào một gốc cây cổ thụ và bắt đầu đếm:” Một, hai , ba...”

Đức hạnh và Thói Xấu cuống cuống đi trốn.

Dịu dàng nấp sau mặt trăng.

Phản bội nấp sau vườn bắp cải.

Yên mến cuộc trốn giữa những đám mây

Nồng nàn trốn giữa trung tâm của trái đất.

Nói dối giấu mình phía sau những tảng đá nằm bên dưới một cái hồ.

Tham Lam trốn trong một bao tải.

Lý trí đếm đến 78, 7980,90....

Lúc này tất cả đều tìm được chỗ nấp của mình, ngoại trừ Tình Yêu. Tình Yêu không thể tìm được một chỗ để trốn. Và đó cũng là giải pháp vì sao thật khó khăn để giấu tình yêu trong trái tim mình.

Khi lý trí đếm đến 100, Tình Yêu nhảy đại vào một bụi hoa hồng nào đó và bị những bụi cây gai đâm. Tình yêu cố nén đau mà không lên tiếng nhưng lại được tận hưởng hương thơm quyến rũ của từng đóa hồng.

Lý trí bắt đầu tìm kiếm, Lười Biếng được tìm thấy đầu tiên bởi vì Lười Biếng không đủ năng lượng tìm được một chỗ nấp tốt hơn.

Sau đó lần lượt Nồng nàn, Dịu Dàng, Nói Dối, Yêu Mếnđược tìm thấy ngoại trừ tình yêu.

Ghen ghét với Tình Yêu, Ghen Tỵ đã báo với Lý Trí : Tôi biết bụi hoa hồng đang ẩn dấu Tình Yêu đấy.

Lý trí bước đến gần và tìm kiếm: Lý Trí đã xới tung luống hoa và tìm kiếm nhưng vẫn chẳng thấy Tình Yêu đâu bên dưới một cành cây để tìm kiếm và dừng lại khi trái tim của Lý Trí bị những gai hoa hồng làm cho rỉ máu.

Tình Yêu xuất hiện với hai tay ôm mặt và hai dòng máu chảy ra từ đôi mắt . Trong lúc tìm kiếm, Lý Trí đã làm hỏng đôi mắt của Tình Yêu.

Lý Trí bèn khóa thét lên : Tôi phải làm sao đây? Tôi phải làm sao đây? Tôi đã làm bị mù rồi? Làm cách nào để cho bạn thấy đường trở lại bây giờ.

Tình yêu bèn nói: Bạn chẳng có cách nào làm tôi thấy đường trở lại. Bây giờ nếu bạn muốn giúp tôi, thì hãy làm người hướng dẫn cho tôi. Và đó là lý do Tình Yêu là mù quáng và luôn đồng hành với Lý Trí.

Câu chuyện của Việt Phương vừa kết thúc, Thiên Phong nheo nheo mắt nhìn Việt Phương

73

Thấy Thiên Phong nhìn mình, Việt Phương háng giọng một cái nhẹ, thở ra một hơi chán nản, nhả mặt nhìn anh hỏi:

- Khó hiểu lắm sao?

- Cái bài giảng về vòng tròn và đường thẳng và cái câu truyện Tình yêu và Lý trí này quả thật khó hiểu – Thiên Phong nhún vai đáp.

- Haiz, có lẽ tôi không có khiếu ăn nói rồi, rõ ràng khi nghe câu chuyện đó, tôi cảm thấy rất dễ hiểu mà – Việt Phương ảo não nói.

- Thật ra cũng không khó hiểu cho lắm, chỉ là câu chuyện hơi lòng vòng mà thôi – Thiên Phong muốn an ủi Việt Phương bèn lên tiếng phân trần.

Việt Phương xụ mặt thất vọng càng nhiều hơn. Cô chép miệng thẳng lưng hít sâu một cái nói:

- Cái vụ hình tròn với đường thẳng từ từ tôi giảng anh nghe sau, tôi giải thích về câu chuyện Tình yêu và Lý trí vậy.

Thiên Phong nghiêng đầu nhìn cô vẻ chờ đợi.

- Trước tiên, tôi muốn hỏi anh một câu:” Bạn gái anh có phải là người tốt hay không?”

- Cô ấy rất giỏi, rất xinh đẹp, rất tốt, phải nói là không có gì để chê trách cả - Thiên Phong nghĩ đến Việt Tình, tự hình dung ra hình ảnh cô trong mắt anh rồi nói.

Việt Phương nghe xong thì gật gù tỏ vẻ đã hiểu mọi chuyện.

- Con người, đặc biệt là người như anh, đôi khi ỉnh là người lý trí, mà lý trí thường có nguyên tắc làm việc của mình. Mà cái gì đã thuộc về nguyên tắc thì thường là cố chấp.

- Cố chấp? – Thiên Phong ngạc nhiên kêu lên, anh chưa từng nghĩ đến việc những người lý trí lại cố chấp.

- Đúng vậy – Việt Phương gật đầu nói tiếp – Nếu như lúc đó lý trí không không tham gia trò chơi, không cố chấp tìm cho bằng được Tình yêu mà không nghĩ đến hậu quả mình gây ra thì liệu tình yêu có bị gai đâm mù mắt hay không? Giống như anh vậy, nếu lúc đó anh không nhận lời yêu với cô gái kia mà không suy nghĩ kỹ càng, vậy thì đâu bị sự cố chấp chỉ có thể ở bên một người con gái mà không thể buông tay như thế. Tình yêu là mù quáng, lý trí ở bên cạnh tình yêu sẽ rối loạn. Anh đã nói người yêu của anh rất tốt, rất đẹp, rất tài giỏi, có thể nói cô ấy là một cô gái hoàn hảo. Mà một cô gái hoàn hảo như thế không có điểm gì đáng chê, cho nên anh không bỏ được. Có cảm giác tội lỗi khi chia tay với cô ấy. Giống như cảm giác có lỗi của lý trí đối với tình yêu.

Thiên Phong ngẫm nghĩ một chút rồi bật cười trước lập luận của cô.

- Haha, chỉ có như thế mà tôi lại không hiểu. Tôi đúng là quá ngốc mà.

- Anh không phải là ngốc, mà là quá ngốc – Việt Phương cũng bật cười đưa tay xoa đầu anh bảo – Lúc tôi còn nhỏ, nghe người bạn nói đã hiểu câu chuyện có ý nghĩ gì rồi. Anh xem, anh to xác đến như vậy mà phải để tôi giải thích nhiều như thế mới hiểu.

Cái xoa đầu không mạnh không nhẹ gây cảm giác kì lạ. Giống như cái đầu đang nhức nhối vì phiền não được mát xa nhẹ nhàng khiến con người thật thư thái đầu óc.

Một sự trấn động chạy thẳng vào tim, cảm xúc kì lạ khiến tim rung động.

Việt Phương định rời tay khỏi đầu anh lại bị anh bắt lấy bàn tay thả từ từ trước mặt hai người.

Bàn tay nóng giữa đêm khuya lạnh, khiến xúc cảm càng dâng cao, đặc biệt là qua ánh mắt.

Ánh mắt hai người nhìn nhau vừa quen thuộc, vừa xa lạ làm tim đập không ngừng. Khoảnh khắc này ngừng lại thật lâu.

Thật lâu...

Chỉ tiếc rằng họ nhìn nhau qua cặp mắt kính của Thiên Phong đeo.

Việt Phương e dè rút lại tay của mình trong tay Thiên Phong, cả hai bỗng ngượng ngập quay mặt đi, hai má dường như đã đỏ bừng lên trong sắc đêm lạnh lẽo.

Việt Phương muốn giải tỏa sự ngượng ngập này của hai người bèn nhìn lên bầu trời hỏi Thiên Phong:

- Anh có thấy hai vì sao đó không?

Thiên Phong nhìn theo hướng ngón tay Việt Phương chỉ. Anh khẽ gật đầu.

- Để em kể anh nghe câu chuyện về hai chòm sao Đại Hùng và Tiểu Hùng

Sau đó Việt Phương hắng giọng bắt đầu kể câu chuyện về hai chòm sao này.

“Trời đêm, nhìn về phương Bắc, ta có thể thấy hai con “gấu”, gấu lớn (Đại Hùng) và gấu nhỏ (Tiểu Hùng). Hai chòm sao này có ý nghĩa hết sức quan trọng để người ta nhận thức bầu trời sao.

Theo thần thoại Hy Lạp, chúa thần Zốt (Zeus), chúa tể của muôn loài, nắm giữ quyền lực rất lớn, nhưng lại là một lãng tử đào hoa, nhìn thấy người đẹp, bất kể là tiên hay người đều đem lòng yêu mến.

Có một lần Zeus đi tuần, phát hiện thấy thiếu nữ Calista đang ngủ say. Diện mạo như hoa, thân thể thanh thoát khoẻ mạnh của nàng khiến Zeus mê mẩn, quên đi tất cả. Để tiếp cận cô gái, Zeus đã biến thành nữ thần mặt trăng Antêmixơ. Người thiếu nữ tỉnh dậy làm sao có thể phân biệt được hư thật, và Zeus đã chiếm đoạt nàng.

Không lâu sau, Calista mang thai và sinh hạ một con trai, đặt tên là Acaxơ. Hành vi bất chính của Zeus nhanh chóng bị Hera phát hiện. Tức giận nhưng không thể làm gì được chồng, Calista đáng thương trở thành vật hy sinh cho sự cuồng lệ của Hêra. Hêra bắt nàng về, ngày ngày dày vò, đánh đập. Không tha mãi, Hêra đã biến người thiếu nữ thành con một con gấu lớn xấu xí luôn gào thét.

Calista đáng thương bị tước đoạt thô bạo quyền làm người, nhưng trong lòng nàng vẫn hết sức lương thiện và đôn hậu, nàng vẫn buồn nhớ quê hương và thương nhớ đứa con trai bé bỏng của mình. Năm tháng trôi qua, giờ đây Acaxơ đã trở thành một thiếu niên anh tuấn, dũng cảm, một thợ săn xuất sắc được bạn bè kính trọng, nhưng chàng không hay biết lai lịch của mình.

Nhìn thấy Acaxơ khôn lớn trưởng thành, ngọn lửa đố kị lại bùng lên, Hêra đã bày mưu để hai mẹ con không hẹn mà gặp nhau trong rừng sâu. Nàng Calista khi nhìn thấy đứa con trai của mình, không kìm nén được cảm xúc đã giơ hai tay lên ôm con trai. Nhưng hình dạng mãnh thú đã làm người con trai hoảng sợ. Chàng đã vung ngọn giáo sắc nhọn lên ...

Chính vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, Zeus đã động lòng, Đe ngăn chặn tấn thảm kịch, Zeus đành biến Acaxơ thành con gấu nhỏ và nâng hai đuôi gấu bay lên trời, biến thành hai chòm sao quan trọng nhất trên bầu trời: Gấu lớn (Đại Hùng Tinh) và Gấu nhỏ (Tiểu Hùng Tinh).

Sự ghen tức của Hêra vẫn không nguôi, bà cầu xin anh trai mình là thần biển cả không cho hai con gấu vào biển nghỉ ngơi; đồng thời sai một thợ săn dẫn theo con chó săn hung dữ, luôn bám theo đuôi hai con gấu để đe dọa, xua đuổi, đó là hai chòm sao Mục Phu (người chăn dắt) và chòm sao Liệp Khuyển (chó săn). Vì vậy các chòm sao khác mọc đằng đông, lặn đằng tây, để có thời gian “nghỉ ngơi”, chỉ có hai mẹ con gấu là không được “nghỉ ngơi”.

Với vùng phương Bắc có vĩ độ tương đối cao, thì Đại Hùng và Tiểu Hùng là hai chòm sao luôn luôn ở trên đường chân trời

- Câu chuyện rất cảm động – Thiên Phong gật đầu nói sau khi nghe xong câu chuyện về hai chòm sao này – Sao em lại biết câu chuyện này.

- Là một người bạn lúc nhỏ kể cho em nghe. Anh ấy hay kể những câu chuyện rất hay cho em nghe.

- Hai câu chuyện kia cũng là cậu ta kể sao?

- Ừm...

- Là anh ấy đã kể em nghe – Việt Phương gật đầu xác nhận.

- Anh thật tò mò về cậu ta, cậu ta tên là gì?

Cái tên này, Việt Phương rất ít khi nhắc đến, nghĩ đến nó, cô bỗng thấy xót xa.

- Anh ấy tên là Th...i...

- Bõm....

Một chú ếch trong lúc buồn đã nhảy xuống hồ bơi lội, mắt hồ phẳng lặng bị chú ếch khuấy đảo vung nước lên cao.

Tiếng động vang lên cùng mấy giọt nước bắn lên người cả hai, tuy chỉ là vài giọt nhưng cũng đủ cắt ngang lời nói của Việt Phương.

- Không sao chứ? – Thiên Phong đưa tay vuốt những giọt nước bắn lên người mình vừa hỏi Việt Phương.

Đồng hồ trên tay anh xoẹt trước mặt, Thiên Phong bỗng giật mình, không ngờ cả hai lại nói chuyện với nhau lâu như vậy, anh liền giục Việt Phương.

- về nhà thôi, khuya lắm rồi.

Việt Phương tán thành bèn đứng dậy cười tháo áo khoác trả lại Thiên Phong.

- Em cứ mặc đi . Anh về đây.

Thiên Phong vừa đi vài bước thì Việt Phương lại lên tiếng:

- Nhưng đây là áo của anh mà.

- Sáng mai đem trả lại cho anh – Thiên Phong khoát tay rồi bảo – Dù sao em cũng phải làm cơm sáng cho anh ăn mà đúng không – Thiên Phong quay người nháy mắt tinh nghịch với Việt Phương rồi đi thẳng.

Việt Phương đứng nhìn theo Thiên Phong, cô bậm môi tức giận. Sao cô lại quên mất cái tên này quyết bắt cô làm osin luôn cho hắn ta.

32. Chương 32

Hôm nay Bảo ăn bận rất nghiêm túc chạy xe đến trước nhà Việt Phương chờ cô. Việt Phương đã giúp anh nộp đơn xin việc lên thầy hiệu trưởng và đã được thầy chấp thuận, dù sao thầy hiệu trưởng vẫn quan tâm đến vấn đề nâng cao kiến thức cho học sinh được tốt hơn. Tuy rằng Bảo không phải là giáo viên chính thức trong trường, nhưng anh thích việc dạy học này và rất vui vì có dịp thực hiện ước mơ hồi nhỏ của mình.

Việt Phương từ nhà Thiên Phong về, thấy một bóng dáng với chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần tây đen trông rất lịch lãm, cô có chút bất ngờ vô cùng.

- Bảo – Cô chậm rãi gọi, dù xác định dáng người đó là Bảo nhưng cô vẫn e dè không dám gọi lớn.

- Về rồi sao – Bảo quay lại nhìn Việt Phương nở nụ cười thật tươi với hàm răng trắng,, trông anh hôm nay càng điển trai hơn bao giờ hết.

Việt Phương hơi sững người khi nhìn trực diện Bảo, anh hôm nay thật là khác, nghiêm túc, đạo mạo đúng bản chất tác phong của một người thầy, cũng lịch lãm phong độ như một quý ông.

- Sao vậy. Trông mình kì lạ lắm à? – Bảo gãi gãi đầu nhìn Việt Phương hỏi.

- Không. Chẳng qua là bị sức hấp dẫn của Bảo làm cuốn hút thôi. Ở trường vẫn còn nhiều giáo viên độc thân, Bảo coi chừng sẽ bị họ bắt cóc đó – Việt Phương bật cười lắc đầu hóm hỉnh đáp.

- Vậy còn Phương thì sao? Phương có nằm trong số giáo viên độc thân đó không? – Bảo nhìn cô chăm chú hỏi, ánh mắt như chờ đợi.

Việt Phương hơi bối rối trước ánh mắt của Bảo, nhưng cô cho rằng Bảo cũng đang đùa với mình nên đáp:

- Tất nhiên mình cũng nằm trong số đó rồi, nhưng mình chỉ dám âm thầm ngưỡng mộ thôi. Bảo không biết mấy chị trong đó ghê gớm đến thế nào đâu, mình sợ là bản thân bị xé xác mất thôi.

Bảo bật cười trước vẻ so vai rụt cổ lè lưỡi của Việt Phương:

- Vậy xem ra mình phải chuẩn bị tinh thần thật tốt mới được.

- Chờ mình một chút, mình vào thay đồ rồi ra ngay – Việt Phương cũng khẽ cười nói rồi nhanh chóng đi vào nhà thay đồ chuẩn bị đến trường

- Ủ, mình sẽ chờ.

Bảo nhìn theo dáng Việt Phương đi vào nhà, trong lòng ngập tràn yêu thương. Trái tim anh cứ đập rộn ràng khi nhìn thấy cô, nhưng nó vẫn chưa dừng cảm để thú nhận tình yêu của nó.

Sẽ có một ngày, một ngày nó đủ dũng cảm đến trước mặt cô và tỏ tình với cô.

Đúng như Việt Phương bảo, giáo viên trong trường tuy số người độc thân không nhiều, nhưng cũng đủ để Bảo dễ khóc, dễ cười.

Trong buổi trưa giờ ra chơi, mọi người ngồi ở phòng giáo viên mỗi người một câu trêu đùa Bảo.

- Thật sự còn trẻ thế ư? Nhưng không sao, bây giờ đang chuồng một tình chị em. Chúng ta cứ làm một cặp đi ọi người ghen tị chơi – Cô Vân, giáo viên bộ môn toán, về trường trước Việt Phương hai năm, nghe nói đã chia tay người yêu hơn nửa năm vì anh chàng người yêu phải về quê làm việc.

- Này, sao lại thế, phải xếp hàng, có lớn có sau chứ. Chị đây lớn hơn em lại là người phụ trách về Đoàn, Bảo ít ra phải để chị kiểm duyệt xem có ** tư chất làm đàn ông hay không đã – Cô Hà, giáo viên môn Sinh, đã 28 tuổi sắp làm đám cưới nhưng vẫn thích đùa giỡn với mọi người.

- Cô Hà này, cô kiểm tra như thế nào? Đừng có hại đời trai của em nó đấy – CÔ Thu, giáo viên bộ môn địa đã hơn 40 tuổi nghe thấy thế bèn lên tiếng trêu đùa.

- Sao chị có thể nghi ngờ em như thế? Em chỉ là muốn hy sinh vì tập thể thôi mà...

Lời qua tiếng lại mọi người cười rộ cả lên.

Cộng thêm lời của thầy hiệu trưởng trước khi đi, giống như sự cho phép ngầm, Bảo thật chẳng khác nào thả lỏng vào hang sói:

- Rất hoan nghênh chị em phụ nữ chúng ta đón tiếp thầy Bảo chu đáo.

Bảo thì chẳng dám hó hé lấy một lời, chỉ biết ngồi im nhe răng cười trước lời trêu của mấy chị mà thôi. Anh thật không ngờ, giáo viên bây giờ bạo dạn đến thế .

Bảo đưa mắt nhìn Việt Phương cầu cứu, nhưng cô cúi đầu uống trà giả vờ như không thấy. Cô đâu ngu dại gì mà xen vào, các chị mà không trêu Bảo thì sẽ quay sang trêu ghẹo cô mà thôi.

Bảo đành khổ sở cố cười trả lời câu hỏi cùng sự trêu ghẹo của mọi người mà thôi.

Việt Phương nhìn vẻ khổ sở của Bảo, cười mà như mếu thì không khỏi nhin cười, cô cười đến ra cả nước mắt trước sự trêu ghẹo của mọi người dành cho Bảo. Bảo thật đáng thương.

Mãi cho đến khi ra về, Bảo mới cảm thấy cuộc sống của mình thanh thoi hơn.

Bảo đi bên cạnh Việt Phương mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm, Việt Phương thấy thế không nhin được cười , lại phá ra cười nắc nẻ.

- Phương còn dám cười, thấy chết mà không chịu cứu vậy mà bảo là bạn bè.

- Bảo không nghe câu: Bạn bè là khi ta sắp ngã, nó xô thêm cho ngã luôn hay sao? Hơn nữa, mình đâu ngu dại gì nhảy vào cho sói ăn thịt luôn cả mình cơ chứ - Việt Phương cố nhin cười đáp.

- Haiz, nếu còn thế này nữa, cổ lẽ mình sẽ không còn xương để gặm mất – Bảo thở dài than thầm- Mình không ngờ giáo viên trường mình lại bạo dạn đến thế.

- Đừng lo, mấy chị ấy muốn nhai xương Bảo cũng phải mất thời gian rất dài mới nhai xong, đến lúc đó Bảo cũng đã quen rồi. Mấy chị ấy chẳng qua là trêu chọc cho vui thôi mà. Đừng nhìn họ khi đứng lớp đầy nghiêm túc mà nghĩ là họ khô khan và dữ dằn, đó chỉ là bề ngoài để học sinh ngoan ngoãn thôi. CHứ mọi người đều tốt bụng, vui vẻ cởi mở cả. Họ làm thế để Bảo không cảm giác ngại ngùng và dễ hòa nhập hơn mà thôi.

- Xem ra, Phương cũng chịu không ít khổ sở khi vào đây đúng không? – Bảo nhìn Việt Phương cười cười hỏi, hy vọng có người cũng từng chung cảnh ngộ với mình – Cho nên mới có nhiều kinh nghiệm như thế.

- Đương nhiên rồi. Mình còn thê thảm hơn Bảo nữa kìa. Dù sao Bảo cũng là đàn ông nên chẳng ai đùa quá trớn hết, mình bị mấy chỉ ấy làm đỏ cả mặt hết luôn. Có người còn lôi mình ra truyền thụ đủ thứ kinh nghiệm từ việc cua trai, tìm chồng rồi cả mấy chuyện bậy bạ kia nữa. Cứ chiều là lại bị mấy chị lôi đi giới thiệu làm quen, mình khóc không ra nước mắt ý chứ.

Bảo nghe Việt Phương kể, anh cũng ôm bụng cười, cảm thấy số mình vậy là còn may mắn rất nhiều.

- Thật là may mắn – Bảo vuột miệng nói.

- Đương nhiên là Bảo may mắn rồi – Việt Phương cho rằng Bảo vui vì anh may mắn hơn cô.

Nhưng trong lòng Bảo cảm thấy may mắn là bởi vì Việt Phương không chọn ai trong số mấy người được làm mai đó.

Hai người định cùng nhau ra về thì Việt Phương thấy một người đang đứng bên cửa xe, vẫn là áo sơ mi đầy lịch sự và quăn rũ như thường lệ đang đứng chờ cô.

Anh đang chăm chú nhìn tập hồ sơ trên tay, vẻ mặt chăm chú của anh lần đầu Việt Phương nhìn thấy, cô cảm thấy vẻ mặt của anh thế này rất thu hút.

Thấy cô bước ra, Thiên Phong bèn đứng thẳng dậy, gấp phần tài liệu đang đọc dở lại chậm rãi bước về phía cô.

Bảo lúc này cũng đưa xe ra tới, anh đang định bảo Việt Phương lên xe thì nhìn thấy Thiên Phong. Bảo thoáng giật mình mắt không rời khỏi Thiên Phong

Thiên Phong cũng kinh ngạc khi nhìn thấy Bảo.

Cả ba người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng mỗi người một suy nghĩ khác nhau.

Thiên Phong hơi bất ngờ khi nhìn thấy Bảo ở đây, nhất là khi anh chưa từng thấy Bảo ăn bận như thế bao giờ. Thật sự là hoàn toàn khác biệt với tính cách thường thấy của Bảo.

Bảo đành mặt khi nhìn thấy Thiên Phong, thật sự là anh vẫn chưa mong muốn gặp mặt với Thiên Phong vào thời điểm này, thời điểm mà anh vẫn chưa đủ dũng cảm để ngộ lời cùng Việt Phương.

Cả hai đứng nhìn nhau, ánh mắt chứa đầy sự phức tạp, nhưng chẳng ai lên tiếng trước cả.

Việt Phương cảm thấy hai người này hơi lạ, cô khẽ tăng hắng một cái rồi lên tiếng hỏi Thiên Phong:

- Anh đến tìm em hay đến vì công việc.

- Không có gì, chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi. Công việc kết thúc sớm nên định về nhà – Thiên Phong hờ hững đáp, ánh mắt rời khỏi Bảo chuyển sang Việt Phương.

Việt Phương nghe anh nói, cô mím môi lườm anh, ngụ ý của anh quá rõ ràng, về nhà vào giờ trưa và đến trường tìm cô, chẳng phải là ý bảo cô về nhà làm osin miễn phí cho anh nữa hay sao. Việt Phương không khỏi mắng thầm trong bụng, không ngờ bị Thiên Phong nhìn bằng ánh mắt như bắt quả tang, cô hơi chột dạ.

- Hai người quen nhau à? – Bảo giả vờ như không hề biết đến mối quan hệ của Việt Phương với Thiên Phong, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

Việt Phương lập tức giới thiệu hai người để Thiên Phong dẹp bỏ cái ánh mắt nghi ngờ kia đi.

- Hai người làm quen đi. Đây là thầy giáo mới vào trường của tụi em, còn đây là Jonny. Anh ấy là người tài trợ cho trường mình trong năm học này.

Cô nhích lại gần người của Bảo thì thào vào tai Bảo mấy câu:

- Anh ta chính là cái tên biến thái lẩn hắc ám mà mình đã nói cho Bảo nghe đó.

“Biến thái”, “hắc ám”, Bảo không nghĩ Việt Phương lại dùng hai từ đó để miêu tả Thiên Phong, vừa nghe cũng phải phì cười đầy sự vui vẻ.

Thiên Phong trước giờ chưa từng thấy Bảo ở trước mặt mình cười như thế, anh bất giác nhìn Việt Phương, xem ra hai người bọn họ rất thân với nhau.

- Bây giờ anh phải về nhà luôn sao? – Việt Phương chán nản nhìn Thiên Phong hỏi.

- Uhm – Thiên Phong gật đầu.

- Xin lỗi, chúng tôi đã có hẹn cùng đi ăn cơm trưa với nhau rồi – Bảo nắm lấy cánh tay của Việt Phương nhìn Thiên Phong với ánh mắt khiêu khích vừa đe dọa. Anh thật sự muốn Thiên Phong rời đi càng sớm càng tốt, anh không muốn Việt Phương biết rõ mối quan hệ của anh với Thiên Phong.

Việt Phương hơi bất ngờ khi nghe bảo nói như thế, hai người chẳng qua là về nhà cô ăn cơm mà thôi, nhưng nghe cách nói của Bảo cứ như thể hai người họ hẹn hò với nhau. Nhưng Việt Phương nghĩ bảo chẳng qua là bất bình cho việc cô phải làm osin không công cho Thiên Phong mà thôi.

Thiên Phong thấy ánh mắt của Bảo, trong lòng có chút khó chịu, tuy trước giờ Bảo có khó chịu với anh, nhưng chưa bao giờ dùng ánh mắt đó nhìn anh như thế. Trong lòng bỗng nhiên muốn đáp lại ánh mắt khiêu khích đó. Anh liền lên tiếng nói:

- Dù sao cũng là ăn cơm, sao chúng ta không cùng ăn. Dù sao hai anh em mình cũng chưa ăn chung với nhau bữa cơm nào từ lúc về Việt Nam. Sẵn đây ta làm một bữa cơm luôn đi.

Bảo cứng cả người, anh biết trước mọi việc thế nào cũng bị Thiên Phong nói ra mà thôi, càng muốn tránh thì càng bị nó bám theo. Vậy giờ đã giáp mặt rồi thì chuyện này là điều không thể tránh khỏi.

- Anh em...- Việt Phương tròn mắt hết nhìn Thiên Phong rồi nhìn Bảo.

- Theo ý anh đi, chúng ta về nhà anh ăn cơm – Bảo lập tức nhận lời mời của Thiên Phong – Anh về trước đi, tôi chờ Việt Phương đi chợ một chút, dù sao anh đã nói là làm một bữa cơm gấp mặt mà, không thể làm qua loa được.

Nói xong, Bảo lôi Việt Phương còn đang trong tình trạng ngơ ngác lên xe của mình rồi chạy đi.

Thiên Phong nhìn theo chiếc xe gắn máy, cảm giác chơi vơi đầy khó chịu. Anh không biết vì sao, nhưng nhìn cảnh Bảo nắm tay Việt Phương đi một cách tự nhiên như thế thì trong lòng cảm thấy có chút bức bối.

Anh quay người lên xe lái xe về nhà.

Việt Phương ngồi ở sau xe của Bảo một lúc mới hoàn hồn lên tiếng hỏi:

- Sao Bảo với anh ta lại là anh em chứ?

- Chuyện này dài lắm. Mẹ mình kết hôn với ba anh ấy, nhưng mà...- Bảo lưỡng lự không biết nên nói thế nào với Việt Phương, giải thích hay chỉ là nói sơ qua để cô hiểu, nhưng vẫn không để lộ ra người đó là Thiên Phong – Thật ra, anh ta từng gặp tai nạn và mất trí nhớ. Cho nên khi ba anh ta cưới mẹ mình, anh ta cứ tưởng mẹ mình là mẹ ruột của anh ấy. Và cho rằng mình là em ruột của anh ta. Ba dượng và mẹ đều không ỉnh nói ra sự thật, cho nên sự việc cứ chìm trong im lặng như thế.

- Có chuyện như vậy sao? Mà mình thấy như thế cũng thật hay. Dù sao để anh ý nghĩ mọi người là ruột thịt còn hơn là dè ghẻ với con mẹ ghẻ, như thế khoảng cách sẽ xa lắm. Thế bao nhiêu năm qua, anh ấy đối xử với Bảo có tốt không?

Bảo im lặng không đáp khiến Việt Phương cũng cảm nhận được sự buồn bã và cô đơn trong những năm tháng sống dưới mái nhà kia. Cô biết Bảo căm giận mẹ của mình, và căm giận cả cái gia đình đã cướp mất mẹ của mình, khiến gia đình trở nên ly tan như thế.

- Được rồi. Bây giờ có công ăn việc làm rồi. Chỉ cần Bảo cố gắng, sau này Bảo sẽ có một gia đình hạnh phúc thuộc riêng về Bảo – Việt Phương bèn vỗ vai của Bảo an ủi và động viên – Đừng nhìn quá khứ nữa, hãy nghĩ đến tương lai

Bảo khẽ cười, trong lòng anh khẽ nói:” Tương lại đó, mình mong có Phương bên cạnh”

Việt Phương đứng giữa nhà bếp chau mày hết nhìn Bảo rồi nhìn Thiên Phong, hai người này này giờ giằng co với nhau trông khá là buồn cười, cứ như là hai đứa trẻ đang giành đồ chơi với nhau vậy.

Từ lúc cô và Bảo đi chợ về, vừa định mở cửa bước vào nhà, Thiên Phong đã ra đón, anh mở cửa nhà và giúp cô xách mấy túi hàng vừa đi chợ về trong sự ngỡ ngàng của Việt Phương. Việt Phương tròn mắt gần như không tin được vào mắt mình, bởi vì hôm nay Thiên Phong đột nhiên tốt đột xuất, đích thân anh mở cửa mà còn không sợ bị bẩn mà giúp cô đem đồ vào bếp như thế.

Nhớ mấy hôm trước đây, vì dù sao tiền đó cũng chẳng phải của mình, Việt Phương tha hồ đi chợ mua đồ mà chẳng buồn mặc cả, cô mua nhiều đồ để dành nấu cho cái tên khốn ăn. Về nhà thấy Thiên Phong đang đứng tập thể dục, cô nhờ anh giúp cô xách vào trong, Thiên Phong nhìn mấy bịch thịt vẫn còn dính đầy máu với ánh mắt ghê tởm, lắc đầu từ chối.

Thật sự lúc đó, Việt Phương bị anh chọc tức gần chết, xem chút nữa thôi là học cả máu, sống ở nông thôn quen rồi nên cô không thể ngờ mình có thể gặp một kẻ kỷ tính và mắc căn bệnh sợ vi khuẩn đến như thế. Cô thật sự khinh bỉ anh.

Bây giờ nhìn lại, thịt vẫn dính máu, vậy mà anh vẫn khẳng khái giữ lấy túi để xách vào bếp.

Việt Phương thật muốn lên tiếng hỏi: "Có phải anh đổi tính rồi không?" Nhưng cô thấy có vẻ không ổn lắm nên cuối cùng đành thôi.

Và bây giờ cô thấy Thiên Phong thật sự là đổi tính rồi, bởi vì anh đang giành việc nhặt rau với Bảo, công việc mà từ trước đến giờ anh không hề nhúng tay vào.

- Anh từ trước đến giờ, có bao giờ lật rau đâu, cứ lên nhà ngồi đi, em và Việt Phương làm là được rồi – Bảo ngăn Thiên Phong lại thẳng thắn bảo.

Việt Phương gật gật đầu thấy Bảo nói có lý.

- Không biết có thể học mà, để hai người làm mà anh ngồi chơi, vậy thì anh chẳng khác nào người tàn phế - Thiên Phong liền dùng lý lẽ biện minh.

Việt Phương thấy Thiên Phong nói cũng có lý.

Có điều, cô thấy lật rau cũng không có gì đáng để học cả vì thật chất nó không có khó. Và lật rau có thể hai người cùng làm mà, vì sao Bảo lại nhất quyết không cho Thiên Phong đụng tay vào.

Cô hết nghiêng đầu qua trái rồi nghiêng đầu qua phải, nhìn hai người họ giành qua giành lại cái rổ rau mà thấy phiền não vô cùng, cứ giằng co thế này đến bao giờ mới có thể lật rau xong cơ chứ. Mà hai người này, ai cũng cao lớn cả, đứng vào trong căn bếp này thì khiến cho căn bếp thêm chật chội nhỏ bé.

Việt Phương nấu cơm cũng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Cô bực bội, tay cầm cái mui múc canh vẫn chưa kịp đảo, tay cầm lấy rổ rau mà hai người kia đang giành giật. Cô nhìn hai người họ quát lớn:

- Đẹp ngay. Cả hai biến hết khỏi đây cho tôi, không cần ai phải làm hết.

Thiên Phong và Bảo im lặng liếc mắt nhìn nhau, không ai bảo ai dám lên tiếng lời nào, cũng không nhúc nhích.

Việt Phương thấy hai người họ vẫn ngoan cố cầm chặt cái rổ rau trong tay mình, không ai chịu buông tay hết, cô bèn dùng cái mui khở lên tay bọn họ một cái thật mạnh.

Thiên Phong và Bảo bị đánh đau quá, không hện mà cùng buông tay, may mà Việt Phương cầm chắc rổ rau nếu không thì nó đã rơi xuống đất hết rồi, Việt Phương cau mày lườm hai người một cái rồi quay lưng đi đến bồn rửa.

- Để mình phụ cho, trước đây mình vẫn làm mà, với lại bên đó, mình dọn ra ngoài sống, vẫn thường tự nấu ăn ỉnh – Bảo cố thuyết phục Việt Phương để mình giúp cô.

Việt Phương không thèm đáp lời cầu khẩn của Bảo, cô bắt ngừng giơ cái mui múc canh lên trước mặt Bảo với vẻ mặt đờng đờng sát khí, đến nỗi Bảo phải nuốt nước miếng im lặng vì sợ.

Thiên Phong không ngờ Bảo lại sợ Việt Phương đến như thế, trước giờ bộ dạng của Bảo là bất cần đời, cả đám dân mỹ khá đầu gấu như thế mà Bảo cũng không sợ, vẫn chọi tay đôi với chúng mãi, vậy mà lại tỏ vẻ sợ Việt Phương như thế, Bộ dạng thế này khiến Thiên Phong bật cười.

Việt Phương nghe Thiên Phong cười, cô lườm mắt về phái anh một cái khiến Thiên Phong ghen luôn, anh giờ đã hiểu cô đáng sợ đến thế nào, đến Bảo còn sợ. Anh ngượng ngập bảo:

- Vậy anh ra ngoài đây.

Thiên Phong nói xong thì quay lưng, Bảo vẫn còn chần chừ chưa chịu đi, Việt Phương bèn trợn mắt, đưa mũi lên hăm dọa:

- Bảo còn không đi?

Thiên Phong quay lại nhìn, trong đầu anh bỗng xuất hiện một hình ảnh mơ hồ, anh buột miệng cười nói:

- Em thiếu cái khăn quần đầu nữa thì sẽ y chang bà Hai.

Thiên Phong vừa nói xong thì lập tức nhìn thấy hai cặp mắt hướng về mình, ánh mắt của Bảo chứa đầy sự kinh hoàng sợ hãi, còn Việt Phương lại ẩn chứa sự tò mò.

- Bà Hai, ý anh là bà nội tôi hả - Ai trong xóm này đều gọi bà nội cô là bà hai cả, quả thật là bà nội cô hay quần một cái khăn trên đầu, theo kiểu cách của người xưa.

- Không...chỉ là buột miệng nói thôi, có lẽ đó là một nhân vật trong phim ngày xưa thôi – Thiên Phong bối rối không biết phải trả lời thế nào, khi mà những hình ảnh vừa vụt lên đã biến mất rồi.

Thiên Phong lắc lắc đầu của mình rồi bước ra khỏi bếp.

Bảo thì biết rõ người Thiên Phong nói chính là bà nội của Việt Phương. Mỗi khi cả đám qua nhà bà ăn cơm thường hay nghịch lắm, trèo cây phá phách...bà nội Việt Phương sợ tụi nhỏ bị té gãy tay gãy chân nên bỏ cả nồi canh chạy ra cầm mũi chỉ vào cả đám mắng, bắt cả nhóm phải leo xuống.

Hình ảnh thân thương đó, Bảo và Việt Phương sẽ không quên.

Nhưng còn Thiên Phong...

Đây có phải là dấu hiệu cho thấy sự phục hồi ký ức của anh hay không?

Bảo càng lúc càng lo sợ, tay anh run run, anh phải xiết chặt tay mình lại từng bước rời ra khỏi bếp.

33. Chương 33

Khi Bảo bước ra bên ngoài, Thiên Phong đang đứng lặng im bên cửa sổ, dáng đứng thẳng trầm lặng như một pho tượng. Bảo khẽ nhắm mắt lại, cố gắng xua đi hình ảnh Thiên Phong cũng lặng lẽ đứng bên cửa sổ như thế này trong đầu mình.

- Anh cứ tưởng em ở trên thành phố - Thiên Phong nhát thấy bóng dáng của Bảo thì chậm rãi quay lưng lại đưa mắt nhìn Bảo đầy vẻ trách cứ - Nếu đã ở đây thì cũng nên dọn về nhà mà ở, vì sao lại phải sống nơi khác như thế.

- Tôi thích ở đâu thì ở, anh hà tất phải quản tôi như thế - Bảo lạnh băng đáp lời Thiên Phong.

- Làm thầy giáo cũng tốt, lương bổng ổn định, công việc cũng ổn định rất thích hợp với em – Thiên Phong gật gù đồng ý với công việc hiện nay của Bảo. Thầy giáo, một công việc khá hay, chỉ là không ngờ người như Bảo lại thích làm thầy giáo. Thiên Phong cảm thấy mừng thay cho Bảo, anh rất lo cho tương lai của Bảo, thật sự lúc đầu anh muốn Bảo trở về cùng anh chăm lo cho công ty, dù sao, sau này, công ty sẽ thuộc về hai anh em. Nhưng anh tôn trọng ý thích của Bảo, cũng không muốn ép buộc Bảo đi theo con đường khô khan như thế này.

Bảo không nói gì, ngạo ngễ bước đến sofa ngồi phịch xuống, giáng vẻ đạo mạo của một người thầy đã không còn khi tay áo sơ mi được Bảo xoắn lên tận khuỷu tay.

- Bây giờ em đang ở đâu? – Thiên Phong bước đến bên cạnh rồi ngồi xuống, anh nhẹ giọng hỏi.

- Nhà một người bạn – Bảo thở vể chán nản khi phải đối thoại với Thiên Phong bằng một cái gật đầu. Bảo vươn tay lấy cái remote bật tivi lên, mắt dán chăm chú lên màn hình, giống như là những thú trên tivi còn thú vị hơn cuộc trò chuyện nhàm chán với Thiên Phong.

Thiên Phong trầm mặt, anh quay mặt lặng lẽ thở dài, trong lòng không khỏi buồn phiền. Đứa em này, vì sao lại trở nên xa cách với anh và gia đình đến như thế. Cứ như thể anh và ba mẹ đã làm sai điều gì đó vô cùng nghiêm trọng đối với Bảo.

- Anh đi tắm đây – Thiên Phong không muốn rơi vào hoàn cảnh ngượng ngáp với Bảo, cái không khí không mấy hòa thuận này khiến anh thấy khó thở, anh quyết định rời đi.

Bảo thấy Thiên Phong đi lên lầu, bóng Thiên Phong khuất dạng thì bực bội ném cái điều khiển lên ghế, cả người tựa ra phía sau, mệt mỏi nhắm mắt, những hình ảnh nằm nào lần lượt hiện về.

Thiên Phong đi không bao nhiêu ngày, bà nội Bảo lâm trọng bệnh, và rồi qua đời. Và người đàn bà đó xuất hiện....

Nếu như người đàn bà đó không phải là mẹ ruột của anh, nếu như người đàn bà đó không phải là người thân duy nhất của anh thì anh đã không bị bà ta bắt ép rời khỏi mảnh đất quê hương. Anh thà ngày ngày vất vả làm thuê làm mướn kiếm sống còn hơn theo bà ta qua mỹ định cư cùng chồng sau của bà.

Anh chẳng muốn, chẳng muốn rời xa nơi chôn rau cắt rốn của mình một chút nào hết, càng không muốn rời xa đám bạn cùng chia ngọt xẻ bùi với mình. Nhưng anh vẫn phải đi, chỉ bởi lúc đó anh chỉ là một cậu nhóc chưa đến 10 tuổi.

Chỉ có điều, anh không ngờ, người mà anh gặp lại nơi xa lạ chưa kịp vui mừng đã trở mặt như kẻ thù.

Đứa con riêng của người đàn ông đó, cha dượng của anh hóa ra lại là Thiên Phong. Hóa ra khi Thiên Phong trở lại thành phố đã bị bắt đi định cư bên mỹ, cho nên không thể viết thư và gửi cho Việt Phương được.

Bảo cũng nhận rõ được ánh mắt kinh ngạc của Thiên Phong khi thấy mình, nhưng trong lòng anh lúc đó chỉ có cảm phần mà thôi , cảm giác giống như bị lừa dối, giống như bị lừa dối, bị phản bội một cách nghiêm trọng.

Thiên Phong ra đi, Bảo cũng rất buồn, tuy thời gian bên cạnh Thiên Phong không nhiều nhưng Thiên Phong đã giúp đỡ bảo rất nhiều, Bảo thật sự xem Thiên Phong như anh trai của mình. Tuy anh lúc đó nổi giận trước nỗi buồn của Việt Phương, đã đập nát cái kính vạn hoa của Thiên Phong, nhưng chỉ là mong Việt Phương thôi buồn và mong ngóng nữa mà thôi. Chứ trong lòng bảo buồn cũng chẳng thua kém Việt Phương bao nhiêu.

Cho nên khi nhìn thấy Thiên Phong ở cùng người đàn ông đã làm tan nát gia đình mình, Bảo thật sự rất giận. Hóa ra Thiên Phong đang lừa dối anh, Thiên Phong là vì biết chuyện ba mình và người đàn bà đó bên cạnh nhau nên mới tốt bụng giúp đỡ đứa con của người đàn bà đó mà thôi, chứ hoàn toàn không thực tâm muốn giúp anh như anh đã nghĩ, đã âm thầm cảm kích tấm lòng của Thiên Phong nhiều biết bao nhiêu.

Bảo không nhớ khi đó mình đã nói gì, chỉ nhớ là khi đó mình đã mắng Thiên Phong rất nhiều , và không cho Thiên Phong kịp nói lời giải thích, Bảo đã lao nhanh ra khỏi căn nhà mà người đàn bà đó đã nói sẽ là mái ấm sau này của anh.

Chạy và chạy....

Một nơi hoàn toàn xa lạ, chẳng những khác biệt không gian, thời gian mà còn khác biệt cả con người. Một nơi đáng sợ đối với những đứa trẻ hoàn toàn không biết gì như Bảo.

Bảo chỉ biết cắm đầu chạy không phân biệt phương hướng, không biết được nơi mình đang đứng là đâu. Con đường trước mặt rất đẹp và sạch sẽ, thế nhưng lại vắng bóng người , khiến con đường trở nên cô độc giống như cậu bé Bảo đang chạy kia.

- Bảo....Bảo....

Giọng Thiên Phong từ phía sau gào tên Bảo, Bảo biết Thiên Phong đang đuổi theo phía sau mình, giọng Thiên Phong đầy sự lo lắng, giọng kêu của Thiên Phong gần như bị lạc đi đầy sự sợ hãi.

Nhưng mặc kệ, Bảo vẫn quyết tâm chạy, Bảo chạy hết sức lực của một cậu nhóc chuyên làm thuê làm mướn của mình.

- Bảo...Bảo....Nghe anh nói đi.

Thiên Phong vẫn đuổi theo đằng sau, hơi thở đã bắt đầu hỗn loạn, giọng nói đã đứt quãng hơn trước nhiều.

Bảo tin chắc Thiên Phong sẽ không thể nào có thể đuổi kịp mình, cứ thế an tâm mà chạy, Bảo băng qua con đường ở ngã tư mong cắt đứt được Thiên Phong, thế nhưng....

- Kết....

Một âm thanh vang vọng lên, giống như xé toạc bầu trời xa lạ ra làm đôi.

Tiếng gọi của Thiên Phong ở phía sau cũng im bật.

Bảo giật mình dừng bước chân lại, trong lòng sợ hãi khắp người run lên, không dám quay đầu về phía sau, nhưng bảo buộc mình phải quay lại.

Và trước mắt Bảo một hình ảnh khủng khiếp, vô cùng khủng khiếp khiến Bảo khụy cả người xuống đất.

Thiên Phong nằm đó , cách đầu xe ba mét, một dòng máu chảy ra không biết từ nơi nào trên thân thể Thiên Phong

- Bảo! - Việt Phương đi lên nhà bắt gặp gương mặt Bảo hơi tái, mắt nhắm nghiền lại, vầng trán đã tuông tràn mồ hôi, cô đưa tay áp trán bảo, tay còn lại khẽ lay cậu.

Bảo hoàn hồn mở mắt, giật mình sợ hãi khi thấy trước mặt mình là Việt phương, vẻ mặt cô có chút khác lạ.

- Bảo sao vậy? Không phải là bệnh đấy chứ?

- Mình không sao, ngủ quên một chút thôi - Bảo ngồi thẳng dậy gạt tay Việt Phương ra khỏi trán mình, cup mắt xuống lần tránh ánh mắt của Việt Phương, nhưng bàn tay Bảo vẫn nắm chặt lấy bàn tay của Việt Phương không rời ra.

Việt Phương bị bảo nắm chặt tay cũng hơi bối rối, cô không biết có nên gạt tay mình ra khỏi tay Bảo hay không thì có tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống, ánh mắt của Thiên Phong nhanh chóng nhìn vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau, sắc mặt anh bỗng lạnh tanh, cao giọng hỏi:

- Cơm nấu xong chưa?

- Xong rồi - Việt Phương xấu hổ vội vàng gạt tay mình ra khỏi tay của Bảo, rồi quay sang Bảo nói - Ăn cơm thôi.

Cô quay người đi thẳng xuống bếp, mắt Bảo và mắt Cảnh Phong bỗng nhìn nhau, giống như cả hai điều nhận ra suy nghĩ sâu xa của nhau. Thiên Phong nhanh chóng phớt lờ ánh mắt của Bảo rồi quay người cất bước theo chân Việt Phương đi vào bếp .

- Tôi nhớ anh đã có bạn gái rồi . Không biết bây giờ cô ấy ra sao? - Bảo đứng dậy nhìn Thiên phong nói với theo bằng một giọng đầy mỉa mai.

- Sao tự nhiên em lại hỏi cô ấy? - Thiên Phong cau mày quay người lại nhìn thẳng Bảo, anh tỏ vẻ không hiểu hàm ý trong câu nói của Bảo, nhưng đồng thời bày tỏ thái độ không vui với giọng nói của Bảo.

- Không có gì, chỉ là muốn quan tâm đến anh một chút mà thôi. Chỉ sợ anh ở đây một mình lo nhìn ngó cô gái khác mà sẽ quên mất bạn gái của anh - Bảo vẫn dùng cái giọng khó nghe để hỏi Thiên phong. Hàm ý của Bảo vô cùng rõ ràng, là nhắc nhở Thiên Phong đã có bạn gái rồi đừng có bất cứ ý đồ gì với Việt Phương nữa.

- Em cứ lo tốt công việc của em đi, chuyện tình cảm của anh không cần em phải bận tâm đâu - Thiên Phong lạnh lùng đáp, cũng nói rõ chuyện anh có để ý Việt Phương hay không cũng không liên quan gì đến Bảo, sau đó đi thẳng xuống bếp.

Bảo nhìn theo bóng của Thiên Phong, ánh mắt thoáng buồn, trong lòng bức bối vô cùng. Tình cảm của anh đối với Thiên Phong vô cùng phức tạp.

Bảo theo bước Thiên Phong đi vào bếp lập tức hít vào một hơi rồi lên tiếng khen ngợi:

- Thơm quá.

- Chỉ là vài món làm nhanh thôi, chỉ được hương thơm thôi, chứ mùi vị còn phải xét lại – Thiên Phong ngồi trên ghế quan sát những món ăn mà Việt Phương dọn trên bàn, thờ ơ lên tiếng.

Việt Phương lén lút bĩu môi, sau đó tươi cười nhìn Bảo nói:

- Bảo, mau ngồi đi. Mình cố tình làm những món này cho Bảo ăn đó.

Cô cố ý nói lớn cho Thiên Phong nghe, ý chỉ trong lời nói của cô khá rõ ràng là, cô làm cho Bảo ăn chứ không phải cho anh ăn, anh chỉ là ăn ké thôi, đừng có mà lên tiếng. Cô còn kéo Bảo ngồi gần phía mình, vô hình chung, Việt Phương ngồi giữa hai người đàn ông mà không hay biết.

Thiên Phong tất nhiên nhận ra được ngụ ý trong lời nói của Việt Phương, anh trừng mắt nhìn cô, sau đó cầm đũa gõ chống mạnh xuống mặt bàn đầy sự giận dữ.

Không thèm để ý đến hai người trước mặt nữa, Thiên Phong đưa đũa lên muốn gấp thức ăn như chần chừ chưa biết nên ăn món gì trước.

Việt Phương nấu ăn rất bắt mắt, mấy món ăn cũng đầy màu sắc rất đẹp.

Thiên Phong thử gấp một thớ thịt cá cho vào miệng, rất thơm và mềm, ngon không gì diễn tả được. Chân mày anh hơi nhướn lên cho thấy anh rất thích món này.

- Món đó là món cá chép kho riềng, em nấu với lá trà xanh và mía đó, thơm đúng không?

Thiên Phong không thèm đáp, anh đưa tay gấp đĩa thịt bên cạnh, miếng thịt có màu rất đẹp, màu vàng không quá vàng cũng không quá trắng. Cho vào miệng nhai, thịt vừa mềm vừa thơm, vị rất dễ ăn.

- Món đó là Sườn non hấp xốt tương, em có cho thêm đậu hũ non vào, ăn vào chắc chắn rất ngon – Việt Phương lại lên tiếng giới thiệu, đây chẳng qua là thói quen mà thôi, trước đây, khi nấu cơm xong, Thiên Phong đều yêu cầu cô nói cho anh biết tên mấy món ăn mà cô nấu. Bởi vì anh ở Mỹ mới về, cho nên đối với các món ăn Việt Nam vẫn hoàn toàn không biết gì nhiều lắm. Biết tên món ăn, khi anh thích, anh có thể yêu cầu cô làm lại. Từ đó về sau, Thiên Phong không hỏi, Việt Phương cũng đã tự động giới thiệu.

- Sáng nay anh ăn vội, ăn rất ít, tốt nhất bây giờ uống chút nước canh trước rồi hãy ăn cơm.

Thiên Phong đưa mắt nhìn tô canh, đó là một tô canh lạ. Một tô canh ớt chuông xanh.

- Nó the the nhưng giòn, nhồi thịt ăn rất ngon, anh ăn thử đi – Việt Phương đẩy giá canh về phía Thiên Phong.

Anh nghe lời cô, uống một chút canh, quả thật là ấm bụng vô cùng, canh cũng rất vừa miệng.

Bảo ngồi im lặng nhìn thấy ánh mắt của Việt Phương cứ tập trung về phía Thiên Phong thì trong lòng hơi khó chịu dù anh biết là Việt Phương chỉ đơn thuần muốn biết Thiên Phong đánh giá mấy món ăn do cô nấu thế nào mà thôi, nhưng anh vẫn không làm sao đẹp được cảm giác trong lòng mình.

Một thứ cảm giác sợ hãi mơ hồ....

- Qua, lâu rồi mình chưa được ăn món ăn do chính tay Phương nấu đó, lần trước bị hụi ăn, lần này mình phải ăn bù mới được – Bảo cầm đũa lên vui vẻ gấp thức ăn, sau đó chỉ vào món cá chép hỏi – Món này có phải bà nội Phương dạy hay không? – Bảo cố ý không nói hai từ “ bà Hai” để tránh Thiên Phong nhớ lại.

- Em cũng vất vả nấu ăn rồi, cũng ăn chút gì đi – Thiên Phong ân cần gấp một miếng thịt bỏ vào bát của Việt Phương.

- Phải đó, Phương cũng phải ăn nhiều một chút – Bảo thấy vậy cũng gấp một lát cá cho vào bát của Việt Phương.

- Tàu hủ cũng rất tốt, ăn nhiều một chút cũng hay – Thiên Phong liền gấp cho Việt Phương một miếng tàu hủ non tròn rất mềm mại.

- Rau xanh cũng tốt, ăn nhiều vào đi – Bảo lập tức gấp cho Việt Phương một ít rau.

Cái chén lưng lửng cơm, nhanh chóng đã đầy tràn. Việt Phương nhìn thấy cũng hoảng hồn, cô thật sự không biết phải bắt đầu ăn từ đâu. Mà hai người này lại cho người ta một cảm giác vô cùng kì lạ. Cô tăng hăng lườm hai người bảo:

- Hai người làm thế này thì người khác làm sao àm ăn đây.

Thiên Phong và Bảo nhìn nhau rồi thu dũa về.

- Không phải hai người là anh em sao? Sao em cảm giác như hai kẻ thù vậy – Việt Phương ngơ ngơ hết nhìn Bảo rồi nhìn Thiên Phong thắc mắc.

Sắc mặt hai người hơi tái, hai người đưa mắt nhìn nhau khẽ tăng hăng , Thiên Phong nhanh tay hơn, gấp cho Bảo một ít rau và nói:

- Rau tốt, em ăn đi.

- Tàu hủ này cũng tốt, anh cũng ăn đi – Bảo cũng hiểu ý gấp thức ăn cho Thiên Phong.

Việt Phương nhìn thái độ kì lạ của hai người cứ như đang diễn cảnh thân thiết cho cô xem, định lên tiếng hỏi thì Thiên Phong đã nhanh miệng hỏi cô trước:

- Hai người có vẻ thân nhau quá đấy. Anh nghĩ em cũng chỉ mới về đây không lâu.

- Trên mạng – Do Bảo kể cho Việt Phương nghe chuyện Thiên Phong bị mất trí nên luôn nghĩ Bảo và mẹ anh là gia đình thật sự của mình, là ruột thịt thân thiết. Việt Phương không muốn Thiên Phong nghĩ ngợi nhiều nên đành nói dối – Bảo tham gia vào hội những người Việt Nam xa nhà, em cũng muốn nghe tâm sự của họ về nỗi nhớ quê nhà cho nên gặp Bảo, cả hai thường trò chuyện với nhau như những người bạn tri kỷ nên cũng khá thân.

- Đúng đúng...- Bảo cũng vội vàng gật đầu ...

Bữa cơm của ba người vốn ngon lành tự nhiên trở nên ngượng ngạo vô cùng. Cuối cùng Bảo đưa Việt Phương trở về nhà.

- Dù sao đây cũng là nhà mình, em dọn về ở đây đi – Khi cánh cửa vừa mở , Thiên Phong bỗng lên tiếng yêu cầu Bảo.

Tay cầm nắm cửa của bảo khẽ run, anh rất sợ Thiên Phong bỗng nhiên nói ra đây là căn nhà cũ của gia đình chứ không phải là căn nhà mới mua như Việt Phương đã nghĩ, cho nên dù không muốn, Bảo cũng đành trả lời.

- Được, ngày mai em sẽ dọn về.

Anh mở cửa khẽ đẩy Việt Phương rời đi không để cho Thiên Phong nói thêm lời nào.

Trên đường về, Bảo rơi vào trầm tư, anh biết chuyện Jony là Thiên Phong trước sau gì cũng bại lộ, nhưng trước khi đó, anh muốn nhanh chóng thổ lộ với Việt Phương, và hy vọng Việt Phương chỉ xem những ký ức về Thiên Phong như những ký ức đẹp về một người bạn.

Chỉ còn vài bước là đến nhà của Việt Phương, Bảo siết tay quyết định nói rõ lòng mình với cô.

- Việt Phương – Bảo gọi khẽ

Việt Phương quay đầu lại nhìn Bảo.

- Minh....

- Chuyện gì? – Việt Phương tròn mắt nhìn Bảo hỏi, cô cảm thấy dường như Bảo có phần căng thẳng khác lạ.

- Thật ra mình....

Từ trong nhà tiếng chó bống sủa lên vang dội làm đứt đoạn lời nói của Bảo. Việt Phương sợ làm ồn nên đành nói với Bảo.

- Có gì mai nói đi. Mình vào nhà trước đây.

Bảo miễn cưỡng gật đầu chào tạm biệt Việt Phương và đi về.

34. Chương 34

Kỷ niệm đánh mất

Việt Phương vừa dạy học xong định đến lớp Bảo rồi cả hai cùng về nhà Hải lấy đồ đạc của Bảo để dọn về nhà Thiên Phong thì bắt gặp Bảo đang cùng một cô gái trò chuyện trước cửa lớp. Việt Phương nhìn về mặt bối rối cùng khó xử trước cô gái kia, rồi nhìn sang cô gái ấy, từ ánh mắt cô ta nhìn Bảo cũng có thể thấy, cô ấy đã bị vẻ đẹp nam tính của Bảo thu hút rồi. Nhìn cái cách cô ta tấn công đến nỗi một anh chàng vốn lạnh lùng ít nói như Bảo cũng phải đỏ mặt cười ngượng thì cũng đủ biết.

Việt Phương thấy tội nghiệp cho Bảo, cũng thấy buồn cười trước thái độ lúng túng của cậu bạn. Cô lắc đầu mỉm cười rồi bước nhanh đến choàng tay của Bảo lên tiếng gọi một cách nũng nịu:

- Anh, hết giờ rồi, chúng ta mau về nhà thôi.

Bảo giật mình quay đầu nhìn Việt Phương, liền bắt gặp cái nháy mắt của cô, nhưng ngay lập tức hiểu ý liền nhìn cô gái kia nói:

- Cũng phải, trễ rồi, về thôi.

Nói xong nắm tay Việt Phương gật đầu chào cô gái kia một cái nhanh chóng bước đi rồi khỏi cửa lớp nhanh chóng.

Việt Phương cũng giả vờ vô tình chạm vào ánh mắt thất vọng của cô gái kia mỉm cười nhẹ mới cùng Bảo rời đi.

Khi hai người đã đi một đoạn xa gần thì Việt Phương mới rút tay ra khỏi tay Bảo, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại và ấm áp rời đi khiến Bảo thấy luyến tiếc vô cùng, anh khẽ xiết tay lại nhẹ nhàng đặt ra sau lưng, muốn lưu giữ hơi ấm của cô vào trong tim mình mãi mãi.

- Người lúc này là ai vậy – Biết rằng cô gái lúc này là phụ huynh của một em học sinh nào đấy, nhưng Việt Phương vẫn giả vờ không biết để trêu chọc Bảo – Nhìn cũng xinh lắm nha. Nhưng mà tội quyến rũ phụ huynh học sinh là bị nghiêm cấm ở trường đó.

- Oan ình quá đi mất. Cô ấy là dì của một em học sinh, hôm qua đến đưa đồ cho cháu của cô ấy đúng lúc mình đang đứng tiết, thế là cô ấy gần như bám lấy mình hỏi chuyện. Hôm nay lại đến đón cháu, cũng hỏi mình nhiều lắm. Còn muốn hẹn mình ra ngoài uống nước, nói là muốn hỏi mình về anh văn một chút, may mà Phương đến kịp – Bảo ảo não giải thích.

Việt Phương nhìn vẻ lúng túng của Bảo thì phì cười, cô tiếp tục trêu:

- Bảo cũng ghê quá đi nha, không biết bên mỹ, Bảo sống thế nào, về đây lập tức trở thành sát thủ đào hoa ngay. Hôm qua mấy chị trong trường đều bị Bảo đánh gục hết rồi, hôm nay lại là phụ huynh học sinh. Ngày mai không biết tới ai đây...

Bảo dừng chân đứng lại, môi mấp máy muốn nói nhưng không thành lời. Việt Phương thấy Bảo đứng lại, cô nghĩ Bảo đang sợ gặp phải mấy bà cô như hổ báo vồ mỗi thế này thì quay người vỗ vai Bảo rồi cười nói:

- Mình đùa thôi mà. Bảo đâu cần phải sợ đến như thế chứ.

- Không phải mình sợ, mà là...

- Sao...- Việt Phương nghiêng đầu tròn mắt nhìn Bảo.

Trước ánh mắt của Việt Phương, tim Bảo rung lên, anh đưa tay nắm lấy tay cô, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào mắt cô quyết định bày tỏ hết tất cả tình cảm của mình.

- Nếu như chúng ta giống như Thẩm và Hiến thì...- Bảo hít một hơi thật sâu dùng hết sức lực để nói.

Bảo đang nói thì Việt Phương rút tay ra khỏi tay Bảo, cô trợn mắt nhìn Bảo mắg:

- Trời ơi, đang ở trường học mà nắm tay nắm chân thế này bị người ta nhìn thấy sẽ hiểu lầm đó. Thôi đi, Bảo muốn nói gì thì cứ về nhà nói.

Việt Phương nhanh chóng kéo Bảo lên xe ra về.

Cả hai nhanh chóng thu xếp xong xuôi mọi thứ và chuyển hết đồ đạc về nhà Thiên Phong. Việt Phương có chìa khoá nhà, cho nên cô cứ thế mở cửa mà vào.

- Để mình tự dọn đồ đạc được rồi, Phương cứ ngồi đó chơi đi – Bảo xách hành lý đi vào nhà, rồi đưa tay lấy cái túi trên tay cô và nói.

- Cũng được, Bảo sắp xong rồi về nhà mình ăn cơm – Việt Phương gật đầu đồng ý, dù sao thì đồ đạc của Bảo cũng là đồ đàn ông, cô cũng không nên quá nhiệt tình giúp đỡ làm gì thêm ngại.

Bảo đi vài bước thì Việt Phương đã hỏi:

- Tối này Bảo muốn ăn gì, để mình nấu cho.

Bảo dừng lại, quay người lắc đầu:

- Không cần đâu, sau này Phương không cần phải đến đây nữa, mình sẽ tự nấu, mình biết nấu ăn mà. Đã làm phiền Phương bao lâu nay rồi, không thể cứ bắt Phương nấu ăn như thế mãi được.

- Thật ra cũng không có gì vất vả lắm, dù sao mình cũng rồi nên đồng ý giúp thôi.

- Nhưng mà giúp không công thì sẽ khiến mình rất ngại, nếu vậy thì hàng tháng mình sẽ gửi tiền cho Phương nhé – Bảo biết tình của Phương cho nên cố ý nói – Một là Phương nhận tiền nếu không mình không chấp nhận việc bắt Phương làm osin thế này đâu?

- Chuyện này ...- Việt Phương thấy khó xử nói – Vậy thì thỉnh thoảng mình sẽ sang nấu cho hai người ăn.

- Cũng được – Bảo gật đầu rồi đi lên lầu dọn dẹp đồ đạc của mình.

Việt Phương ngồi buồn, sau này cô không thể đến đây thường nữa rồi, cô quyết định đem bức tranh mình vẽ về nhà. Cô đi lên lầu, mở cửa phòng Thiên Phong ra, đi thẳng đến bên cánh cửa nhìn ra ban công . Nơi cô đặc giá vẽ kèm bức tranh kia.

Việt Phương đưa tay gỡ tấm khăn phủ ra, trong lòng cảm thấy xao xuyến, bởi vì chỉ cần mở tấm khăn ra, cô sẽ lại nhìn thấy gương mặt của Thiên Phong.

Nhưng khi tấm khăn phủ được mớ ra, bức tranh cũng không còn.

Việt Phương sửng sốt, cô như không tin vào mắt mình, đưa tay sờ vào khung tranh bên trong để xác định chắc chắn bức tranh không còn nằm trên đó nữa.

Việt Phương quay đầu nhìn khắp căn phòng, không thấy có sự di dời bức tranh, cô định lục tìm xem Thiên Phong để bức tranh ở đâu, nhưng tay vừa chạm tủ định kéo ra thì trong đầu lại cảm thấy không nên. Dù sao đây cũng không phải nhà cô, cô không thể tự tiện lục đồ đạc của Thiên Phong được. Lần trước mò mẫm điện thoại của Thiên Phong, cô vẫn cảm giác ngại ngùng, lần này thì không thể được. Cô hơi hoang mang, vội vàng lấy điện thoại bấm máy gọi cho Thiên Phong.

Tiếng điện thoại đầu dây bên kia vang lên khiến lòng Việt Phương như có lửa đốt, cô cố gắng hít thật sâu, dù sao bức tranh cô vẫn có thể vẽ lại , nhưng tập bản thảo của Thiên Phong thì không thể để mất được. Cô không biết Thiên Phong lấy bức tranh đi đâu, nhưng cô không thể không mau chóng đòi lại tập bản thảo, chỉ sợ Thiên Phong làm hư hay làm mất nó thì cô sẽ tự trách bản thân cả đời.

- Có chuyện gì ? - Giọng Thiên Phong có chút ngạc nhiên khi thấy cô gọi cho anh.

- Bức tranh tôi vẽ để trên giá, có phải anh lấy rồi hay không? Anh đem đi đâu rồi? - Việt Phương hấp tấp hỏi.

- Bức tranh...? - Thiên Phong ngăn người hỏi lại, sau đó gần như chợt nhớ ra, anh "À" lên một cái rồi đáp
- Bức tranh đó không phải cô lấy rồi sao? Tôi không biết.

Một câu "Tôi không biết" của Thiên Phong khiến Việt Phương cảm thấy tức giận vô cùng. Cô rõ ràng vẫn chưa lấy bức tranh, mà nhà này chỉ có cô và anh mà thôi. Nếu cô lấy thì còn hỏi anh làm gì nữa.

Nhưng dù sao, bức tranh mất rồi thì thôi, cô nhất định phải đòi tập bản thảo lại mới được:

- Vậy còn tập bản thảo của tôi, anh để ở đâu rồi. Mau trả lại cho tôi.
- Chuyện đó để nói sau đi, bây giờ tôi đang họp. - Thiên Phong đáp ngắn gọn rồi cúp máy.

Lòng Việt Phương như có kiến bò, trong lòng sợ hãi vô cùng, cô rất sợ Thiên Phong đánh mất tập bản thảo. Không suy nghĩ gì thêm, cô lao ngay ra phòng chạy vội đi, cô va vào Bảo vừa từ phòng bước ra, nhưng Việt Phương chỉ nhìn bảo một cái rồi đi tiếp.

Bảo ngỡ ngàng không hiểu Việt Phương có chuyện gì thì đã thấy Việt Phương chạy đi không kịp hỏi lời nào, anh bèn gọi theo:

- Việt Phương! Chuyện gì vậy.

Nhưng Việt Phương đã lao ra cửa, lên xe rồi chạy đi mất. Bảo lo lắng vội vàng lên xe đuổi theo.

Việt phương chạy một mạch ra thị trấn, cô tìm công ty của Thiên Phong, đó là một tòa nhà chỉ có 5 tầng không quá lớn, nhưng được trang trí đầy sang trọng và lịch sự. Bảo nhìn thấy tên công ty thì nhủ mày, anh dựng xe bên cạnh xe Việt phương rồi giữ tay cô lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy?
- Đây là chuyện riêng của mình, Bảo đi về đi - Việt Phương vung tay mình ra khỏi tay Bảo rồi xuống xe, nhận thẻ xe từ tay người bảo vệ rồi bước chân đi thẳng vào trong tòa nhà.
- Đối lập với cái nắng nóng bên ngoài, tòa nhà mát mẻ vô cùng, cách bài trí hài hòa thích mắt, nhân viên cũng vô cùng lịch sự nhã nhặn hỏi Việt Phương:
- Chị ơi! Chị tìm ai.

Việt Phương hơi bối rối, cô tuy biết Thiên Phong làm ở đây, vì có lần trong lúc nói chuyện, Thiên Phong có nhắc đến, nhưng anh làm gì, ở bộ phận nào thì cô lại không biết. Mà công ty này tuy không lớn lắm nhưng cũng không phải là ít người. Việt Phương bèn quay lại hỏi Bảo đang đi sau lưng mình, Bảo cũng theo cô vào đây.

- Anh ta làm chức vụ gì?
- Ai? - Bảo nhất thời không nghĩ đến liền hỏi lại.
- Jony - Việt phương bực bội gắt.

Bảo quay người lại với cô gái hướng dẫn nói:

- Xin thông báo dùm với giám đốc các cô là có em trai anh ấy đến tìm.
- Cô hướng dẫn hơi ngạc nhiên nhìn bảo, đánh giá Bảo một hồi rồi lên tiếng:
- Hiện giờ giám đốc đang bận họp, để tôi dẫn anh chị đến phòng khách ngồi chờ.

Cô hướng dẫn ăn bận đồ công sở lịch sự, giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ, thái độ ân cần khiến cơn khó chịu trong lòng Việt Phương cũng dịu lại, sắc mặt tức giận của cô cũng dịu lại, thấy cô hướng dẫn đưa tay về hướng thang máy, Việt Phương thở nhẹ rồi bước theo sau. Bảo cũng bắt đầu đi theo.

Họ đi vào thang máy rồi được đưa đến tầng cao nhất, được mời ngồi trong một căn phòng mát lạnh thoải mái với hương thơm dịu nhẹ. Thật sự là một công ty khiến người ta thích thú rất nhiều.

- Hai anh chị ngồi chờ một chút, lát nữa giám đốc ra, tôi sẽ thông báo để giám đốc đến gặp hai vị ngay.

Cô gái hướng dẫn sau khi đặt hai ly nước mát lạnh trên bàn thì nhỏ nhẹ nói, sau đó lịch sự rời khỏi căn phòng.

- Có chuyện gì vậy? Sao Phương lại phải tìm Jony gấp đến như thế.

Việt Phương vốn cũng không muốn Bảo biết chuyện này có liên quan đến Thiên Phong, dù có giải thích hòa giải rồi nhưng cô cảm giác bảo vẫn không thấy thoải mái khi nhắc đến Thiên Phong cho lắm. Cô không biết nói sao, đành nói:

- Mình chỉ muốn lấy lại tập bản thảo của mình thôi.

Bảo nghe xong thì nhìn Việt Phương với ánh mắt trầm buồn, anh biết tập bản thảo đó, thứ có thể làm Việt Phương kích động đến như thế hóa ra là kỷ vật của Thiên Phong. Bảo khẽ nhắm mắt, trong lòng bỗng cảm thấy đau vô cùng.

Thiên Phong! Vẫn là Thiên Phong. Thật sự cô không thể quên Thiên Phong hay sao?

Tiếng đồng hồ tích tắc kêu lên từng khoảng khắc càng làm cho căn phòng trở nên tĩnh mịch hơn. Việt Phương càng lúc càng suốt ruột, cô đứng bật dậy mở cửa đi ra ngoài, cô quyết định đi vào phòng họp mà lúc này đi ngang cô có thấy qua. Dù biết là hành động này không nên nhưng Việt Phương vẫn muốn thực hiện.

Cô đẩy mạnh cửa phòng họp ra rồi mạnh mẽ bước vào, chấp nhận bị những ánh mắt soi mói nhìn mình. Quả nhiên cô vừa bước vào thì mọi người đều dừng cuộc họp để nhìn cô.

Việt Phương không chú ý đến ánh mắt của bọn họ, cô đảo mắt nhanh tìm Thiên Phong, Thiên Phong cũng nhìn thấy cô, cô nói nhanh:

- Chúng ta nói chuyện một chút đi.

Về mặt của Thiên Phong có chút khó chịu, anh gấp mạnh tập tài liệu trước mặt rồi cao giọng ra lệnh ọi người:

- Tan họp tại đây.

tất cả mọi người dường như hơi bất ngờ vì Việt Phương, nhưng thấy cô nói với Thiên Phong như thế thì biết cô và giám đốc mình quen nhau, không ai mở miệng nói gì, vội vàng thu xếp đi ra khỏi phòng họp.

- Sao em lại đến đây - Giọng Việt Tình đầy sự kinh ngạc đứng bật dậy nhìn Việt Phương lên tiếng hỏi.

Việt Phương lúc này mới phát giác sự có mặt của Việt Tình và cả anh chàng bạn trai Hoàng Tuấn kia, cả hai đang ngồi bên phải Thiên Phong.

- Em muốn nói chuyện gì?

- Tập bản thảo của tôi đâu, còn bức tranh nữa.

- Anh tưởng em đã lấy bức tranh rồi - Thiên Phong lập lại câu nói của mình khi nãy.

- Nếu tôi lấy rồi thì cần gì phải hỏi anh nữa - Việt Phương cau gắt đáp.

Lời khẳng định của Việt Phương khiến Thiên Phong khẽ liếc mắt nhìn về phía Việt Tình, hôm anh phát hiện ra mất nó là hôm Việt Tình đến. Ngày hôm đó người giúp việc theo giờ chưa đến, cho nên không có chuyện bà ta lấy đi bức tranh. Việt Tình nghe nhắc đến bức tranh, mặt hơi tái lại, thấy Thiên Phong liếc nhìn mình có chút lo lắng cúi mặt giả vờ sắp xếp tài liệu.

- Vậy là bức tranh đã bị mất - Thiên Phong chấp tay trầm ngâm đáp.

- Mất rồi thì thôi, tôi không truy cứu, mong anh trả lại tập bản thảo cho tôi trước khi nó lại bị anh làm mất - Việt Phương chìa tay trước mặt Thiên Phong đòi.

Thiên Phong cau mày nhìn bàn tay của Việt Phương đang chìa ra trước mặt mình, nó như khẳng định chính anh là người làm mất, trong lòng Thiên Phong có chút bức dọc khi bị cô nhìn bằng ánh mắt đó. Sau đó anh nâng ánh mắt lên nhìn về mặt tức giận của Việt Phương, ánh mắt cô rất quyết liệt, dường như muốn bắt anh phải trả lại cho bằng được. Thiên Phong chậm rãi nói từng từ:

- Không thể trả được.

35. Chương 35

Việt Phương tròn mắt có chút tức giận khi nghe Thiên Phong đáp như thế, cô hùng hổ bước đến gần Thiên Phong hơn, mặt đối mặt với anh, vẻ mặt cô đầy sự chán ghét lẫn tức giận nói:

- Anh làm mất tập bản thảo rồi đúng không?

- Tôi không làm mất nó – Thiên Phong lắc đầu khẽ đáp.

- Vậy thì mau trả lại tôi.

- Tôi đã nói hiện tại bây giờ tôi không trả được.

- Vì sao? Vì sao lại không thể trả cho tôi chứ. Anh nghĩ mình là ai hả, có thể ở đây anh là sếp của mọi người, anh ra lệnh này lệnh nọ bắt mọi người phải tuân theo, hay cho dù anh là người tài trợ cho trường đi chăng nữa cũng chẳng liên quan gì đến tôi, anh không có quyền độc chiếm tài sản của người khác. Càng không có lí do để anh giữ đồ vật của tôi, tôi làm người giúp việc cho anh bao nhiêu đó cũng đủ rồi. Nếu anh muốn tôi nấu cơm cho anh ăn, tôi sẽ nấu, chỉ cần anh trả lại cho tôi tập bản thảo. Tôi lấy danh dự ra có thể đảm bảo tôi sẽ không nuốt lời, càng không lừa gạt anh - Việt Phương cố lấy giọng ôn hòa nhất để thuyết phục Thiên Phong, nhưng là ánh mắt cô chứa đầy sự kiên quyết phải lấy lại cho bằng được.

Trước ánh mắt dữ dội của Việt Phương, Thiên Phong có chút e ngại, anh thở dài nhìn cô trầm ngâm. Không biết nên trả lời cô thế nào.

Tập bản thảo đó đúng là nét vẽ do anh vẽ, chữ ký cũng là của anh, chứng minh anh là chủ nhân của nó.

Chỉ là tập bản thảo đó, anh rõ ràng là vẽ khung cảnh ở nơi này. Nhưng ba mẹ đã nói rằng, anh chưa từng về quê bao giờ cả. Vậy thì nhưng bức vẽ đó từ đâu mà có, và anh đã gặp Việt Tình như thế nào? Anh tặng cô tập bản thảo mình vẽ Vì sao cảm giác giữ bức tranh và cảm giác với cô ấy lại khác biệt nhiều đến thế?

Tập bản thảo chính là đầu mối của mọi việc, có lẽ nó sẽ giúp anh lấy lại một phần ký ức bị đánh mất của mình.

- Tôi giữ tập bản thảo không phải vì lí do đó – Thiên Phong đứng dậy nghiêm túc đáp. Thân hình anh rất cao, gần như áp đảo Việt Phương, khiến cô phải lùi lại vài bước.

- Tôi không hiểu lí do của anh là gì, tóm lại là anh mau chóng trả lại cho tôi – Việt Phương bực bội với kiểu cách nói chuyện lòng vòng của Thiên Phong - Làm ơn để vật về chỗ chủ.

Thiên Phong nghe Việt Phương nói như thế, anh khẽ cười nhạt, khóe môi nhếch lên đầy sự cười nhạo nhìn Việt Phương.

- Nếu nói vật về chỗ chủ thì tôi càng không thể trả cho em, tập bản thảo này vốn đâu phải của em.

Việt Phương tái mặt, cô nhìn Thiên Phong với ánh mắt oán ghét, cô không hiểu anh là đang chơi trò gì, cô không nghĩ anh thuộc típ người đùa dai, càng không thấy sự trêu đùa qua ánh mắt của anh, nhưng vì sao anh cứ khẳng khẳng muốn giữ một thứ không thuộc về mình như thế.

Cô khẽ nhắm mắt rồi mở mắt cố kìm cảm xúc trong lòng mình nở một nụ cười nhạt đầy chế nhạo:

- Anh nói cứ như thể anh là chủ nhân của nó vậy.

- Anh đúng là....

Việt Tình này giờ bị cái nhìn của Thiên Phong làm hoảng hốt. Nghe đối thoại của Thiên Phong và Việt Phương gần như sắp bóc trần một phần sự thật đang bị cô che giấu. Cô vội vàng lên tiếng ngăn cản, cô sợ sự việc tiếp tục truy cứu thì việc cô lấy bức tranh đó sẽ bại lộ.

- Đủ rồi, Việt Phương, em nghĩ đây là đâu hả, em nghĩ đây là nơi em có thể tùy tiện bước vào rồi tùy tiện đòi trả cái này cái kia sao. Đây dù sao cũng là công ty của chị đang làm, dù cho em và Jony có việc gì thì

cũng nên về nhà mà nói, đừng có ở đây mà gây rối. Nếu không nghĩ tình chúng ta là chị em, chị đã gọi bảo vệ đuổi em đi từ lâu rồi.

Việt Phương mím môi đưa mắt nhìn Việt Tình đang nổi giận, cô cúi mặt đứng thần người ra. Cô cũng biết mình sai rồi, chỉ là cô quá lo lắng việc để mất tập bản thảo, nó làm ruột gan cô như bị thêu chấy, chấy đến nỗi não cũng mất đi lý trí mà không còn kiểm soát được tính tình của mình. Hơn nữa thái độ bất hợp tác của Thiên Phong khiến cô càng tức giận hơn.

- Xin lỗi, em...

Cô không biết phải nói thế nào, cô thấy xấu hổ và sợ hãi.

Việt Phương không hiểu vì sao cô luôn có cảm giác không thể đối mặt khi ở bên Việt Tình. Tình cảm của hai người đáng lý phải giống như những chị em sinh đôi khác: thân thiết, thấu hiểu nhau, cùng suy nghĩ, cùng tình cảm...nhưng hai người thì hoàn toàn trái ngược với nhau, hai người không có sự đồng cảm với nhau, hờ hững, lạnh lùng và xa cách....thậm chí Việt Phương cảm thấy Việt Tình còn thua xa tình cảm của cô với Thảo, và Thảo, hai người họ mới là chị em gái thân thiết của cô.

Bảo nghe Thiên Phong nói “ Anh đúng là....” thì tim cô thắt đầy sợ hãi, bởi anh biết những lời tiếp theo sau của Thiên Phong là gì. Thiên Phong sẽ nói rằng:” Anh đúng chủ nhân của tập bản thảo đó “ và cái tên Thiên Phong cũng sẽ từ đó mà lộ ra.

Tuy bị tai nạn dẫn đến mất trí nhớ, nhưng niềm đam mê hội họa của Thiên Phong không hề giảm và tài năng của anh cũng không mất đi. Khi nhìn thấy Thiên Phong cầm cây cọ vẽ sau khoảng thời gian dài hồi phục, lòng Bảo trở nên hỗn loạn vô cùng. Anh thù Thiên Phong cứ mất trí nhớ như vậy để anh mãi mãi có thể ghét Thiên Phong, mãi mãi là hai người xa lạ.

Khi Thiên Phong cầm cọ, Bảo thấy một Thiên Phong ân cần dạy mình học, thấy một người anh hiền hậu, một Thiên Phong mà anh chẳng thể nào ghét bỏ được.

Cho nên nét vẽ và chữ ký của Thiên Phong chẳng hề khác biệt năm xưa tí nào hết. Chỉ cần nhìn sơ thôi, Thiên Phong cũng có thể khẳng định tập bản thảo của mình, và anh biết Thiên Phong không vô lý khi kiên quyết không chấp nhận trả cho Việt Phương tập bản thảo.

Lòng bảo càng lúc càng lo lắng và sợ hãi vô cùng, Bảo định lên tiếng ngăn không cho Thiên Phong nói tiếp. Cũng may Việt Tình đã lên tiếng trước.

- Angela nói đúng đó, chúng ta đừng nên làm rộn lên như thế. Tội mình về nhà trước đi, có gì từ từ nói – Bảo lên tiếng phụ họa cho Việt Tình ngay lập tức.

Việt Phương không nói thêm lời nào, cô cúi đầu quay lưng đi ra ngoài, Bảo vội vàng đuổi theo cô.

- Nè, cậu đang chơi trò gì thế - Hoàng Tuấn lúc này đứng gần Thiên Phong bèn đẩy vải anh đùa cợt.

Thiên Phong nghiêm mặt lạnh lùng nói:

- Cậu ra ngoài trước đi, mình có chút chuyện nói với Angela.

Hoàng Tuấn thấy sắc mặt Thiên Phong như thế , cũng biết sự việc có phần nghiêm trọng, anh không còn về đùa cợt nữa mà lặng lẽ thu dọn giấy tờ của mình rồi ra ngoài. Trước khi đi, anh khẽ liếc nhìn Việt Tình một cái, sắc mặt cô dường như không được tốt lắm.

Thấy Hoàng Tuấn đã đi khỏi, Việt Tình liền bước đến ôm chầm lấy Thiên Phong từ phía sau, cô tỏ vẻ ăn năn nói:

- Thiên Phong! Xin lỗi anh, em gái em thật là không nên làm thế. Coi như nể mặt em mà bỏ qua cho em ấy nha. Dù sao em ấy là em gái em thì cũng xem như là em gái anh, hy vọng anh bỏ qua chuyện lần này.

Trước lời nói có phần nhõng nhẽo của Việt Tình, Thiên Phong hơi cau mày, dạo gần đây Việt Tình thường hay giống các cô tiểu thư thích nhõng nhẽo rồi. Anh cực kì dị ứng với loại con gái này.

Thiên Phong nắm lấy tay của Việt Tình đang đặt quanh cổ mình kéo ra, anh đứng dậy nhìn Việt Tình nghiêm mặt hỏi:

- Có phải em đã lấy bức tranh đó hay không?

- Em không hiểu anh nói gì? - Việt Tình đánh mặt ngẩng đầu nhìn Thiên Phong tỏ vẻ uất ức - Chuyện của anh và em gái em, sao lại đổ cho em. Bức tranh đó là gì, thậm chí em còn không thấy mặt nữa. Làm sao có chuyện em lấy nó, mà em lấy nó để làm gì cơ chứ?

- Bức tranh hai đứa bé, trong đó là hình em với hình một cậu bé trai . An phát hiện mất nó hôm em đến - Thiên Phong đưa mắt quan sát sắc mặt của Việt Tình, anh cũng không chắc chắn là Việt Tình đã lấy nó.

- Anh mất bức tranh thì nghi ngờ em, lẽ nào con người em tệ bạc đến mức phải ăn cắp một bức tranh hay sao? sao anh có thể nghi ngờ em như thế chứ? Chỉ là một bức tranh thôi mà, sao anh lại chất vấn em, bức tranh đó quan trọng đến mức đó à, quan trọng hơn em sao ? Anh có xem em là bạn gái anh hay không? - Việt Tình rưng rưng nước mắt nhìn Thiên phong, giọng đầy oán trách.

Thấy Việt Tình khóc, Thiên Phong thở dài, anh đưa tay kéo cô vào lòng dỗ dành:

- Được rồi đừng khóc nữa, là anh sai. Anh xin lỗi. Chỉ là bức tranh đó Việt Phương để ở nhà anh, giờ nó mất rồi, anh cảm thấy mình phải có trách nhiệm tìm nó mà thôi.

Việt Tình dựa vào vai Thiên Phong, vòng tay ôm lấy thất lưng của anh và nói:

- Con bé Việt Phương này tính tình xưa nay đều thế đó. Cứ thích làm gì thì làm, nhưng rất xem trọng mấy bức vẽ của nó. Bức tranh bị mất nó nhất thời kích động mà thôi. Lát nữa em về khuyên nhủ con bé để nó bỏ qua cái vụ bức tranh, anh không cần lo nghĩ đâu.

- Chuyện này để sau tính đi, em ra ngoài trước bảo Hoàng Tuấn chuẩn bị xe đi, anh thu xếp tài liệu xong chúng ta cùng ăn cơm, trễ lắm rồi - Thiên Phong đẩy Việt Tình ra khỏi người mình.

Việt Tình có chút thất vọng nhưng cũng gật đầu rồi nhanh chóng đi ra ngoài tìm Hoàng Tuấn.

Cô vừa đi ra ngoài đã bắt gặp Hoàng Tuấn đang đứng hút thuốc, dáng vẻ anh rất trầm ngâm như có nhiều tâm sự. Việt Tình đi đến vỗ vai Hoàng Tuấn :

- Mike, Jony bảo anh lấy xe đi, chúng ta cùng đi ăn cơm.

- Jony đâu? - Hoàng Tuấn quay đầu nhìn sau lưng Việt Tình hỏi.

- Anh ấy thu xếp tài liệu một chút rồi ra ngay - Việt Tình vui vẻ đáp mà chẳng hề để ý đến sắc mặt của Hoàng Tuấn.

Dí mẫu thuốc lá vào cái đựng rác bằng inox, Hoàng Tuấn kéo tay Việt Tình lôi đi thật nhanh vào trong phòng làm việc của mình đóng sầm cửa lại.

- Nè! Anh làm gì vậy hả?

Việt Tình lấy làm khó hiểu trước hành động đó của Hoàng Tuấn, cô khó chịu quát lên. Nhưng Hoàng Tuấn vẫn nhất quyết giữ chặt tay cô không cho rời đi. Hoàng Tuấn nghiêm mặt, anh nhìn Việt Tình bằng ánh mắt đầy khó hiểu hỏi:

- Tại sao em làm vậy?

- Em đã làm gì? Anh đang làm em bức mình đó - Việt Tình vùng tay ra khỏi tay Hoàng Tuấn trừng mắt nhìn anh rồi quay lưng định đi ra ngoài, Hoàng Tuấn không giống Thiên Phong, anh quan sát kỹ chứ không vô tình như Thiên Phong.

- Là em lấy bức tranh đó đi - Hoàng Tuấn nhìn theo dáng Việt Tình buông ra lời khẳng định chắc nịch.

Việt Tình nghe giọng nói đầy sự khẳng định của Hoàng Tuấn, cô khẽ run nhẹ, nhưng rất nhanh cảm giác sợ hãi khi bị phát giác của cô nhanh chóng được dẹp bỏ, Việt Tình đánh mặt quay lại nhìn Hoàng Tuấn, ánh mắt cô đầy tức giận nói:

- Anh đừng ăn nói hồ đồ.

- Anh ăn nói hồ đồ - Hoàng Tuấn bật cười rồi mới nhìn Việt Tình bằng ánh mắt giễu cợt - Hôm trước, anh vào phòng tìm em, anh đã nhìn thấy bức tranh đó nằm trong sọt rác. Thật ra anh sẽ không để ý đến nó

nếu như không vô tình lướt qua và nhìn thấy cái chữ ký của em gái em - Việt Phương. Chính vì tò mò mà anh đã gỡ bức tranh ra xem, đó là bức tranh hai cô cậu bé, cậu bé chính là Thiên Phong, còn cô bé đó....

Hoàng Tuấn nhìn thẳng vào mắt Việt Tình sau đó chậm rãi buông ra mấy lời:

- Em có biết vì sao Jony lại chọn em làm bạn gái hay không?

Sắc mặt Việt Tình đang sa sầm, nghe Hoàng Tuấn hỏi thì tái xanh, môi khê run. Cô gần như đứng không vững, bước lùi vài bước dựa lưng vào cánh cửa phai sau:

- Vậy là em đã biết vì sao Jony chọn em. Vậy xem ra đúng như anh đã suy đoán, cô bé gái đó không phải là em.

Mặt Việt Tình đầy hoảng hốt nhìn Hoàng Tuấn ngân ngấn nước mắt, cô sụp xuống đất nói trong nghẹn ngào:

- Em yêu anh ấy. Em đã tưởng mình may mắn được anh ấy chấp nhận. Không ngờ ...

- Được rồi - Hoàng Tuấn thở dài bước đến đỡ cô dậy - Anh sẽ không nói chuyện bức tranh ra. Nhưng Jony không phải đồ ngốc, cậu ấy rồi cũng biết được chuyện này đến lúc đó...

Việt Tình chụp lấy tay Hoàng Tuấn, cô nhìn anh cầu xin:

- Chỉ cần anh giúp em giấu kín chuyện này, những chuyện sau này em sẽ giải quyết. Trước mắt anh hãy nói với Jony chuyển em về đây làm việc đi, có được không?

- Anh hứa, anh sẽ không nói ra. Còn chuyện có chuyển về đây được hay không thì phải xem Jony nói sao đã. Chúng ta đi thôi kẻo Jony chờ lâu.

Việt Tình gạt đầu, cô lau đi nước mắt của mình, hít thật sâu rồi mở cửa đi ra làm như không có chuyện gì. Hoàng Tuấn thở dài nhìn theo Việt Tình :” Quả nhiên mình đoán không sai, hai người họ là chị em sinh đôi”

Bảo kéo tay Việt Phương rồi đi thật nhanh, trong lòng Bảo từ giây phút Thiên Phong muốn nói tên ra, Bảo biết anh đã không còn thời gian để mà im lặng nữa rồi. Nếu không thổ lộ với Việt Phương ngay bây giờ, thì trái tim cô sẽ mau chóng bị cướp mất.

Bảo lôi Việt Phương rời đi thật nhanh, Việt Phương bị Bảo nắm tay đau, cô vội giữ tay Bảo kêu khê:

- Mình tự đi được.

Việt Phương vùng tay ra khỏi tay Bảo, cổ tay bị Bảo nắm chặt đã hiện lên vết hằn đỏ nhạt, cô nắm cổ tay mình xoa xoa, mắt nhìn Bảo có ý trách cứ. Bảo biết mình hơi mạnh tay, anh nhăn mặt hối lỗi, nhìn Việt Phương khê nói:

- Để mình dẫn xe ra giúp Phương.

Bảo nhận chìa khóa từ tay Việt Phương rồi đi vào bên trong, vừa dắt xe Việt Phương vừa suy nghĩ, không biết nên mở lời với Việt Phương từ đâu. Cuối cùng khi Bảo đem xe ra, thấy Việt Phương đứng trầm ngâm về nghĩ ngợi, ánh mắt cô hơi ngẩng lên nhìn về phía trên lầu 5, nơi mà lúc này họ được đưa lên. Tay anh xiết chặt hai tay cầm của xe nhiều hơn, tiếng thắng xe khiến Việt Phương giật mình quay đầu lại.

- Về thôi – Việt Phương đón xe từ tay Bảo, cô ngồi lên xe rồi chờ Bảo đem xe mình ra rồi cùng về.

Bảo chạy theo xe Việt Phương, được một lúc, anh quyết định vượt lên ngăn xe Việt Phương lại nhìn cô và nói:

- Tụi mình ghé một quán nước nào đó đi, mình có chuyện muốn nói với Phương

Bảo nói xong tăng ga chạy lên phai trước bỏ lại cái nhìn ngơ ngác của Việt Phương, cô miễn cưỡng chạy xe theo sau Bảo.

Cả hai cuối cùng cũng vào một quán nước gần đó, tuy là chọn đại trên đường, nhưng cái quán này cũng thật là khang trang, trang trí rất đẹp và thơ mộng, có đài phun nước, có cầu băng qua một cái hồ bên dưới đầy cá, xung quanh cây kiểng rất đẹp, bàn ghế cũng khá bắt mắt. Các trang trí nhiều như thế, ắt hẳn tụi

tiền của người vào đây phải bỏ ra cũng không ít. Việt Phương nhìn mấy cái quán như vậy thì nhún người thở dài, cô thật sự muốn kéo Bảo đi ra nhưng cũng thấy hơi ngại vì Bảo đã chạy thẳng vào đây rồi không lẽ lại chạy trở ra, cho nên cô đành âm thầm vào theo.

Hai người chọn một góc khuất vắng người mới ngồi xuống, sau khi gọi nước xong, thấy Bảo vẫn im lặng như chưa nhiều tâm sự, Việt Phương chau mày hơi cúi đầu nhìn vào mắt Bảo hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy Bảo?

Bảo nghe Việt Phương hỏi, anh ngẩng đầu nhìn sâu vào ánh mắt của Việt Phương, tay anh chồm sang khẽ nắm lấy bàn tay của Việt Phương đang đặt trên bàn. Việt Phương sửng sốt trước hành động của Bảo, cô ngỡ người nhìn Bảo muốn rút tay lại nhưng bị Bảo nắm chặt.

Việt Phương thoáng thấy trong đôi mắt của Bảo một cảm xúc mãnh liệt, trái tim cô run lên, nhưng ngón tay nằm trong tay Bảo bất động không thể nhích nhích thêm nữa đành để mặc Bảo nắm giữ. Cô không phải là đồ ngốc, cũng không phải là vô cảm đến nỗi không cảm nhận được những ánh mắt tinh tế đầy cảm xúc của Bảo dành ình, nhưng cô chưa sẵn sàng để chấp nhận nó, vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đón nhận thứ tình cảm này.

Cô vẫn chỉ xem Bảo là một người bạn thân thiết từ hồi nhỏ, chưa bao giờ xem Bảo là người đàn ông trong cuộc đời mình. Cô cẩn nhẹ môi cúi gằm mặt né tránh ánh mắt trầm bổng của Bảo đang chiếu lên mình. Tay cô vẫn không rút ra khỏi tay Bảo.

Thật lâu...thật lâu....

Bảo thả tay Việt Phương ra sau đó là một tiếng thở dài:

- Xem ra Phương đã biết tình cảm của mình dành cho Phương từ lâu rồi.

Việt Phương vẫn cúi đầu im lặng, cô không biết nên trả lời Bảo thế nào, cô cũng không thể đối mặt với ánh mắt thất vọng và buồn bã của Bảo.

- Bao lâu?

- Cái gì? – Việt Phương khẽ hỏi lại.

- Phương biết Bảo thích Phương từ bao lâu rồi?

- Cái này....lâu lắm rồi...

Bảo thở dài một cái, hóa ra Việt Phương đã biết tình cảm của anh, nhưng cô chọn cách giả vờ không biết để vẫn vui vẻ bên anh như một người bạn, điều đó chứng tỏ, tình cảm của Việt Phương dành cho anh chỉ đặt trên còn đường tình bạn song song mà thôi, không thể nào chung một con đường được.

Đau đớn và buồn bã

Ánh mắt Bảo nhìn Việt Phương kiềm nén nội buồn hỏi:

- Trong lòng Phương đã có người khác?

Việt Phương lắc đầu thay cho lời đáp.

- Thiên Phong thì sao? Có phải Phương vẫn còn nghĩ đến anh ấy hay không?

Việt Phương nghe Bảo nhắc đến Thiên Phong với giọng đầy cứng nhắc, cô ngẩng đầu lên nhìn Bảo, cô mím môi một cái rồi mới đáp:

- Mình đã nói Thiên Phong chỉ là một hồi ức đẹp, vả lại lúc đó gặp anh ấy, chúng ta còn rất nhỏ, đã biết thế nào là yêu đâu. Thiên Phong chỉ giống như cây kẹo ngọt mà lần đầu tiên chúng ta nếm trong đời, dù sau này có ăn thêm bao cây kẹo ngọt ngon hơn nữa, nhưng chẳng ai quên đi được vị kẹo ngọt đầu tiên mà mình được nếm thử. Bảo thì sao, lẽ nào hồi ức về Thiên Phong đã bị Bảo chôn vùi từ lâu rồi hay sao?

- Không! Hồi ức đó mình vẫn giữ trong lòng, chỉ là...- Bảo lúng túng đáp, nhưng sau đó anh nhìn thẳng vào Việt Phương, lần nữa nắm tay cô và đưa ra yêu cầu của mình, quyết tâm đem hết nỗi niềm của bản thân ra – Tình cảm của mình với Phương không phải chỉ là ngày một ngày hai, từ cái ngày Phương ình trái bấp

luộc lúc mình đói lã, mình đã xem Phương là người bạn quý nhất trên đời này của mình. Bao nhiêu năm qua, dù mình ở bên Mỹ, nhưng chưa bao giờ mình quên Phương, mỗi khi mình về mình đều âm thầm đến thăm Phương, nhưng mình chỉ có thể âm thầm lén lút nhìn Phương mà thôi. Mình đã quyết tâm rất nhiều mới trở về đây để đối diện với Phương và thổ lộ điều này. Mình sẽ không bỏ cuộc dù có chuyện gì xảy ra, mình sẽ dùng sự chân thành của mình để Phương thấy được tình cảm của mình dành cho Phương. Chỉ khi nào Phương thật sự không thể chấp nhận được thì mình sẽ buông tay. Từ giờ đến lúc đó hãy im lặng chờ đợi.

Việt Phương nhìn Bảo, ánh mắt hai người nhìn nhau, cảm giác trong lòng là một khoảng trống trải mênh mông trải dài những đầy gió bão.

Một chàng trai mang tấm lòng chân thành ra bày tỏ với cô, không phải là lời bày tỏ xa hoa như những người con trai khác, cũng không trực tiếp nói yêu cô, nhưng lại khiến cô cảm động, cảm động từ sự chân thành, qua giọng nói và ánh mắt.

Nói cô không có tình cảm là nói dối, chỉ là cái tình cảm này vẫn mơ hồ chưa xác định rõ. Nếu như cô cho Bảo cơ hội thì sao?

36. Chương 36

Cuộc sống vốn ồn ào nhộn nhịp cuốn con người vào nhịp điệu sôi nổi tưởng chừng đó là cuộc sống mà con người đều yêu thích, nhưng thật ra đôi lúc khiến con người thấy nhàm chán, một khi đã nhàm chán, muốn đưa tay muốn nắm giữ cuộc sống đó, thế nhưng nó cứ như không khí trôi tuột ra khỏi tay mình.

Nhặt nhẽ và vô vị.

Tình cảm cũng thế.

Khi con người nghĩ rằng bước vào khu vườn yêu thì sẽ ngửi được mùi hương dịu nhẹ, nếm được chất ngọt mà trên đời này khó có.

Và đôi khi thử nhắm mắt bước vào khu vườn đó....thế nhưng, khi bước vào...nơi đó không hẳn là có hương thơm mà mình thích, không hẳn là vị ngọt mà mình muốn nếm.

Khi Việt Tình nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Thiên Phong, cánh tay cô choàng qua cổ Thiên Phong, để cho nụ hôn của hai người được trọn vẹn hơn, một nụ hôn thật nồng nàn, thế nhưng....Thiên Phong lại không cảm nhận được hương vị mà mình mong chờ.

Việt Tình luôn là người chủ động trong sự thân mật của hai người, có đôi lúc cô khiến Thiên Phong cuồng nhiệt trong nụ hôn đó, nhưng khi nó đi qua, trong anh chẳng chút lưu luyến nào cả. Cho nên tình cảm với Việt Tình lúc nào cũng mơ hồ, Thiên Phong muốn tìm kiếm một chút gì trong cô để anh có thể nắm giữ, có thể đặt cô vào trong trái tim anh, thế nhưng cô như không khí trôi tuột đi một cách hững hờ mà anh cũng không buồn nắm giữ.

Thiên Phong khẽ đẩy Việt Tình ra khỏi người mình, anh nhìn cô nhẹ nhàng bảo:

- Tối rồi, em về nhà đi, kéo trễ.

- Anh đưa em về đi, xem như là đi dạo, có được không? Lâu rồi chúng ta không có đi dạo bên nhau - Việt Tình nắm tay Thiên Phong khẽ lay lay, cô nhìn anh bằng đôi mắt đẹp mong chờ.

Thiên Phong lưỡng lự một cái rồi gật đầu. Việt Tình mỉm cười sung sướng nắm chặt tay Thiên Phong cùng anh bước từng bước đến nhà nội cô. Hôm nay cô quyết định ở lại đây, cô nói muốn ở lại thăm ông bà ít bữa.

Cả hai đến gần trước cửa nhà, đã thấy cổng nhà đóng kín, tiếng chó trong nhà sủa vang lên. Đứng trước cửa nhà, cả hai nhìn ngó, cửa nhà đang có người mở ra, Việt Tình quỵn luyến rời tay khỏi Thiên Phong cười nhẹ nói:

- Anh về đi, đến đây là được rồi.

- Ngủ ngon nhé - Thiên Phong cũng mỉm cười đáp lại cô kèm theo một lời chúc rồi mới quay người trở về.

Thiên Phong quay đi rồi, Việt Tình lại lên tiếng gọi.

- Jony.

Anh từ từ quay lại nhìn cô, chỉ thấy Việt Tình bước nhanh về phía mình.

- Ngủ ngon - Việt Tình chồm đến hôn nhẹ lên má của Thiên Phong một cái rồi mới rời đi.

Cùng lúc đó, chiếc cửa cổng được mở ra, Việt Phương bước ra chứng kiến cảnh hai người họ hôn nhau, cô bàng hoàng sững sốt, chìa khoá trên tay bị cô đánh rơi xuống đất, miệng Việt Phương há ra rồi không thể khép lại. Cô vẫn nghĩ, Jony và Việt Tình là quan hệ đồng nghiệp mà thôi, hơn nữa, người mà cô nghĩ là bạn trai của Việt Tình là anh chàng Hoàng Tuấn kia, Jony là bạn của Hoàng Tuấn, Việt Tình quen biết anh cũng không có gì lạ. Nhưng giờ nghĩ lại, Việt Tình sáng sớm đến tìm Thiên Phong hôm đó, Việt Phương đã hiểu mối quan hệ giữa hai người vô cùng thân mật.

Hóa ra cô đã nhầm lẫn, chỉ là vì sao trong lòng bỗng có cảm giác buồn bã khi thấy hai người họ bên nhau như thế.

Vừa rời nhau ra, cả hai bỗng giật mình vì nghe thấy tiếng vật gì đó rơi xuống gây tiếng động mạnh, cả hai quay lại thì nhìn thấy Việt Phương đang đứng đó với cô thể bất động. Thiên Phong bắt gặp đôi mắt của Việt Phương nhìn mình kinh ngạc, trong lòng anh bỗng cảm thấy nhức nhối vô cùng, giống như rất sợ đôi mắt kia bị tổn thương.

- Chị...- Việt Phương cố ngượng gọi Việt Tình, cô cũng hơi bất ngờ khi thấy Việt Tình trở về.

Việt Tình không để ý đến tiếng gọi của Việt Phương, cô quay lại nhìn Thiên Phong mỉm cười nói:

- Em vào nhà đây, anh về đi.

Thiên Phong khe khẽ gật đầu ánh mắt anh liếc nhìn gương mặt cùng ánh mắt trầm buồn của Việt Phương mới rời đi.

Đợi Thiên Phong rời đi thật xa, Việt Tình mới quay lại nhìn Việt Phương hỏi:

- Vẫn chưa ngủ sao?

- Vẫn còn sớm - Việt Phương cúi người nhặt chìa khóa rồi nép qua một bên để Việt Tình vào nhà.

Việt Tình đi thẳng vào trong nhà, con chó đã bị Việt Phương sủa đi cho nên Việt Tình thoải mái đi vào nhà, Việt Phương ở lại đóng cửa cổng. Cô bất giác nhìn theo bóng dáng cao lớn đổ dưới ánh trăng, vững trãi, cô độc và có chút gì đó khiến lòng cô xao xuyến.

Từ lúc bảo tỏ tình, cô về nhà cứ trầm tư mãi, những lời Bảo nói cứ văng vẳng trong tai cô, thế nhưng trước mặt cô bỗng xuất hiện hình ảnh Thiên Phong. Hình ảnh lúc cô và anh cãi nhau, lúc anh ăn ngon miệng thức ăn do cô nấu, lúc anh nhoẻn miệng cười với cô thật ngọt ngào. Cô nhớ đến tình cảnh hai người vô tình chạm vào môi nhau, bất giác gương mặt cô đỏ bừng và tim cũng đập nhanh hơn.

Thế nhưng khi cô còn đang hỗn loạn với cảm xúc trong tim mình thì đã thấy Thiên Phong và Việt Tình hôn nhau, giây phút đó, tim như ai bóp chặt, cảm thấy đau, một nỗi đau đến ghệt thở.

Giống như một linh cảm đã định hình, Thiên Phong bỗng quay đầu nhìn lại phía sau, dưới ánh trăng sáng, anh nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn mặc một bộ đồ bộ đứng tựa người vào cánh cửa cổng dõi mắt theo anh.

Việt Phương không nghĩ Thiên Phong sẽ quay đầu lại, tuy giữa đêm tối, cả hai không nhìn rõ ánh mắt của nhau, nhưng lại có cảm giác, ánh mắt đó vô cùng ấm áp và chiu mến.

Gió vẫn thổi lặng lẽ thoảng qua hình ảnh của hai người, văng vẳng đâu đó tiếng nhạc đồng quê dịu nhẹ.

Thiên Phong không tài nào ngủ được, nhắm mắt lại, gương mặt Việt Phương bỗng xuất hiện, nụ cười của cô thật nhẹ nhàng khiến Thiên Phong cảm thấy ấm áp, muốn ngấm mãi nụ cười đó. Nhưng về mặt kinh ngạc cùng ánh mắt bối rối ngượng ngùng khi bắt gặp anh và Việt Tình hôn nhau lại khiến anh cảm thấy đau, anh chỉ ước gì giây phút đó cô mãi mãi không nhìn thấy. Kết quả là một đêm không ngủ được, anh chỉ chớp mắt một chút là lại thức dậy, trở mình nhiều lần nhưng không tài nào ngủ được.

Bình thường anh vẫn thức dậy vào giờ này và đi tập thể dục, nhưng hôm nay anh không muốn đi. Nằm mãi cũng không ngủ được, Thiên Phong quyết định thức dậy đi tập thể dục.

Anh chạy theo một con đường mòn như thường lệ, đang định quay về, Thiên Phong chợt thấy một bóng dáng quen thuộc. Anh đứng lặng nhìn theo bóng dáng đó, hai tay siết chặt.

Lòng dặn mình đừng nên đến đó thế nhưng bước chân không nghe lời, cứ thế bước đến bên cạnh cô.

Việt Phương đang đứng vẽ, cô muốn vẽ lại cảnh mặt trời mọc, những cảnh mà Thiên Phong đã từng vẽ. Ánh sáng mặt trời đang dần soi bóng, ở phía chân trời xa kia, một góc nhỏ đã bắt đầu nhú lên, một màu cam dịu nhẹ rất đẹp, kèm theo những đám mây trắng được nắng xuyên qua tạo thành một màu dịu nhẹ êm đềm và rất đẹp, thanh bình khiến lòng người thanh thản.

Thiên Phong đứng nhìn cảnh sắc trước mặt, im lặng, hai tay cho vào túi áo khoát ngẩng đầu không chớp mắt. Chạy bộ cũng nhiều ngày nhưng chưa bao giờ anh đứng nhìn cảnh sắc mặt trời mọc như thế này. Khung cảnh lúc này phải nói là tuyệt đẹp, một khung cảnh anh chưa được nhìn thấy thế nhưng....lại vô cùng quen thuộc, giống như, anh đã từng thấy rất nhiều lần và giống như anh cũng từng đứng đây và vun những cây cọ kia.

Đầu cảm giác như nổ tung, những hình ảnh như thước phim chạy ngang qua đầu anh, trong khung cảnh đó, dường như có một cô bé gái đang đứng dưới ánh bình minh mỉm cười với anh.

Việt Phương mãi mê vẽ tranh, vừa vẽ vừa trầm tư đến những điều làm cả đêm cô mất ngủ. Cho nên khi để ý đến việc có người đến và đứng ở sau lưng mình, cho đến khi nghe tiếng rên khẽ, cô mới giật mình quay lại thấy Thiên Phong đang đưa tay ôm đầu, vẻ mặt có chút đau đớn khổ sở.

Việt Phương hốt hoảng, cô vội vàng đặt nhanh cọ và bàn pha màu vẽ của mình xuống đất rồi đưa tay đỡ lấy người như muốn ngã sụp xuống của Thiên Phong, miệng khẽ gọi tên anh:

- Jony! Jony! Anh sao vậy?

Thiên Phong nghe tiếng gọi, ngẩng đầu lên nhìn Việt Phương, anh nhìn cô thật lâu, ánh mắt hơi nheo lại như tìm độ cảm sáng thích hợp vào buổi bình minh này.

Trong đầu anh, gương mặt Việt Phương trước mắt như nhỏ hẳn lại, càng lúc càng nhỏ để rồi bỗng biến hóa thành gương mặt của cô bé trong bức tranh. Gương mặt quá đỗi quen thuộc, gần như khắc sâu trong trí óc anh làm cho cảm xúc trở nên mãnh liệt hơn. Thiên Phong nhìn chằm chằm Việt Phương khiến cô cảm thấy xấu hổ, không biết có nên buông tay ra khỏi người anh hay không. Nhưng nhìn vẻ đau đớn của Thiên Phong không phải là giả tạo, Việt Phương sợ hãi không dám buông tay chỉ đành cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của anh.

Tóc cô bị rơi xuống che phủ nửa nghiêng mặt đang cúi của cô, Thiên Phong đưa tay tóm tóc giúp cô. Từng ngón tay lần nhẹ trên tóc, rồi theo viền trán đi xuống gương mặt rồi chạm nhẹ vào dái tai của cô, khiến Việt Phương run nhẹ.

Hơi thở bỗng nhanh hơn gấp bội, thậm chí trong giây phút này, cả hai có thể nghe được tiếng tim đập và hơi thở gấp gấp của nhau.

Cảm xúc tưởng nhẹ nhàng nhưng thật ra lại cuộn cuộn trào dâng, Việt Phương không biết vì sao mình lại ngẩng đầu lên nhìn Thiên Phong và bất giác bị ánh mắt qua cặp kính trắng đó cuốn hút không rời.

- Tại sao người đó không phải là em? – Thật lâu Thiên Phong mới lên tiếng nói trong hồi tiếc

- Anh đang nói gì vậy – Việt Phương lấy làm khó hiểu nhìn Thiên Phong

Như chợt tỉnh cơn u mê, Thiên Phong rời tay khỏi Việt Phương, anh bối rối nói:

- Không có gì.

Thiên Phong quay đi nhìn bức tranh Việt Phương vẽ vẫn còn dang dở. Anh khẽ nói:

- Là em thích vẽ cảnh bình minh, hay là vẽ theo tập bản thảo đó.

- Việc gì tôi phải nói chuyện với kẻ xấu như anh – Thấy Thiên Phong đã không sao rồi, Việt Phương lạnh nhạt đáp rồi cúi người nhặt cây cọ và bàn pha màu của mình lên tiếp tục vẽ bức tranh dang dở.

Cô tiếp tục vẽ không để ý đến Thiên Phong nữa, thái độ của cô dường như khó chịu khi xuất hiện sự có mặt của Thiên Phong.

Vẽ mặt Việt Phương thay đổi nhanh chóng, từ vẻ mơ màng bỗng chuyển sang giận dữ khiến Thiên Phong thấy buồn cười, anh không giấu nụ cười khúc khích của mình trước vẻ mặt đáng yêu này của cô.

Nghe Thiên Phong cười nhạo mình, Việt Phương khẽ lườm anh một cái, cô tức giận thu dọn cọ, giá vẽ định ra về. Cô vẫn nhớ rõ, anh không chịu trả đồ ỉnh.

- Vẫn còn giận sao – Thiên Phong ngừng nụ cười, cho hai tay vào túi nhún người hỏi nhẹ bên tai Việt Phương.

Việt Phương không thèm để ý đến anh, cô gấp gấp thu dọn đồ đạc của mình để nhanh chóng rời đi.

- Bức tranh đang đẹp thế, màu vẽ vẫn chưa khô, em cuộn lại như thế sẽ làm hỏng tranh đó – Thiên Phong cố nói để nín giữ Việt Phương ở lại. Anh cũng tiếc bức tranh Việt Phương đang vẽ dở dang, bình minh dường như rất đẹp trong bức tranh của cô.

Việt Phương tuy vẫn mặc kệ Thiên Phong, cô vẫn khẽ đưa mắt nhìn bức tranh vẫn chưa hoàn thành của mình, lần nữa mãi không biết có nên gấp nó lại hay không? Cuối cùng cô quyết định cứ để nguyên bức vẽ trên giá rồi cứ thế khiêng cái giá về.

Khi cô thu dọn xong định bước đi thì Thiên Phong nắm lấy ống đựng tranh cô đang đeo trên vai giữ lại.

- Hôm nay anh muốn ăn súp lần trước em nấu.

- Anh tự đi mà nấu – Việt Phương lắc người hất tay Thiên Phong ra khỏi ống đựng tranh của mình. Giọng cô chứa đựng sự giấu cợt lẫn trách móc – Việc gì tôi phải nấu cơm cho kẻ chiếm đoạt chứ.

- Anh không nói là sẽ không trả lại em – Thiên Phong liền lên tiếng giải thích.

- Vậy khi nào anh sẽ trả tôi – Việt Phương đứng lại trợn mắt nhìn anh hỏi.

Thiên Phong không biết là đến khi nào anh mới tìm lại được phần ký ức mình đã mất, cho nên anh vẫn còn cần tập bản thảo đó. Trước câu hỏi của Việt Phương, anh quả thật không biết trả lời thế nào.

Thấy Thiên Phong không trả lời được, vẻ mặt anh bày ra sự khó xử khiến cô thấy bất lực vô cùng, đành cố nhẫn nhịn hỏi:

- Cho tôi một lí do để lí giải cho việc anh muốn giữ bản thảo đó.

- Anh muốn tìm ký ức của mình – Thiên Phong thở nhẹ rồi quyết định đáp.

- Cái gì...anh muốn tìm ký ức của anh qua tập bản thảo đó sao? Bảo nói rằng, anh sống ở bên mỹ từ nhỏ mà – Việt Phương cảm thấy thật khó hiểu trước câu nói của Thiên Phong.

37. Chương 37

- Chuyện này có chút kỳ quặc đúng không? Thế nhưng tập bản thảo đó lại là vẽ phong cảnh ở nơi đây, mà tập bản thảo đó lại là do chính anh...

- Phương – Tiếng Bảo đột ngột vang lên sau lưng của hai người. Cả hai quay đầu nhìn lại, thấy Bảo đang hốt hải bước nhanh về phía họ.

Khi Việt Tình thức dậy, cô gọi điện thoại cho Thiên Phong, thế nhưng anh không nghe máy, Việt Tình đành gọi điện bàn cho Thiên Phong, tiếc rằng Bảo là người nghe máy.

Bảo bị tiếng mở cửa của Thiên Phong làm thức giấc, anh nhìn thấy Thiên Phong mặc áo thể thao đi ra ngoài chạy bộ, anh cũng có nghe Việt Phương nói về thói quen này của Thiên Phong. Lúc ở bên mỹ, Thiên Phong vẫn thường xuyên ra công viên tập thể dục mỗi khi rảnh rỗi, nhất là buổi sáng.

Khi nghe Bảo nói Thiên Phong đang chạy bộ theo con đường mòn gần bờ trúc, Việt Tình giật mình kêu lên “ Việt Phương đang ở ngoài đó”

Bảo vừa nghe xong, trong lòng hoảng hốt vội vàng cúp máy rồi chạy vội ra đây, cũng may anh vừa ra tới kịp thời ngăn chặn Thiên Phong nói ra điều anh muốn che giấu.

Thấy Bảo thở hồng hộc đến chỗ mình, Việt Phương nghĩ bảo cũng tập thể dục, nhưng bộ dạng của Bảo như vừa mới ngủ dậy, Việt Phương bèn cười nói:

- Bảo đang chạy giặc hay sao thế, làm gì mà vội vàng đến thở hổn hển như thế.
- Mình tập chạy nước rút thôi – Bảo khẽ liếc qua Thiên Phong một cái rồi mỉm cười đáp – Phương đang vẽ tranh à – Bảo liếc sơ qua dụng cụ trên tay Việt Phương.
- Mình đang định về nhà – Việt Phương bèn đáp.

Bảo liền sấn tới bên cạnh cô, đưa tay cầm lấy giá vẽ mà Việt Phương đang định mang đi. Anh không muốn Việt Phương đứng quá lâu bên cạnh Thiên Phong. Việt Phương cất bước theo sau chân Bảo, đi được vài bước, Thiên Phong khẽ lên tiếng:

- 1 tuần! Cho anh một tuần, sau 1 tuần, anh sẽ trả lại cho em tập bản thảo.

Việt Phương quay lại, cô nghe Thiên Phong nói hết câu thì nhìn anh , cuối cùng gật đầu đồng ý. Việt Phương ngẫm nghĩ, cô định lên tiếng nói thì Bảo đang quay người lại, nắm tay cô kéo đi rồi thúc giục cô:

- Đi nhanh thôi, mình có vài chuyện muốn hỏi chú Nhân.

Việt Phương bị Bảo nắm tay, cô thấy bối rối, ngại ngần nhất là chuyện Bảo thổ lộ ngày hôm qua vẫn khiến cô khó nghĩ. Cô giật tay lại khá mạnh khiến Bảo ngạc nhiên, Bảo quay mạnh người lại nhìn Việt Phương, không ngờ hành động đó lại khiến bức tranh vẫn vẽ dang dở của Việt Phương bị rớt ra bay mạnh theo gió rơi xuống hồ nước.

Việt Phương thấy bức tranh bị rơi ra, cô theo phản ứng muốn giữ lấy bức tranh, không ngờ làm bản thân rơi tùm xuống nước luôn.

Việt Phương rơi xuống nước, cô chấp chới nhol lên rồi lặn xuống, hai tay vùng quẫy dưới mặt nước.

Bảo không ngờ vì động tác vô tình của mình lại khiến cho Việt Phương té xuống nước như thế. Anh sững sờ vài giây rồi vội vã vớt bỏ những thứ trên người mình xuống sau đó định lao nhanh xuống cứu Việt Phương.

Nhưng đã có một bóng người nhanh chân hơn anh lao thẳng xuống nước bơi nhanh về phía Việt Phương và nhanh chóng cứu cô lên bờ.

Việt Phương cũng vừa lúc đi đến, cô thấy cảnh ba người đứng nói gì đó với nhau rồi Việt Phương rơi xuống nước, cô hoảng chạy đến cũng vừa lúc Thiên Phong ôm Việt Phương vào bờ.

Bảo đứng trên bờ thấy Thiên Phong đưa Việt Phương vào bờ, anh vội vàng đưa tay ra giúp đỡ Việt Phương lên bờ.

Việt Phương nằm bệt trên bờ hồ ho sặc sụa, dù chỉ trong tích tắc, thế nhưng cô cũng đã uống một ngụm nước khá khá, hơn nữa cô vẫn mang nỗi ám ảnh năm xưa. Cho nên tinh thần hoảng loạn cực độ.

Nếu Thiên Phong khi cứu cô không ngừng nói bên tai cô:” Đừng sợ” thì Việt Phương không biết, nỗi sợ hãi này cao đến mức nào.

Thiên Phong cũng mệt nhọc bò lên trên bờ, anh thở phì phò đầy mệt nhọc. nhưng không phải vì cứu Việt Phương mà anh thấy mệt, cứu cô chẳng mất sức bao nhiêu, chỉ có điều là khi nhìn thấy hình ảnh cô chấp chới dưới nước, và bản thân anh lao ngay xuống nước cứu người, trong khoảnh khắc đó, Thiên Phong cảm thấy giống như là đang lặp lại một hình ảnh đã từng xảy ra. Đầu Thiên Phong đau nhức đến muốn nổ tung ra, thế nhưng anh cố gắng bơi vào bờ, vì vậy mới khiến anh mệt nhọc nhiều như thế.

Cả người Thiên Phong khụy xuống bờ hồ , hay tay cũng chống xuống mặt đất, từng chuỗi ký ức kéo qua đầu anh thật nhanh khiến thiên Phong thấy đau đầu vô cùng. Anh nhắm mắt lại cố làm dịu cơn đau kia.

Việt Phương thấy Thiên Phong như vậy, cô lo lắng chạy đến bên Việt Phương hỏi:

- Jony! Anh sao vậy.

- Không sao – Thiên Phong lắc đầu đáp rồi đứng thẳng dậy.

Anh đưa tay vuốt mái tóc ước nhẹp của mình ra đằng sau, để lộ đôi mắt sáng tinh anh thường bị ẩn dấu dưới cặp kính trắng không độ kia. Chiếc kính đã chìm xuống dưới lòng sông từ bao giờ.

- Việt Phương! Bạn không sao chứ? – Bảo lo lắng vỗ lưng Việt Phương khi cô nghiêng người ho sặc sụa.

Phải thật lâu, Việt Phương mới có thể lên tiếng được, cô thở gấp đáp lời Bảo:

- Mình ổn.

Bảo lúc này mới mừng rỡ đỡ Việt Phương dậy, anh khẽ nói:

- Sáng sớm nước hồ rất lạnh, lại có gió lạnh, mình đưa Phương về thay đồ .

Việt Phương gật đầu, Bảo dìu cô đứng dậy, Việt Phương đưa mắt nhìn Thiên Phong nói:

- Jony cảm ơn anh đã cứu em.

Thiên Phong đang đưa tay vuốt mặt, vừa muốn gạt đi nước đang nhiều xuống mặt, vừa muốn xoa dịu cơn đau đầu của mình. Cho nên khi Việt Phương nhìn anh nói những lời này, hai bàn tay to lớn của anh đã che đi khuôn mặt cùng đôi mắt đã nhắm nghiền của anh.

Bảo giật mình khi nhìn thấy thiên Phong không hề đeo kiếng. Anh từng nghe Việt Phương nói Jony có nét vô cùng giống Thiên Phong, chỉ là cô không chắc chắn lắm, con người lớn lên sẽ thay đổi. Nhưng cô tin chắc ánh mắt sẽ không thay đổi. Chỉ cần cô nhìn vào mắt Jony cô có thể xác định có phải là Thiên Phong hay không.

Cho nên khi chứng kiến Thiên Phong đang định bỏ tay ra khỏi gương mặt, Bảo vội vàng đứng chắn trước mặt Việt Phương. Thân hình anh cao lớn, dễ dàng đứng chắn giữa Việt Phương và Thiên Phong.

- Không có gì. Em ướt hết rồi, mau về nhà thay quần áo đi – Thiên phong nghe Việt Phương cảm ơn liền bỏ tay mở mắt đáp.

Bảo liền nhân cơ hội lập tức đưa tay xoa người Việt Phương lại phía sau nói:

- Jony nói phải. Mau về thay đồ kéo bệnh thì lấy ai dạy bọn trẻ học chứ.

Bảo còn cố quay đầu nói với Angela, cô đưa Jony về nhà thay đồ nhanh đi. Bảo nháy mắt ra hiệu ngầm cho Việt Tình, cô hiểu ý, liền khoát tay Thiên Phong quay về nhà anh.

Bảo thu dọn đồ rồi theo chân Việt Phương về nhà. Việt Phương từ lúc quay người, cô cứ thế bước đi không hề dừng chân quay lại, bởi vì trong lòng cô đang đầy cảm xúc trong lòng. Lúc nhỏ, khi Thiên Phong cứu cô cũng là cung cách ôm đó, cũng nói bên tai cô hai chữ :” Đừng sợ”

Sau khi đưa Việt Phương về nhà, căn dặn nhiều thứ, Bảo lập tức quay đầu về nhà ngay lập tức.

Thiên Phong cùng Việt Tình về nhà, Việt Tình đã giục Thiên Phong:

- Anh mua đi tắm lại nước ấm đi. Em đi làm cho anh một chén trà gừng.

- Cảm ơn em – Thiên Phong khẽ nói, nhưng anh nhìn gương mặt Việt Tình thật lâu.

- Sao vậy – Việt Tình thấy Thiên Phong nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ thì lên tiếng hỏi.

- Không có gì. Anh đi tắm đây – Thiên Phong lắc đầu rồi quay người bước lên lầu.

Việt Tình nhìn theo bóng Thiên Phong, trong lòng bỗng thấy bất an vô cùng trước ánh mắt khác lạ của Thiên Phong.

Thiên Phong trở về phòng, anh đóng chặt cửa phòng lại, sau đó đi thẳng đến cái ly anh để chìa khóa, lấy chìa khóa tủ ra, anh mở học tủ lõi tập bản thảo mà anh cất trong đó ra.

Quá bận rộn, anh cũng chưa để ý đến nó, cũng chưa tìm ra manh mối hay bí mật nào xung quanh nó, hôm nay anh quyết tâm phải tìm hiểu nó cho bằng được.

Lần gỡ từng trang tận bản thảo, từng khung cảnh ở đồng quê này lần lượt hiện ra trước mắt Thiên Phong. Từng bước tranh có dòng chữ ký của chính anh.

Cho đến bức tranh cuối cùng của tập bản thảo.

Hai đứa bé, một trau, một gái. Cả hai đang cười thật tươi, thật rạng rỡ. Còn kèm theo một dòng chữ của chính anh:” Tặng Việt phương. Anh thích nụ cười này của em. Hy vọng nụ cười này mãi mãi trên môi em” (câu này Born ko nhớ rõ, ai có lỡ nhớ thì nhắc Born với nhé)

“ Tặng Việt Phương”, ba chữ này khiến Thiên Phong sững sờ, cuốn tập bản thảo rơi xuống chân anh. Nụ cười của cô bé trong hình từ từ trở thành nụ cười của một gương mặt thật, một gương mặt của Việt Phương lúc nhỏ.

Mọi chuyện tuy chưa rõ ràng, còn mơ hồ, thế nhưng thiên Phong đã hiểu rõ một chuyện, hóa ra anh đã nhầm lẫn. Anh nhầm lẫn giữa Việt Tình và Việt Phương. Hóa ra cái cảm giác mà anh không hề có với Việt Tình mà lại có với Việt Phương là do nguyên nhân này.

Chỉ là do anh quá ngốc khi không nghĩ đến chuyện họ là hai chị em song sinh, anh luôn tưởng Việt Phương nhỏ tuổi hơn Việt Tình. Anh cho rằng hai chị em không thể giống nhau nhiều như thế. Và từ thái độ của Việt Tình và Việt Phương, chẳng ai nghĩ họ là hai chị em sinh đôi. Bởi vì sinh đôi luôn có tình cảm gắn bó với nhau chứ không hề hững hờ lạnh nhạt như thế này.

Tất cả đều là do anh đã sai, anh đã sai lầm nghiêm trọng.

Đầu đau như búa bổ, Thiên Phong đưa tay giữ đầu như sợ nó vỡ tung ra, anh quay cuồng cố làm dịu cơn đau, cuối cùng lùi người dựa lưng vào tường thở dốc. Anh ôm đầu, kẹp chân giữa hai chân, thở dốc thật lâu....

Đến khi Thiên Phong từ từ ngẩng đầu lên, tâm trạng anh đã khác.

38. Chương 38

Gió lay động.

Bảo đứng trước cửa nhà, lần nữa mãi vẫn chưa vào nhà, anh biết chuyện Việt Phương biết rõ Jony là thiên Phong đã không còn bao lâu nữa, nhất là anh thấy ánh mắt của Thiên phong nhìn Việt Phương càng ngày càng rõ rệt, càng khiến người ta lo lắng không ngừng.

Dù thiên Phong đã hứa sẽ không nói ra cái tên của mình, nhưng anh biết trong tình cảm đôi khi khó kìm chế được cảm xúc của mình, chẳng phải đã bao nhiêu lần Thiên Phong suýt buột miệng nói ra cái tên đó nếu không có sự xuất hiện của anh quấy phá. Cho nên lần này, Bảo nhất định bắt Thiên Phong phải hứa sẽ không gặp gỡ hay ở riêng bên cạnh Việt Phương nữa, anh quyết định nói rõ tâm ý của mình với Việt Phương cho Thiên Phong hay, anh biết Thiên Phong nhất định sẽ vì anh mà rút lui.

Dù biết bản thân ích kỷ, thế nhưng ngoài Việt Phương ra, đối với Bảo không còn bất kì người thân nào khác. Cho nên không thể chọn lựa.

Suy nghĩ như thế, Bảo đẩy mạnh cửa vào nhà. Vừa bước vào đã gặp Việt Tình đang đi ra, trên tay là một ly trà bốc khói có hương thơm của gừng.

- Jony đâu?

- Chắc là anh ấy đang tắm trong phòng – Việt Tình đáp lời.

- Là trà gừng, cô chuẩn bị cho Jony à?

- Ừ - Việt Tình khẽ gật đầu.

Bảo nhìn Việt Tình bằng ánh mắt chằm chằm:

- Chỉ là nhảy xuống hồ có mấy giây, có cần phải lo lắng đến như thế không?

- Jony vừa chạy bộ xong, mồ hôi ra nhiều, nước hồ lại lạnh, cho nên cần uống chút nước gừng để ngăn ngừa bị cảm. Phòng bệnh hơn chữa bệnh mà - Việt Tình không để ý lắm đến lời mĩa mai của Bảo, từ trước đến giờ, ngay khi nhìn cô gặp Bảo đã nhìn thấy ánh mắt chế giễu của Bảo. Bảo tỏ rõ thái độ chán ghét cô, nhưng do thái độ của Bảo với Thiên Phong cũng chẳng mấy tốt đẹp, Việt Tình cứ ngỡ là do tính cách Bảo kỳ quặc như thế thôi. Cô cũng không để ý nhiều lắm.chấp thái độ chế giễu của Bảo.

- Haiz, cô thích Jony đến thế à ? - Bảo vẫn nở nụ cười chế giễu nhìn Việt Tình - Tiếc là anh ấy lại không thích cô.

- Tôi là bạn gái anh ấy - Việt Tình lấy làm khó chịu, cô chẳng biện giải gì nhiều chỉ nói một câu đủ để khẳng định vị trí của mình

- Đến khi nào? - Bảo mỉm cười, hỏi tiếp một câu với hàm ý đầy chế giễu.

- Đó là chuyện của chúng tôi, không liên quan đến cậu - Việt Tình gần như mất kiên nhẫn với Bảo, cô lườm mắt nhìn anh đầy tức giận rồi quay người định đi lên trên lầu.

- Có hứng thú muốn biết vì sao năm xưa Jony lại chọn cô làm bạn gái trong khi có hàng chục cô gái xinh đẹp quay quanh anh ấy hay không? - Bảo thấy thái độ không muốn tiếp chuyện của Việt Tình, anh quyết định không bồng đùa nữa mà đi thẳng vào vấn đề mà anh muốn cùng cô trao đổi.

Việt Tình nghe đến chuyện này, cả người run lên, bước chân khựng lại, tay cầm ly nước trà gừng nóng hổi run run. Cô nhắm chặt mắt trấn tĩnh, quyết định không muốn nghe tiếp những sự thật mà Bảo sắp sửa nói ra. Cô đặt chân lên bậc cầu thang một cách từ từ, bởi vì chân cô vẫn không ngừng run.

- Xem ra cô đã phát hiện ra lí do rồi đúng không? Cho nên cô mới kêu thoảng thốt rằng Việt Phương đang ở ngoài đó và vội vàng chạy ra như thế - Bảo tiếp tục nói như không để Việt Tình rời đi - Nếu Jony biết rõ sự thật thì sẽ thất nào nhỉ?

Sự thật được bóc trần, Việt Tình đành mặt quay lại trừng mắt nhìn Bảo khi anh buông lời đe dọa:

- Cậu muốn gì?

- Hợp tác - Bảo thản nhiên mỉm cười nhìn Việt Tình đưa ra lời đề nghị của mình

Việt Tình hơi nghiêng đầu, hai chân mày cô chau lại, nhìn Bảo đầy khó hiểu:

- Ý cậu là gì?

- Hai chúng ta đều có cùng chung một mục đích, tách hai người bọn họ ra xa. Vậy tại sao không cùng hợp tác, cô có được Jony, còn tôi có được Việt Tình - Bảo hài lòng trước thái độ của Việt Phương, anh đứng khoanh tay đắc ý lên tiếng.

- Vì sao tôi phải hợp tác với cậu, những lời đe dọa của cậu chưa biết có phải là sự thật hay không? Tôi đâu dại gì mà giao em gái mình cho cậu như thế chứ? - Việt Tình nhìn Bảo đánh giá, tuy sự hợp tác của Bảo là có lợi cho cô, thế nhưng, cô không biết Bảo có thật lòng muốn giúp mình và muốn ở bên cạnh Việt Phương hay không, hay là có ý đồ gì khác. Nhất là khi gia đình Thiên Phong lại là gia đình giàu có, chuyện tranh giành tài sản trong gia đình vẫn là chuyện xảy ra hàng ngày.

- Vậy thì để tôi nói cho cô biết, tôi trước khi trở thành em trai của Jony thì đã từng sống ở đây. Có thể nói, Việt Phương với tôi là bạn thanh mai trúc mã, và đặc biệt, chúng tôi cũng là những người bạn tốt của Jony khi anh ấy về đây sống vào khoảng thời gian nghỉ hè.

Tay Việt Tình xiết chặt cái ly gừng, cô quay mặt lại, mặt đối mặt với Bảo, ánh mắt nhìn Bảo thoảng trầm xuống.

Bảo biết Việt Tình đã bắt đầu chấp nhận sự hợp tác với mình, anh quyết định nói thêm để đánh tan ý nghĩ lưỡng lự của cô vào giây phút này:

- Có biết vì sao khi chúng ta gặp mặt, tôi đã nhìn cô bằng ánh mắt khinh bạc hay không? Lúc tôi nhìn thấy cô, tôi cũng có chút ngạc nhiên vì cô khá giống Việt Phương, tôi xuýt chút nữa đã nghĩ cô là cô ấy. Nhưng khi tôi nhìn thấy tấm hình của cô lúc nhỏ trong tay Jony, tôi nhanh chóng nhận ra cô là Việt Tình chứ không phải Việt Phương. Và tôi biết Jony đã nhầm lẫn cô với Việt Phương, bởi vì anh ấy bị mất trí nhớ,

nhưng vẫn giữ bức tranh của anh ấy và Việt Phương. Cho nên đã khẳng định cô là phần ký ức bị mất của mình và đồng ý làm bạn trai của cô.

Việt Tình nuốt nước bọt, sắc mặt tái nhợt nhìn Bảo. Cô lắc đầu giọng khàn đặc nói:

- Tôi không lừa dối anh ấy, tôi chỉ hỏi anh ấy có muốn làm bạn trai tôi hay không? Và anh ấy gật đầu. Tôi không hề nói tôi là cô bé trong bức tranh kia.

- Đúng vậy, đó là sự nhầm lẫn cực kỳ tai hại – Một giọng nói trầm ấm nhưng ẩn chứa sự tức giận bên trong phía sau lưng của Việt Tình .

Việt Tình và Bảo giật mình quay phắt lại nhìn Thiên Phong đang từ từ đi xuống lầu. Gương mặt anh lạnh tanh, hai mắt đỏ ngầu đầy sự tức giận khi phát hiện ra mình bấy lâu nay bị lừa dối.

Việt Tình nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Thiên Phong, trong lòng cô đầy sự hoảng hốt và lo lắng. Cả người run bắn lên, mặt tái xanh, hai tay run rẩy nắm vào nhau. Cô há miệng muốn gọi tên Thiên Phong nhưng cổ họng khô khốc đầy lo lắng chẳng thể nói thành lời.

Từ lâu Việt Tình biết, Thiên Phong luôn ở bên cạnh cô nhưng cô trái tim anh chưa từng có cô ngự trị. Cho dù cô có cố gắng thế nào đi chăng nữa, có trở thành hình mẫu trong lý tưởng của Thiên Phong như thế nào thì thái độ của anh đối với cô vẫn chẳng khác người ngoài là bao nhiêu. Những khi cô chủ động tiến gần đến anh, Thiên Phong vẫn đáp ứng thái độ hòa hợp cùng cô, thế nhưng cô chẳng hề có cảm giác chân thật.

Anh lạnh lùng đến vô cảm, thế nhưng vẫn rất ân cần làm tròn trách nhiệm một người bạn trai. Cho nên Việt Tình chẳng thể từ bỏ được, chẳng thể rời bỏ cuộc tình không chắc chắn chỉ dựa vào một điều duy nhất là cô yêu anh. Cô rất yêu anh.

Chẳng có ai hiểu được tâm trạng của cô khi phát giác được sự thật, lí do mà người đàn ông hờ hững lạnh nhạt kia lại chấp nhận làm bạn trai của cô. Đó là một sự thật cay đắng lẫn phủ phàng. Cô bị nhầm lẫn với em gái mình. Cô đã khóc trong sợ hãi rất nhiều, sợ rằng Thiên Phong sẽ biết ra sự thật này và rời xa cô.

Trái tim cô đã trao hết cho anh, nếu anh rời đi, cô sẽ thế nào đây? Cô không muốn, cô không cam tâm, cô đã bỏ ra rất nhiều để được ở bên anh, đã cố gắng rất nhiều để anh mãi bên cạnh cô. Vậy mà....

Việt Tình nắm chặt hai tay lại, cô hít sâu lấy lại sự bình tĩnh chờ đợi sự chất vấn của Thiên Phong. Cô không làm gì sai cả. Anh cũng chưa từng hỏi cô bất cứ điều gì trước khi nhận lời làm bạn trai cô, cô không gạt anh. Cho nên anh không thể trách cô, càng không có lí do rời bỏ cô, cô tuyệt đối sẽ không buông tay anh ra.

Bảo đành mặt nhìn Thiên Phong, tâm trạng sau giây phút sững người đã bình thần trở lại. Dù sao cũng phải đối mặt với Thiên Phong để bàn đến vấn đề này, coi như đây là thời điểm tốt nhất để đối mặt.

Khi Thiên Phong bước chân xuống bậc thang cuối cùng, Bảo lên tiếng nói:

- Tôi có chuyện muốn nói với anh.

Thiên Phong nhìn Bảo rất lâu, ánh mắt anh trầm lắng ẩn chứa rất nhiều điều, nhìn xoáy vào mắt Bảo khiến Bảo cũng trở nên lúng túng, khẽ nuốt nước bọt nhìn đáp lại anh.

- Với tư cách gì? Là em trai hay là người bạn lúc nhỏ - Thiên Phong im lặng thật lâu rồi mới cất tiếng hỏi đáp lại lời của Bảo.

Bảo giật mình, lần nữa nhìn sững Thiên Phong, lời Thiên Phong vừa nói ra hoàn toàn trái với ý nghĩ trong đầu của Bảo. Anh cứ nghĩ, Thiên Phong là đang bức tức vì biết mình nhầm lẫn chuyện Việt Phương và Việt Tình mà hoàn toàn không ngờ rằng Thiên Phong đã phục hồi trí nhớ. Nhưng lời Thiên Phong vừa nói, đã chứng tỏ trí nhớ anh đã hồi phục, nếu không làm gì biết anh là người bạn lúc nhỏ của mình.

- Thế nào? Sao không trả lời? Em đang dùng tư cách nào? – Thiên Phong nhíu mày đưa mắt nhìn bảo tiếp tục hỏi, ánh mắt như dồn Bảo vào chân tường không cho lối thoát.

- Tôi không hiểu anh đang nói gì. Dù tôi không thích có người anh trai như anh, nhưng dù sao chúng ta vẫn là anh em – Bảo cố tỏ vẻ không có gì đáp.

Thiên Phong bật cười một cái rồi gật đầu như chấp nhận nhưng giọng nói mang đầy ý mỉa mai:

- Cũng đúng, chúng ta hiện giờ đã là anh em với nhau rồi. Đáng tiếc, dòng máu của chúng ta không có chút nào liên quan nhau.

Bảo chấn động toàn thân, cả người gần như bất động, ánh mắt tối sầm lại, nếu như câu hỏi trước, anh còn mơ hồ nghi vấn về suy nghĩ vừa rồi của mình, nhưng giờ thì anh đã có thể khẳng định Thiên Phong đã lấy lại ký ức đã đánh mất của mình, Bảo nhất thời kinh ngạc mà kêu lên:

- Jony! Anh

Nhưng giọng nói của bảo bị nghẹn lại ngay chỗ đó, ánh mắt bị ánh mắt của Thiên Phong làm lo lắng.

- Cậu muốn nói là sao tôi lại có thể nhận ra được sư ngu ngốc của mình để người khác lừa gạt bấy nhiêu năm đúng không?

Bảo nhất thời không thể phản kháng lại được Thiên Phong lời nào. Dù không phải ý mình, nhưng Bảo cũng không phản đối việc lừa dối Thiên Phong trong bao nhiêu năm nay.

Việt Tình này giờ đứng im lặng, cũng cảm thấy tay chân rụng rời, hơi thở bất giác dồn dập, lo lắng và sợ hãi. Gương mặt cô xanh xao nhìn sự chất vấn của Bảo và Thiên Phong.

Thiên Phong nghe thấy hơi thở nặng nề của Việt Tình, anh khẽ nói:

- Em về nhà đi, bây giờ anh chưa muốn nói chuyện với em.

- Em ...- Việt Tình mở miệng muốn nói nhưng Thiên Phong đã quay mặt đi bày tỏ thái độ không muốn nghe của mình, Việt Tình á khẩu không thể nói tiếp.

Bảo thấy vậy liền nói với Việt Tình:

- Cô về nhà trước đi, tôi cần có chuyện giải quyết với Jony, chuyện của hai người giải quyết sau đi.

Việt Tình nhìn Bảo rồi quay sang Thiên Phong, mặt anh đầy lạnh lùng băng giá, Việt Tình muốn khóc gật gật đầu rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Cánh cửa vừa khép lại Bảo đã lên tiếng gọi:

- Jony...

- Thiên Phong! Anh thích được gọi bằng cái tên này – Sự căng thẳng của Thiên Phong cũng trở nên dịu bớt, nhất là khi những kỷ niệm ấu thơ ulla về trong tâm trí anh.

- Tôi biết, cho dù tôi có nói gì đi chăng nữa, anh cũng không nghe lọt tai. Nhưng tôi nói cho anh biết, tôi thích Việt Phương, bao nhiêu năm nay tôi điều thích cô ấy, chờ đợi cô ấy, làm mọi điều cho cô ấy. Còn anh, trong những năm đó, ký ức anh không hề có cô ấy, cho nên bất luận là bây giờ anh đối với cô ấy như thế nào. Thì cũng không có tư cách để nói yêu cô ấy – Bảo lập tức lên tiếng để nói rõ hết tất cả ý nghĩ của mình.

- Có tư cách hay không? Đó là do Việt Phương nói chứ không phải em, hơn nữa bao lâu nay trong lòng anh không phải là không có cô ấy mà là anh không nhớ được cô bé trong bức tranh là ai. Nếu nói lí do, anh chắc em là người rõ hơn ai hết.

- Đúng vậy. Năm đó là vì đuổi theo tôi cho nên anh mới bị tai nạn và mất trí nhớ, nhưng như vậy thì sao chứ? Tôi không hề bảo anh đuổi theo tôi, cũng không phải tôi là người gây tai nạn cho anh. Tất cả đều là anh tự làm tự chịu – Bảo cao giọng nói.

- Em....- Thiên Phong khó chịu nhìn Bảo.

- Cho đến bây giờ tôi vẫn không thể tha thứ cho các người. Người tôi hận nhất chính là bà ta, người thứ hai tôi hận chính là cha con anh. Chính hai người đã cướp đi người mẹ của tôi, làm tan nát gia đình tôi. Từ nhỏ tôi đã phải sống vất vả, khổ cực, muốn một miếng cơm ngon cũng không có. Còn anh và ba anh, lại được bà ta hầu hạ ngày đêm thật sung sướng. Tôi càng không cần các người từ bi nuôi tôi. Tại sao? Tại sao người phá nát gia đình tôi lại là anh chứ? Nhiều đêm tôi nhắm mắt hy vọng khi mở mắt, một gương mặt khác chứ không phải là anh trong ngôi nhà đó. Nếu vậy thì nỗi hận của tôi cũng không lớn đến như

vậy, Vì sao anh khiến tôi yêu mến anh, xem trọng anh như một người anh trai, rồi lại nhẫn tâm bóp nát nó như thế chứ? – Bảo giận dữ gào lên.

- Em tưởng anh sung sướng lắm hay sao? Năm xưa anh cũng chẳng chút vui vẻ gì khi có người phụ nữ khác chen vào gia đình anh. Gia đình anh cũng chính vì mẹ em mà tan nát, mẹ anh mất, anh phải sống cuộc sống lạc lõng ngay chính ngôi nhà của mình. Em nghĩ anh không đau buồn hay sao? – Thiên Phong đau lòng nhìn Bảo nói.

- Haha....người đàn bà đó xem ra cũng thật đáng thương. Bà ta bỏ chồng bỏ con đi theo người đàn ông đó, ngày ngày giặc giũ nấu cơm cung phụng cha con anh, đổi lại sự oán ghét của anh mà thôi – Bảo ngửa đầu bật cười lớn nói ra những lời chế giễu – Đáng tiếc thật, bà ta xem anh như con trai ruột, yêu thương anh còn hơn cả tôi, đứa con ruột này. Giờ thì sao? Anh đã nhớ ra, bà ta từ nay đã chẳng còn đủ tư cách làm mẹ anh nữa rồi.

Thiên Phong trầm mặt cúi đầu thở dài. Người đàn bà đó, đúng là đã làm gia đình anh tan nát. Anh cũng từng rất chán ghét bà. Nhưng khi bị mất trí nhớ, tình cảm của bà đối với anh như con trai ruột và anh cũng tin rằng bà là mẹ của mình, bây giờ dù có nhớ lại tất cả, tình mẫu tử với bà vẫn không thay đổi.

39. Chương 39

Hít thật sâu, Thiên Phong từ từ ngẩng đầu đưa mắt trầm buồn nhìn Bảo nói:

- Lúc anh bị tai nạn, mẹ hết lòng chăm sóc cho anh. Trong thâm tâm anh, bà mãi mãi là mẹ anh. Những hận thù năm xưa, cứ để nó trôi qua. E hãy hiểu một điều rằng năm xưa anh không hề lừa dối em, không phải vì bà ấy mà anh giúp đỡ em. Dạy em học vì anh xem em là em trai mà thôi.

- Nhưng tôi thì lại không? Trước đây tôi luôn xem anh là một người anh trai, tôn thờ anh, thậm chí ganh tỵ anh, nhưng lại muốn nỗ lực để được như anh. Thế nhưng giây phút tôi nhìn thấy anh cùng người đàn ông đó đứng trong ngôi nhà mà tôi căm ghét. Tôi đã không còn cách nào để xem anh như người anh trai được nữa rồi.

- Bảo....

- Đừng gọi tên tôi – Bảo lạnh lùng gạt ngang - Thiên Phong! Tôi không được như anh. Dù từ nhỏ anh có nổi khổ gì đi chăng nữa, nhưng cuộc sống của anh vẫn tốt hơn tôi gấp trăm lần. Cho nên anh dễ dàng tha thứ, bỏ qua hết những kẻ đã gây ra nỗi đau ỉn. Còn tôi thì ngược lại, từng ngày tháng vất vả khổ sở đã ghi khắc nỗi hận vào tim tôi, cho nên tôi không thể tha thứ cho bà ta được, càng không thể coi anh như anh trai. Trên thế gian này, tôi chỉ có một mình mà thôi. Ngoại trừ Việt Phương, tôi chẳng muốn thứ gì cả. Cô ấy đối với tôi là tất cả, cô ấy là làn gió mới trong trái tim lạnh lẽo của tôi, là nguồn nước mát tưới lên sự khô cằn cuộc đời tôi. Ngay từ nhỏ tôi đã thích cô ấy rồi, cho đến bây giờ, tình cảm đó chỉ có tăng chứ không hề phai nhạt. Cho nên tôi ích kỷ, dù biết anh là Thiên Phong, người bạn mà Việt Phương vẫn nhớ mãi, mà tôi vẫn cứ im lặng không nói ra. Bởi vì tôi sợ, tôi sợ cô ấy sẽ lần nữa như người đàn bà kia ngã vào lòng anh, còn bản thân tôi lại lần nữa mất đi thứ mình yêu quý.

Bảo nói xong những lời này thì im lặng, mắt khẽ nhắm lại che dấu nỗi buồn phảng phất đang trào dâng của mình.

Thiên Phong cũng chết lặng, nỗi đau của Bảo, anh không thể hiểu hết, thế nhưng nỗi buồn của Bảo, anh có thể cảm nhận được. Anh lặng lẽ thở dài.

- Thiên Phong! Xin anh, anh hãy chỉ là một Jony trong mắt Việt Phương có được không? Xin anh hãy chôn vùi cái tên Thiên Phong vào trong quá khứ có được không. Xem như tôi cầu xin anh – Bảo nhìn Thiên Phong lên tiếng cầu xin, anh bất chấp sĩ diện của bản thân khẩn cầu Thiên Phong nhường lại Việt Phương – Tôi không muốn mất Việt Phương.

Thiên Phong lặng yên không lên tiếng.

- Xem như anh trả ơn bao nhiêu năm nay bà ta chăm sóc cho anh còn hơn con đẻ của mình có được không?

- Bảo lên tiếng yêu cầu một cuộc trao đổi.

Thiên Phong đưa mắt kinh ngạc nhìn Bảo, anh không nói nên lời.

- Bà ta nợ tôi một cuộc đời, anh nợ bà ta ơn chăm sóc dưỡng nuôi. Anh để tôi toại nguyện, tôi sẽ tha thứ cho bà ta. Chẳng phải lâu nay anh muốn tôi đừng làm bà ta đau lòng hay sao? Chỉ cần anh hứa với tôi, không để Việt Phương biết rằng anh là Thiên Phong, tôi sẽ không đối nghịch với bà ấy nữa.

Thiên Phong nhìn Bảo, anh không ngờ Bảo lại đưa ra yêu cầu này với anh, một yêu cầu vô lý nhưng anh không thể không nhận lời. Bởi vì Bảo nói đúng, anh nợ ơn chăm sóc của bà ấy.

- Tôi cho anh thời gian suy nghĩ, suy nghĩ kỹ đi rồi hãy trả lời. Dù ý định của anh là gì đi chăng nữa. Tôi tuyệt đối không buông tay Việt Phương ra đâu.

Bảo nói xong thì quay lưng bỏ đi.

Tiếng cửa đóng sầm lại khiến Thiên Phong lặng người, anh mệt mỏi bước đến sofa ngã phịch xuống, đầu ngẩng lên nhìn trần nhà, đầu óc trở nên hỗn loạn vô cùng.

Bảo đi ra ngoài, anh không ngờ Việt Tình vẫn ngồi co ro ở bên ngoài như thế, trông bộ dạng mất hồn của cô thật thê thảm. Bảo khẽ liếc Việt Tình một cái rồi nói:

- Dù thế nào tôi cũng sẽ không để hai người đó ở gần bên nhau đâu. Cô cứ lo trói chặt Thiên Phong vào đi. Có chuyện gì hãy gọi điện thoại cho tôi. Từ nay, xem như tôi với cô là đồng minh.

Bảo nói rồi lạnh lùng lấy xe bước đi bỏ lại một mình Việt Tình ngồi bi thương trên bậc thềm trước nhà.

Việt Tình chống tay đứng dậy, ánh mắt cô hướng về cánh cửa nhà, bên trong Thiên Phong đang âu sầu lặng lẽ suy ngẫm những điều Bảo nói.

Việt Tình đưa tay mở cửa bước vào nhà, cô tiến thẳng đến bên Thiên Phong nhìn anh khẽ gọi:

- Jony.

Thiên Phong đưa mắt nhìn Việt Tình, anh khẽ lên tiếng:

- Angela, chúng ta chia tay đi.

- Chia tay, anh nói nghe thật dễ dàng – Việt tình nào nể nói, ánh mắt nhìn Thiên Phong vừa đau buồn vừa tức giận – Jony! Là anh tự đồng ý nhận lời làm bạn trai em, em không hề ép buộc anh. Là anh hiểu lắm em là Việt Phương, chứ không phải em tự nhận mình là em ấy. Cho nên em không có lỗi.

Thiên Phong đành mắt nhìn sắc mặt đầy lửa giận của Việt Tình, anh biết mình sai rồi, nhất thời cũng không biết nói gì, lặng lẽ thở dài, cuối cùng cũng quyết định nói:

- Nhưng người anh thích là Việt Phương, không phải em.

- Đó chỉ là mối tình thời trẻ con, chẳng qua anh vừa gặp lại Việt Phương nên cảm xúc nhất thời kích động mà thôi – Việt Tình cố gắng làm Thiên Phong nhận ra anh đang sai lầm.

- Không phải. Anh thích cô ấy trước khi anh phục hồi trí nhớ - thiên Phong lắc đầu phủ nhận lời Việt tình nói.

- Em đã làm gì sai chứ? – Những giọt nước mắt bất giác lăn dần trên mặt Việt Tình – Việt Phương có biết tình cảm này của anh hay không? Em ấy chẳng qua chỉ xem anh là một người bạn lúc nhỏ mà thôi, chứ không hề xem anh là một người bạn trai. So với anh, Bảo mới là bạn trai của cô ấy. Còn em, lâu nay vẫn yêu anh, em chưa làm gì có lỗi với anh. Anh có biết, anh nói chia tay đã làm tổn thương đến em như thế nào không? Anh nghĩ, anh chia tay với em, anh có thể vui vẻ ở bên em ấy sao? Việt Phương liệu có chấp nhận anh hay không còn chưa biết, nhưng em sẽ hận anh, hận em ấy. Có phải anh muốn chứng kiến cảnh hai chị em của em bất hòa thì anh mới cam tâm phải không – Việt Tình đưa ra những lời đe dọa với Thiên Phong.

Thiên Phong tái mặt, anh không nghĩ Việt Tình lại phản ứng gay gắt đến thế. Anh không nghĩ khi anh chia tay, Việt Tình lại hận Việt Phương, bởi vì trong sự việc này, Việt Phương không hề có lỗi gì cả.

Việt Tình trong lúc Thiên Phong bần thần, cô sà vào lòng anh nức nở:

- Jony! Cho em cơ hội đi, em sẽ chứng minh em hợp với anh hơn Việt Phương, em sẽ chứng minh em yêu anh nhiều Việt Phương.

Việt Tình không ngừng khóc lóc cầu xin khiến tâm trí Thiên Phong càng hỗn loạn. Bảo ép anh, Việt Tình cầu xin anh.

Anh biết phải làm gì đây. Mỗi tình cảm oan trái này rồi sẽ đi về đâu. Tim Thiên Phong quặng thắt đau đớn vô cùng, anh phải làm sao, làm sao để có được hạnh phúc thật sự đây.

Sau khi Bảo đưa Việt Phương về nhà, anh đã nói:

- Bây giờ Phương không cần qua đó nấu cơm nữa đâu. Mình sẽ nấu cho, lâu rồi không nấu, mình cũng muốn thử xem tay nghề nấu ăn của mình còn tốt hay không?

Việt Phương cười không đáp, nước hồ buổi sáng khá lạnh, lại bị gió lạnh thổi qua khiến mặt cô hơi tái, Bảo vội vàng giục cô đi vào thay quần áo, còn mình thì quay về nhà.

Khi Việt Phương thay quần áo xong, cô thấy bà nội đang loay hoay sau bếp, bà nội cô vẫn giữ thói quen nấu cơm bằng bếp củi, bà bảo, cơm nấu củi ngon hơn là nấu điện. Bà không thích dùng bếp ga, thường ngày chỉ có cô và thím út, tức là chị Nga vợ chú Nhân mới dùng mà thôi. Cho nên chú Nhân xây cho nội một nơi để bếp riêng.

- Nội đang nấu gì vậy nội? – Việt Phương bước xuống bếp nhìn nội đang nêm nếm lại gì đó trên bếp lò, mùi hương thoang thoảng của thịt gà bay khắp bếp.

- Nội mới bắt con gà đem nấu cháo. Chị hai con thích ăn cháo gà nội nấu lắm – Bà nội cô cười đáp, cái miệng móm của bà càng khiến bà duyên hơn, Việt Phương thích nhìn nội cô cười, một nụ cười hiền hậu ấm áp. Việt Tình về, bà rất vui, cho nên sáng sớm dậy bắt gà làm thịt rồi – Hôm nay con bé dậy sớm thật, chẳng bằng hồi đó, cứ ngủ trưa trời trưa trệt mới dậy, đúng là con gái lớn có khác.

Việt Phương khẽ cười đáp:

- Để con giúp nội xé gà cho.

- Thôi để cho nội xé cho vừa miếng, chị con không thích ăn thịt xé to quá. Ra ngoài vườn hái ít rau răm vào, gỏi gà mà không có rau răm thì không ngon – Bà nội liền sai Việt Phương ra vườn.

- Dạ - Việt Phương cười buồn rồi đi ra ngoài lặng lẽ thở dài. Cô không buồn vì việc nội thương Việt Tình đến mức tự tay làm như thế. Cô biết bà nội còn thương cô nhiều hơn, chỉ là cô buồn cho tấm lòng của bà nội bao la như thế, Việt Tình không biết có cảm nhận được không?

Trước đây, Việt Tình thường ngủ dậy trễ, bây giờ lại ngủ dậy sớm và đi tìm Jony như thế, xem ra sẽ không về ăn sáng. Nồi cháo của bà nội vắt vả nấu, chỉ e là đã uống công. Cô thật sự không nhẫn tâm nhìn sự thất vọng và buồn bã của bà nội cô chút nào.

Việt Phương nhanh chóng hái ít cọng rau răm xanh mơn đem vào rửa sạch. Nhìn bà nội lui cui làm gỏi, cô lặng lẽ rời khỏi bếp, lấy điện thoại gọi trực tiếp cho Thiên Phong.

Việt Tình nước mắt ngấn dài ôm Thiên Phong khóc lóc thì chuông điện thoại reo lên, Thiên Phong thở dài đẩy Việt Tình ra nói khẽ:

- Anh phải nghe điện thoại đã .

Việt Tình dần những giọt nước mắt của mình lại ngồi xuống sofa, nhưng trong lòng run sợ, khi thấy Thiên Phong đứng lên, cô đưa tay nắm tay anh giữ lại. Thiên Phong lạnh nhạt đưa tay giuộc tay Việt Tình ra, anh mệt mỏi nói:

- Anh nghe điện thoại xong, chúng ta nói tiếp.

Việt Tình đành buông tay anh ra, cô thần thờ nhìn theo bóng của Thiên Phong đang đi đến cầm điện thoại lên nghe.

Thiên Phong không nhìn số điện thoại, anh chỉ muốn nhanh chóng trò chuyện vài câu rồi tắt máy, không ngờ giọng nói bên kia truyền đến lại là giọng của Việt Phương.

- Jony.

Giọng nói cô rất nhẹ, cũng rất quen thuộc, thế nhưng lại gây trong lòng Thiên Phong một sự chấn động không ngừng. Tim anh từ giây phút nghe thấy giọng của cô bỗng ngừng đập vài giây, tiếp sau đó là đập dồn dập không ngừng đến mức cả người anh run nhẹ.

Đây là lần đầu tiên kể từ lúc anh nhớ lại, giọng nói của cô so với lúc bé đã thay đổi, nhỏ nhẹ hơn, trong trẻo hơn. Thế nhưng anh lại thấy thân thương gần gũi hơn rất nhiều. Đây là giọng nói mà trong những giấc mơ anh muốn nghe thấy.

Giọng nói ở xa vọng vào tai anh, nghe thật gần gũi, cứ như thể cô đang ở trước mặt anh, bất giác muốn đưa tay chạm vào cô, muốn ôm cô vào trong vòng tay mình, cảm nhận hơi thở quen thuộc của cô, cơ thể mềm mại của cô. Muốn được vuốt ve mái tóc dài đen mượt của cô, và anh muốn nhìn thấy nụ cười e ấp dịu dàng của cô.

Cô khác xa với hình ảnh của cô bé trầm lặng, nhưng đầy ương bướng năm xưa. Cô dịu dàng, xinh đẹp và khiến người ta rung động nhiều hơn.

Nhưng ký ức vui vẻ của hai người năm ấy lần lượt hiện về trong suy nghĩ của anh, khiến trái tim anh cảm thấy ngọt ngào bất bao nhiêu.

- Jony – Thấy Thiên Phong bực tức mà không lên tiếng, Việt Phương ái ngại gọi tên anh lần nữa.

Thiên Phong bỗng giật mình tỉnh trí, những hình ảnh lúc xưa như bị cơn lốc cuốn vào trong ký ức trở lại. Anh không muốn cô gọi anh là Jony, anh thêm được nghe cô gọi anh bằng cái tên Thiên Phong, cái tên đầy quen thuộc cùng giọng gọi yêu thương năm nào.

- Uhm – Anh chỉ khẽ ừ chứ không nói nhiều, bởi anh muốn giọng nói của cô đọng lại trong anh.

- Có thể nào...- Việt Tình hơi ngập ngừng một chút mới nói tiếp – Bà nội em đã nấu cháo gà cho Việt Tình, anh có thể nào bảo chị ấy về hay không? Em không muốn bà nội buồn, sáng sớm bà đã dậy làm gà rồi. Anh hãy cùng chị ấy về đây ăn sáng luôn đi. Dù sao anh cũng là bạn trai của chị ấy, trước sau gì cũng sẽ gặp, hay là...- Đột nhiên Việt Phương cảm thấy tim đau nhói, khiến cô không thể nào nói tiếp tục được nữa.

Mà lời nói của cô lại khiến Thiên Phong rơi vào một hố đen đến choáng váng, giống như mình vừa bị một cái búa giáng vào đầu đến đến không ngừng, gần như không thở được. Lời nói của cô như vừa nhắc anh, nhắc anh lời ép buộc của Bảo, lời cầu xin của Việt Tình. Lời cô giống như đang nhắc nhở anh, cô và anh khó lòng đến được bên nhau, bởi vì đạo lý luân thường, sẽ khó lòng chấp nhận cô đến bên anh khi anh rời bỏ Việt Tình, chị gái của cô. Dù cô có đáp trả tình cảm của anh, cả hai người cũng không thể nào đạp lên nỗi đau của Việt Tình mà sống tiếp, mà có cuộc sống vui vẻ bên nhau.

- Được, lát nữa anh sẽ đưa cô ấy về - Những lời nói ra khiến tim Thiên Phong rỉ máu, anh đang chấm dứt quan hệ giữa hai người.

Cháo cuối cùng cũng nấu xong, thịt gà được xé nhỏ bóp với chuối thêm ít rau răm thật thơm ngon vô cùng. Việt Phương phụ bà nội dọn dẹp bàn ăn, thím út cũng vừa quét dọn xong sân nhà, đang vệ sinh cho nhóc Bảo (tự nhiên mình quên mất tên con chú Nhân, để đại tên Bảo nhé, ai nhớ thì nhắc mình).

Bà nội ghé mắt vào phòng nhìn, quay qua hỏi Việt Phương:

- Chi hai con đâu?

- Sáng sớm tôi thấy nó mở cổng đi ra ngoài rồi – Ông nội vừa rửa mặt xong đi vào nghe thấy thì bảo.

- Nó đi đâu? Ông có hỏi nó hay không? – Bà nội ngạc nhiên nhìn ông nội cô hỏi.

- Tui có kịp hỏi nó đâu – Ông nội lắc đầu đáp.

- Chị ấy đi dạo sáng một chút thôi nội á, chút nữa sẽ về ngay – Việt Phương bèn lấp liếm đáp.

- Đi tìm gọi chị con về. Cháo nóng ăn mới ngon – Bà nội vội vàng giục Việt Phương đi tìm Việt tình.

Việt Phương thở dài, đành đi đến nhà Thiên Phong tìm Việt Tình. Thế nhưng, khi cô chỉ mới vừa mở cửa đi ra ngoài thì đã gặp Việt Tình và Thiên Phong đi đến. Việt Tình đang nắm chặt tay Thiên Phong, tuy ánh mắt có chút hoe hoe đỏ, thế nhưng miệng nở nụ cười thoải mái vô cùng.

Vừa nhìn thấy Việt Phương mở cửa đi ra ngoài, Việt Tình đã lên tiếng hỏi:

- Em đi đâu vậy?

- Em đi tìm chị. Nội nấu cháo gà, nên giục em đi tìm chị, mọi người đang chờ chị trong nhà – Việt Phương nhìn Thiên Phong một cái rồi nhìn tay hai người bọn họ, cố cười đáp.

- Vậy chúng ta vào nhà thôi. Lâu rồi em không được ăn cháo gà do bà nội nấu – Việt Tình liền quay sang Thiên Phong cười giục.

Việt Tình vừa định nắm tay Thiên Phong kéo vào bên trong thì anh đã khựng lại, vuốt tay mình ra khỏi tay Việt Tình, Thiên Phong lạnh lùng nhìn Việt Tình bảo:

- Em vào nhà trước đi. Anh đưa đồ cho Việt Phương rồi vào ngay.

Việt Tình nhìn Thiên Phong rồi nhìn tập bản thảo trong tay anh, cô lưỡng lự một cái rồi gật đầu xoay người đi vào trong nhà. Việt Tình vừa đi vài bước thì Thiên Phong đã đưa tay trước mặt Việt Phương, trên tay anh là tập bản thảo vô cùng quen thuộc, giọng anh trầm áp, ánh mắt anh nhìn Việt Phương đầy dịu dàng. Tuy rằng, anh nhìn Việt Phương qua đôi kính sáng của mình, thế nhưng Việt Phương vẫn cảm thấy xấu hổ đến đỏ mặt.

- Trả lại cho em.

- Anh cứ giữ đi, chẳng phải anh nói muốn tìm ký ức qua nó hay sao – Việt Phương đưa đôi mắt đen trong suốt của mình nhìn anh lắc đầu nói – Chỉ cần anh bảo quản nó cho tốt là được.

- Đã không cần nữa rồi. Những thứ đã mất đi, đôi khi không cần phải tìm lại, bởi vì...- Lời nói sau cùng anh đành nuốt vào trong lòng, mãi mãi không thể nói ra “bởi vì, càng tìm lại chỉ càng khiến anh thấy nhưng nhớ nhiều hơn. Như vậy chỉ càng khiến anh đau đớn nhiều hơn mà thôi”

Việt Phương thoáng buồn, cô đưa tay nhận lại tập bản thảo. Rõ ràng có thể cầm được tập bản thảo mà mình yêu quý, lại chẳng hề cảm giác vui sướng gì.

- Vào nhà thôi – Thiên Phong lạnh nhạt nói một câu, rồi bước thẳng qua Việt Phương mà đi vào nhà.

Thiên Phong khép cửa lại, bước theo bóng Thiên Phong đi vào nhà, cô cảm thấy trong lòng hụt hẫng, có một điều gì đó trong lòng đau buồn vô cùng.

Vừa nhìn thấy Thiên Phong, Việt Tình vội vàng choàng tay anh hơn hớ giới thiệu với ông bà nội.

- Đây là Jony, anh ấy là bạn trai của con. Lần này là anh ấy về đây để thực hiện một kế hoạch xây dựng cho công ty. Anh ấy cũng là cấp trên của con.

- Con chào ông bà nội, chào cô chú – Thiên Phong khẽ xúc động khi nhìn những gương mặt từng một thời anh yêu mến như người thân trong gia đình. Hình ảnh ông hai hóm hỉnh, đôi lúc trầm mặt kể chuyện thời chiến tranh cho anh nghe. Hình ảnh bà hai cứ mắng hết đứa này đến đứa kia vì cái tội phá phách, thế nhưng ẩn trong những lời la mắng đó lại là tình cảm khó nói thành lời. Chú Nhân ngày trước đi bận bịu trong công việc, nhưng mỗi khi rảnh rỗi, lại hay làm cái này cái nọ cho cả nhóm chơi. Còn có chị Nga, người đã thay ba mẹ chăm sóc anh cả tháng trời.

Bà nội và ông nội nhìn thấy Thiên Phong tướng mạo cao ráo, nhìn mặt mũi cũng sáng sủa nên rất hài lòng. Chú Nhân và chị Nga cũng nhìn nhau không nói gì.

- Được rồi, gặp mặt xong rồi thì dùng bữa với gia đình đi – Chú Nhân là người lên tiếng trước.

Thiên Phong mỉm cười gật đầu rồi tự nhiên ngồi xuống ghế, từng gương mặt quen thuộc trước mặt anh, thế nhưng, chẳng ai biết anh là Vũ Phong ngày trước.

- Jony! Anh ăn cái này đi – Việt Tình thân mật gấp cho anh một miếng thịt gà.

Thiên Phong khẽ cười nhìn Việt Tình, anh muốn đóng chọn vở kịch tình nhân với Việt Tình. Khi nhận được điện thoại của Việt Phương, anh đã quyết định ở bên cạnh Việt Tình. Anh bảo Việt Tình cho anh một thời gian, để anh có thể tiếp nhận cô.

Việt Phương nhìn thấy hai người như thế, trong lòng cô bỗng thấy buồn, có cái gì đó như đâm vào tim cô, khó chịu vô cùng. Nhưng cô lại không biết nguyên nhân do đâu.

Khi Thiên Phong ra về, anh để lại ấn tượng rất tốt trong lòng mọi người trong nhà, thân thiện, hiện lãnh và lịch sự, lại nghiêm túc. Đúng là mẫu đàn ông cho phụ nữ gửi gắm.

- Con chị cũng đã tìm được người ưng rồi, chẳng biết con em bao giờ mới tìm đây – Bà nội ngồi trên phản xếp xếp mấy bộ quần áo, vừa nói.

- Tui thấy thằng bảo cũng được, cái thằng thật ngoan biết mấy – Ông nội nằm dưới võng hút thuốc rê đáp.

Việt Phương vừa rửa chén bát xong xuôi đi lên nghe thấy những lời này, cô định lên tiếng trả lời, thì bà nội cô bỗng nói tiếp:

- Mà ông có thấy cái thằng Jon... gì đó nó giống Thiên Phong hay không? Cái thằng nhỏ năm xưa hay đến nhà mình ăn cơm đó, cái thằng mà con Nga trông coi giúp đó.

Hai chân của Việt Phương khi nghe nhắc đến điều này bỗng thấy run rẩy, đứng không vững.

40. Chương 40

- Cái bà này, người giống người thôi. Lần trước bà cũng nhìn nhầm vợ thằng Tuấn còn gì - Ông nội Việt Phương đang đi đưa võng nghe thấy liền bảo.

- Nhưng ông xem, cái cách ăn cháo của nó, y chang cái thằng bé Thiên Phong đó. Nó không thích ăn hành phi còn gì, cứ ngồi gắp ra cho bằng hết. Còn nữa, cái bộ dạng cúi đầu chào, chẳng khác thằng bé kia là mấy. Tui nhìn thế nào cũng thấy giống - Bà nội Việt Phương càng nghĩ càng thấy giống, bèn nêu lên.

- Bà thôi đi. Nếu nó là Thiên Phong, chẳng lẽ không nhận ra mình - Ông nội Việt Phương dừng đu đưa võng nghe vậy liền quở - Bà đừng có mà nhắc tới thằng nhóc đó, con bé Phương nghe thấy lại buồn.

Bà nội Việt Phương liền im lặng, sau đó thở dài nói một câu:

- Con bé đó giống ai mà đa sầu đa cảm như vậy không biết. Cái gì cũng giữ làm kỷ niệm rồi cứ nhìn nó mà buồn. Tui nhớ hồi xưa, nó giữ kỷ cái đầm nó bận về đây lúc bị ba mẹ bỏ. Nói thế nào cũng không chị bỏ, cứ bảo mặc thế ba mẹ mới nhận ra nó rồi đưa nó về nhà.

- Con gái mà đa sầu đa cảm thì chỉ có khổ mà thôi – Ông nội than dài một câu thương cho số phận đứa cháu gái của mình.

- Tui chỉ hy vọng, sau này nó gặp được một thằng nào tốt, yêu thương nó, để cho đời nó bớt khổ - Bà nội cũng rưng rưng nước mắt rầu rĩ nói.

- Tui thấy thằng Bảo cũng được. Cái thằng thật thà hiền lành, cũng là người hiểu chuyện. Nghe nói nó đang xin dạy học ở trường con Phương, xem như đã có nghề nghiệp tốt rồi. Để tui hỏi ý nó có ưng con Phương hay không, tui gả con Phương cho nó.

- Cái ông này, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên. Ông chưa hỏi ý con Phương, đã vội đặt đâu con ngồi đấy rồi. Lỡ con Phương nó không thương thằng Bảo thì ông làm sao. Nửa đời trước con nhỏ đã chẳng có một gia đình hạnh phúc rồi, chẳng lẽ nửa đời sau ông muốn nó cứ bất hạnh hoài như vậy sao – Bà nội bèn lên tiếng rầy ông nội.

Việt Phương nghe xong khẽ cười, cô lắc đầu bước ra ngoài, vòng tay ôm lấy bà nội nhõng nhẽo nói:

- Con có ông nội, bà nội và gia đình chú Nhân yêu thương, con đâu có bất hạnh, con sống rất hạnh phúc. Bây giờ con vẫn còn trẻ mà, chuyện lấy chồng để thêm vài năm nữa hãy tính. Con muốn được phụng dưỡng ông bà nội thêm ít năm nữa.

Bà nội ghe cháu gái nói, thương đứa cháu hiền lành ngoan ngoãn, bà vuốt tóc Việt Phương, giọng khàn khàn bảo:

- Thương cho cháu gái của bà. Con phải biết phụ nữ sợ nhất là chọn lầm chồng. Bây giờ con phải kiếm inh một người, tìm hiểu thêm ít thời gian nữa để hiểu rõ con người nó. Sau đó hẵng lấy, rồi sống cuộc sống hạnh phúc bên chồng con. Ông bà nội già rồi, sống được bao nhiêu năm nữa đâu. Con cứ ở bên cạnh ông bà, đến khi ông bà nội chết đi, con sẽ thế nào. Có người già nào nhẫn tâm nhìn cháu mình một thân một mình cô đơn như thế chứ. Con với Việt Tình, hai chị em tuy sinh đôi nhưng tính tình lại khác nhau như vậy, thật không hiểu nổi. Mà người nội thương nhất chính là con, lo nhất cũng chính là con. Đến khi thấy con lấy chồng sinh con sống hạnh phúc, nội có chết cũng thấy an lòng.

- Nội à! Nội với ông nội chắc chắn sẽ sống thọ mà. Chắc chắn sẽ thấy được cảnh con lấy chồng sinh con. Ông nội còn phải đặt tên cho cháu cố, còn nội phải hát ru cho cháu cố chứ - Việt Phương gục đầu trên vai bà nội đầy yêu thương đáp.

Ông nội bà nội nhìn nhau không ai nói gì, thế nhưng đứa cháu này luôn khiến người ta yêu thương vô cùng.

Mấy ngày sau, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, có điều Việt Phương không còn gặp Thiên Phong nữa. Chỉ vô tình thấy xe của Thiên Phong đến đón Việt Tình đi làm và đưa về, chứ cô không hề giáp mặt với anh.

Bảo thì từ lúc bày tỏ với Việt Phương, anh thường xuyên lui tới nhà. Ông nội vốn yêu mến Bảo thì càng yêu mến hơn, bà nội tuy cũng không ép buộc Việt Phương, nhưng lời qua ý lại tán thành ngầm cho Bảo với Việt Phương, cũng không ngừng khen Bảo. Việt Phương chỉ biết cười trừ cho qua chuyện, bởi vì cô biết, cô đối với Bảo mãi mãi là bạn.

Những đêm đi dạo cùng Bảo ngoài bờ hồ, cô bất giác nghĩ đến cái đêm ở bên cạnh Thiên Phong dưới ánh trăng sáng kia. Gương mặt cùng nụ cười của anh khiến tim cô đập nhanh, tâm trạng bỗng trở nên hỗn loạn.

“ Mỗi một con người đều hy vọng: Lúc đau buồn, miệng luôn nói vẫn ổn nhưng vẫn có người biết mình nói dối, nhận ra nỗi buồn của mình. Lúc bậc khóc, có người bên cạnh đưa khăn để mình lau nước mắt, và dỗ dành inh vui. Tất cả đều có thể dù đó là tình bạn hay tình yêu”

- Sao vậy? – Bảo đi bên cạnh, thấy tâm trạng Việt Phương trở nên khác lạ, bèn hỏi.

Việt Phương bỗng giật mình quay lại nhìn Bảo bối rối lắc đầu

- Mình không sao. Lúc này Bảo nói gì?

Bảo nhìn cô chuyên chú rồi mới nói:

- Thảo đã lãnh lương rồi đó. Tháng lương đầu tiên ở chỗ làm mới, nên bạn ấy có nói muốn đãi tụi mình ăn một bữa.

- Vậy sao? Thảo dạo này cũng ít gặp mình, chỉ nhắn tin nói là mới vào làm mà công việc bận gấp đầu. Ngày nào cũng than ngắn thở dài – Việt Phương nghĩ đến bộ dạng của Thảo mà thấy buồn cười.

- Vậy tụi mình hẹn gặp nhau vào tối mai nhé. Mình đã gọi điện thông báo ọi người hết rồi. Mà tuy Thảo có than thở, thế nhưng mình thấy Thảo rất thích công việc này thì phải.

Việt Phương gật đầu cười nói:

- Vậy thì lần này phải bắt Thảo đãi thật là lớn mới được.

- Phương đã suy nghĩ chưa? – Bảo đột nhiên dừng lại quay đầu đối mặt với Việt Phương .

Việt Phương nhìn Bảo cắn chặt môi, cúi đầu im lặng. Cô biết khi Bảo cho cô thời gian, không có nghĩa là anh có sự nhẫn nại lâu. Cho nên trước sau gì, cô vẫn phải đối mặt với câu hỏi của anh lần nữa. Dù Việt Phương không muốn làm tổn thương Bảo nhưng cô biết thà đau ngắn còn hơn đau dài, cô không thể để Bảo tiếp tục chờ đợi cho trong vô vọng như thế.

Việt Phương ngẩn đầu nhìn vào ánh mắt của Bảo, cô quyết định nói rõ một lần, thế nhưng Bảo đã gơ tay chặn miệng Việt Phương lại. Anh khẽ nhắm mắt, hai chân mày hơi chau lại, vẻ mặt biểu lộ sự đau khổ:

- Đừng nói. Đừng nói gì cả. Vẫn chưa thể sao?

Bảo mở mắt ra , tay buông ra khỏi miệng Việt Phương, buồn bã quay người, ngửa đầu lên trời nói:]

- Làm sao mới có thể?

- Mình xin lỗi – Việt Phương cảm thấy đau khổ vô cùng khi nhìn thấy điệu bộ của Bảo buồn bã như thế.

- Đừng xin lỗi. Khi Phương nói lời xin lỗi, càng khiến mình đau lòng hơn mà thôi – Bảo lắc đầu, giọng khàn khàn nói.

Sau đó, anh quay đầu lại nhìn Việt Phương khẽ nói:

- Có phải Phương đã thích Jony rồi hay không?

Việt Phương nghe Bảo hỏi mà giật mình, tim đập liên hồi, cô không biết cảm xúc của cô với Jony là gì nữa? Cảm xúc đó cứ cuộn trào cuộn trào giống như từng đợt sóng, vừa êm dịu lại vừa dữ dội, thật khó nắm bắt được. Là yêu hay chỉ là một chút xúc động nhất thời. Cô chưa kịp trả lời thì từ xa một tiếng gọi từ xa vang lên:

- Cô Phương ơi cô Phương!

Việt Phương giật mình quay đầu nhìn lại , thì ra đó là cậu học trò mà cô đang dạy, hốt hử chạy tới kêu gọi:

- An, có chuyện gì thế. Sao giờ này em còn chạy ra đây.

- Cô ơi...cô... - Cậu bé An méo máo gọi Việt Phương lần nữa khi chạy đến trước mặt cô, thẳng nhóc đưa tay vệt nước mắt – Cô ơi, em sợ lắm.

- Sao vậy? Bình tĩnh nói cô nghe nào – Việt Phương bước đến vỗ về cậu bé – Đã xảy ra chuyện gì mà khiến em sợ như thế.

- Cô ơi, ba má em đang cãi lộn, đập phá đồ đạc ghê lắm. Bà nội em cũng khóc nhiều lắm, em sợ quá nên chạy đến đây. Cô ơi, em phải làm sao đây.

Việt Phương quay đầu nhìn Bảo, cô thở dài dỗ dành An lần nữa rồi bảo:

- Được rồi. Chắc ba mẹ em chỉ cãi nhau một chút thôi, sẽ không sao đâu. Cô đưa em về nhà, cô sẽ lựa lời khuyên ba mẹ em.

- Nhưng em sợ lắm cô ơi, bà nội em giận lắm, đã đuổi ba em ra khỏi nhà rồi. Em sợ lắm, em không muốn ngủ ở nhà đâu – Bé An lắc đầu khóc lóc không chịu về, ôm chân Việt Phương cầu xin.

Bảo bước đến bên Việt Phương, anh nhẹ giọng nói:

- Thôi vầy đi, đêm nay Phương cứ để nó ngủ ở nhà Phương đi. Mình thấy nó cứ lao đầu chạy ra ngoài mà chả biết sẽ đi đâu. Bây giờ bắt nó về, nó thấy cảnh ba mẹ nó lại cãi nhau thì sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của nó. Chỉ nhà của nó để mình đến báo với ba mẹ nó một tiếng cho an tâm.

Việt Phương thấy Bảo nói cũng có lý, cô bèn gật đầu đồng ý, vỗ nhẹ đầu An bảo:

- Tối nay em ngủ với cô nha, để thầy Bảo đến xin ba mẹ em giúp em.

Bé An lúc này mới nhìn Bảo rồi thút thút gật đầu.

- Vầy nhờ Bảo nhé, mình đưa bé An vào nhà đây.

Việt Phương nói xong thì dẫn bé An đi vào nhà, để lại một mình Bảo đứng ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng của cô, câu trả lời của cô, anh vẫn chưa nghe được.

Sáng hôm sau, Việt Phương đưa bé An đi về nhà, cô vừa đến sân nhà đã thấy đầy người đứng đó, còn có rất nhiều xe cẩu, xe xúc... Tiếng bà nội bé An than khóc âm ỉ khắp nhà:

- Mấy người không được dỡ nhà của tôi, đây là nhà của tôi, tôi sẽ không để các người tháo nhà của tôi đâu. Các người mau rút đi cho tôi.

- Nội ơi, mẹ ơi... - Bé An vừa đến nghe vậy thì sợ hãi, vội lao vào trong nhà gào thét.

Việt Phương không hiểu chuyện gì xảy ra, cô cũng len vào bên trong để nhìn, chỉ thấy một cảnh tang hoang mà thôi.

- Cô tám, chuyện gì xảy ra ở nhà bé An vậy cô – Việt Phương bèn lên tiếng hỏi một người phụ nữ trạc tuổi đứng gần đó.

- Thiệt là ác quá mà. Cái thằng con trời đánh của thím tư, nó nỡ nào đem giấy tờ đất bán hết cho người ta, giờ đây người ta đến đòi nhà. Thử hỏi lấy nhà rồi, ba bà cháu thằng An lấy chỗ đâu mà ở. Nghe nói, họ đã ra thông báo cả tháng trời rồi, bảo thím tư dọn đi. Nhưng đây là đất tổ thờ ông bà mà, làm sao thím ấy chịu dọn đi, mà có đi thì biết đi đâu. Đất đai bị thằng quỷ sống kia bán hết rồi, má thằng An phải đi làm để kiếm ăn hàng ngày, tiền ở trọ còn không có lấy đâu ra tiền dư mà mua đất cất nhà. Cho nên thím tư nhất quyết ở lì không chịu dọn đi. Họ xuống đây nhắc nhở thêm mấy ngày nữa, cuối cùng không được bèn cưỡng chế.

Việt Phương không ngờ mọi việc lại như vậy, cô cũng không biết phải làm sao, chỉ biết giống như bà con an ủi bà nội với mà bé An mà thôi. Người ột ít, mong bà nội thằng An dọn đi có chỗ mà ở, thế nhưng bà nội An nhất quyết không muốn rời xa mảnh đất tổ tiên này.

- Các anh còn làm gì nữa, mau mau lôi họ ra ngoài rồi phá đi ngôi nhà cho tôi – Giọng Việt Tình từ bên ngoài vọng đến khiến Việt Phương giật cả mình – Nếu hôm nay không dỡ xong ngôi nhà, các anh đừng hòng nhận lương.

Mấy người công nhân, nghe giọng Việt Tình vội vàng chuẩn bị làm công việc đã định của mình. Thế nhưng bà nội và má bé An lại lao ra đứng trước ngăn cản không ấy người công nhân làm việc. Tiếng khóc la vang rền khiến mọi người xung quanh đầu đau lòng, nhưng đất đã bán rồi, họ không có quyền can thiệp vào.

- Ba bé An đâu rồi thím.

- Ai mà biết. Hôm qua nó gây một trận với gia đình rồi bỏ nhà đi mất, để lại cho người già phụ nữ và trẻ em thế này – Thím tám chép miệng than thở.

Mấy người công nhân nhận lệnh vội vàng muốn làm việc cho nhanh, thế nhưng bị ngăn cản thì đâm bực mình. Họ chẳng chút nhân nhượng, hất mạnh bà nội và mẹ bé An ngã sòng xoài dưới đất. Bé An thấy vậy thì khóc thét lên trong sợ hãi, tiếng khóc, tiếng la khiến Việt Phương và mọi người thương xót. Việt Phương thấy vậy thì không nhẫn tâm, cô bèn lao ra hét lên:

- Dừng lại đi. Các anh làm như vậy trước mặt trẻ con, có biết sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của nó như thế nào không?

Mấy người công nhân nghe Việt Phương nói, đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng đành phải làm theo lệnh cấp trên.

Việt Phương thấy mấy người họ vẫn quyết tâm phá dỡ ngôi nhà, cô vội vàng nhìn Việt Tình nói lời cầu xin

- Chị! Mau ngăn họ lại đi! Chị không thấy cả gia đình họ khóc lóc rất đáng thương hay sao - Việt Phương nhìn Việt Tình bằng ánh mắt vừa giận vừa cầu xin.

Việt Tình nhìn em mình, cô thở dài bất đắc dĩ đáp:

- Chị cũng không muốn làm như thế, nhưng đây là lệnh cấp trên đưa xuống, tụi chị phải thực thi ngay lập tức. Hơn nữa, tụi chị cũng đã gửi thông báo rất nhiều lần yêu cầu gia đình họ chuyển đi, là do họ cố chấp không chịu chuyển mà thôi. Tụi chị bắt buộc phải làm biện pháp mạnh thôi.

- Nhưng mà, chị làm vậy thì cả gia đình ba người họ biết đi đâu về đâu chứ? Làm sao mà sống?

Việt Phương nhìn Việt Tình đầy bất nhẫn hỏi, không ngờ Việt Tình nhìn cô trừng trừng bảo:

- Việt Phương! Em nên biết, không ai phải chịu trách nhiệm về cuộc sống của người khác cả. Đây là một cuộc mua bán sòng phẳng, công ty chị đã trả tiền đầy đủ một cách hợp pháp để mua lại mảnh đất này. Họ đã cầm tiền rồi thì phải dọn đi chỗ khác.

- Họ cũng không biết chuyện này mà - Việt Phương nhìn bà nội bé An đang ôm lấy tử thi khóc than thì thương xót, cô cố nói giúp họ.

- Được! Cứ cho họ không biết đi. Nhưng tiền đã trao ra hết rồi, công ty chị không ăn quyết một xu nào hết. Bây giờ, nếu họ vẫn khăng khăng giữ lại mảnh đất này thì bảo họ trả tiền lại cho công ty chị - Việt Tình nhìn Việt Phương nói, nụ cười trên môi hơi hếch lên nói ra những lời cảm chắc là không ai có thể phản bác lại. Tiền rõ ràng bị người đàn ông trụ cột gia đình này xài hết rồi, nếu không họ cần gì phải bám trụ nơi này chứ - Bây giờ chỉ cần họ giao tiền ra, chị sẽ thu hồi lại lệnh, đến gặp giám đốc nói giúp họ một tiếng.

Việt Phương trầm mặt, cô đưa mắt nhìn bà nội và mẹ bé An, mặt họ cũng thất sắc khi nghe Việt Tình nói. Bà nội bé An bưng mặt khóc, bà nức nở nói:

- Thằng bất hiếu đó, nó nợ người ta tiền, nên bán đất, bàn nhà lấy tiền trả nợ hết rồi. Bao nhiêu của cải trong nhà cũng dọn mà đi, bây giờ tôi lấy tiền đâu mà đền lại cho nhà người ta cơ chứ.

Mọi người trong xóm, ai cũng cúi đầu thương xót, góp vài ba đồng để giúp đỡ họ còn có thể, nhưng lấy đâu ra số tiền lớn như thế để giúp đỡ gia đình họ chứ.

- Cô ơi cô! Cô cứu gia đình em đi cô - Bé An nắm lấy tay Việt Phương lay lay, ánh mắt thấm đẫm nước mắt cầu xin.

Việt Phương thương xót đứa học trò nhỏ của mình, tuổi còn nhỏ đã chứng kiến một tấm bi kịch thê thảm như thế. Cô quay sang nhìn Việt Tình.

- Chị! Không thể nhân nhượng một chút hay sao? Cho họ thêm 1 chút thời gian đi có được không? - Việt Phương cắn răng, quyết định cầu xin thêm lần nữa.

Việt Tình nghe Việt Phương cầu xin, trầm mặt ư tư vài giây rồi nói:

- Thôi được rồi, cũng là tình làng nghĩa xóm, chị cũng không muốn dồn họ vào đường cùng. Nếu họ chịu dọn đi ngay trong vòng 1 tiếng nữa, chị thay mặt công ty gửi đến họ 3 triệu đồng, để giúp họ tạm thời trang trải.

- Một tiếng! Như vậy làm sao đủ. Nhất thời như thế họ biết dọn đi đâu cơ chứ? - Việt Phương phẫn nộ nói.

- Đây là giới hạn mà chị có thể, nếu em muốn nói giúp họ, cứ đến gặp Jony mà nói. Anh ấy chính là sếp của tụi chị, chính anh ấy ra lệnh phá bỏ ngôi nhà này. Một tiếng sau, nếu mọi chuyện không thể thay đổi, chị bắt buộc phải ra lệnh dỡ nhà.

Nói xong, Việt Tình ra lệnh ọi người tạm thời dừng lại công việc rồi rời đi trong vòng một tiếng đồng hồ. Mọi người lúc này mới vội vã dọn dẹp nhà cháu bé An đây. Mẹ bé An nức nở kìm nén nước mắt thu dọn đồ đạc bị mấy người công nhân kia quăng bỏ đầy ra sân nhà. Đồ đạc không có gì nhiều, thế nhưng đối với gia đình họ, từng món đồ đều rất quý giá. Bởi vì bây giờ họ không có khả năng mua lại những thứ này.

41. Chương 41

- Haiz, khổ thân cho gia đình họ - Mọi người chỉ biết chép miệng thương cảm mà thôi.

Có người có lòng, đến đưa mẹ bé An một chút đỉnh tiền và bảo:

- Ở đây tui có chút ít, chị cầm lấy rồi đi mượn nhà trọ mà ở.

Mọi người thấy vậy cũng gom góp đưa ẹ bé An, mẹ bé An cầm tiền rưng rưng nhìn mọi người trong làng, bà thấm thía câu nói “ Bà con xa không bằng láng giềng gần”, bà cúi đầu cảm ơn từng người. Thế nhưng, bà nội bé An già cả rồi, có một mảnh đất làm điểm tựa, hưởng hồ đây là đất tổ ông bà để lại, còn mồ mã ông bà chôn ở đây. Cũng bị bắt buộc phải dời đi nơi khác, họ biết dời đi đâu, hưởng hỏ người nhà quê không thích di dời mộ ông bà tổ tiên. Họ cho làm như vậy là dỡ nhà của ông bà tổ tiên.

Cho nên mọi người mỗi người một câu khuyên bà nội bé An dời đi, bà kích động khóc thét lắc đầu:

- Không ...không...tui không muốn dời đại đầu hết.

Gào xong, bà xúc động quá mà ngất đi khiến mọi người sợ hãi. Bé An thóc lóc lay người bà nội, rồi theo chân mấy người đàn ông khỏe mạnh trong xóm đưa bà nội đi cấp cứu.

Việt Phương ở lại, cô thấy mọi người thở dài tản đi. Có người nói văng vẳng bên tai cô rằng:

- Đợi bà nội thăng An về nhà, thấy nhà bị phá sập, chỉ sợ bà còn kích động hơn. Có khi còn...

Câu nói bỏ dở cùng tiếng thở dài khiến lòng Việt Phương thêm đau xót. Cô không nỡ nhìn những người hàng xóm thân thương phải bị thương đến chết. Cho nên cô quyết định đi tìm Thiên Phong.

Việt Tình đang báo cáo mọi việc cho Thiên Phong nghe, thì có tiếng gõ cửa bên ngoài. Giọng của Thảo vang lên đằng sau cánh cửa:

- Giám đốc! Việt Phương...cô ấy muốn tìm anh.

Việt Tình nhìn Thiên Phong, sau đó bước sang góc bàn của anh, quay mặt ra cửa chờ Việt Phương đi vào.

- Vào đi – Thiên Phong thoáng nhìn ra cửa rồi lạnh giọng bảo.

Thảo liền mở cửa cho Việt Phương vào. Trước khi Việt Phương đến, cô đã gọi điện cho Thảo, nhờ Thảo đưa mình đến gặp trực tiếp Thiên Phong mà không cần thông qua thư ký. Thảo biết Việt Phương vẫn thường đến nấu ăn cho Thiên Phong, nên bèn nhận lời đưa cô đến mà không hay sự việc vừa xảy ra ở xóm mình.

Trên đường lên, Thảo hỏi gì Việt Phương cũng không trả lời, cô cứ trầm mặt xuống khiến Thảo lo lắng vô cùng. Thảo có chút hối hận vì đã nhận lời đưa Việt Phương đến gặp Thiên Phong. Nhưng vì bạn, cô bấm bụng dẫn Việt Phương đi lên, từng nghe nói lại sự kiện xông vào phòng họp lần trước của Việt Phương, cho nên trước khi bước vào, Thảo khẽ nói với Việt Phương.

- Có gì thì bình tĩnh mà nói, dù sao ở đây cũng công ty. Phương cũng nên giữ thể diện cho Jony. Biết đâu bình tĩnh nói chuyện thì anh sẽ chấp nhận yêu cầu của Phương thì sao.

Việt Phương khẽ gật đầu hiểu ý Thảo, hơn nữa cô đến đây với tư cách là người cầu xin, cô sẽ ăn nói hết sức nhỏ nhẹ để Thiên Phong đồng ý.

- Em có chuyện muốn bàn với anh – Việt Phương vừa vào nhìn thấy Thiên Phong đang ngồi trên ghế, trên bàn của anh có một tấm biển đề rõ chức vụ của anh, xem chừng lời nhắc của Việt Tình là chính xác. Chuyện lần này đến bàn với Thiên Phong là đúng nhất. Hơn nữa, cô nhìn thấy Việt Tình đang đứng bên cạnh Thiên Phong, cô tin anh cũng biết cô đến tìm anh là vì việc gì.

- Hai người ra ngoài đi – Thiên Phong nhìn Việt Tình và Thảo bèn ra lệnh.

Thảo và Việt Tình bèn mở cửa đi ra ngoài, cánh cửa đóng sầm lại, để hai người họ đối diện với nhau.

Lâu rồi hai người không có gặp nhau, đột nhiên hôm nay giáp mặt, nhất thời nói không nên lời. Chị biết đưa mắt nhìn nhau, hai ánh mắt đen tuyền nhìn nhau lại khiến trái tim xúc động không ngừng.

Cô ở trước mặt anh, người con gái anh yêu, người bạn thơ ấu thơ, người mang đến cho anh những kỷ ức ngọt ngào. Bóng dáng nhỏ nhắn, gương mặt xinh đẹp, nét đẹp tự nhiên chất phát khiến tim anh rung động đang đứng trước mặt anh, anh chỉ muốn vòng tay kéo cô vào lòng anh, để có thể tận tường cảm nhận được hơi ấm, sự ngọt ngào của cô.

Thế nhưng ...

Thiên Phong khẽ xiết tay đứng dậy, cho hai tay vào túi, lặng lẽ bước từng bước đến bên cửa sổ làm bằng kính nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài bầu trời trong xanh đầy nắng ấm của buổi sáng, hứa hẹn một ngày đẹp trời dù rằng trời đã bắt đầu vào những ngày mưa đầu mùa.

Việt Phương đưa mắt nhìn bóng lưng của Thiên Phong, trong lòng run động nhẹ, không hiểu vì sao và tự bao giờ, mỗi khi nhìn thấy anh trái tim cô lại bị bóp nghẹn với đầy cảm xúc choáng ngợp. Cô biết hình bóng anh đã len vào trái tim cô, chiếm ngự nó, biến nó thuộc về anh. Thế nhưng, anh mãi mãi là người mà cô không thể với tới được.

Cô luôn luôn thua Việt Tình, thua tất cả mọi thứ ngay từ nhỏ: sự thông minh, vẻ đáng yêu, tình cảm ba mẹ... và giờ là người con trai khiến trái tim mình run động.

Hít thật sâu, cuối cùng cô nhìn anh quyết định lên tiếng :

- Chắc anh đã nghe chị Việt Tình nói rồi đúng hay không?

Thiên Phong khẽ gật đầu nhưng không đáp.

- Anh có thể cho họ thêm ít thời gian hay không?

- Không thể - Thiên Phong đáp một cách dứt khoát vô cùng, trong giọng nói lại lạnh lùng vô cùng, một chất giọng mà từ trước đến giờ Việt Phương chưa từng nghe anh nói.

- Anh có biết dì tư năm nay đã gần 70 tuổi rồi hay không? Còn bé An chỉ mới hơn 8 tuổi mà thôi, anh đuổi gia đình họ đi thì họ biết sống ở đâu. Dì tư lại bị bệnh, xúc động mạnh dễ bị đột tử lắm, anh biết không? Chẳng lẽ anh cứ bức dì ấy chết, anh mới cam lòng hay sao? - Cô cố gắng gắng cơn xúc động của mình để nói những lời chân thật.

- Đó là chuyện của họ, không liên quan gì đến tôi. Tôi không thể vì có một người thế này thế kia mà chấp nhận làm theo ý họ. Những người khác sẽ bắt chước họ làm này làm nọ, lúc đó ai sẽ chịu trách nhiệm. Hơn nữa dự án lần này rất lớn, hàng trăm tỉ đã được đổ vào đây. Nếu chúng tôi không hoàn thành tốt, em có biết hậu quả sẽ thế nào hay không? - Thiên Phong quay lại nhìn Việt Phương, mặt đối mặt đáp lời cô.

- Tiền tiền tiền, người giàu có các anh mở miệng ra là chỉ có tiền thôi sao. Giữa con người với nhau, tình cảm gắn bó keo sơn đùm bọc lẫn nhau mới là quan trọng. Chỉ cần anh cho họ thêm ít ngày thôi mà, sau đó sẽ không ai oán trách anh nữa - Việt Phương tức giận, cô nhìn Thiên Phong quát lớn.

- Haha... ít ngày là bao lâu. Một tuần, 10 ngày, nửa tháng, hay 1 tháng, em nói xem. Chúng tôi đã cho họ rất nhiều thời gian, nếu họ thật lòng muốn dọn đi thì đã dọn từ rất lâu rồi không đợi đến ngày hôm nay. Bây giờ tôi cho họ thêm ít thời gian, đến lúc đó thì sao? Họ lại nói rằng không muốn dọn đi, chẳng lẽ chúng tôi lại phải cho họ thêm ít thời gian hay sao? Đến lúc đó, em lại chạy đến trước mặt tôi cầu xin cho họ hay sao? Như vậy, chẳng khác nào dung túng cho lòng tham vô đáy của họ mà thôi. Hơn nữa, em có biết, một khi kế hoạch bị lùi lại, chậm trễ chừng 1 tiếng đồng hồ, cũng gây tổn thất biết bao nhiêu cho công ty chúng tôi. Đến lúc đó, ai là người chịu trách nhiệm đây chứ? Cho nên tốt nhất, trong một tiếng đồng hồ, họ nhất định phải dọn đi, nếu không, chúng tôi phải thi hành biện pháp cưỡng chế.

Nhưng lời lẽ dẫn chứng hùng hồn, nhưng lại cho thấy ý chí kiên định gần như sắt đá của Thiên Phong, mà trong lời nói chẳng chút nào mang tình người cả, hoàn toàn vì lợi ích bản thân mà thôi.

Việt Phương nhìn Thiên Phong đầy chua xót. Cô mở to mắt nhìn anh không chớp, nét mặt ẩn chứa đầy sự đau khổ. Anh trước mặt cô khác với chàng trai ngồi bên bờ hồ kể chuyện cho cô nghe. Một người như ngọn gió mát, nhẹ nhàng thổi mát tâm hồn cô, làm trao đổi nhịp đập trái tim cô. Một người chẳng khác nào băng giá, lạnh đến thấu xương, làm trái tim cô vụn vỡ.

Thế nhưng, con người đó, lại là người con trai cô yêu.

Việt Phương cắn răng, hai mắt đỏ hoe muốn khóc, bởi vì nỗi đau dần xé trong lòng cô, cuối cùng cô nhìn anh, môi bật ra tiếng oán trách:

- Anh thật là máu lạnh.

- Đúng vậy. Nhưng người làm kinh doanh như chúng tôi, chẳng ai mà không máu lạnh cả. Chỉ có những người như em mới có trái tim ấm áp mà thôi. Tình thương tôi đây hoàn toàn không có, còn em thì có. Vậy thì cứ đưa họ đến nhà em, cho họ một mảnh đất để họ xây nhà ở. Haha... con người bình thường hay ưỡn ngực cao giọng nói mình tốt thế này, tốt thế kia, một khi động đến quyền lợi của bản thân, ai cũng đều co đầu rút cổng ngay mà thôi - Thiên Phong nhìn Việt Phương châm biếm nói - Tôi không tin em có thể ngoại lệ.

Việt Phương tức giận khi nghe Thiên Phong nói, cô cảm thấy anh thật xấu xa, là trước đây cô nhìn nhầm anh, cô cao giọng nói:

- Được. Tôi sẽ cho anh thấy, tôi không phải là loại người máu lạnh như anh.

Nói xong cô quay người ra ngoài đóng cửa cái rầm. Tiếng đóng cửa khiến Thiên Phong nhắm chặt mắt lại, sắc mặt giận dữ, ánh mắt khinh bỉ và căm ghét của cô nhìn anh, chẳng khác nào tên đao đâm vào trái tim anh nhức nhối vô cùng.

Việt Phương nhìn Việt Phương hậm hực bước ra từ phòng của Thiên Phong, cô nhếch môi cười thích thú. Cô quá hiểu Thiên Phong, anh làm người rất có nguyên tắc, công việc càng nghiêm túc hơn bao giờ hết. Bảo Việt Phương tìm Thiên Phong, để anh chính thức bày tỏ thái độ của mình trước Việt Phương. Chắc chắn sẽ làm Việt Phương tức giận, vậy thì cơ hội của hai người càng ngày càng xa nhau.

Khi Việt Phương quay trở lại thì căn nhà của bé An đã bị người ta tháo dỡ một nửa, Việt Phương tức giận vô cùng, cô cắn chặt răng giận run lên, nhưng bản thân chỉ biết bất lực đứng nhìn người ta tháo dỡ từng chút một mà thôi.

Ngay lúc đó, Hiền cũng chạy xe tới, anh nhìn người trong coi kêu lớn:

- Cẩn thận một chút, có một số thứ vẫn còn xài đó.

- Hiền – Việt Phương quay lại nhìn Hiền gọi lớn, trong mắt cô có ý trách móc Hiền, vì sao lại nỡ ra lệnh tháo dỡ nhà của bà con chòm xóm như thế.

Hiền không hề để ý đến nét mặt giận của Việt Phương, anh hờn hờn nhìn cô nói:

- May quá, mau giúp mình chuyển đồ đạc của nhà bé An qua bên kia đi. Mình còn phải qua chỉ đạo ọi người dựng lại nhà bé An nữa.

- Dựng lại nhà bé An ? – Việt Phương sửng sốt kêu lên.

- Ủ! Xét hoàn cảnh đáng thương của nhà bà tư, xã đã cắt một miếng đất nhỏ để gia đình họ lợp một căn nhà lá, có chỗ nương tựa lúc mưa nắng – Hiền gật đầu đáp, rồi vội vàng xuống xe nhấc một thùng carton trong đó đựng quần áo của nhà bé An mau chóng chất lên xe. Rồi nhấc thêm một thùng nhỏ hơn, trong đó chứa đựng tập vở của bé An, bảo với Việt Phương – Chờ giúp mình cái thùng này.

Việt Phương vui mừng gật đầu, sau đó chạy xe theo Hiền đi đến nơi ở mới của nhà bé An.

Cuộc sống đáng quý nhất là tình người, sự chở che đùm bọc lẫn nhau trong khốn khó chính là những đức tính đẹp nhất mà người dân thôn quê luôn luôn có. Họ không lạnh lùng, ích kỷ như người thành phố.

Việt Phương trên đường từ công ty Thiên Phong trở về, cô dự định sẽ xin ông nội ấy bà cháu bé An tá túc ở trên đất của nhà họ. Cô chưa kịp về nhà xin ông nội thì ông đã động viên mấy thanh niên trong làng cùng xây một căn nhà vách lá, để gia đình bé An có thể nhanh chóng vào ở. Mọi người hùn nhau, mỗi gia đình một chút. Người có tiền góp tiền, người không tiền góp sức. Nhưng chủ yếu là chính quyền địa phương cũng một lòng giúp đỡ. Cùng nhau xây nhà cho gia đình bé An.

Khi Việt Phương về đến, ông co đang đứng bày vẽ ọi người làm. Việt Phương khá ngạc nhiên khi thấy mọi thứ gần như được chuẩn bị sẵn.

- Hiền – Cô bèn chạy xe đến gần Hiền rồi gọi.

- Nhanh quá đúng không? Chừng 2 ngày nữa căn nhà sẽ xong, đến lúc bà tư ra viện, họ có thể dọn vào ở ngay. May mà ông Hai lên tiếng nói giúp, mọi người mới mau chóng đến.

Việt Phương vui mừng đến phát khóc, cô để đồ xuống rồi chạy đến chỗ ông nội. Một lát sau, cô đi đến chỗ Hiền vui vẻ nói:

- Nghe ông nội mình nói, mảnh đất này sẽ thuộc về nhà của bé An luôn, có đúng vậy không?

- Uhm, đất hơi nhỏ nên không có làm sổ được. Thế nhưng sẽ có giấy chứng nhận đất thuộc quyền sở hữu của họ - Hiền gật đầu đáp – Cứ yên tâm đi.

Sau đó, Hiền bàn giao lại mọi việc cho ông nội Việt Phương, anh phải quay lại xử lý việc. Anh nhìn Việt Phương như nhớ ra quên hỏi gì đó bèn hỏi:

- Mới đi đâu về thế. Tối nay có đến căn chòi không?

- Có chứ – Việt Phương cố cười gật đầu đáp.

- Lần này xem ra công việc khá tốt, mình chẳng thấy Thảo ca thán gì nữa, cũng mừng cho bạn ấy – Hiền bèn nói tiếp.

Việt Phương cắn môi, khi nghĩ đến chỗ Thảo làm chính là công ty của Thiên Phong. Nhưng dù sao đó cũng là công việc của bạn, cô nên vui mừng cho bạn, bèn gật đầu.

Đến chiều tối, Việt Phương đi bộ ra căn nhà chòi, cô không ngờ lại chạm mặt Thiên Phong, anh đang đứng trầm ngâm nhìn từng cơn sóng nước bị gió làm lay động, dáng vẻ anh trầm tư lại cuốn hút người nhìn vô cùng. Việt Phương cắn nhẹ môi, quyết định bước qua anh, xem như chưa từng thấy.

Thế nhưng, bước chân cô dù nhẹ đến đâu, vẫn bị Thiên Phong nghe thấy. Anh quay người lại, Việt Phương và anh chạm ánh mắt nhau. Việt Phương đành mặt, rằng vẫn cắn nhẹ môi, thói độ hồn dỗi quay mặt không thèm nhìn Thiên Phong, tiếp tục bước đi.

Thiên Phong chỉ là cảm thấy tâm tư buồn phiền, anh muốn ra ngoài thoáng hít thở không khí, nhìn ngắm mặt hồ bình lặng, để gió đồng thổi mát, xua tan tâm trạng phiền não của mình. Anh nghĩ sẽ không gặp Việt Phương một thời gian, không ngờ lại chạm mặt cô nhanh như thế. Cô không biết về mặt giận dỗi của cô lại khiến trái tim Thiên Phong lạc nhịp, về mặt đáng yêu vô cùng.

Việt Phương đi được một đoạn thì dừng lại, cô bực mình quay lại trừng mắt nhìn anh hỏi:

- Sao anh cứ đi theo tôi hoài vậy?

42. Chương 42

Em dám khẳng định là anh đang đi theo em! – Thiên Phong nghiêng đầu, khóe môi cong thành một nụ cười, ánh mắt lấp láy đầy ý trêu chọc cô.

Việt Phương chợt thấy xấu hổ, mặt cô đỏ ửng lên, đúng là cô không thể chắc chắn là anh đang đi theo sau cô. Cũng có thể, anh chỉ là thuận đường đi cùng mà thôi. Cô cảm thấy thật là mất mặt, đành miễn cưỡng quay lưng bước đi tiếp, lần này dù Thiên Phong có đi theo sau, cô cũng mặc kệ.

Thế nhưng Thiên Phong lại lên tiếng hỏi sau lưng cô:

- Vẫn còn giận à?

Việt Phương vẫn hậm hực bước đi, cô quyết không thèm đoái hoài gì đến Thiên Phong nữa, xem như cô và anh là hai người xa lạ.

- Thật ra anh cố tình đi theo em – Thiên Phong bèn nữa cười nữa không có ý nói lớn khi thấy Việt Phương không đoái hoài gì đến mình, mục đích là thu hút ánh nhìn của cô.

Quả nhiên Việt Phương đã quay đầu trừng mắt nhìn anh, giọng cô đầy đe dọa:

- Anh còn đi theo tôi, tôi sẽ la lớn là anh sàm sỡ tôi đó.

- Sàm sỡ. Như thế nào? – Thiên Phong tiến lên một bước, người anh gần áp sát người Việt Phương, hơi thở của anh lập tức bao phủ lấy cô. Tay anh vòng ngay lấy eo cô, kéo sát cô vào trong lòng anh, tay kia đưa lên vuốt nhẹ mái tóc dài buông xõa của cô. Việt Phương hoảng hốt, cô ngẩng đầu nhìn anh, lại bị ánh mắt anh nồng nàn của anh làm bất động, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Sao em không kêu lên – Thiên Phong cười cười, ánh mắt quyến rũ khẽ chớp đầu sự trêu chọc nói khẽ bên tai của Việt Phương.

- Anh thật xấu xa – Việt Phương uất ức mếu máo nói.

- Hiểu cho anh, đó là công việc – Thiên Phong bỗng thay đổi ánh mắt, mắt anh trở nên trầm buồn, giọng nói cũng khàn đi. Nói xong, Thiên Phong buồn tay khỏi người Việt Phương, anh bước qua cô rời đi. Để lại Việt Phương với tâm hồn xao động, cô thẫn thờ nhìn theo bóng lưng của Thiên Phong, khóe mắt thấy cay cay, trong lòng bỗng cảm thấy vừa đánh rơi một thứ quan trọng.

Gió nghịch mùa

Đúng hẹn, tất cả mọi người đều có mặt ở căn chòi quen thuộc, Thấm hôm nào cũng trở tay nấu ăn của mình ọi người thưởng thức. Hải thấy Bảo loay hoay phụ Việt Phương bày thức ăn thì cười trêu:

- Này! Bây giờ học tập trước, sau này về phụ là vừa. Đàn ông thời đại mới là phải đảm đang, biết phụ giúp vợ con. Phương, đàn ông như cậu ấy bây giờ hiếm lắm đấy, mình thấy Phương nên đồng ý gã là vừa, kéo sau này lại có người khác cướp mất thì hối tiếc đó.

Việt Phương ngẩng người quay lại nhìn Bảo đang đứng sát bên, ánh mắt sụp xuống đầy nét u buồn, cô cắn nhẹ môi, xem lời đùa của Hải như gió thoảng bên tai, cúi đầu tiếp tục đồ thức ăn ra. Nhưng Hải không biết hành động bối rối đó của cô, anh cho là Việt Phương xấu hổ, cho nên bèn chọc tiếp:

- Thôi thì bữa nay, chờ dịp không bằng được ngày, hôm nay ngày tốt, hai người có ý gì nói ra hết luôn đi, để tui này còn biết mà bỏ ống heo dần là vừa.

Bảo thấy Hải càng nói càng khiến mọi việc trở nên phức tạp, cho nên cầm lấy cái đùi gà vừa được trút ra nhét vào miệng Hải, trừng mắt nói:

- Nói nhiều quá, mau ăn đi.

Hải nhún vai cười trừ, đưa tay cầm lấy cái đùi gà trên miệng mình và bắt đầu nhai, nuốt xong, anh đưa ngón cái về phía Thẩm ý khen ngợi.

- Chừng nào mình mới tìm được một người vợ đảm đang như Thẩm nhỉ.

- Cứ bảo người yêu của ông theo Thẩm học nấu ăn đi là xong chứ gì - Hiền đưa tay ôm vai của Thẩm cười vui vẻ nói.

- Thăng Hải nó là người đàn ông của thời đại mới, nghĩa là “ Vợ kêu thì dạ, bầm bà tôi đây”, làm gì có chuyện người yêu hay vợ học nấu ăn cho đâu chứ. Thẩm à, bà làm ơn làm phước dạy thăng Hải nấu vài món đi, để sau này nó còn thờ vợ nó nữa. Nhưng nhớ là thu phí nha, thăng hải dạo này giàu lắm – Nam vỗ vai Hải cười trêu chọc.

- Cái thăng này – Hải giả vờ tức giận dè Nam xuống đánh vài đánh – Ông dám hạ bệ tui trước mặt mọi người như thế à.

Không khí liền trở nên vui vẻ vô cùng, Việt Phương và Thẩm nhìn nhau bật cười, đám đàn ông này tuy lớn xác, vậy mà chẳng có chút nào giống người lớn cả. Cứ như lúc nhỏ, đùa giỡn chả biết trời mây gì.

- Mấy cái ông này, ra ngoài mà giỡn, làm đồ đồ ăn, tui bắt mấy ông ăn hết đó – Thảo cũng buồn cười nhưng cũng đành phải nghiêm mặt la lên.

Sau khi ăn xong, đám con trai lại thích chơi trò câu cá như xưa, Hiền đương nhiên luôn chuẩn bị cần câu sẵn sẵn để mọi người cùng nhai thi câu cá.

Cái chòi này là thuộc nhà của Hiền, kế bên có cái hầm lớn, trong hầm, năm nào ba của Hiền cũng thả đầy cá nhỏ, đợi một thời gian, lại ra đây câu, tạo một thú vui tao nhã.

Mấy cô gái ở lại chòi dọn dẹp và tâm sự với nhau. Đối với sự trêu chọc của Hải lúc đầu, cùng ánh mắt không vui của Việt Phương, Thẩm nhìn ra ngay lập tức, nhưng cô không nói ra. Giờ chỉ còn con gái với nhau, cô liền hỏi nhỏ Việt Phương:

- Có phải phương thích anh chàng Jony gì đó hay không?

Việt Phương nghe Thẩm hỏi, cô chỉ cười ngượng một cái nhưng không đáp.

- Thật ra, Bảo là người tốt, lại là bạn thân của chúng ta, tính tình của Bảo thế nào, mọi người đều hiểu rõ. Mình thấy Bảo đối với Phương là thật lòng, nhưng con gái sẽ hạnh phúc hơn khi lấy người mình yêu. Cho nên mình sẽ ủng hộ Phương với anh chàng Jony kia, miễn là anh ấy đối xử tốt với Phương.

- Mình với anh ta chẳng thể nào đâu – Việt phương cười buồn giọng hơi lạt đi lắc đầu nói – Thẩm cũng nghe chuyện nhà bé An rồi đúng không? Con người tàn nhẫn như vậy, mình chẳng muốn thấy mặt nữa.

- Chuyện nhà bé An cũng không thể trách anh ấy được, đó là quyết định của công ty mà. Anh ấy chỉ là đang làm công việc của mình thôi – Thẩm thấu tình đạt lý nói – Có trách, thì phải trách ba bé An, ông ấy ham mê cờ bạc khiến nợ nần chồng chất rồi bán đất bán nhà bỏ trốn như thế.

- Nhưng nói gì thì nói, cũng phải chờ người ta tìm được chỗ ở rồi mới đuổi đi chứ . Bây giờ nếu như mọi người không giúp đỡ, làm sao gia đình họ có chỗ sống chứ - Việt Phương vẫn cố chấp cho rằng đó là lỗi của Thiên Phong.

- Đây là bí mật kình nghe Hiền nói đó – Thấm lên lút nhìn về ba người con trai đang thi nhau câu cá, Hiền đương nhiên vẫn là người câu cá giỏi nhất, Thấm thấy anh giật lên một con cá thì cười một cái rồi mới nói tiếp – Thật ra căn nhà và mảnh đất lần này của mẹ con bé An ở là do cái anh chàng Jony kia bỏ tiền ra xây đó. Xã chúng ta chưa có đủ kinh phí để chu cấp ấy người họ đâu. Mà nghe nói, số tiền đó là tiền túi của anh ta chứ không phải là của công ty bỏ ra đâu. Anh ta yêu cầu Hiền không được nói ra cho ai biết đâu.

Việt Phương kinh ngạc nhìn Thấm, những lời Thấm vừa nói ra giống như tiếng sấm rền bên tai, bóc dần một sự thật. Việt Phương nhớ lại lời nói :” Hiểu cho anh, đó là vì công việc”. Tim cô rung lên, giọng nghèn nghẹn không nói nên lời.

- Mình thấy anh ta cũng là một người rất tốt, thật muốn biết hình dạng anh ta thế nào, nhưng chưa gặp mặt anh ta.

Thảo này giờ vẫn im lặng nghe Thấm nhỏ to tâm sự với Việt Phương, cô cũng định lên tiếng bên vực Thiên Phong một chút, vì cô cảm thấy công việc được anh chiếu cố khá nhiều, nhưng nghe Thấm nói ra sự thật gây hiểu lầm nên thôi. Nghe Thấm bảo muốn gặp mặt Thiên Phong, cô bèn kêu lên:

- Mình có hình của anh ấy nè, đây là mấy tấm hình trong lễ khởi công chụp được, mình có nhiệm vụ đi rửa, vẫn giữ trong túi xách nè, có muốn coi không?

- Đưa mình xem với nào – Thấm phần khích gật đầu tỏ ý muốn xem.

Thảo liền lấy hình ra cho Thấm xem, Thấm xem thì luôn miệng khen anh.

- Khi anh ấy đeo kính, nhìn nghiêm trang ghê, nhưng bỏ kính ra càng thấy đẹp trai hơn nhiều.

- tấm này là tấm duy nhất chụp anh ấy khi bỏ kính ra đó – Thảo ghé mình nhìn xấp hình trong tay Thấm nói.

- Phương xem đi, đẹp trai quá chừng – Thấm chìa bức hình trước mặt Việt Phương, cô vốn không định xem, thế nhưng cô vô tình đưa mắt nhìn thấy dáng vẻ của Thiên Phong, cô giật mình đưa tay giật lấy tấm hình trong tay Thấm nhìn chăm chăm.

- Sao vậy? – Thấm và Thảo ngạc nhiên khi thấy Việt Phương kích động như thế.

Nhưng khi hai người ngơ ngác thì Việt Phương đã đứng bật dậy rồi vội vã rời đi.

- Phương! – Thảo bật ra tiếng gọi thoáng thốt khi bóng Việt Phương đã rời đi được một đoạn.

Tiếng gọi làm mấy người đàn ông giật mình quay lại, họ buống cản đi đến nhìn Thảo và Thấm hỏi:

- Chuyện gì vậy, sao Phương lại vội vã chạy đi như thế?

- Mình không biết, tự nhiên Phương nhìn tấm hình này rồi chạy đi như thế - Thấm vội giơ tấm hình ra trước mặt mọi người rồi thanh minh.

Bảo vừa nhìn tấm hình thì xanh mặt nói:

- Tấm hình này làm sao mà có?

- Là mình vừa đưa ra – Thảo bèn lên tiếng đáp.

- Thảo có biết Thảo vừa làm gì hay không? – Bảo giận dữ nói, sau đó tức giận đuổi theo Việt Phương.

Mọi người ngo ngắc nhìn nhau không biết vì sao Việt Phương và bảo lần lượt chạy đi như thế. Chỉ có Thảo là biết rõ nguyên nhân, cô đứng lặng lẽ nhìn theo bóng Bảo, ánh mắt buồn bã thầm nói trong lòng “ Mình biết mình vừa làm gì”

Thấm nhìn kỹ tấm hình trên tay mình thật lâu, cô khẽ giật mình kêu lên thoáng thốt:

- Lẽ nào...

Việt Phương chạy vấp ngã nhiều lần, hơi thở dồn dập vô cùng, tría tim cô co bóp mãnh liệt.

Thiên Phong! Thiên Phong...

Cô thầm gọi khẽ rất nhiều lần cái tên này. Đến giờ thì, cô đã biết, cái cảm giác vừa gặp đã thấy thân quen như thế là đâu. Hóa ra anh đã xuất hiện trước mặt cô từ lâu rồi. Đợi chờ mòn mỏi, cuối cùng anh cũng đã xuất hiện.

“ Anh ấy bị mất trí nhớ”

Việt phương chợt dừng lại khi nhớ đến lời của Bảo.

Hóa ra là như thế, hóa ra anh bị mất trí nhớ nên không nhận ra cô. Trong lòng cô cảm thấy vui sướng lạ thường, Thiên phong không phải là đã quên cô, mà anh bị mất trí nhớ, anh đã ra nước ngoài, cho nên không có viết thư cho cô, không có về gặp cô.

“ Không thể trả lại” “ Anh muốn tìm ký ức của mình” ... từng lời tâm tình của anh lần lượt lại hiện về trong tâm trí cô. Hai mắt Việt Phương bỗng vỡ òa ra, giờ thì cô đã hiểu nỗi buồn của anh, thì ra vẫn nhớ đến nơi này, vẫn nhận ra tập bản thảo. Anh vẫn mong muốn tìm lại hồi ức của hai người khi xưa.

Cô phải đến gặp anh, cô cần nói cho anh biết, cô chính là người bạn năm xưa của anh. Còn anh chính là người bạn cô không sao quên được.

Nghĩ đến đây, bước chân Việt Phương càng lúc càng nhanh hơn. Cô muốn gặp Thiên Phong càng nhanh càng tốt.

Việt Phương đã nhìn thấy ánh đèn vọng ra từ căn nhà của Thiên Phong, niềm vui sướng trong lòng cô càng tăng cao.

Tiếng bước chân bộp bộp đầy nặng nề từ phía sau vang lên, sau đó là cái nắm tay kéo cô giữ lại:

- Buông mình ra – Việt Phương biết ai là người đã giữ cô lại bèn hét lên.

- Phương bình tĩnh lại đi – Bảo thấy Việt Phương mất bình tĩnh thì quát lớn ngăn cô lại.

Việt Phương tròn mắt nhìn Bảo, niềm vui phút chốc bỗng tan biến để nhường cho cơn giận dữ, cô tát mạnh vào mặt Bảo mắg:

- Tại sao Bảo không nói. Bảo thừa biết anh ấy là Thiên Phong mà, vì sao còn gạt mình. Bảo thừa biết mình nhớ Thiên Phong như thế mà vẫn không nói ra, Bảo thật ích kỷ.

- Bởi vì mình thích Phương, bởi vì mình ghen tị với anh ấy , và bởi vì mình sợ mất Phương. – Bảo gào lên, hô hấp mạnh khiến lồng ngực anh nhấp nhô, ánh mắt Bảo nhìn Việt Phương đầy đau đớn. Sự thật cuối cùng cũng đã hé mở, Việt Phương càng dần rời xa anh.

Bảo hét xong thì ngửa mặt lên trời, đôi mắt đỏ hoe bị cái ngứa đầu, mà không rơi nước mắt. Việt Phương cũng lặng người , trong lòng âm thầm chua xót.

- Mình biết khi Phương biết Jony là Thiên Phong, thì tình cảm của Phương sẽ chỉ hướng về anh ấy mà thôi – Bảo cuối cùng cũng dùng giọng đau buồn nói – Cho nên mình ích kỷ giấu đi việc anh ấy là Thiên Phong. Mình luôn nỗ lực không ngừng, nỗ lực để tình cảm của Phương dành ình dù chỉ là một chút mà thôi.

- Mình đã nói, trước giờ mình chỉ xem bảo là bạn mà thôi.

- Mình biết. Nhưng nếu như Thiên phong không xuất hiện thì sao? Mình tin lúc đó Phương sẽ chọn mình, cho nên mình quyết định giấu. bây giờ Phương viết anh ta là Thiên phong thì sao? Phương sẽ làm gì? Phương nghĩ anh ta sẽ thích Phương hay sao?

- Mình mặc kệ anh ấy có thích mình hay không? Cho dù anh ấy là Thiên phong hay là Jony cũng được , mình đều thích anh ấy.

Bảo thần thờ khi nghe Việt Phương thổ lộ lòng mình. Ánh mắt đau đớn lặng lẽ quay người ra đi.

Việt Phương bật khóc, tình bạn với Bảo đang dần rời xa cô.

Đau đớn, cô quay người, từng bước, từng bước nặng nề tiếp tục bước đến trước cửa nhà Thiên phong. Cánh cửa cổng không đóng, cô lau vội nước mắt, hít một hơi thật sâu, cố nở nụ cười, bước đến gõ cửa nhà của Thiên Phong.

Việt Phương thấy tim mình đập nhanh vì hồi hộp, cô sắp gặp Thiên Phong. Anh chỉ cách cô một cánh cửa mà thôi. Cô sẽ nói gì khi gặp anh, cô thật sự bối rối, là nên mỉm cười vui mừng hay là bật khóc vì xúc động đây.

Vì hồi hộp mà Việt Phương không ngừng đưa tay gõ cửa dồn dập.

Cánh cửa cuối cùng cũng mở ra, Việt Phương hồi hộp, hai tay cô xiết chặt dây mong đợi.

43. Chương 43

Thế nhưng người xuất hiện lại không phải là người mà cô mong gặp lại. Trước mặt cô là Việt Tình, cô đang mặc chiếc tạp dề mà Việt Phương hay mặc khi nấu ăn cho Thiên Phong.

Nụ cười của Việt Phương chợt khựng lại, bao nhiêu suy nghĩ, bao nhiêu lời nói cũng bay biến mất, cho nhìn Việt Tình gọi khẽ một tiếng:

- Chị.

- Sao em lại đến đây. Tìm Jony à? – Việt Tình hơi đành mặt nhìn Việt Phương hỏi.

Việt Phương không đáp chỉ lặng lẽ gật đầu. Việt Tình liền mở cửa cho Việt Phương đi vào.

- Ngồi đi, chị đi gọi anh ấy.

Nói xong, Việt Tình đi thẳng lên lầu. Việt Phương chợt buồn bã đi đến ghế sofa ngồi. Cô đã quên mất Việt Tình giờ là bạn gái Thiên Phong. Việt Phương chợt bật cười chua chát, cô và Việt Tình là chị em song sinh, người ta thường nói, chị em song sinh thường có cá tính và sở thích giống nhau, thế nhưng cô và Việt Tình lại chẳng giống nhau chút nào, thế nhưng giờ cô đã thấy họ có một điểm giống nhau, đó là cùng yêu một người đàn ông.

Tay Việt Phương bỗng bấu chặt tay mình, Việt Tình là chị của cô, cô làm sao tranh giành bạn trai với chị mình, cô phải làm sao đây. Giữa tình cảm và lý trí cô không biết mình nên chọn cái nào.

Đang bồi hồi suy nghĩ, Việt Phương bỗng nghe tiếng bước chân đi xuống. Trái tim cô khẽ rung lên, cô chậm rãi quay đầu nhìn lên, hình bóng khiến cô khắc khoải dần dần hiện ra trước mặt cô.

Anh vừa tắm xong, anh mặc một chiếc áo cộc tay màu xám, mái tóc ướt được vuốt ngược ra sao khiến gương mặt càng nổi rõ những điểm thu hút nổi bật của mình, trong anh càng quyến rũ hơn bao giờ hết. Dáng cao lừng thảng, gương mặt vừa tắm nên trở nên lạnh lùng, anh đi từng bước xuống lầu một cách bình thản. Dáng vẻ khiến Việt Phương không thể rời mắt, bao nhiêu xúc động vỡ òa, cô thật muốn lao đến ôm chầm lấy anh, gọi tên anh trong thổn thức.

Thế nhưng, cánh tay anh lại được tay Việt Tình khoát chặt, cả hai vừa đi vừa nói gì đó, miệng Việt Tình cười đầy rạng rỡ hạnh phúc. Hai người họ trông thật sự xứng đôi khiến trái tim Việt Phương đau đớn như rướm máu. Từng giọt từng giọt chảy ra đau đến không nói thành lời. Cô chỉ biết cắn chặt răng kiềm lại cảm xúc trong lòng mình.

- Tìm anh có chuyện gì? – Giọng Thiên Phong vang lên thật trầm ấm.

- Em... - Việt Phương đang định mở miệng lên tiếng, cô chợt nhìn thấy khóe môi của Thiên Phong có dính một vệt hồng hồng giống như vết son môi. Màu son môi rất quen thuộc.

Cô đưa mắt nhìn Việt Tình bên cạnh, quả là màu son trên môi của Việt Tình có lộ hơn chút ít so với lúc này. Không cần nghĩ cũng biết lúc này hai người họ ở trên lầu đã làm gì.

Việt Phương cảm giác như từng mũi kim đâm vào trong trái tim mình, đau đớn chưa dừng lại tiếp tục cảm giác đau đớn hơn nữa.

Cô cố cười nhìn hai người nói:

- Em đã biết chuyện rồi.

- Chuyện gì? – Thiên Phong chau mày nhìn cô kéo tay Việt Tình ngồi xuống bên cạnh.

Động tác thân mật đó đập vào mắt Việt Phương, tim cô như rơi xuống và vỡ nát. Thế nhưng cô vẫn ngượng cười bảo:

- Em biết chuyện anh bỏ tiền ra giúp đỡ nhà bé An, cho nên mới đến đây thay họ nói tiếng cảm ơn anh.

- Không cần cảm ơn – Thiên Phong lạnh lẽo đáp – Anh chẳng qua chỉ là vì lợi ích của bản thân mình thôi, không muốn phiền phức nên đành bỏ chút tiền ra để họ đi càng sớm càng tốt mà thôi.

Việt Phương không nghĩ anh sẽ trả lời như thế, cô nhìn anh bằng ánh mắt bi thương. Một câu nói của anh giống như phủ nhận hết lòng tốt và tình cảm của mình.

Việt Tình nhìn hai người họ một cái rồi mới lên tiếng:

- Nghe nói em và nhóm bạn cùng bày tiệc ăn mừng Thảo. Chơi vui chứ?

Việt Phương vẫn nhìn Thiên Phong, ánh mắt anh lãnh đạm vô cùng, chẳng giống ánh mắt ấm áp mà cô luôn nhìn thấy, hờ hững đáp:

- Rất vui.

- Sao em lại về sớm vậy, đã ăn uống gì chưa? Chị vừa nấu cơm cho chị vừa Jony ăn, em cùng ăn chúng đi.

- Được rồi. Em không đói. Chị và anh ấy cứ ăn đi. Em về đây – Việt Phương quyết định đứng dậy ra về trước khi mình không còn khả năng kiềm chế.

- Để anh mở cửa cho em – Thiên Phong cũng đứng lên bảo.

- Không cần đâu – Giọng Việt Phương vỡ òa nghẹn ngào lắc đầu đáp. Cô bước nhanh ra cửa rồi vội vã mở cửa đi ra ngoài.

Cô không biết, khi cô quay lưng đi, không chỉ có trái tim của một mình cô đau đớn, mà trái tim của anh cũng đau đớn. Ánh mắt cô khiến anh đau đớn, muốn ôm chặt cô vào lòng để xoa dịu tình yêu thương. Nhưng anh không thể, chỉ có cách chọn tình sự lãnh đạm để kiềm chế, nhưng như vậy tim càng đau hơn.

- Chúng ta ăn cơm thôi – Việt Tình khẽ lay Thiên Phong nói.

Anh gật đầu, hai người liền đi xuống bếp.

Gió bên ngoài cứ man mát thổi, cây cũng bị lay nhẹ, thế nhưng cũng chẳng mấy lạnh là bao nhiêu. Trăng cũng thanh thanh khi mờ khi tỏ, tiếng vài con vật trong đêm vang lên nhè nhẹ, lại như tiếng nhạc êm đềm. Nhưng lại khiến người ta nhận thấy không gian thêm tĩnh lặng, thanh bình, nhẹ nhàng.

Chỉ là bước chân thấy nặng nề, và cõi lòng con người nặng trĩu hơn mà thôi.

Việt Phương bước đi như người rơi vào cõi miền man, cái hình ảnh khóe môi hồng dính vết son cứ hiện diện trong tim cô, như sợi dây vô hình xiết chặt lấy trái tim cô, làm cô thấy đau đớn lẫn khó thở.

Bước đến bờ sông, cô đứng lặng lại, nhìn dòng sông êm đềm, nhớ đến lúc hai người cùng ngồi bên bờ sông này, dưới ánh trăng kể lại những câu chuyện, nghe tiếng ếch kêu bên hồ.

Thấm đã đi theo Việt Phương từ lúc ở nhà của Thiên Phong đi ra, cô đứng im dưới bóng của bụi tre làng, thấy Việt Phương trầm mặt đứng im lặng nhìn ánh trăng hồi lâu. Thấm lưỡng lự hồi lâu rồi mới quyết định bước ra ngoài.

Tiếng bước chân của cô rất nhẹ, nhưng vẫn tạo ra âm thanh khe khẽ trong đêm tối. Thế nhưng Việt Phương vẫn đứng lặng không hề hay biết.

Thấm đứng ngang với Việt Phương cũng ngửa đầu nhìn ánh trăng khẽ reo một tiếng:

- Trăng thật là đẹp.

Tiếng nói làm thức tỉnh tiềm thức của Việt Phương, cô quay sang nhìn Thắm cười nhẹ nói:

- Sao Thắm lại ra đây?

- Mình đi theo Phương từ nãy đến giờ - Thắm nhẹ nhàng lên tiếng đáp lại, vẻ mặt cô nhìn Việt Phương vẫn hiền dịu như thế, cô lên tiếng hỏi như hiểu rõ nỗi lòng của Việt Phương – Gặp Thiên Phong rồi sao? Anh ấy có nói gì không?

- Gặp rồi thì sao? – Việt phương cười buồn, lắc đầu nói tiếp – Anh ấy không nhận ra mình.

- Chúng ta đều đã lớn, con người thay đổi cũng không ít. Không nhận ra cũng là điều dễ hiểu – Nhìn vẻ mặt buồn của Việt Phương, Thắm hiểu lầm bèn an ủi.

- Không phải là do con người thay đổi. Anh ấy là bị mất trí nhớ nên không nhận ra – Việt Phương bèn nói ra bí mật của Thiên Phong.

- Mất trí nhớ - Thắm ngạc nhiên kêu lên. Cô biết về căn bệnh này, thế nhưng chỉ là qua sách vở và ti vi mà thôi, chứ chưa từng gặp ai bên ngoài. Càng không nghĩ là người bạn khi nhỏ của mình lại lâm vào hoàn cảnh như thế .

Sau giây phút ngạc nhiên, Thắm lấy lại bình tĩnh chắc lưỡi nói:

- Hèn gì anh ấy không trở về đây và không nhớ đến chúng ta. Phương định làm sao, chờ anh ấy phục hồi hay là ...

Việt Phương lắc đầu, giọng cô đượm buồn đáp:

- Mình sẽ chẳng làm gì hết. Quan hệ giữa anh ấy và mình chỉ dừng lại ở mức độ quen biết mà thôi.

- Tại sao? Chẳng phải hai người thích nhau hay sao? – Thắm ngạc nhiên tròn mắt nhìn Việt Phương hỏi.

- Không đâu. Anh ấy là bạn trai của Việt Tình.

Thắm hơi sững sờ khi nghe Việt Phương nói. Cô quay đầu nhìn ánh mắt buồn bã của Việt Phương và nói:

- Mình không nghĩ Thiên Phong thích Việt Tình đâu. Theo mình nghĩ, những người mất trí nhớ, chỉ là mất đi một phần ký ức nào đó, nhưng điều đó không có nghĩa là họ sẽ thay đổi bản chất của mình. Mình không nghĩ người có tính như Thiên phong lại phù hợp với Việt Tình đâu.

- Dù không phù hợp thì cũng chẳng thay đổi được chuyện hai người họ là tình nhân của nhau đâu.

- Nhưng theo lời kể trước đây của Phương, mình không nghĩ Thiên Phong thích Việt Tình, mình cảm nhận được người anh ấy thích là Phương. Chọn Việt Tình là sai lầm của anh ấy, biết đâu khi gặp Phương, anh ấy mới nhận ra trái tim của mình. Sao Phương không thử hỏi anh ấy, biết đâu anh ấy cũng...

- Mình không thể, mình không thể có lỗi với Việt Tình – Việt Phương lắc đầu phủ nhận.

- Có lỗi thì đã sao, chuyện này chỉ là có qua có lại mà thôi – Thắm nhún mày bất bình nói – Từ nhỏ Việt tình đã làm lỗi với Phương bao nhiêu lần, khiến cho Phương chẳng được hạnh phúc. Cô ta nhận được quá nhiều tình yêu rồi, hạnh phúc lần này phải thuộc về Phương.

Việt Phương trầm mặt không nói.

Thắm liền nắm lấy hai tay của Việt Phương, nhìn thẳng cô và nói:

- Dừng cảm lên, hãy gạt bỏ hết tất cả mọi mặc cảm trong lòng đi, nắm lấy hạnh phúc của mình. Nếu Thiên Phong không yêu Phương, Phương rút lui cũng không gì hối tiếc. nhưng nếu Thiên Phong cũng yêu Phương. Phương bỏ qua chẳng phải là hối tiếc suốt đời hay sao?

Việt Phương cắn môi suy nghĩ, cô vẫn lưỡng lự vô cùng.

- Dừng suy nghĩ nữa – Thắm lên tiếng thúc giục – Thiên Phong không nhận ra Phương, hãy đưa anh ấy đến những nơi chúng ta từng trải qua. Từng bước từng bước làm Thiên Phong nhớ lại, khiến anh nhớ lại tình cảm trong lòng mình.

Việt Phương nhìn thẳng vào mắt Thắm, cô nhìn thấy sự kiên định trong đôi mắt ấy.

- Chị muốn nói chuyện gì? – Việt Phương nhìn Việt Tình lo lắng, hai tay hơi xiết vào nhau, ánh mắt ngập ngừng e dè nhìn Việt Tình hỏi. Cô luôn thấy ở Việt Tình sự tự tin do cô ấy là người có năng lực, có bản lĩnh, giỏi giang tháo vát, cô thật thua kém xa rất nhiều. Hơn nữa, so với vẻ đẹp sang trọng quý phái của Việt Tình, người quê mùa như cô càng không thể sánh bằng. Nói cô không mặc cảm tự ti trước Việt Tình chính là nói dối.

- Chị nhớ lúc còn nhỏ, em lúc nào cũng đi theo sau lưng chị - Việt Tình đặt một tay lên bàn chống cằm, ánh mắt mơ màng giống như – Thật ra, trên miệng chị cứ hay mắng, không cho em đi theo chị, nhưng thật ra chị rất vui vì được em theo bám, bởi vì có cảm giác làm chị, giống như mình đã lớn, có thể bảo vệ em gái.

Việt Phương cười nhẹ, cặp mắt nhìn xuống mặt bàn, giống như ánh trăng đêm phản chiếu dưới đó khiến cô say đắm nhìn mãi không muốn ngẩng đầu lên.

- Chị xin lỗi nhé – Việt Tình bỗng nhẹ giọng nói ra 4 chữ, giọng nói đầy chân thành da diết, ẩn chứa đầy sự hối lỗi.

Việt Phương bị câu nói xin lỗi của Việt Tình làm giật cả mình, cô vội ngẩng đầu nhìn lên, ngẩng ngía gương mặt của Việt Tình, cảm nhận rõ thành ý trong câu nói đó, nhưng có điều, cô vẫn không hiểu vì sao Việt Tình lại đột nhiên nói nên lời xin lỗi.

- Vì sao lại xin lỗi – Việt Phương khẽ nuốt nước bọt khan giọng hỏi.

- Vì chị làm nhiều chuyện có lỗi với em – Việt Tình cười rồi thở dài một cái đáp – Cứ nghĩ, chị sẽ bảo vệ em khỏi bị mấy đứa cùng lứa tuổi ức hiếp, nhưng thật ra lần nào đánh nhau, em cũng là chạy đến đánh phụ chị, cũng là đứa bị ăn đòn nhiều nhất.

- Nhưng mà đứa ức hiếp chị em mình mới là người bị đòn nhiều nhất. Em còn nhớ lúc đó, em cắn nó rất mạnh, còn chị thì giật luôn cả chum tóc của nó. Báo hại nó sau này bị gọi là đầu hói – Việt Phương bật cười khi nhớ lại hồi còn nhỏ của hai chị em.

- Cũng may, cả hai chị em mình đều bị sưng cả mặt mũi nên má của nó không làm gì được tụi mình, nếu không, hai chị em chắc chắn sẽ bị đòn nát móng bởi mẹ - Việt Tình lè lưỡi rung mình nhớ lại bộ dáng hung dữ của mẹ cô, mỗi khi đi làm về mệt mà thấy hai đứa con quậy phá thì lại cáu gắt.

Việt Phương cố mỉm cười vui vẻ, nhưng tận sâu trong lòng, những ký ức đang buồn lại ủa ạc tràn về. Chẳng hiểu vì lý do gì, mẹ luôn yêu thương Việt Tình hơn cô. Nếu cùng phá phách, mẹ chỉ càu nhàu vài câu, nhưng nếu chỉ mỗi mình cô, sẽ bị đánh hai roi. Hai roi, tuy không nhiều, mẹ cũng không đánh quá thẳng tay, nhưng lại để trong lòng một cô bé còn chưa đến 5 tuổi như Việt Phương những trận run rẩy sợ hãi. Thử hỏi trên đời này, có đứa bà nào mà không sợ bị đòn.

Cả hai đột nhiên rơi vào trạng thái im lặng thật lâu, giống như im lặng để thưởng thức sự êm đềm của không gian này. Một miền quê với trăng thanh gió mát, yên tĩnh, chỉ có tiếng động vật về đêm thỉnh thoảng vang lên, càng khiến cho xung quanh thêm phần yên ắng.

- Thật ra...

Việt Tình bỏ dở câu nói của mình, có phần ghen đáng khó nói. Môi cắn nhẹ quay mặt đi, nhìn lên bầu trời, ánh trăng sang dịu dàng kia, cố bật ra những lời nói tiếp theo trong lòng mình.

- Chị luôn áy náy với em.

Việt Phương cũng hiểu tâm trạng của Việt Tình, cô cúi đầu không phản ứng gì.

- Muốn nói lời xin lỗi với em từ lâu, nhưng chị lại không đủ dũng cảm để nói. Lúc nhỏ vô tư, không nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng của hành động mình, lại cứ bắt em ra gánh tội thể. Cho đến khi hiểu chuyện, muốn xin lỗi thì dường như đã muộn rồi – Việt Tình thở dài nói ra những tâm sự trong lòng.

44. Chương 44

- Khi chị đi du học, chị cũng gặp khá nhiều chị em sinh đôi, sinh ba, thậm chí sinh tư. Họ thường tâm sự, hai chị em họ rất hiểu nhau, dù cả hai ở khác khu vực, nhưng dường như hai người đều có thể cảm nhận

được cảm giác của đối phương. Họ tuy là hai thể xác khác biệt nhưng lại cùng một linh hồn, người này đau, người kia sẽ lo lắng hoặc là đau theo. Khi họ gặp nhau, thì giống như chẳng muốn rời nhau tí nào cả. Lúc đầu chị nghĩ, theo duy truyền học, các cặp song sinh tuy đặc thù giống nhau, nhưng nếu nuôi dạy ở hai hoàn cảnh khác nhau, thì tính cách và chiều cao thể trọng có thể khác nhau. Chị đã nghĩ, chị và em rất khác nhau, chắc là do nguyên nhân này. Nhưng vì sao chúng ta lại lâm vào hoàn cảnh này, tất cả đều do chị cả.

Việt Phương ngẩng đầu nhìn Việt Tình, những lời cô ấy nói, là lời thổ lộ tâm sự, mà lẽ ra hai người nên có từ lâu rồi.

- Có phải em ghét chị lắm không? – Việt Tình nhìn sâu vào mắt cô rồi khan giọng hỏi – Là chị khiến mẹ thấy em không ngoan, không thương em bằng chị. Là chị lừa mọi người khiến em bị hàm oan, là chị khiến em bị bỏ rơi ở lại nhà ông bà nội. Khiến em rời xa ba mẹ, có cuộc sống cơ cực nơi đồng quê này.

- Em không nghĩ mình sẽ ghét chị, chúng ta dù sao cũng là hai chị em – Việt Phương trầm mặt hồi lâu rồi mới đáp – Nếu có hiểu lầm gì thì cũng đã qua, làm gì có chuyện thù ghét nhau. Chuyện lúc nhỏ, ai mà chẳng vô tâm vô tách. Chỉ là, em không biết chị có hài long về đứa em quê mùa này hay không mà thôi. Cho nên không dám đến gần chị quá nhiều.

- Ngốc quá, chúng ta là chị em mà. Chị chỉ có mình em là em gái, không thương em thì thương ai chứ? – Việt Tình khẽ cười nắm lấy tay Việt Phương – Bây giờ chị đã về đây rồi, sau này chị em mình càng có nhiều thời gian mà tâm sự. Chúng ta sẽ kể cho nhau nghe hết những quãng thời gian mà chúng ta không có ở bên nhau, em thấy thế nào?

- Được chứ - Việt Phương nhìn bàn tay mịn màng trắng trẻo của Việt Tình nắm lấy tay mình khẽ cười gật đầu.

- Cứ như vậy đi, chúng ta vào nhà ngủ thôi, khuya lắm rồi – Việt Tình đứng lên làm động tác buồn ngủ rồi giục Việt Phương.

Cả hai đi vào trong nhà.

Bên ngoài gió trời lùa từ bờ hồ vào, một khung trời mát lạnh đến lạnh người.

Thiên Phong chỉ muốn nhìn cô rồi âm thầm rời đi mà thôi, nhưng Việt Phương lại nhìn thấy anh, cho nên Thiên Phong đành đi về phía cô. Việt Phương thấy Thiên Phong đi về phía mình, tâm trạng hỗn độn, cảm xúc cứ dâng trào trong cô, anh là Thiên Phong, người bạn cho cô những ký ức ngọt ngào, người bạn thường kể cô nghe những câu chuyện hay, người bạn muốn nụ cười luôn hiện diện trên gương mặt cô, và để nỗi buồn trôi đi.

Cô liền đứng lên, mắt nhìn anh không chớp cho nên không cẩn thận suýt chút trượt chân xuống bờ, Thiên Phong đang tiến lại thì nhanh tay gỡ ra đỡ lấy Việt Phương kéo cô ngã vào lòng anh.

Cả hai liền như bị điện giật, luồng cảm xúc chạy khắp cả người, khiến tim cả hai mạnh liên hồi, họ có thể nghe nhịp tim của nhau. Một luồng gió thổi ngang qua người họ, luồng gió mát lạnh khiến cảm xúc nóng bừng của cả hai dịu lại.

- Không sao chứ? – Thiên Phong khẽ buông tay lùi lại khỏi người Việt Phương và hỏi.

- Không sao – Việt Phương gật gật, cúi đầu tìm lại đôi dép mà cô vẫn chưa kịp đi vào.

- Đi dạo sao? – Việt Phương e dè hỏi.

Thiên Phong quay đầu nhìn cánh diều chỉ ậm ừ đáp rồi lấy dép làm chỗ ngồi ỉn, ngồi xuống bờ ruộng. Việt Phương cũng từ từ ngồi xuống bên cạnh, chẳng ai nói gì, chỉ thưởng thức cánh diều bay trong gió.

Im lặng chính là giây phút hạnh phúc.

Khi ta ngồi cùng những người thân yêu.

Có những lời nói không thể diễn tả bằng lời.

Chỉ có trái tim cùng nhịp đập mới hiểu ra.

Khoảnh khắc này làm Việt Phương nhớ lại khoảnh khắc hai người cùng ngồi bên nhau ngắm điều bay lúc nhỏ. Quả thật, chỉ cần được ở bên cạnh nhau, im lặng cũng là phút giây hạnh phúc.

Thiên Phong cũng cảm thấy, khoảnh khắc anh được ở bên cạnh cô thế này thật là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của anh. Nếu như có thể, anh chỉ muốn cùng cô ngồi im lặng bên nhau thế này mãi mãi.

- Gió thật là mát – Việt Phương nhắm mắt hưởng thụ từng cơn gió đang lùa qua người cô – Là gió trời...- Cô quay đầu nhìn Thiên Phong hỏi – Có biết gió trời người ta gọi là gì không?

- Thiên Phong – Thiên Phong buột miệng đáp.

- Phải đó, là Thiên Phong – Việt Phương gật gật đầu – Để em kể anh nghe câu chuyện này. Ngày xưa, có một cô bé tên là gió trời và một cô bé tên là cỏ 4 lá. Cỏ 4 lá lúc đó cô đơn lắm, nó mọc giữa cánh đồng trơ trọi một mình, có nhiều thứ cỏ cây còn trùng bầu bạn với nó, thế nhưng nó đều không thấy vui. Nhưng một ngày gió trời bay đến, gió trời kể cho cỏ 4 lá nghe mọi chuyện mà nó đi đó đi đây biết được. Gió trời đã kể cho cỏ 4 lá nghe ý nghĩa vì đặc biệt của bản thân nó đó là sự may mắn. Cỏ 4 lá hiềm hoi, nhưng có đem lại may mắn cho người khác. Cỏ 4 lá vui lắm, từ đó nó trở nên yêu đời hơn, nó vẫn nghĩ, sẽ làm bạn mãi mãi với gió trời. Thế nhưng cuộc sống của gió vốn là phải phiêu lãng, không thể dừng lại một nơi được. Gió trời bắt buộc phải rời đi, cỏ 4 lá buồn lắm. Nó tặng cho gió trời một báu vật của bản thân, đó là trái tim của cỏ 4 lá và buồn rầu hỏi gió trời: “ Liệu bạn có quên mình hay không?” . Gió trời đã trả lời thế nào anh có biết không?

- Trừ khi gió mãi mãi không thổi trên cánh đồng nữa thì anh mới quên em – Thiên Phong xúc động trả lời không suy nghĩ.

Việt Phương ngẩng người, cô nhìn anh, từng lời Thiên Phong nói năm xưa cô đều nhớ rõ:

“ Anh thấy mình rất hợp với nơi đây. Có lẽ mẹ anh biết điều đó nên mới đặt tên anh là Thiên Phong. Thiên Phong có nghĩa là gió trời, mà gió thì ở thành phố ít khi cảm nhận được lắm. Chỉ có ở nơi đồng ruộng trải dài thế này, mới thấy được và cảm nhận được từng luồng gió mát mẻ trong lành mà thôi. Nơi đây là nơi dành cho anh, trừ khi gió mãi mãi không thổi trên cánh đồng nữa thì anh mới quên nơi đây.”

Cảm xúc bùng nổ trong lòng Việt Phương, cô nhìn Thiên Phong. Anh vừa nói ra ký ức lúc nhỏ của họ, chẳng phải anh mất trí nhớ hay sao? Chẳng phải anh không nhận ra cô hay sao? Việt Phương mím môi nhìn anh một cái rồi khẽ gọi:

- Thiên Phong.

Cả người Thiên Phong cứng đờ , nhưng anh nhanh chóng kiềm được xúc động trong lòng mình.

- Đến lúc phải về rồi – Thiên Phong đứng dậy xỏ chân vào đôi giày da mà anh dùng làm chỗ ngồi – Anh đi trước đây.

Việt Phương cũng khựng lại vài giây rồi tiếp tục bước đi như chẳng hề nghe cô gọi hay cái tên cô gọi chẳng hề liên quan đến anh.

Việt Phương thấy thất vọng vô cùng, cô lặng lẽ bước theo sau anh, nhìn bóng dáng anh mà trái tim cô se thắt lại.

Thiên Phong đi về nhà, anh nhìn thấy Thảo đang đứng trước cửa nhà mình, anh đưa mắt nhìn cô, lạnh lùng hỏi như một vị giám đốc trong công ty.

- Có việc gì thì đến công ty nói đi.

Nói xong anh đẩy cửa cổng bước vào, Thảo xoay lưng nhìn anh liền gọi:

- Thiên Phong.

Thiên Phong chau mày, anh quay lưng nhìn Thảo nói:

- Từ trước đến giờ mọi người đều gọi tôi là Jony.

- Em biết anh là Thiên Phong. Em tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của chị Việt Tình và Bảo. Em biết vì sao anh không chịu nhận mình là Thiên Phong rồi – Thảo liền nói nhanh.

Thiên Phong nhìn Thảo không chớp vì kinh ngạc:

- Thật ra, em cũng không định nói ra sự thật này đâu. Nhưng mà em thấy hai người cứ dằn vặt trong đau khổ như thế, em cũng thấy xót xa vô cùng. Hơn nữa, em thích Bảo, em không muốn cậu ấy cứ mãi chìm ngập trong cảm giác ảm nẫn. Thật ra, Bảo luôn tỏ vẻ chống đối anh là vì cậu ấy không có cách nào đối mặt với anh, đối mặt với tội lỗi đã gây ra cho anh.

- Sao em biết điều này.

- Bảo từng tâm sự với em, cậu ấy đã uống rất say và khóc rồi kể. Trong thâm tâm Bảo, anh vẫn là người anh mà cậu ấy tôn kính nhất. Chỉ là tình cảm in dấu với Việt Phương cứ làm cậu ấy càng sống trong nỗi sợ hãi mất mát. Ba người các anh cứ tự nhốt nhau trong một cái vòng tròn nhỏ hẹp đến khó thở, chẳng ai chịu bước ra và đi về phía vòng tròn của người đối diện tìm cho nhau cuộc sống mới. Cho nên em quyết định nói ra hết sự thật, hy vọng cuộc sống của mọi người không còn bị bao bọc trong cái vòng tròn khiến người ta nghẹt thở khó chịu nữa.

- Anh cảm ơn em đã có lòng, nhưng Thảo à, chuyện giữa bọn anh không chỉ là chuyện của 3 người đơn thuần, mà là chuyện của 4 người.

- Ý anh là chị Việt Tình.

- Đúng vậy. Cho dù anh nhớ ra thì sao, Việt Phương cô ấy sẽ không chấp nhận anh đâu – Thiên Phong cười khổ nói.

- Đó là vì cô ấy không biết anh là Thiên Phong – Thảo bèn lên tiếng nói - Thiên phong! Thật ra, Việt Phương đã biết anh là Thiên Phong rồi, cái hôm cô ấy vội vã đến tìm anh, nhưng vì thấy Việt Tình ở đó, trên môi hai người vẫn còn dính vết son của Việt Tình. Việt Phương cho rằng, anh mất trí nhớ cho nên mới im lặng như thế.

Thiên Phong nhớ lại hôm kia Việt Tình đột nhiên hôn anh rồi mới bảo anh xuống nhà gặp Việt Phương. Hóa ra lúc đó, cô đã biết anh là Thiên Phong rồi.

- Thiên Phong, Việt Phương cũng đau khổ vì nghĩ rằng anh mất trí nhớ và quên mất cô ấy. Còn anh thì nghĩ cô không biết anh là Thiên Phong. Hai người chẳng lẽ cứ im lặng trong đau khổ như thế sao? – Thảo nhìn Thiên Phong hỏi.

Nhưng lời chất vấn vẫn chưa có lời đáp thì Thiên Phong đã vụt lao đi.

45. Chương 45

Việt Phương sững sờ đưa tay ôm lấy má đỏ ửng vì cái tát của mẹ, cảm giác xé lòng đau đớn không phải vì cái tát.

Thiên Phong cũng vừa mở cửa bước vào, trên tay là đồ ăn sáng cho cô và Việt Tình, nhìn thấy Việt Phương bị đánh. Anh muốn lao đến bên cô ngay lập tức, nhưng có ba mẹ cô đứng ở đây, anh đành đứng im lặng, bởi vì trong mắt họ, anh vẫn là thân phận bạn trai của Việt Tình.

- Bà thật là – Tiếng ông Việt Tuyên gầm lên đầy xót xa cho con gái khi bị vợ đánh – Chuyện đâu còn có đó.

Ông bước đến bên Việt Phương ân cần hỏi:

- Con không sao chứ.

- Con không sao – Việt Phương lắc đầu nghen ngẹn nói, giọng nói bị đè nén để khỏi rơi nước mắt.

- Con đừng trách mẹ con – Ông Việt Tuyên nhìn vợ với ánh mắt bất lực nói – Thật ra đánh con đau lòng mẹ...

Ông Việt Tuyên còn định nói tiếp thì Việt Phương đã ngăn lại:

- Ba, ba không cần phải an ủi con, dù sao con cũng quen với sự ghẻ lạnh này rồi.

- Ghẻ lạnh – Bà Thu Hà tức giận nói – Con cho là mẹ đánh con là sai hay sao?

- Vậy mẹ nói đi, con đã làm gì sai nào? – Việt Phương uất ức nhìn bà hỏi.

- Con đã ...- Bà Thu Hà định lên tiếng thì quét mắt thấy Thiên Phong đang đứng ở cửa, bà nén lại câu nói của mình đưa mắt nhìn Thiên Phong. Ông Việt Tuyên, Việt Phương cũng đưa mắt nhìn ra cửa. Thiên Phong thấy mọi người đã phát hiện ra sự hiện diện của mình rồi, anh đành bước đến chào:

- Con chào hai bác. Hai bác đến sớm vậy.

- Bác gái con không an tâm nên sáng sớm đã thức dậy chạy xuống đây ngay – Ông Việt Tuyên bèn lên tiếng giải thích vì sao sáng sớm họ đã đến.

- Hai bác đã ăn sáng chưa? Con có mua đồ ăn sáng cho Việt Tình và Việt Phương rồi, để con đi mua cho hai bác – Thiên Phong lễ phép hỏi.

Ông Việt Tuyên định nói không cần, thế nhưng nhìn vợ như có điều muốn nói, hơn nữa cũng phải làm rõ việc này. Ông bèn gật đầu đáp:

- Vậy thì làm phiền con nhé Jony.

- Cứ gọi con là Thiên Phong, đây tên tiếng việt của con – Thiên Phong đáp rồi cúi đầu lịch sự - Con xin phép – Anh khẽ khàng đóng cửa lại rồi rời đi. Anh không rõ vì lý do gì mà bà Thu Hà lại tát Việt Phương, nhưng anh đoán lẽ mờ rằng chính là chuyện anh đã nói với Việt Tình. Anh muốn đứng ra bênh vực Việt Phương, nhưng anh biết thời khắc này anh lên tiếng thì chẳng khác nào đổ dầu vào lửa. Anh quyết cõn con đường tốt nhất cho hai người bọn họ.

- Thiên Phong... - Ông Việt Tuyên cau mày, cái tên này ông đã từng nghe ở đâu rồi.

Cánh cửa đóng lại, không gian bên trong bỗng chốc trở nên im lặng như tờ, Việt Phương vẫn đưa tay lên mà cảm nhận nỗi đau trong lòng.

- Bây giờ mẹ nói đi.

- Sao con có thể cướp bạn trai của chị mình như thế chứ - Bà Thu Hà phẫn nộ hét lên – Chính vì thế mà Việt Tình suýt bị tai nạn chết người con có biết hay không?

- Thôi bỏ đi mẹ - Việt Tình im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng can ngăn – Chuyện này dù sao cũng là chuyện của tụi con, cứ để tụi con tự mình giải quyết đi.

Ông Việt Tuyên nghe vậy cũng vội vàng gật đầu đồng ý:

- Việt Tình nói đúng, chuyện của tụi nhỏ, vợ chồng mình không nên xen vào.

- Con xin lỗi ba – Việt Phương liền lên tiếng – Từ trước đến giờ con đã im lặng khá nhiều rồi, hôm nay con nhất định phải làm cho ra lẽ mới được. Vì sao lúc nào con cũng như cái gai trong mắt mẹ cần phải nhổ ra cho bằng được.

- Con nói cái gì – Bà Thu Hà trợn mắt nhìn Việt Phương, không nghĩ đến cô lại ngang nhiên nói những lời này – Sao con dám...

- Bộ con nói sai hay sao? – Việt Phương nhìn bà đầy căm phẫn – Từ nhỏ đến lớn, con luôn cảm thấy mẹ không thương con như thương Việt Tình. 5 tuổi, mẹ đã bỏ con lại cho nhà nội nuôi, hàng tháng chỉ gửi vài đồng tiền gọi là bù đắp. Mẹ có bao giờ thấy áy náy với con hay không?

- Con...- Bà Thu Hà ghen lời ánh mắt đau đớn nhìn Việt Phương, cô vẫn tiếp tục nhìn bà nói.

- Mẹ có biết khi cô giáo hỏi con:” Sao ba mẹ em không đi họp cho em”, mẹ có biết tâm trạng con ra sao hay không? Mẹ có biết, bạn bè con khi được giấy khen, tụi nó đem về khoe ba mẹ, được thưởng món này món nọ, còn con, con đem xếp nó thành mấy bay phi thẳng xuống hồ.

Nước mắt cô cuối cùng cũng rơi thành hai dòng trong xót xa, ông Việt Tuyên thở dài ngẩng đầu tự trách. Bà Thu Hà tái xanh lặng lẽ ngồi bất động trên giường của Việt Tình. Việt Tình cũng trầm mặt.

- Đôi khi con thèm biết bao cái xoa đầu khen ngợi của ba mẹ như các bạn khác. Con thèm biết bao lời động viên con chăm học, không phải là không có, mà những lời đó không xuất phát từ ba mẹ.

Việt Phương ngừng nói, cô đưa tay lau đi nước mắt trên mặt mình, giọng vỡ òa, nói trong xúc động:

- Khi con bệnh, con thèm biết bao được ôm lấy mẹ, được nằm trong lòng mẹ, được mẹ vỗ về. Nhưng lúc đó mẹ ở đâu cơ chứ.

- Mẹ đã từng bảo con trở về nhà, là con từ chối – Giọng bà Thu Hà yếu ớt đáp.

- Mẹ có biết sự tổn thương là thế nào hay không? – Việt Phương nhìn bà hỏi một câu khiến bà Thu Hà không nói được lời nào – Sự tổn thương của một đứa bé 5 tuổi còn nghiêm trọng hơn sự tổn thương của một người lớn gấp mấy lần. Sự tổn thương của con so với sự tổn thương của Việt Tình bây giờ, mẹ nghĩ ai tổn thương nhiều hơn. Mẹ nói con cướp bạn trai của chị mình. Vậy mẹ nói cho con biết con đã cướp ra sao.

Anh mất Việt Phương, bà Thu Hà, ông Việt Tuyên đều đổ dồn lên Việt Tình. Mặt Việt Tình tái xanh, cô ấp úng nói:

- Chị quen Jony từ trước, khi anh ấy nhận lời tỏ tình của chị, chị không biết anh ấy vì bức hình của hai chị em mà đồng ý.

- Bức hình? Bức hình gì? Việt Tình con nói đi – Bà Thu Hà cau mày chăm chú nhìn Việt Tình hỏi.

- Con...

- Để con nói cho – Việt Phương lên tiếng giải đáp – Bởi vì Thiên Phong nhìn thấy bức hình của Việt Tình lúc nhỏ, anh ấy tưởng người đó là con, cho nên mới đồng ý làm bạn trai Việt Tình. Sau này anh ấy mới biết hóa ra là không phải. Việt Tình biết được sự thật này, thế nhưng chị ấy vẫn giấu nhẹm nó đi. Con và Thiên Phong quen biết từ trước, sau này tụi con mới gặp lại, tình cảm cả hai vẫn giữ trong lòng. Đó là tình cảm có từ lâu, đâu phải con cướp của chị ấy. Chẳng lẽ con không xứng đáng có tình cảm thuộc về riêng mình hay sao? Bao nhiêu lâu nay, tất cả mọi thứ con đều nhường cho chị ấy, chẳng lẽ ngay cả tình cảm của mình, con cũng phải nhường cho chị ấy nữa sao?

Bà Thu Hà sững sốt nhìn con gái lớn của mình đang bưng mặt khóc.

- Vì con yêu anh ấy. Nếu mất anh ấy, con cũng không muốn sống.

- Được rồi, được rồi – bà Thu Hà vỗ về Việt Tình đang run rẩy khóc, rồi bà nhìn Việt Phương, đi đến nắm lấy tay của Việt Phương, bà dùng giọng khản khoản cầu xin nói với cô – Việt Phương, mẹ xin con. Xin con hãy nhường Thiên Phong lại cho Việt Tình có được hay không?

- Mẹ, con có phải là con của mẹ hay không? – Việt Phương nhìn mẹ của mình, người mẹ luôn bắt công với cô và thiên vị với Việt Tình phẫn nộ thét lên.

- Bốp....

Một cái tát vang lên, nhưng không phải là giáng lên mặt của Việt Phương mà là giáng lên mặt của bà Thu Hà. Ông Việt Tuyên tức giận gào lên:

- Sao bà có thể mở miệng cầu xin con như thế chứ? Việt Tình là con của bà, chẳng lẽ Việt Phương không phải. Sao bà có thể thiên vị đến như thế chứ? Việt Phương cũng đã nói ra nỗi uất ức của nó trong bao nhiêu năm qua, tôi hổ thẹn với con vô cùng. Là cha mà chẳng cho con lấy một ngày hạnh phúc, chỉ mong bù đắp cho con, sao có thể nhẫn tâm cầu xin con giao hạnh phúc của mình ra được chứ.

Bà Thu Hà biết mình đã nói sai, trong lòng bà cũng đau đớn gấp vạn lần, thế nhưng... bà có nỗi khổ riêng của mình. Bà đưa tay xiết chặt lấy áo của mình, hối hận đang dày vò tâm trí bà.

- Lát nữa con còn có tiết dạy, con phải về nhà thay đồ, ba mẹ cứ ở lại đây với chị đi – Việt Phương không muốn ở lại nơi đau lòng này nữa, càng không muốn nhìn thấy mẹ cô. Điều an ủi duy nhất đó là cô vẫn còn người cha thương yêu mình.

- Việt Phương, mọi người có lỗi với con rất nhiều. Ba sẽ không bắt ép con đem hạnh phúc của mình nhường người khác đâu. Từ nay về sau, con làm gì, ba đều ủng hộ con.

- Con cảm ơn ba.

Việt Phương thấy lòng ấm áp khi rời khỏi nơi lạnh lẽo đó. Việt Tình đã quen được cưng chiều, cảm thấy ba bệnh viện Việt Phương thì ôm lấy bà Thu Hà ngồi khóc.

- Khóc cái gì mà khóc. Dù sao con cũng là chị, có ai làm chị mà thích tranh giành với em gái như con không – Ông Việt Tuyên nhìn hai mẹ con mắng – Đúng là sung sướng hơn người hóa ra hư hỏng – Mắng xong ông dùng đũa bỏ đi ra ngoài.

Việt Phương đến trường mà thần trí cứ tập trung ở đâu, cô đi vào và vào Bảo cái ầm. suýt ngã. Bảo giữ cô khỏi ngã rồi trêu

- Đây, mắt mọc dưới chân rồi à.

Nhưng anh nhìn thấy vẻ mặt xanh xao mệt mỏi của cô liền hỏi:

- Phương sao thế?

- Bảo dạy xong rồi sao – Việt Phương cười trừ đánh trống lảng.

- Dạy xong rồi. Chúng ta ra quán nước nói chuyện đi – Bảo lên tiếng đề nghị.

Tại quán nước, Bảo ngồi đối diện với Việt Phương quyết định lên tiếng:

- Mình đã suy nghĩ rất nhiều. Mình đã đọc được một câu nói thế này:” Để làm cho người mình yêu thương nhất hạnh phúc chính là biết cách buông tay” . Mình thích Phương, thật sự thích Phương, nhưng cho dù mình có làm gì thì Phương cũng không phải là của mình. Cho nên buông tay chính là cách để giữ lại tình bạn của chúng ta. Xin lỗi vì lâu nay đã khiến Phương khó xử. Hãy đến với Thiên Phong đi, mình sẽ cầu chúc cho hai người hạnh phúc.

- Bảo...- Việt Phương nhìn Bảo với ánh mắt rưng rưng.

Bảo cũng khẽ cười, nắm lấy tay Việt Phương xiết chặt.

Bệnh viện xác nhận Việt Tình không có gì, cho nên cô được ra viện ngay trong chiều đó. Phòng của Việt Tình là phòng của hai vợ chồng ông bà Việt Tuyên, nay ông bà về, Việt Tình phải sang ngủ với Việt Phương. Việt Phương không muốn giáp mặt sớm với Việt Tình sẽ gây khó xử, cho nên cô ra vườn ngồi chơi. Cô vẫn thích ra bờ sông ngắm trăng nhiều hơn, thế nhưng lúc chiều, một cơn mưa dai dẳng xuất hiện khiến gió sông thổi lòng lộng, ra sông ngồi sẽ rất lạnh.

Đang đi thơ thẩn, Việt Phương bỗng nghe vài tiếng rắc rắc, sau đó là tiếng thét:

- Coi chừng.

Cô thấy cả người bị một lực đẩy rất mạnh đẩy dạt sang , tiếp sau đó là tiếng đổ rầm rầm của một cái cây. Một tiếng thét không lớn lắm vang lên.

Việt Phương giật mình quay lại, thì thấy bà Thu Hà té ngã dưới đất. Một tán cây đè lên người bà.

- Mẹ...

Việt Phương vội vàng chạy lại giúp bà Thu Hà thoát khỏi tán cây đó, nhưng thay vì lo lắng cho bản thân mình, bà Thu Hà vội nhìn Việt Phương, trong đêm tối, bà đành dùng tay mình sờ nắn người Việt Phương, giọng lo lắng hỏi:

- Con có bị sao không? Có bị va vệt chỗ nào hay không?

Hành động của bà khiến Việt Phương rơi nước mắt. Cô từng xem một clip cảm động, người mẹ xả thân cứu con của mình đến nỗi suýt mất mạng, thế nhưng điều đầu tiên bà ta quan tâm chính là con mình có bị thương hay không? Mẹ của cô hiện giờ đang làm động tác giống y hệt người mẹ trong đoạn clip đó. Rõ ràng, trên mặt bà vẫn còn hiện nét đau đớn, vậy mà bà lại lo cho cô hơn chính bản thân mình.

46. Chương 46

Thấy cô rơi nước mắt, bà Thu Hà hoảng hốt lo lắng hỏi dồn:

- Con sao vậy. Có phải bị đau chỗ nào hay không?

- Con không sao – Việt Phương lắc đầu lấy tay lau nước mắt đáp – Con không bị thương chỗ nào hết. Để con đi mẹ đứng lên.

Nhưng bà Thu Hà vừa đứng lên đã cảm thấy chân bị đau vô cùng. Bà nói:

- Để mẹ ngồi lên cái cây nghĩ một chút.

Việt Phương liền đỡ bà đến cái cây ngồi. Cái cây này bị tróc nguyên cả cái góc lên mặt đất, cơn mưa hồi chiều quá lớn, đến mức làm cả một cái cây nghiêng đổ thế này.

Bà Thu Hà, ngồi yên cho Việt Phương xoa xoa cái chân đau của mình, bà nhìn đứa con gái ít gặp mặt của mình hồi lâu mới lên tiếng hỏi:

- Có phải con hận mẹ lắm hay không?

Việt Phương cố xoa nắn vài cái rồi hỏi bà:

- Mẹ đã bớt đau chưa?

- Bớt rồi.

Cô đứng lên đi đến ngồi lên thân cây gần mẹ, trầm ngâm rồi nói:

- Con chưa từng nghĩ sẽ hận mẹ cả. Thế nhưng lời oán trách không phải là không có, con đã oán trách mẹ rất nhiều. Nếu có điều ước, con muốn mình hoán đổi với Việt Tình để được mẹ yêu thương. Để được mẹ ôm ấp trong vòng tay.

Bà Thu Hà liền đưa tay vuốt tóc Việt Phương khẽ kéo người cô ngã vào lòng của bà, cả người bà bị té, có mùi bùn đất và sự béc dĩnh, thế nhưng Việt Phương vẫn thích được cảm giác này.

Bà Thu Hà, đôi mắt đỏ hoe rưng rưng vuốt tóc Việt Phương, đứa con gái đã lâu không được gần gũi của bà, cái cảm giác yêu thương khi được ôm con vào lòng khiến bà không đành lòng được mà ghen ngào. Cổ họng cảm thấy đắng ghét vì những hờ hững và tổn thương mình gây ra cho con.

- Mẹ xin lỗi.

Việt Phương cảm thấy chấn động vô cùng trước lời xin lỗi của bà Thu Hà, từ trước đến giờ, bà ít thể hiện tình cảm mẹ con với cô, hôm nay bà đột nhiên dịu hiền như bao người mẹ khác. Được bà ôm trong lòng của bà, Việt Phương cảm thấy ấm áp vô cùng, hạnh phúc bao nhiêu năm rồi xa dần trở lại. Càng không ngờ bà lại lên tiếng xin lỗi cô, khiến bao nhiêu ấm ức, bao nhiêu tủi hờn của cô bỗng vỡ òa.

Trong đêm tối, Việt Phương thổn thức khóc nức nở gọi mẹ.

Bà Thu Hà cũng không cầm được nước mắt nữa mà bật khóc, hóa ra đứa con gái mà bà tưởng chừng cứng đầu, chai sạn cảm xúc, lúc nào cũng lạnh nhạt hờ hững cúi đầu hỏi thì đáp, không hỏi thì im lặng của bà lại là đứa bé đa sầu đa cảm như thế.

- Mẹ xin lỗi – Bà không cầm được nước mắt mà lần nữa ghen ngào hối lỗi – Mẹ đã khiến con khổ sở nhiều rồi, hãy tha lỗi ẹ. Thật ra bao lâu nay mẹ cũng rất nhớ con, muốn con về bên cạnh mẹ, nhưng con bướng bỉnh nhất quyết không chịu về khiến mẹ giận mới tỏ ra không thương con mà thôi. Có người mẹ nào không thương đứa con mà mình cứ mang chín tháng 10 ngày vất vả mới sinh ra cơ chứ.

- Mẹ ơi ...- Cô xúc động khi nghe lời tâm tình của mẹ.

Gió đêm lành lạnh thổi qua, hàng cây cũng xào xạt theo tiếng gió, âm thanh réo rắc trong đêm khiến đêm tối càng hiu quạnh, thế nhưng hai mẹ con, lần đầu cảm nhận tình yêu thương của nhau.

- Chưa bao giờ mẹ ghét bỏ con cả. Dù con không ngoan, dù con bướng bỉnh, con vẫn là con của mẹ, vị trí của con trong lòng mẹ chưa bao giờ thua kém Việt Tình cả.

- Con ngỡ rằng mẹ không thương con, con không ngoan, không thông minh bằng chị ấy – Việt Phương nức nở nói ra nỗi lòng của mình.

- Sao mẹ lại không thương con chỉ vì con không ngoan không thông minh chứ - Bà Thu Hà vỗ về đôi vai run nhẹ vì bật khóc của cô – Thật ra mẹ biết chuyện hai đứa con tráo đổi thân phận với nhau. Mẹ biết chuyện Việt Tình làm lỗi rồi đổ thừa cho con, cũng biết chuyện con khờ dại nhận lỗi cho Việt Tình.

Việt Phương ngơ ngàng ngồi dậy khỏi lòng mẹ, cô đưa ánh mắt đen lấp lánh ẩn chứa nước mắt nhìn mẹ mình. Bà Thu Hà đưa tay lau nước mắt đọng trên gương mặt cô buồn rầu nói:

- Tất cả mọi người có thể nhìn nhầm hai đứa kể cả ba con, nhưng mẹ thì không.

Lời khẳng định của bà Thu Hà khiến Việt Phương sững sốt không ngừng, cô mấp máy môi nhìn mẹ, ánh mắt hẳn lên sự đau đớn. Bà biết chuyện hai chị em tráo đổi thân phận cho nhau, thế nhưng, vẫn cứ phạt cô. Cô vẫn nhớ những cái roi phủ lên mông mình đau đớn, mấy phút bị bắt quỳ đến ê ẩm hai đầu gối. Nhiều lúc sợ hãi khóc thét lên và trở nên nhút nhát hơn trước.

Sau vài giây đau đớn đi qua, cô phần uất nói:

- Mẹ biết, mẹ biết mà vẫn phạt con. Mẹ biết mà vẫn đối xử với con như thế sao? Vậy mà mẹ nói, mẹ yêu con không thua kém Việt Tình. Mẹ làm con đau quá, đau đến không thở được, mẹ biết không? Mẹ bảo con làm sao tin lời của mẹ được đây.

Việt Phương lắc đầu đứng dậy, cô rời khỏi vòng tay của bà Thu Hà, trong trái tim bỗng thấy lạnh lẽo vô cùng. Bà Thu Hà hoảng hốt, bà khó khăn lắm mới thể hiện tình cảm của mình với Việt Phương, bà không muốn phút giây này nó biết mất, bà vội nắm tay Việt Phương lắc đầu nhìn cô thương tâm nói:

- Không phải như vậy đâu. Con nghe mẹ nói đi.

Việt Phương vẫn đứng im giương đôi mắt đen đau đớn nhìn bà, bà Thu Hà rơi nước mắt sầu khổ thở dài mới bắt đầu cất giọng kể:

- Thật ra, mẹ rất khó sinh đẻ. Trước khi sinh hai chị em con, mẹ từng hai lần xảy thai.

Việt Phương chớp chớp mắt nhìn mẹ, không ngờ trước cô và Việt Tình còn có hai sinh mạng khác, nhưng cả hai sinh mạng đều không được thành hình. Cô im lặng nhìn mẹ.

- Ba con là con trai trưởng, lại sống trong một gia đình truyền thống. Tuy là ông bà nội con chưa từng thúc ép hay đặt nặng vấn đề mẹ phải sinh con trai, nhưng trong lòng mẹ biết, ông bà nội con mong có cháu bông. Cứ tưởng mang thai là sẽ thỏa mãn được mong ước của ông bà nội con, thế mà cái thai lại bị lưu, bắt buộc phải bỏ. Một lần rồi hai lần, bác sĩ nói khả năng mang thai lần nữa của mẹ rất thấp, khiến mẹ vừa hoảng sợ vừa lo lắng. Bao nhiêu thuốc thang đều không chữa được, mẹ lại nóng lòng muốn có con. Phụ nữ mà, nếu không có khả năng sinh đẻ, chẳng những bị chê cười mà cũng có thể mất cả người chồng mà mình thương yêu. Cho nên mẹ nghe lời mọi người đi đến nhờ một bà thầy giúp đỡ để có thể sinh con.

- Rồi sao đó thế nào hả mẹ - Việt Phương không ngờ mọi chuyện lại như thế, cô có thể cảm nhận được nỗi lo mất chồng của mẹ con.

- Mẹ bỏ ra khá nhiều tiền để nhờ bà thầy giúp đỡ - Nói xong bà cười buồn giống như tự giấu mình - Chắc con cười mẹ là mê tín dị đoan, thế nhưng ai ở vào hoàn cảnh của mẹ mới hiểu được tâm trạng lo lắng của mẹ.

- Mẹ...

- Có lẽ thuốc của bà thầy cùng sự khẩn nguyện của bà ta thật sự công hiệu, cho nên mẹ mang thai. Một thai song sinh – Bà Thu Hà nhấn mạnh – Mẹ cố hết sức giữ cái bào thai mà mình may mắn mới có được kia. Rồi mẹ cũng chờ ngày được sinh hai đứa con gái bé bỏng của mình ra. Thế nhưng khi sinh hai đứa con, bác sĩ bảo không được sinh mổ mà phải sinh thường. Chính vì vậy, Việt Tình mới bị yếu hơn con vì bị ngộp.

- Khoan đã! Con vẫn chưa hiểu lắm – Việt Phương chau mày nhìn bà Thu Hà thắc mắc – Nếu như vậy thì người bị ngộp phải là con chứ sao lại là Việt Tình. Nếu bị ngộp thì cả hai đều phải bị ngộp chung chứ, vì sao chỉ có chị ấy là bị ngộp.

- Thật ra...

Bà Thu Hà ngáp ngừng nhìn cô rồi khẽ nói:

- Thật ra con mới là người ra trước.
- Cái gì! Mẹ mẹ vừa nói gì vậy? Sao con lại là người ra trước được chứ? Nếu vậy...- “ thì đáng lí con phải là chị mới đúng” lời nói này cô không thể thốt ra được. Đầu óc cô trở nên hỗn loạn vô cùng.
- “Phương Tình” đáng lí tên hai đứa phải là như vật mới đúng – Bà Thu Hà khẽ nói – Chứ không phải là “Tình Phương” . Lúc sinh ra, Việt Tình vì ra sau, con thì chậm ra nên Việt Tình mới bị ngộp. Con bé vừa chào đời đã phải nuôi trong lồng kính một thời gian. Về nhà vẫn ẻo uột thật khó nuôi. Cho nên mẹ lần nữa tìm đến bà thầy, nhờ bà giúp đỡ, khẩn cho Việt Tình qua khỏi. Bà ta liền nói ...
- Nói gì hả mẹ - Việt Phương tò mò vô cùng, cô muốn biết lí do của sự hoán đổi này là gì?
- Bà ta bảo, số Việt Tình không tốt, dù nuôi được cũng không sống tốt, có thể bị chết ểu. Còn số của con thì lại rất tốt. Cho nên bà ta bảo phải tráo đổi thân phận của hai chị em. Con dù ra trước vẫn phải làm em, còn Việt Tình thì làm chị. Dùng sự may mắn của con để san sẻ với phận xấu của Việt Tình.
- Sao lại có chuyện như vậy – Việt Phương kinh ngạc kêu lên.
- Mẹ biết, làm như vậy thì bất công với con nhưng mà mẹ có hai đứa con bị mất là đủ rồi, làm sao mẹ có thể để Việt Tình chết được – Bà Thu Hà xúc động bật khóc nức nở.
- Mẹ, mẹ...con hiểu mà – Việt Phương liền an ủi bà.
- Quả thật là sau khi hai đứa đổi thân phận với nhau, Việt Tình đã bắt đầu tốt hơn trước. Lúc đầu mẹ định đổi luôn cả tên của hai đứa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, con vẫn là con gái đầu. Cho nên mẹ không thay đổi tên của hai đứa.
- Có nghĩa là con mới thật sự là chị, còn Việt Tình thì là em – Việt Phương chậm rãi nói trong vô hồn – Nghĩa là sự may mắn của con đều chuyển qua cho Việt Tình hết.
- Đúng vậy.

Bà Thu Hà thở dài:

- Nhưng cho dù tráo đổi thân phận, bà thầy bói nói, Việt Tình vẫn chưa chắc có tuổi thọ tốt như con. Vẫn không thể may mắn được như con. Nếu như có gì đó và còn bé có thể...

Bà Thu Hà nói đến đây thì đưa tay chặn mũi ngăn cơn xúc động vì sợ hãi của mình:

- Cho nên, dù con bé làm sai bất cứ chuyện gì, mẹ cũng đành nhắm mắt làm ngơ, cứ giả bộ lừa dối bản thân cho đó là con làm rồi phạt con. Nói con không ngoan, nói con hư chỉ là để gạt con và mọi người mà thôi. Có thể, mọi chuyện chỉ là trùng hợp, có thể không có bà thầy bói đó mẹ vẫn sinh ra hai chị em con, có thể không có bà thầy bói đó, Việt Tình vẫn sẽ sống rất tốt. Thế nhưng là một người mẹ, thương yêu lo lắng cho con mình, mẹ thà tin là có chứ không thể không tin nó là thật được. Mẹ thật sự không tưởng tượng được nếu Việt Tình có chuyện gì, mẹ sẽ ra sao nữa. Cho nên mẹ đã nuông chiều Việt Tình, để cho con thiệt thòi. Xin lỗi con, mẹ xin lỗi con.

Bà Thu Hà ôm chầm lấy Việt Phương khóc, tiếng khóc của bà làm Việt Phương khó xử vô cùng.

- Mẹ xin con, Việt Phương. Hãy để cho Việt Tình được như ý nguyện đi. Mẹ biết nói ra yêu cầu này là vô cùng ích kỷ, nhưng con hãy thương em gái của mình có được không? Nghe tin Việt Tình bị tai nạn, mẹ luôn sợ lời bà thầy bói nói đúng, số con bé không sống thọ, nếu thật là như vậy, hãy để con bé được sống hạnh phúc.

Việt Phương khẽ nhắm mắt lại, cô cảm thấy có gì đó trong tim vỡ òa.

47. Chương 47

Để lại Việt Phương ngồi im lặng trong đêm tối, bà Thu Hà gạt nước mắt lủi thủi đi vào nhà. Bà đi ngang qua gốc cây xoài thì hoảng hốt giật mình đứng bất động. Thật lâu trên môi mới gọi khẽ một tiếng:

- Mẹ...

Bà Hai đưa tay áo lau nước mắt từ gốc cây xoài lặng lẽ bước ra, trong đêm tối vẫn nhìn thấy được mái tóc trắng điểm sương của bà. Bà nhìn con dâu thở dài một hơi. Bà Thu Hà thấy mẹ chồng thở dài và khóc, cũng hiểu bà đã nghe toàn bộ câu chuyện của hai mẹ con họ, nhưng vẫn hỏi khẽ:

- Mẹ đã nghe hết cuộc nói chuyện của mẹ con con.

Bà Hai gật đầu, bà nhìn bà Thu Hà với ánh mắt đau đớn. Bà Thu Hà khẽ cười buồn quay đầu nhìn về phía Việt Phương đang đứng khẽ nói:

- Có phải mẹ cảm thấy con là một người mẹ ích kỷ, ti tiện lắm không? Chắc mẹ trách con lắm đúng không?

Bà Hai nhìn bà Thu Hà, một ánh mắt đầy cảm thông:

- Không ai có quyền trách con ngoài Việt Phương cả. Con đúng là có lỗi với con bé, làm con bé sống khổ từ thuở nhỏ, thiếu tình thương, thiệt thòi rất nhiều. Cho nên người trách con phải là Việt Phương. Còn mẹ, hay bất cứ ai khác cũng đều không có quyền trách con, hay khinh bỉ con cả. Chỉ những người làm mẹ mới hiểu được hành động của con lúc đó. Nếu là mẹ, mẹ cũng hành động như thế. Không có người mẹ nào không sợ hãi khi mất đi đứa con của mình và hành động đánh đổi đó để cân bằng cho hai đứa con là đều nên làm. Cái đáng trách là chúng ta đã quá mê tín, để rồi u mê làm theo những lời sai khiến mà gây nên cảnh khổ ngày hôm nay.

- Con biết, biết mình đã sai rất nhiều. Nhưng mà, ngoài cách cầu xin Việt Phương ra, con không biết làm gì hơn. Tình yêu có thể đến rồi đi, tình yêu cũ ra đi thì tình yêu mới lại đến. Nhưng sinh mạng con người thì ngắn ngủi. Đến bây giờ con có thể gạt bỏ sự mê tín của mình, tin rằng Việt Tình sẽ sống tốt. Thế nhưng đứa con gái này bị con chiều chuộng đến mức luôn tự mình là đúng, thứ nó muốn, nó phải có bằng được. Huống hồ là tình yêu. Việt Tình yêu Jony đến mức hạ thấp hết mọi tiêu chuẩn của nó chỉ để làm cậu ta vui lòng. Thế nên con rất sợ một ngày đánh mất cậu ta, Việt Tình sẽ làm điều gì dại dột – Nói đến đây, bà Thu Hà không ngừng rơi nước mắt. Xưa nay người ta vẫn nói tình yêu là mù quáng, bà chỉ sợ Việt Tình thật sự vì tình yêu mà đánh mất bản thân mình.

- Mẹ hiểu. Sinh con ra chẳng ai hiểu con bằng mẹ. Mẹ biết con vì lo lắng Việt Tình không chịu nổi đã kích mất người yêu vào tay người lạ là em gái mình. Thôi khuya rồi, con mau vào nhà nghỉ ngơi đi.

Bà Thu Hà nghe lời đi vào trong nhà, bà Hai tiến đến bên Việt Phương, những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt cô.

- Nín đi con – Bà Hai ngồi xuống vỗ về Việt Phương.

Cô nghiêng đầu tựa vào lòng nội, miệng khẽ gọi trong đau đớn:

- Nội ơi, con đau lắm.

- Nội biết, nội biết. Hãy khóc hết một lần cho nỗi đau trút hết đi con – Bà Hai ôm Việt Phương vỗ về, rồi nhẹ nhàng ngâm một câu ca nhẹ.

Sống trong đời sống cần có một tấm lòng

Để làm gì em biết không ?

Để gió cuốn đi , để gió cuốn đi

Gió cuốn đi ây qua dòng sông

Ngày vừa lên hay đêm xuống mênh mông

Ôi trái tim đang bay theo thời gian

Làm chiếc bóng đi rao lời dối gian

Những khi chiều tới cần có một tiếng cười

Để ngậm ngùi theo lá bay

Rồi nước cuốn trôi , rồi nước cuốn trôi

Hãy nghiêng đời xuống nhìn hết một mối tình

Chỉ lặng nhìn không nói năng

Để buốt trái tim để buốt trái tim

Trong trái tim con chim đau nằm yên

Ngủ dài lâu mang theo vết thương sâu

Và sớm mai chim bay đi triền miên

Và tiếng hót vang trong trời gió lên

Hãy yêu ngày tới dù quá mệt kiếp người

Còn cuộc đời ta cứ vui

Dù vắng bóng ai , dù vắng bóng ai

- Đừng hận mẹ con. Bởi vì bà ấy là một người mẹ.

Vừa tan lớp xong, Việt Phương cảm thấy buồn nôn vô cùng, sau khi nôn xong, cô lại thấy đầu óc choáng voảng vô cùng khó chịu. Phía trước mặt giống như bị mờ đi không nhìn rõ nữa. Cô chỉ thấy có người đang tiến về phía mình, nhưng hoàn toàn không nhận ra đó là ai.

Sau đó cô ngất đi.

Khi Việt Phương tỉnh lại, bên giường bệnh của cô là Bảo, anh nhìn Việt Phương vui mừng nói:

- Phương không sao chứ?

- Mình không sao, là bảo đưa mình đến đây sao? – Việt Phương muốn ngồi dậy nhưng Bảo ngăn cô lại.

- Bác sĩ đã khám đã chụp hình X Quang và xét nghiệm cho Phương, một lát nữa sẽ biết kết quả. Phương cứ nghỉ ngơi đi .

Việt Phương khẽ gật đầu nhắm mắt ngủ tiếp.

Đến chiều, bác sĩ đem kết quả đến thông báo cho cô và Bảo, kết luận rằng:” Trong não cô có một khối u, chưa rõ lành tính hay ác tính

Cô biết Bảo giận, cực kì giận. Anh thể hiện ra mặt bằng việc ngồi im nhìn ra ngoài cửa kính của xe taxi khi cả hai vừa rời khỏi bệnh viện. Sau khi bác sĩ thông báo cho cô biết nguyên nhân của những cơn buồn nôn choáng voảng của cô. Một khối u. Chưa thể xác định nó là loại khối u nào, muốn xác định rõ, cần làm rất nhiều xét nghiệm kỹ càng. Bác sĩ muốn cô ở lại để cho họ theo dõi và làm rõ bệnh tình của cô hơn, nhưng Việt Phương khẳng khái không chịu ở lại, cô nhất quyết rời khỏi bệnh viện. Bảo đã ngăn cản cô, khuyên can, thậm chí là dùng một giọng cầu xin với cô nhưng Việt Phương vẫn nhất quyết không chịu nhập viện. Không thay đổi được quyết định của cô, Bảo đành miễn cưỡng làm thủ tục đưa cô về sau khi nghe một loạt dặn dò của bác sĩ. Suốt đoạn đường Bảo đều im lặng như thế. Việt Phương cũng không lên tiếng.

Trong lòng cả hai đều có những tâm sự, những bất an không nói thành lời.

Cơn buồn nôn lại cuộn cuộn dâng trào trong cuốn họng, Việt Phương vội đưa tay ngăn chặn cơn buồn nôn của mình lại. Bảo giật mình quay lại nhìn cô với vẻ mặt và ánh mắt lo lắng:

- Không sao chứ? Anh à, làm ơn quay lại bệnh viện giùm.

- Không cần - Việt Phương vội xua tay khi Bảo thúc giục người tài xế quay lại - Mình ổn rồi.

- Việt Phương - Bảo gầm lên trong cuốn họng - Sao Phương lại không để bác sĩ kiểm tra chứ? Nếu lỡ như...

Bảo không thể nói tiếp, anh đau đầu nhìn Việt Phương bằng ánh mắt khó hiểu.

- Mình muốn có chút thời gian để đối mặt với việc này. Nếu lỡ như... - Việt Phương cười yếu ớt đáp.

- Sẽ không đâu - Bảo cắt ngang lời cô - Đó sẽ là một khối u lành.

- Chuyện đời đâu ai biết được - Việt Phương quay đi không muốn nhìn Bảo.

Bảo run run nhìn Việt Phương, đầu xót vô cùng, cô không chỉ là người con gái anh yêu, còn là người bạn thân thiết nhất thời thơ ấu. Nếu không được cô chấp nhận tình cảm, thì anh vẫn hy vọng được ở bên cạnh cô, bên cạnh người bạn gắn liền tuổi thơ cơ cực nhưng hạnh phúc của anh. Với tư cách một người bạn, anh chẳng muốn mất cô.

- Việt Phương nghe lời mình đi. Chúng ta để bác sĩ kiểm tra kỹ, nếu như nó là khối u ác tính thì chỉ cần phát hiện sớm, chữa trị sớm, sẽ có cơ hội bình phục hơn.

- Mình biết - Việt Phương cười nhìn Bảo trấn an - Mình chỉ là cần một ít thời gian để chuẩn bị tinh thần mà thôi. Yên tâm đi, mình cũng đâu muốn chết sớm đến như thế. Nhưng Bảo nè, mình muốn Bảo im lặng đừng nói ra chuyện này cho ai biết có được hay không?

Bảo trở mắt nhìn cô đầy khó hiểu. Việt Phương khẽ nói:

- Mình không muốn mọi người lo lắng ình, hãy đợi đến khi có kết quả đi. Hứa với mình được không?

- Được. Mình hứa sẽ không nói chuyện này ra, nhưng Phương cũng phải nhanh chóng đi kiểm tra ình.

- Chắc chắn mà... - Việt Phương gạt đầu.

Việt Phương nhìn ra cửa kính bên ngoài, chiếc xe đã vào ngay đầu ngõ nhà cô rồi. Từ con ngõ, có thể thấy ngôi nhà lâu của Thiên Phong. Mọi khung cảnh quen thuộc với cô vô cùng, thế nhưng lại giống như bị một màn sương che phủ.

Khi về đến nhà, Việt Phương muốn đưa tay mở cửa, nhưng lại phát hiện tay mình như không còn sức, mất dần cảm giác. Cô lắc đầu, xua đi mọi thứ đang bao quanh mình, cố gắng dùng sức lần nữa để mở cánh cửa. Cánh cửa mở ra, nhưng lại có cảm giác như ai đó đang kéo mở nó chứ không phải cô. Việt Phương ngàng đầu nhìn lên, hóa ra là Bảo đã mở cửa giúp cô. Việt Phương cười nhẹ, đưa tay bẹn cánh cửa bước ra, làm như không có gì.

Bà hai từ trong nhà đi ra, nhìn thấy xe taxi, lại thấy sắc mặt Việt Phương không tốt thì lo lắng hỏi:

- Con sao thế?

- Con không sao - Việt Phương cũng biết sắc mặt mình khó coi, không muốn giấu để bà nội lo nên cười nói

- Con hơi mệt một chút thôi. Lúc nãy ngất ở trường.

- Sao lại ngất?

- Con trúng gió ấy mà. Không sao đâu nội, đang mùa mưa nên thế thôi.

- Con phải giữ gìn sức khỏe, chắc tại ngồi dưới sương cả đêm nên bị nhiễm lạnh rồi. Vào nội nấu cho con tô cháo hành giải cảm.

- Con cảm ơn nội. Ba mẹ con đâu rồi nội, chị Việt Tình đi làm chưa hay còn ở nhà hả nội.

- Ba mẹ con lên thành phố đi làm rồi. Việt Tình thì bảo nó đi làm - Bà Hai đáp rồi dìu Việt Phương đi vào.

- Bảo về đi - Việt Phương nhìn bảo giục.

Bảo nhìn cô im lặng rồi cúi cùng gạt đầu quay người ra về.

- Thật ra. Mẹ con có nấu hoành thánh cho con, chờ con cả buổi trưa nhưng không thấy con về, gọi điện cũng không được nên đành đi về trước. Mẹ con có để dành cho con, nhưng con thế này, chắc là không ăn được.

- Con muốn ăn.

- Mẹ con có để lại một tờ giấy, dặn nội đưa cho con. Con đọc đi.

Bà nội cô bê lên cho cô tô hoành thánh đặt trước mặt cô rồi khẽ nói, sau đó móc từ túi áo bà bà màu nâu đã sờn một tờ giấy được gấp làm tư. Việt Phương mở từng tờ giấy ra và đọc. Tờ giấy chỉ vồn vẹn có vài chữ.

- Hãy nắm bắt hạnh phúc mà con có. Mẹ xin lỗi.

Cô ngồi nhìn tô hoành thánh đang bốc khói thơm lừng trước mặt mình. Khói bốc lên mặt, khiến hai mắt cô bỗng nhòa đi vì nước mắt. Lâu rồi cô không ăn hoành thánh do mẹ làm. Lúc nhỏ, cô rất thích ăn hoành thánh, ăn tận mười viên, mẹ lúc nào cũng đặt trong bát nhỏ của cô 10 viên. Hoành thánh mẹ cô làm ngon lắm, còn trộn cả tôm vào. Cô nhớ rõ viên nào của cô cũng có nửa con tôm to, nhìn rất ngon. Việt tình tuy không thích hoành thánh như cô, nhưng vẫn thường ghen tỵ với cô.

Lúc nhỏ, mỗi khi bị phạt xong, mẹ cô lại làm hoành thánh cho cả nhà ăn, ăn xong cô đã không còn buồn nữa. Trong đầu cô, bỗng nhớ rất nhiều chuyện lúc nhỏ. Hóa ra cô sai rồi.

Là cô không hiểu được tình mẹ. Bà không yêu cô như cái cách bà yêu Việt Tình, tình yêu của bà dành cho cô trong thầm lặng chứ không thể hiện rõ như Việt Tình. Do đó cô mới không hiểu.

- Mẹ...

Cô gọi khẽ trong những giọt nước mắt. Bà hy vọng hai đứa con trao đổi vị trí cho nhau để có thể san sẻ may mắn và bất hạnh cùng nhau. Thế nhưng khi trao đổi rồi, người bất hạnh lại là cô. Bà lo sợ Việt Tình có số mạng ngắn, nên muốn Việt Tình được hạnh phúc trong vẹn, van xin cô nhường lại Thiên Phong.

Nhưng mà giờ đây, dường như định mệnh trêu đùa. Thay đổi vị trí lại không phải là sự hòa hợp giữa may mắn và bất hạnh, mà là thay đổi cả số phận của nhau. Số phận của cô rất có thể sẽ mỏng manh như ngọn đèn trước gió.

Nếu như khối u trong đầu cô là ác tính. Vậy liệu cuộc đời của cô trải dài thêm được bao lâu.

Từng có một người bạn của cô cũng bị u não mà mất, cuộc đời bất hạnh của cô liệu có may mắn thoát khỏi cái chết hay không? Thời đại hiện đại, máy móc hiện đại, nhiều căn bệnh được chữa khỏi, nhưng cũng nhiều căn bệnh mãi không được chữa khỏi thì sao? Tất cả đều đối mặt với cái chết.

"Hãy nắm bắt hạnh phúc mà con có" - Thật sao mẹ, con có thể giữ lấy hạnh phúc của mình hay sao?

48. Chương 48

Nơi Kí Ưc Động Lại

Việt Phương lau nước mắt, sau đó nắm lấy điện thoại, trước khi bà Thu Hà bắt máy, cô đã cố áp chế giọng nghẹn mũi của mình, cô hỏi:

- Mẹ! Nếu như số phận có thay đổi. Người có số mệnh xấu là con, thì mẹ có làm như năm xưa không? Trao đổi thân phận để thay đổi số phận của hai đứa.

- Con đã đọc tờ giấy mẹ để lại cho con không? – Bà Thu Hà từ tốn hỏi cô.

- Con đã đọc rồi .

- Con hiểu ý mẹ nói hay không?

- Con hiểu.

- Vậy thì Việt Phương con nghe đây, sau khi nói chuyện với con, mẹ đã suy nghĩ cả đêm. Có lẽ trước đây mẹ sai lầm khi đã làm như thế. Hiện tại, mẹ không mong gì hơn là con được hạnh phúc, có lẽ mẹ vì muốn chuộc lại sự sai lầm của mình đối với con, muốn bù đắp cho con bằng cách nhìn thấy con hạnh phúc. Nhưng bất luận là con hay Việt Tình năm đó có số mệnh không tốt, dù lần nữa ẹ quay lại quá khứ, mẹ vẫn chọn cách làm này. Bởi vì mẹ yêu các con.

- Mẹ...- Việt Tình xúc động kêu lên – Nếu như, nếu như... không có sự hòa hợp giữa bất hạnh và may mắn, mà là thay đổi số mạng của cả hai thì sao ạ. Giống như người đoán mạng là con ...

Nói đến đây, cô khẽ run, mắt nhắm lại nghĩ đến cái khối u trong đầu mình.

- Việt Phương, đã xảy ra chuyện gì hả con? – Bằng linh cảm của một người mẹ, bà Thu Hà bỗng sợ hãi hỏi.

- Không có gì đâu mẹ - Việt Phương mở mắt giữ bình tĩnh đáp - Chỉ là nhìn tờ giấy mẹ để lại, trong lòng con bỗng xúc động nên hồi thế thôi - Im lặng ba giây, cô nói tiếp - Nếu như con nắm giữ hạnh phúc của mình, vậy Việt Tình thì sao, mẹ không lo sợ cho chị ấy...- Cô dừng lại lời nói, không biết giờ đây nên gọi Việt Tình là chị hay em nữa.

- Có người nói, đứa bé ra sau, thật chất là đứa bé hình thành trước, cứ để Việt Tình là chị gái của con đi - Bà Thu Hà nhẹ nhàng nói - Lúc nghe Việt Tình bị tai nạn, mẹ rất lo lắng, trong lòng như có lửa đốt, mẹ sợ hãi cái cảm giác mất mát đi một phần máu thịt của mình. Khi biết sự việc là vì hai chị em cùng yêu một người con trai và vì vậy Việt Tình mới xảy ra tai nạn, nỗi sợ hãi khiến mẹ mất đi bình tĩnh mà đánh con một cái tát tai. Nhưng dù con có tin hay không ? “Đánh con đau lòng mẹ”. Mẹ đã suy nghĩ thật nhiều về chuyện tình tay ba của hai chị em con cùng Jony. Một trong hai đứa, ai đau khổ mẹ đều không muốn. Thế nhưng mẹ nhận ra rằng, tình yêu không phải món hàng để dâng tặng. Dù con có chấp nhận nhường tình yêu đó lại cho Việt tình, thì cũng chưa chắc rằng Jony vẫn chọn ở bên con bé. Cho nên, chỉ cần cậu ấy yêu con, mẹ sẽ ủng hộ con.

Lời bà Thu Hà nói xong, Việt Phương như có kim đâm vào tim đau nhói nhưng nỗi đau lại xen lẫn hạnh phúc.

- Con cảm ơn mẹ.

Thiên Phong ngồi trầm mặt bên ly rượu thật lâu. Từ lúc Việt Tình xảy ra chuyện, chứng kiến cái tát tai in trên má Việt Phương, anh cảm thấy như cái tát tai đó đánh vào trái tim mình, đau nhói. Ánh mắt đau đớn của Việt Phương khiến anh thấy đau, nếu như có thể đánh đổi, anh chấp nhận chịu thay cô. Thế nhưng, nếu như anh bước đến bên cạnh cô thì gia đình cô sẽ thế nào.

Tuy cuộc sống hiện tại của Việt Phương, anh hoàn toàn không hiểu hết, nhưng mà trong quá khứ, cô luôn khát khao mái ấm gia đình. Anh sợ rằng vì chính bản thân anh mà khiến mái ấm gia đình cô bị vỡ vụn ra.

Anh rất sợ điều đó.

Cô đã nhận ra anh, nhận ra anh là cậu bé năm xưa, ánh mắt cô nhìn anh trong giây phút đó, anh không sao quên được. Là niềm hân hoan khi gặp lại, là hạnh phúc tràn về.

Nhưng sự việc đã xảy ra như thế, anh không biết Việt Phương sẽ chọn ai. Anh hay gia đình của cô. Nếu cô chọn anh, xích mích gia đình sẽ xảy ra, cô khó lòng đối mặt với Việt Tình. Nếu cô chọn gia đình...Thiên Phong nhắm chặt mắt thở dài.

- Tính tong...

Tiếng chuông cửa phá hủy phút trầm tư của anh. Thiên Phong mở mắt, đưa tay vuốt mặt rồi uể oải đứng lên mở cửa.

- Mẹ... - Thiên Phong vừa kinh ngạc vừa vui mừng reo lên khi trước mắt anh là người phụ nữ có vẻ ngoài mượt mà sang trọng nhưng đôn hậu với nụ cười yêu thương nhìn anh.

Bà giơ tay ôm chầm lấy anh khẽ gọi:

- Con trai, mẹ thật là nhớ con.

- Sao mẹ về mà không báo con hay Bảo đến rước.

- Như vậy thật rườm rà, phiền các con quá - Bà vui vẻ khoát tay Thiên Phong đi vào nhà.

- Ba con đâu? Ba có về cùng mẹ không?

- Không có ông ấy ít bữa nữa mới về, mẹ nhớ các con nên về trước - Bà lắc đầu xua tay đáp, tự nhiên ngồi xuống ghế sofa, và chỉ tay bảo Thiên Phong ngồi xuống bên mình.

Quen sống ở trời tây, nhưng bà vẫn đầy nét mộc mạc của người dân quê làng Việt Nam. Nét đẹp của bà tự nhiên, thanh thoát không chưng diện, nhưng cũng phóng khoáng vô cùng, Thiên Phong thích nhất điều này ở bà.

- Để mẹ xem, không có mẹ chăm sóc, con có ốm đi chút nào hay không ? – Bà xoay sang Thiên Phong bẹo má anh rồi ngó nghiêm quan sát.

- Mẹ... - Thiên Phong cảm thấy hơi xấu hổ trước sự quan tâm của bà.

Bà bật cười lớn, lôi túi hành lí của mình ra và nói:

- Thằng bảo đã gọi điện, nhờ mẹ đem cho con mấy thứ đồ.

- Bảo...- Thiên Phong hơi ngạc nhiên, Bảo xưa nay ít nói chuyện với mẹ của mình, còn ít nói hơn với ba của anh, vậy mà chủ động gọi cho bà, lại là nhờ đem đồ giúp anh.

Nhưng Thiên Phong chưa thắc mắc xong, điện thoại của anh đã đổ chuông.

- Thiên Phong ! Em cho anh nữa tiếng tìm em, nếu trong nửa tiếng anh tìm thấy em, xem như định mệnh lần nữa cho ta gặp nhau. Còn nếu không...

Việt Phương bỏ lỡ câu nói của mình.

Thiên Phong nghe những lời của Việt Phương đang nói trong tâm trạng hỗn loạn. Tiếng tút tút ở đầu dây bên kia đột ngột vang lên khiến Thiên Phong đứng ngơ ngác, anh chậm chậm đưa điện thoại trước mặt mình, rồi thờ người nhìn nó chuyển sang màn hình chính.

“ Thiên Phong” – Cô ấy gọi anh là Thiên Phong, Việt Phương gọi anh là Thiên Phong, là Thiên Phong không phải Jony.

Cô ấy chịu gọi anh là Thiên Phong, không giả vờ như chưa từng biết chuyện, điều đó có nghĩa là...Thiên Phong thấy run run, tay xiết chặt cái điện thoại, nếu không trước cảm xúc quá mạnh của anh, anh sợ sẽ đánh rơi nó .

Nhìn ánh mắt khổ sở của Việt Phương khi chứng kiến tai nạn của Việt tình, anh lại chứng kiến gia đình cô trở nên rối loạn như thế, quả thật, anh sợ cô sẽ chọn cách lãng quên anh. Cố tình xem như không biết anh, xem hồi ức của họ như những hạt bụi bị gió đi ngang quét sạch không để lại vết tích nào. Cô sẽ trao anh lại cho Việt Tình bất chấp việc anh có muốn hay không? Hay là, cho dù anh và Việt Tình cắt đứt, cô cũng sẽ rời xa anh vì sự e ngại của cô.

Thế nhưng, hai chữ “ Thiên Phong” kia, lại thốt ra từ miệng cô, khiến Thiên Phong mừng phát điên. Câu nói tiếp theo của cô càng làm tim anh đập mạnh nhiều hơn. Cô là đang nói đến sẽ chấp nhận anh, là thuận theo định mệnh mà ông trời sắp đặt cho họ.

Họ dùng khoảng thời gian hơn mười năm để quen biết và nhớ nhau, nhưng chỉ dùng 30 phút để làm nên định mệnh của họ.

30 phút ...

Liệu khoảng thời gian này là ngắn hay dài cho tình cảm bấy lâu nay của họ.

Anh có thể tìm ra cô trong vòng 10 phút hay không? Nếu như anh tìm ra, thì đúng như cô nói , đó là định mệnh. Cho dù là Việt Tình hay ai đi nữa cũng không thể ngăn cản họ đến bên nhau. Nhưng nếu anh không tìm ra cô, vậy thì, dù anh có làm gì, cô cũng sẽ lùi bước.

Có phải, cô là đang thử thách anh hay không?

Làm sao anh có thể tìm ra cô trong vòng 30 phút.

Họ có rất nhiều nơi kỷ niệm, từng gốc tre, bụi cỏ đều có dấu chân kỷ niệm của họ. nếu phải tìm, anh biết phải tìm ở đâu? Làm sao trong vòng 30 phút, anh có thể tìm ra cô.

Bà Kim Phượng, mẹ của Bảo vừa bày biện những đồ vật mà Bảo kêu bà đem về cho Thiên Phong dùng anh, ngẩng đầu định lên tiếng nói thì thấy Thiên Phong đứng ngơ ngẩn nhìn chiếc điện thoại, bà lấy làm lạ, bèn lên tiếng gọi khẽ:

- Jony!

Nhưng Thiên Phong không trả lời. Bà gọi thêm một lần rồi một lần, vẫn thấy Thiên Phong đứng yên không đáp.

Bà Kim Phượng, trong lòng lo lắng, đột nhiên buộc miệng gọi khẽ một cái:

- Thiên Phong, con sao vậy?

Dường như cái tên Thiên Phong mới chính là cái tên quen tai của Thiên Phong, dù rằng hơn mười năm, anh đều nghe người ta gọi mình là Jony. Cho nên khi bà Kim Phượng gọi hai chữ Thiên Phong, anh lập tức tỉnh trí, quay đầu nhìn bà.

- Con không sao chứ?

Thiên Phong lắc lắc đầu, bỗng anh nhìn thấy những vật mà bà Kim Phượng đặt trên bàn. Thiên Phong run run nhìn chúng không chớp mắt rồi tiến lại gần. Con điều đèn trẻ tặng anh trước khi đi, vài món đồ chúng tự làm ... rất nhiều những kỷ vật nhỏ nhắn được đựng trong một chiếc hộp giống như hộp châu báu. Và ... cỗ bốn lá của Việt Phương, món quà kỷ niệm ý nghĩa nhất của anh.

- Mẹ, những thứ này ở đâu mà có vậy?

- Là Bảo cất giữ, nó gọi điện bảo mẹ đem về đưa cho con – Bà Kim Phượng hơi giật mình trước thái độ kích động của Thiên Phong.

- Bảo sao? – Thiên Phong lặng người, khi nghe bà Kim Phượng nói, hóa ra lâu nay, Bảo đã cất giữ những thứ này thay anh. Có lẽ, khi anh mất trí, ngoài tấm hình của anh và Việt Phương, anh sẽ xem những thứ này trở nên bình thường như bao món đồ khác và vất bỏ. Cũng may có Bảo cất giữ cho anh mới không bị mất.

Thiên Phong đưa tay nắm lấy miếng kiếng bao tập ép cỗ bốn lá lên trong tay mừng rỡ, anh nghĩ đã biết cô ở đâu rồi.

“ Cỗ bốn lá may mắn, cỗ bốn lá may mắn ” , Thiên Phong cầm chặt và gọi nó, thầm nghĩ:” Hy vọng may đem lại may mắn cho tao”

- Con cảm ơn mẹ - Thiên Phong ánh mắt rạng ngời nhìn bà Kim Phượng nói rồi quay người chạy nhanh đi tìm Việt Phương.

- Thiên Phong – Bà Kim Phượng gọi anh, nhưng đáng tiếc anh đã đi thật nhanh và không còn nghe thấy tiếng bà gọi.

Thiên Phong dùng hết toàn bộ sức lực của bản thân mình để chạy đến gặp Việt Phương, cỗ bốn lá may mắn nhắc nhở anh rằng, cô đang ở bờ ruộng, nơi họ nói lời chia tay. Nơi mà cô tặng anh cỗ 4 lá.

Đoạn đường không dài, nhưng cũng không ngắn, nhưng đường ruộng vốn khó đi, ban đêm càng khó đi hơn nữa. Thiên Phong chạy vội vã, xém té xuống ruộng mấy lần mới chạy đến được nơi đó.

- Việt Phương – Thiên Phong chạy gần đến bên đưa tay lên miệng tạo âm thanh mà gọi cô.

Nhưng không gian vắng lặng như tờ chỉ có tiếng ếch kêu ồn ột đáp trả lời anh.

Thiên Phong đưa mắt nhìn khắp nơi, quả thật xung quanh mênh mông như không bóng người. Cảm giác hụt hẫng tràn ngập trong anh, Thiên Phong cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Cô không có ở đây.

Thiên Phong cắn chặt môi, anh quyết định chạy đi tìm cô, dù cô ở đâu, anh cũng tìm được cô. Vừa tìm, anh vừa gọi cho cô, hy vọng, có thể tìm được ra cô. Nhưng đáng tiếc, Việt Phương đã tắt máy.

Sau khi tìm kiếm hồi lâu, anh nhìn đồng hồ trên tay mình, thời gian đã chẳng còn lại bao nhiêu lâu nữa, vốn vẹn còn đúng 5 phút mà thôi.

5 phút, có thể tìm kiếm ra một người trên mảnh đất rộng lớn này hay không?

Anh bắt đầu hoài nghi cô đang trốn tránh anh, chỉ là cô muốn làm anh thất chí mà rút lui, thì anh nhận được một tin nhắn:

“ Em đang ở nơi cô đơn nhất và cũng là nơi hạnh phúc nhất của mình.”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Việt Phương, Việt Tình cũng hơi bất ngờ trước sự thừa nhận của Việt Phương. Cô chỉ là muốn làm xấu mặt của Việt Phương trong lòng của mẹ Thiên Phong mà thôi, dù sao, cô và bà cũng có giao tình mấy năm nay, ít nhiều gì thì lời của cô nói, bà sẽ tin. Và như thế, ấn tượng về Việt Phương sẽ xấu, dù cho Việt Phương có nói ra sự thật thì trong lòng bà cũng sẽ nghi ngờ. Mà ấn tượng đã không tốt thì thường có lợi cho cô nhiều hơn.

Bà Kim Phương hơi chau mày nhìn cô gái trước mặt mình. Cô gái có tên Việt Phương, rất có nhiều nét giống như Angela, bà thích cái tên việt của cô hơn - Việt Tình - Nghe rất hay, liên tưởng như người Việt Nam đầy tình nghĩa. Cô gái Việt Phương này khá giống với Việt Tình, nhìn vào có thể nhận ra hai người họ là chị em của nhau. Nhưng cô gái Việt Phương này so về nhan sắc và phong thái, quả thật không bằng Việt Tình, có điều gương mặt cô mang vẻ chân chất hơn, mặt dù cô vừa dùng một giọng đanh đá thừa nhận những lời Việt Tình vừa nói là sự thật.

Hơn nữa, cái tên Việt Phương này, bà đã nghe rất nhiều lần từ miệng của Bảo, đứa con trai ruột mà dù bà có làm thế nào, cũng không có được sự tha thứ của nó. Nhưng đêm tối, khi Bảo đã ngủ say, bà thường len lút đi vào thăm. Bao nhiêu ân hận, dày vò bà hàng đêm vì đã không chịu được sự khổ sở mà rời bỏ gia đình ra đi như thế, bỏ lại đứa con trai chưa được 10 tuổi của mình ở lại. Rồi khi bà hay tin người chồng cũ chết, nỗi đau khổ đó càng tăng thêm khi gia đình chỉ còn lại đứa con trai nhỏ và người mẹ chồng già yếu bệnh tật. Bà muốn về thăm họ, muốn đưa họ đến sống cùng bà, nhưng bà lại sợ ... sợ họ không tha thứ cho bà. Cho nên bà chỉ có thể âm thầm nhờ người quen gửi tiền đến cho họ, thế nhưng Bảo nhất quyết không chấp nhận tiền của bà gửi đến, bà biết con trai bà hận bà biết bao nhiêu.

Cái tên Việt Phương thường xuất hiện trên môi của Bảo mỗi đêm về, bà biết, người mang cái tên này cực kì có ý nghĩa với con trai mình. Bà biết, Bảo về đây cũng chính là vì cô gái này.

Thiên Phong hơi nghiêng đầu nhìn Việt Phương đầy khó hiểu.

Việt Phương thấy họ nhìn mình, cô khẽ cười đầy giấu cợt nói:

- Nếu như chị đã biết, vậy thì em cũng không cần đóng kịch nữa rồi . Đúng vậy, là em ghét chị, ghét cái cách chị lừa em tham gia trò chơi tráo đổi thân phận của chúng ta, để rồi em luôn là người chịu đòn oan. Ghét cái việc chị khiến mẹ thấy em phiền phức rồi bỏ rơi em lại cho ông bà nội nuôi. Nói tóm lại em ghét chị, à không, là em hận chị mới đúng chứ.

Cô quay sang nhìn Thiên Phong, ánh mắt anh đang dán chặt lên người cô, nghe từng lời cô nói. Cảm giác như bị kim đâm vào tim đau nhói, nhưng Việt Phương vẫn nói:

- Thật ra, cho dù anh có là Thiên Phong hay không, em vẫn sẽ ...

- Vẫn sẽ thế nào? – Thiên Phong lên tiếng cắt ngang lời cô, ánh mắt anh nhìn cô có chút phẫn nộ cùng đầy sự hoài nghi.

Việt Phương khẽ cắn môi, cô không thể nói ra tiếp mấy lời tàn nhẫn để làm tổn thương trái tim của anh. Cô né tránh ánh mắt của anh, bối rối lung tung.

- Em không nói được. Vậy để anh nói cho nhé. Vẫn sẽ tiếp cận, rồi cướp anh khỏi tay Việt Tình, có đúng không? – Thiên Phong khẽ cười nhìn cô mỉa mai

- Đúng vậy – Việt Phương nhìn anh cương quyết đáp. Cô chấp nhận để anh chán ghét mình. Cô cảm thấy đầu bắt đầu nhức nhối như muốn nổ tung ra, người khó chịu đến nỗi lạnh toát toàn thân.

- Có một thứ duy nhất em không biết, đó là nói dối. Lời nói dối trắng trợn như thế, em nghĩ anh ngốc nghếch đến mức không nhận ra hay sao? – Thiên Phong có chút tức giận khi đến giờ phút này, cô còn chơi trò đùa này với anh.

Biết mình không qua mắt được Thiên Phong, Việt Phương hơi xấu hổ, cô đỏ mặt cúi đầu ngọng ngịu hỏi lại anh:

- Để nhận thấy đến vậy sao?

Thiên Phong bật cười trước câu hỏi ngô nghê của cô, anh đưa tay gõ đầu cô mắng:

- Không phải dễ nhận đến thế, mà là anh tin em. Anh không biết, em lại muốn chơi trò gì nữa , nhưng mà, dù em có nói gì, anh cũng tin vào tình cảm của em đối với anh là thật.

- Thử thách tình yêu một chút. Xem anh có nghi ngờ em hay không thôi – Cô khẽ cười đáp lời anh.

Khi cô quyết đối mặt với tình cảm của mình, muốn tìm sự hạnh phúc cho bản thân, cô đã để anh đi tìm cô, cô muốn xem sợi dây duyên nợ của anh và cô là kết hợp hay không. Và anh đã tìm được cô, nhưng đồng thời cô cũng phát hiện ra rằng, dường như căn bệnh càng lúc càng đến gần. Trong giây phút tích tắc ấy, cô đã nghĩ, nếu như khối u của cô là khối u ác tính, nếu như cô không qua khỏi thì sẽ thế nào? Nếu như cô chết, anh sẽ có biết bao đau khổ. Việt Tình đã cho cô cơ hội, cô hội để anh quên cô , để anh có thể hận mà quên cô.

Vậy mà, anh bắt chấp những thừa nhận của cô mà chọn cách tin tưởng cô. Khoảnh khắc ấy, cô không muốn đánh rơi tình yêu của mình. Dù rằng, khối u đó là ác tính hay là lành tính, cô cũng muốn để bản thân được bên anh, được hạnh phúc dù là khoảng thời gian có ít ỏi.

- Lại thử thách – Thiên Phong rầu rĩ than thở, nếu lúc này anh không tìm được cô, không biết sẽ thế nào. Anh nắm lấy tay cô thật chặt, nhìn cô hỏi – Vậy giờ anh đã qua thử thách chưa?

- Rồi. Sau này anh có hối hận, em cũng không buông tay anh ra đâu – Cô cũng nắm chặt tay của Thiên Phong, bàn tay nóng ấm, cảm nhận niềm hạnh phúc đang chạy vào tim.

Thiên Phong kéo sát Việt Phương vào lòng mình, vòng tay ôm eo cô, anh xoay người nhìn bà Kim Phượng lớn tiếng giới thiệu:

- Mẹ, con giới thiệu với mẹ. Đây là Việt Phương, cô ấy là người mà con yêu.

- Bác ...- Việt Tình tuyệt vọng gọi bà cầu cứu.

Bà Kim Phượng nhìn Việt Phương, đây là cô gái mà cả hai đứa con trai bà cùng yêu. Dù Thiên Phong là con riêng của chồng, nhưng bao lâu nay, bà luôn xem Thiên Phong như con ruột của mình. Có điều, bà nợ Bảo, bà muốn bù đắp cho Bảo. Bảo từng hận Thiên Phong, bà biết rõ điều này nhất, nếu như bây giờ cả người con gái mà Bảo thích cũng bị Thiên Phong cướp lấy.

Bảo là con ruột của bà, làm mẹ , có thể không nghĩ đến bản thân, nhưng ai không ích kỷ vì con mình.

- Tối rồi, chuyện này gác lại ở đây đi. Đợi đến sang mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

49. Chương 49

Hai chị em được Thiên Phong đưa về nhà, Việt Tình hậm hực đi trước, cô cứ nhìn thấy bàn tay hai người họ nắm chặt lấy nhau thì khó chịu vô cùng.

Việt Phương thở dài, cũng có chút áy náy với Việt Tình, trong lòng cũng có chút buồn bã. Thiên Phong xiết tay cô khẽ nói:

- Đừng lo. Cô ấy chỉ là cố chấp mà thôi. Rồi cô ấy cũng sẽ chấp nhận được chuyện này. Việt Tình xưa nay luôn là người thông minh để hiểu rằng mọi thứ đã không còn có thể níu kéo nữa. Cô ấy cũng đủ mạnh mẽ để thoát khỏi nỗi đau.

- Thiên Phong! Em không muốn về nhà bây giờ - Việt Phương bỗng dừng chân đứng lại và nói. Cô cảm thấy đầu rất đau, màn đêm trước mặt cô dù được ánh trăng soi tỏ nhưng vẫn cứ nhòe đi thấy rõ. Cô rất sợ...Có lẽ cô hơi bi quan, biết đâu khối u của cô là lành tính, mà dù là u ác tính, nếu phát hiện sớm sẽ có thể điều trị. Nhưng cái cô sợ chính là không thể điều trị giống như bạn của cô, vừa phát hiện bệnh không bao lâu đã qua đời.

Con người khi đối diện với cái chết luôn trở nên hàn nhạt là như thế. Cho nên trước khi bản thân suy sụp, cô muốn được ở bên cạnh anh , muốn có thêm nhiều hạnh phúc.

Thiên Phong quay đầu nhìn cô, anh khẽ cười. Anh chờ khoảnh khắc này đã lâu, cho nên anh muốn được ở bên cô nhiều hơn, không muốn rời xa.

Hai người đi đến cái chòi mà họ thường tụ tập, ngồi tựa sát vào nhau nhìn ra bầu trời đầy sao. Cô tựa vào vai anh, hai mắt khẽ nhắm, một sự bình yên và ấm áp. Sự mệt mỏi trong mối quan hệ chị em rạn nứt, mối bận tâm về gia đình, căn bệnh cô sẽ trải qua, cũng bị sự bình yên này xoa dịu.

- Thiên Phong. Kể em nghe những chuyện ngày trước của anh đi - Việt Phương lên tiếng yêu cầu, cô muốn biết khoản thời gian họ xa nhau, anh sống thế nào.

- Em muốn nghe chuyện nào?

- Chuyện sau khi anh rời đi.

Thiên Phong ngã người nằm xuống, cũng dìu Việt Phương nằm xuống theo, anh trầm ngâm kể lại những ngày mình vừa rời khỏi mảnh đất này và bị mất đi ký ức.

- Khi anh vừa về đến nhà, mới biết ba anh sắp đưa gia đình đi định cư. Anh quyết liệt phản đối, anh chẳng muốn đi khỏi nơi này chút nào cả. Ba anh giữ anh trong nhà, mặc cho anh cầu xin, cũng không bắt cứ phương tiện liên lạc nào. Sau đó thì Bảo đến, anh cũng ngạc nhiên vô cùng, anh có nghe nói chuyện đứa con trai của mẹ kể sẽ đến, đứa bé đó nhỏ hơn anh 1 tuổi, chỉ là không ngờ đứa bé đó lại là Bảo.

Thiên Phong khẽ nhắm mắt lại, cố nhớ lại khoảnh khắc khi hai người họ gặp nhau. Ánh mắt Bảo nhìn anh kinh ngạc, sau đó là phần nộ lẫn bi thương, Bảo hét lên mắng anh đã lừa dối, sau đó bỏ chạy và anh vội đuổi theo.

- ...Tai nạn xảy ra, anh không còn biết gì nữa. Khi anh tỉnh dậy, anh đã thấy mình ở đó. Tuy mọi thứ có chút bỡ ngỡ, nhưng anh lại chẳng thấy xa lạ chút nào. Cứ thế chấp nhận một cuộc sống mới, gia đình êm ấm, có ba, có mẹ và em trai. Chỉ có điều, Bảo hoàn toàn xa cách với anh. Điều này cũng khá bình thường với cuộc sống bên đó, cho nên anh cũng không nghĩ ngợi nhiều. Anh đối với mọi thứ đều hoàn toàn xa lạ, không chút quen thuộc, chỉ trừ bức tranh nhỏ của anh và em. Khi vừa nhìn thấy nó, anh có cảm giác rất mạnh, một cảm xúc khó gọi thành tên. Anh thắc mắc cô bé trong bức tranh đó là ai? Nhưng lại chẳng có câu trả lời, vì thế ấn tượng về cô bé đó càng sâu đậm, khiến anh không thể nào quên được. Cho đến khi gặp Việt Tình. Hôm đó, cô đem album hình của mình ra để ột người bạn làm hình giúp, anh vô tình nhìn thấy, rồi sau đó...

Thiên Phong không kể tiếp, Việt Phương cũng đã hiểu câu chuyện sau này của họ. Cô cũng không tra hỏi, im lặng tựa đầu vào tay anh. Lắng nghe tim đập của cả hai.

- Mẹ anh... mẹ Bảo, có lẽ rất thích Việt Tình.

- Có lẽ vậy. Anh trước giờ với mọi thứ luôn lãnh đạm, cho nên khi biết Việt tình là bạn gái anh, mẹ rất vui, cho nên rất quý Việt Tình - Thiên Phong khẽ đáp rồi trấn an cô - Đừng lo, anh sẽ giải thích ẹ hiểu. Tuy là mẹ kể, nhưng xưa nay bà luôn yêu thương anh. Nếu anh không hồi phục ký ức, có lẽ anh vẫn xem bà là mẹ ruột của mình. Anh tin, bà sẽ không xen vào hạnh phúc của anh đâu.

Cô khẽ gạt đầu mỉm cười. Dù thế nào, cô cũng đã chọn sự nắm chặt không buông.

Họ nằm bên cạnh nhau như thế, im lặng nghe hơi thở và nhịp tim đập cùng tiếng gió lùa lạnh lẽo. Cùng cảm nhận giây phút của tình yêu ra sao.

- Tình yêu cũng giống như những ngọn lửa trong gió, gió cũng dập tắt lửa cũng có thể thổi bùng ngọn lửa. Anh nói xem, anh là ngọn gió nào - Việt Phương gổi đầu trên cánh tay Thiên Phong, khẽ nghiêng người chúi rúc vào lòng anh, tìm kiếm hơi ấm trong đêm lạnh.

Thiên Phong choàng tay kéo người cô sát vào người anh hơn, tay vòng ngang eo cô sợ cô bị lạnh, muốn ôm chặt cô để cái lạnh không bám lấy cô. Anh ngẫm nghĩ một chút mới trả lời cô:

- Tình yêu mãi mãi là điều bí mật. Hãy cứ tận hưởng niềm hạnh phúc khi tình yêu đến, dù chỉ là một khoảnh khắc trong cuộc đời. Mặc kệ cho tương lai sau này thế nào, anh vĩnh viễn trân trọng khoảnh khắc này. Cho nên anh là cơn gió nào không quan trọng, cái quan trọng là ngọn lửa đó có muốn tắt hay không?

- Thiên Phong...

- Ừ...

- Thiên Phong...

- Em nói đi.

- Tên anh rất đẹp, em thích gọi cái tên này.

Việt Phương dang tay ôm lấy anh, cô ngẩng đầu lên kề sát gương mặt anh, đem hơi thở của bản thân hoà nhập với hơi thở của anh. Cô đưa tay lần tìm kiếm trên gương mặt anh: má, mũi, và môi...

Anh nắm lấy tay cô, hôn nhẹ lên những đầu ngón tay, tim anh khẽ run nhẹ, anh xoay người cúi đầu nhìn gương mặt cô, ánh mắt cô, nỗi khát khao bùng lên trong lòng anh. Anh nhẹ nhàng hôn lên mi mắt, cánh mũi rồi chậm lại trên cánh môi của cô. Môi cô mềm, lại mang tư vị lạnh của gió đêm, nhưng lại ấm lên khi môi anh chạm đến. Nụ hôn của hai trái tim kết hợp, ngọt ngào và say đắm. Cô đáp lại nụ hôn của anh trong nồng nàn.

Luyến tiếc rời khỏi bờ môi của Việt Phương, Thiên Phong khàn giọng nói:

- Nếu như lúc đó anh chọn lựa không tin em thì sao?

Việt Phương nghe anh hỏi, cô cắn môi cuối đầu, bởi vì nếu như lúc đó anh không tin cô, cô sẽ buông tay.

- Vì sao lại như thế? Em chắc chắn sẽ không ngốc nghếch muốn thử anh bằng cách như thế - Thiên Phong đưa ra nhận định của anh. Thật ra, ngay từ đầu anh biết cô cố tình nói như thế, cho nên mới tỏ vẻ thân mật với cô trước mặt mẹ, đánh tan ánh mắt của bà khi nhìn Việt Phương qua mấy lời Việt Tình nói.

- Ôm em đi - Việt Phương rùng mình một cái rồi khẽ bảo.

Thiên Phong đưa tay ôm chặt cô thêm nữa, như ép chặt cô vào lòng anh, muốn đem cô vào tận sâu trong trái tim. Bị ép chặt thế nhưng Việt Phương lại không thấy khó chịu, nằm trong vòng tay vững chắc của Thiên Phong, được anh bảo vệ che chở, cô cảm thấy mình có thể đối mặt với mọi thứ.

- Thiên Phong, bác sĩ bảo trong não em có một khối u.

Thiên Phong giật mình, anh nới lỏng vòng tay nhìn trừng trừng vào Việt Phương. Hóa ra anh nhìn thấy sắc mặt cô không tốt không phải là vì cô ngồi quá lâu trước trời gió, hóa ra khi cô vịn lấy anh, người run run, không phải vì sợ.

“U não ” - Anh từng đọc một bài báo về căn bệnh này, anh nhớ đại khái nói về bệnh này :“Người bệnh u não thường bị liệt, tử vong đột ngột hoặc mắc chứng động kinh triền miên. Nếu là u lành, sự lớn lên của nó sẽ chèn ép dây thần kinh trung ương các cơ quan khác, chẳng hạn nếu ép thần kinh cơ quan hô hấp sẽ làm bệnh nhân ngừng thở, ép thần kinh tủy sống sẽ gây liệt người...Còn u não ác tính có tốc độ phát triển và mức độ xâm lấn nhanh, dễ cướp đi tính mạng người bệnh. U não nguy hiểm lại không có triệu chứng rõ ràng: đau đầu, thân thể yếu đi, mờ mắt bình thường. bệnh chỉ có thể phát hiện qua khám lâm sàng và chuẩn đoán hình ảnh. Do đó, u não được xếp vào loại bệnh nguy hiểm nhất đối với tính mạng con người. ”

- Bao lâu rồi - Sắc mặt anh tái nhợt nhìn cô gặng hỏi.

- Bao lâu gì? - Cô tròn mắt nhìn anh hỏi lại.

- Em biết mình bị bệnh bao lâu rồi?

- Vừa mới thôi - Việt Phương trầm ặt đáp, Thiên Phong có chút nhẹ nhõm thì Việt Phương lại nói tiếp – Nhưng thật ra, triệu chứng của bệnh đã xuất hiện cũng khá lâu rồi, chỉ là những triệu chứng đó chỉ xuất hiện một chút rồi qua, cho nên em không để ý.

Thiên Phong nâng người ngồi dậy kéo theo cả Việt Phương, anh nhìn cô một cách hốt hoảng hỏi.

- Có phải bây giờ em thấy nhức đầu hay không?

- Gương mặt anh giờ ra sao em cũng không nhìn rõ – Việt Phương đưa tay chạm vào gương mặt của Thiên Phong, quả thật giờ phút này, mắt cô mờ hazy đi, như có một lớp màng ở phía trước, không nhìn rõ thứ trước mặt mình nữa. Cả người cô run lên một cách sợ hãi, hai dòng nước mắt rơi xuống nóng hổi trên gương mặt cô.

Thiên Phong sợ hãi ôm chặt cô, anh đỡ dành trấn an cô:

- Không sao đâu. Không sao đâu. Chúng ta lập tức đi bệnh viện kiểm tra. Lập tức chữa trị thì không có gì đáng lo nữa.

- Nếu như không chữa được thì sao? – Giọng cô nắc nhen hỏi.

- Sẽ không đâu. Chúng ta khó khăn lắm mới được ở bên nhau, ông trời không nhẫn tâm như vậy đâu – Giọng Thiên Phong khan đi trong đau đớn và lo lắng. Từ trước đến giờ, anh luôn là người điềm tĩnh, thể nhưng lại bị những giọt nước mắt của cô mà hoang mang. Anh đưa hai tay bê lấy gương mặt cô, để mặt cô đối diện, cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng và dồn dập vì kích động của anh – Dù thế nào, anh cũng sẽ không để em lẻ loi một mình đối mặt với căn bệnh này đâu. Hãy dựa vào anh, hãy để anh cùng vượt qua nỗi đau này.

Việt Phương khẽ cười trong nước mắt, cô nói:

- Có biết vì sao em quyết định nhận lại anh hay không?

Rồi không để anh trả lời, cô dựa vào anh mà nói tiếp:

- Bởi vì em ích kỷ, dù không biết cái gì đang chờ đợi mình phía trước, vẫn muốn có anh bên cạnh. Ích kỷ không muốn biết nếu như em chết, anh sẽ đau khổ thế nào. Mặc kệ sự đau khổ khi chỉ còn lại một mình của anh, vẫn mong muốn có anh bên cạnh. Cả đời này cho đến chết, em sẽ không buông anh ra đâu.

- Cả đời này cho đến chết, anh cũng chỉ yêu mình em. Chỉ có em thôi.

- Mãi mãi...

- Mãi mãi...

Việt Tình đi vào nhà, cô mới nhận ra, Thiên Phong và Việt Phương không còn lẻo đẻo đi theo phía sau của cô. Trong lòng bức tức, cô đẩy mạnh cánh cổng rồi đi vào. Không ngờ vừa vào đến sân thì đã thấy bà Thu Hà đang ngồi u sầu trên cái bàn đá turo71c sân nhà.

- Mẹ...

Việt Tình bật tiếng gọi thê lương rồi nhào đến bà Thu Hà khóc nức nở.

- Chuyện gì vậy con?

- Mẹ, con khổ quá mẹ ơi.

- Là chuyện gì, hãy kể ẹ nghe – Bà xót xa khi nghe con gái khóc.

- Mẹ à, Việt Phương nó ... nó cướp bạn trai của con rồi, nó thật sự cướp bạn trai của con rồi. Hôm nay nó và anh ấy đã công khai thừa nhận trước mặt mẹ anh ấy rồi. Mẹ nói con phải làm sao đây.

Bà Thu Hà thở dài nhắm mắt xót xa, đúng là quá oan trái, hai đứa con gái, long bàn tay cũng là thịt, mu bàn tay cũng là thịt. Bảo bà chọn ai bỏ ai bây giờ.

Lần đầu tiên Việt Phương chủ động gọi cho bà, từng lời nói của Việt Phương khiến cõi lòng bà lo lắng, trong lời nói có chút gì đó bi thương và sợ hãi. Cho nên bà vội vã chạy về đây, bỏ mặc cuộc họp ngày mai, ngồi đợi hai đứa con gái trở về, ba mẹ con, cùng nói hết nỗi lòng của mình.

Bà vuốt tóc Việt Tình, giọng bà đầy sự mệt mỏi hỏi:

- Từ trước tới giờ, mẹ có để con thiệt thòi chưa?

Việt Tình ngừng khóc khó hiểu nhìn mẹ, tự nhiên bà lại hỏi cô một câu chẳng ăn nhập gì với tiếng oán than của cô, nhưng vẫn trả lời bà:

- Con biết mẹ thương con nhất, cho nên từ nhỏ đến lớn, con thích gì, mẹ đều mua cho con cả. Cho nên con cũng yêu mẹ nhất.

- Mẹ chưa từng có lỗi với con phải không?

Việt Tình thấy mẹ mình hôm nay thật kỳ quặc, cô khó hiểu nhìn bà lần nữa.

- Mẹ! Mẹ sao vậy? Sao hôm nay hỏi con những câu kỳ cục như thế chứ?

- Việt Tình! Từ trước đến giờ, con luôn được mẹ thương yêu, muốn gì được đó. Còn Việt Phương, em con luôn thiệt thòi, mẹ có lỗi với em con rất nhiều. Cho nên lần này, con hãy chịu thiệt thòi nhường Jony lại cho Việt Phương đi.

50. Chương 50 - End

- Mẹ, mẹ đang nói gì vậy. Sao mẹ có thể bắt con làm như thế chứ? – Việt Tình đứng bật dậy hét lên lồng lộng giữa đêm tối khiến mọi người trong nhà nghe thấy hốt hoảng chạy ra.

- Chuyện gì? Có chuyện gì vậy bây – Bà Hai là người đi ra đầu tiên nhìn thấy Việt Tình đang dung ánh mắt tức giận nhìn mẹ mình.

- Trước giờ mẹ luôn thương con mà, về đây mới có mấy bữa thôi, mà mẹ đã nghiêng về Việt Phương rồi. Sao mẹ lại có thể nói ra mấy lời bất công như thế.

- Ở đâu có cái kiểu ăn nói như thế với mẹ mà hả - Chú Nhân chạy ra thấy thái độ hỗn xược của Việt Tình bèn lên tiếng mắng.

- Bất công. Con nói mẹ bất công với con. – Bà Thu Hà đứng bật dậy quát mắt nhìn Việt Tình – Mẹ bất công với con, mẹ bất công với con cho nên người chịu đòn , người luôn bị phạt là Việt Phương, trong khi người đáng bị phạt là con mới đúng. Mẹ bất công với con mà người mẹ té xuống sông là Việt Phương, nhưng mẹ vẫn theo lời con là người bị té xuống sông là con, sau đó cứ thể để Việt Phương ở nhà nội mà đem con về nhà. Mẹ đúng là bất công, nhưng không phải với con, mà là với Việt Tình.

Việt Tình tái mặt, cô ghiền rằng nói:

- Thì ra, để có được anh ấy, nó đã nói ra hết sự thật ẹ nghe.

- Việt Phương không có nói lấy một lời nào hết – Bà Thu Hà khẳng định chắc nịch – Mẹ là mẹ của hai đứa, lẽ nào không nhận ra con mình hay sao. Dù hai đứa có giống nhau như đúc, thậm chí ba con không thể nhận ra, nhưng mẹ không bao giờ nhầm lẫn. Con có một nốt ruồi nhỏ phía sau gáy, còn Việt Phương thì không.

Việt Tình đưa tay sờ sau gáy, tuy cô không biết nốt ruồi nhỏ này xuất hiện từ bao giờ, nhưng quả thật phía sau cô có một nốt ruồi nhỏ. Cô nhìn mẹ trân trối, những lời mẹ nói là sự thật, vậy thì...

- Nhưng mà... là mẹ chọn bỏ rơi Việt Phương chứ không phải con. Lúc đó, con chỉ là một đứa trẻ mà thôi, làm sao con biết mẹ sẽ vì vậy mà bỏ Việt Phương ở lại với ông bà nội chứ. Sao có thể ích kỷ vì chuyện lúc nhỏ mà đổ tất cả lỗi lầm lên con như thế chứ. Sao lại bắt con gánh chịu sự bất công do mẹ tạo ra chứ?

- Bốp...

Cái tát tai giáng lên mặt của Việt Tình khiến tất cả mọi người có mặt ở đó: ông Hai, bà Hai, chú Nhân, chị Nga, và nhóc Bảo đều kinh ngạc đến sững sốt. Việt Tình sững sờ đưa tay ôm má, gương mặt nhìn bà Thu Hà. Gương mặt bà đầy nỗi đau đớn, là lỗi của bà, nhưng lỗi này cũng vì tình yêu thương con cái mà ra, bà làm như vậy tất cả cũng đều là vì Việt Tình. Vậy mà Việt Tình lại cho bà ích kỷ, đứa con gái này khiến bà đau lòng khôn xiết.

- Mẹ đánh con, xưa nay mẹ chưa hề đánh con, vậy mà...

- Một cái tát đối với cô là quá nhẹ - Bảo từ ngoài công bước vào giận dữ nói – Cái tát đó là gì so với những nỗi đau mà Việt Phương phải nhận chứ. Từ nhỏ, cô được yêu thương chiều chuộng, trong khi Việt Phương cô đơn lẻ loi ở nơi này. Bao nhiêu tình thương, cô đều giành hết, Việt Phương có những gì chứ hả. Cô ấy chỉ có mong có một mình Thiên Phong mà thôi. Mà Thiên Phong , cô còn rất nhiều người khác, còn Việt Phương cô ấy chỉ có mỗi Thiên Phong mà thôi, ở bên Thiên Phong, cô ấy cảm thấy bớt cô đơn và thấy hạnh phúc hơn. Chỉ là một ước mơ nho nhỏ mà thôi, cô cũng không thể nhường cô ấy hay sao. Nói cho cô biết,

Việt Phương cô ấy đã mắc căn bệnh u não chưa rõ là gì. Nếu như cô ấy chết, chắc cô mới vừa long hả dạ đúng không?

Lời chế giễu của Bảo như tiếng sét bên tai Việt Tình, cô há hốc miệng nhìn Bảo, như không tin vào tai mình.

- Bảo! Con vừa nói gì? Việt Phương nó...- Chú Nhân nhìn Bảo lên tiếng trước.

Bảo nhìn mọi người thở dài một cái rồi mới nói:

- Hồi trưa cô ấy bị ngất, cho nên con đưa cô ấy đi bệnh viện. Trước đó, Việt Phương có nói dạo này cô ấy hay đau đầu, có lúc mắt như muốn mờ đi. Lúc đó, Việt Phương cho rằng mình suy nghĩ nhiều quá nên mới đau đầu mệt mỏi mà hoa mắt. Nhưng khi vào bệnh viện, con có kể cho bác sĩ nghe qua, bác sĩ đã khám và chụp X quang cho cô ấy và phát hiện trong não có một khối u chưa rõ là lành tính hay ác tính. Bác sĩ đề nghị Việt Phương nhập viện để kiểm tra kỹ hơn, nhưng cô ấy không chịu. Con có khuyên cô ấy, nhưng Việt Phương bảo là cần thời gian để chấp nhận, lẽ như cô ấy bị u ác tính không thể trị khỏi. Con đoán Việt Phương sẽ đi tìm Thiên Phong, vì chỉ có ở bên anh ấy, Việt Phương mới thấy lòng thanh thản mà dửng dưng cảm đối mặt với điều xấu nhất.

Tất cả mọi người nghe xong đều cảm thấy lo lắng không ngừng. Bà Thu Hà bưng mặt ngồi sụp xuống đất khóc. Hối hận, ăn năn là những gì đang diễn ra trong lòng bà. Vì sao bà lo sợ cho đứa con gái này, bà chở che bao bọc, tìm mọi cách để nó thoát khỏi số phận xấu của mình đến mức lơ là, bỏ mặc đứa con kia của mình.

Hoá ra, sự thay đổi thân phận của hai đứa, không phải là để hoà hợp cho số mạng hai đứa, mà là chuyển đổi số mạng cho nhau. Là bà đã hại Việt Phương rồi.

- Hiện giờ Việt Phương đang ở đâu, con có biết không? – Ông Hai bình tĩnh hỏi Bảo.

- Con vừa về nhà, thì gặp mẹ con. Bà ấy đã nói mọi chuyện với con, cho nên con mới đến đây xem Việt Phương thế nào. Việt Phương cô ấy chưa về nhà sao? – Bảo kinh ngạc hỏi – Đường như tình hình của cô ấy tệ hơn rất nhiều. Con muốn đến là để thuyết phục cô ấy ngày mai đến bệnh viện kiểm tra kỹ lưỡng.

- Việt Phương đang ở bên cạnh Thiên Phong – Việt Tình vội vàng nói, lần đầu tiên trong đời, cô có cảm giác choáng váng lo lắng vì đứa em gái.

- Mau gọi điện thoại cho Thiên Phong đi – Bà Thu hà liên giục.

Bảo vội lấy điện thoại gọi cho Thiên Phong, nghe xong, anh tái mặt, rồi nói với mọi người:

- Việt Phương đã nhập viện rồi.

Khi Việt Phương tỉnh dậy, trước mặt cô là không gian mờ ảo, cô không biết là mình đang ở đâu, nhưng có một bàn tay nắm chặt lấy tay . Cô nhận ra bàn tay này , bàn tay ấm áp khiến cơn sợ hãi trong lòng cô dịu lại.

Bàn tay đặt trên một tấm drap, tấm drap sạch sẽ, cùng mùi ete đủ để cô nhận biết mình đang nằm trên giường bệnh. Cô khẽ cử động bàn tay còn lại, để cảm nhận không gian mình đang ở. Cô chỉ thấy lơ mơ , ngay cả bàn tay trước mặt cũng chẳng thấy rõ ràng.

- Trời chưa sáng hẳn đâu, em sẽ khó thấy đường lắm - Thiên Phong đã thức dậy từ bao giờ, anh đứng lên, ngồi bên cạnh mép giường, nắm lấy bàn tay đang gơ ra trước mặt của cô nhẹ nhàng nói - Em thấy thế nào rồi. Để anh mở đèn lên cho em.

Bác sĩ sẽ có khi thức dậy, mắt sẽ không thích ứng được nên mới yêu cầu tắt đèn như thế.

- Không cần đâu - Việt Phương vội nắm lấy bàn tay chuẩn bị rời đi của Thiên Phong. Cô rất sợ, sợ rằng khi đèn sáng, cô vẫn không nhìn thấy gì, vậy thì cứ để bóng tối như thế này đi. Cô cảm giác bóng tối sẽ giúp cô dễ chịu hơn.

Thiên Phong khẽ ừ trong cổ họng, anh nắm chặt tay cô rồi ngồi lại, giọng dịu dàng hỏi:

- Em thấy sao rồi?

- Em hơi nhức đầu - Cô chỉ nhớ cơn choáng váng khó chịu trước khi ngất đi trong vòng tay anh khi ở nhà chòi.

- Để anh gọi bác sĩ - Thiên Phong lo lắng lần nữa muốn đứng lên. Thật sự, anh như muốn phát điên khi Việt Phương ngất trong chính vòng tay của anh, anh bế thốc cô lên, gồng người chạy ra đường tìm người giúp đỡ đưa cô vào bệnh viện ngay lập tức.

- Đứng - Cô lại giữ chặt anh ngăn lại, khẽ nâng người lên như muốn ngồi dậy. Thiên Phong thấy vậy liền đứng dậy xoay người, nâng cô lên, để cô tựa vào lòng mình. Dựa vào lòng Thiên Phong, Việt Phương cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô cười cười nói:

- Em thích cảm giác này. Em muốn được ở bên cạnh anh, đừng rời khỏi em.

- Ngốc, anh sẽ không đi đâu hết, chẳng phải anh đã nói sẽ ở bên cạnh em mãi mãi hay sao.

- Kể em nghe một câu chuyện đi có được không, cảm giác thật buồn tẻ - Cô ngồi trong lòng anh, đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ chỉ thấy thứ ánh sáng mập mờ không rõ ràng, giống như trước mắt cô có rất nhiều lớp màng ngăn cách ánh sáng lọt vào.

- Được - Thiên Phong ôm chặt cô, anh dựa lưng vào tường, để hai người được thoải mái hơn bắt đầu kể câu chuyện - Có một đôi tình nhân nọ, họ yêu nhau và hẹn ước kết hôn. Cô gái rất thích ngắm bầu trời đêm, hai người hay tựa vào nhau nhìn lên bầu trời. Một hôm chàng trai nói:

” Tình yêu của anh dành cho em giống như vì sao trên bầu trời kia, anh mãi mãi là vì sao trên bầu trời của em”

Cô gái nhìn ngôi sao nhỏ bé, phản chiếu ánh sáng yếu ớt, chẳng thấy hấp dẫn và đẹp lung linh như ánh trăng tròn bên cạnh. So với mặt trăng đẹp kiêu sa kia, ngôi sao nhỏ bé thật thấp kém hèn mọn. Cô gái thấy trong lòng không vui, cảm thấy chàng trai chưa yêu cô đủ như tình yêu mà cô cần.

Chuyện gì đến cũng đến, cô nói lời chia tay với anh khi có một chàng trai khác đeo đuổi cô, anh ta nói sẽ tặng cô mặt trăng trên trời cao kia. Chàng trai chỉ có thể im lặng nhìn theo bóng người yêu rời đi và khẽ nói:

” Anh mãi mãi là ngôi sao trên bầu trời của em”

Cô gái cuối cùng cũng làm đám cưới với người con trai kia. Nhưng ngày tháng qua mau, một ngày nọ, chàng trai kia bỏ rơi cô chạy theo một người con gái khác. Trong lúc cô đau khổ, chàng trai đã đến vỗ về và làm chỗ dựa cho cô. Anh chưa từng thay đổi tình yêu của mình dành cho cô.

Nhưng năm sau đó, họ có với nhau nhiều mắc con và sống hạnh phúc.

Và ngày ngày họ lại cùng ngắm trời đêm, cô nhìn mặt trăng lần lượt thay đổi khi tròn khi méo, cô mới biết, trăng kia tuy đẹp kiêu sa khiến người ta yêu thích, nhưng nó lại là thứ hay thay đổi. Còn ngôi sao kia tuy nhỏ bé, cũng chẳng rực rỡ, nhưng lại trường tồn mãi mãi theo thời gian.”

Kể xong, Thiên Phong dung tay mở long bàn tay của Việt Phương ra, vẽ vào tay Việt Phương một ngôi sao, sau đó áp tay mình vào bàn tay đang xòe của cô, từng ngón tay đan vào nhau thật chặt. Giống như lời hứa mãi mãi không xa rời của anh dành cho cô.

Ở bên ngoài cửa, Việt Tình khẽ thở dài, cô quay đầu lại nhìn Bảo khẽ nói:

- Cậu nói đúng, tình yêu gượng ép không phải là tình yêu. Cái gì có thể trói buộc, nhưng tình yêu thì không. Tôi đã quá ích kỷ, long ích kỷ khiến tôi mất đi tình chị em. Nhưng tôi không muốn mất đi đứa em gái.

Bảo khẽ cười gật đầu, cả hai rời đi nhẹ nhàng.

3 tháng sau

Trên một cánh đồng, trải dài một màu vàng của những hạt lúa nặng trĩu. Trời chiều mát rượi, mọi người rủ nhau ra cánh đồng quay quẩn như lúc nhỏ.

- Này, này, nướng xong chưa vậy hả - Tiếng Hiền the the kêu lên đầy vẻ mong đợi.

- Ông háo ăn vừa vừa thôi, chờ đi, còn lâu lắm – Hải đang lui cui vùi rơm vào trong cái mô đất họ đào để nướng mấy con cá được xỏ qua cành trúc, mùi nướng thơm lừng cả khoảng đất trống của cánh đồng – Muốn ăn thì mau lại đây phụ giúp tui lấy rơm coi.

- Sao không bảo Nam phụ ông – Hiền lười biếng ngồi ngáp ngáp dài dài.

- Thằng Nam đi lấy rơm rồi, ông chờ chút đi – Bảo đang xiên mấy con cá rô đồng vừa bắt được chuẩn bị cho đợt nướng tiếp theo nói vọng tới.

- Đồ làm biếng kia, muốn ăn mà không muốn làm à – Hải lườm Hiền một cái mắng.

- Biết sao được, ở nhà được vợ chăm sóc quen rồi – Hiền phe phẩy cọng cỏ trên tay hí hửng đáp, khê liếc nhìn Thắm đang bận rộn cùng Thảo gọt trái cây.

- Mau đi xách một thùng nước sạch ra đây, lát mọi người có nước rửa tay rửa miệng – Thắm nghe vậy liền lên giọng sai bảo.

Nam vừa tới, trên tay là một bó rơm vàng dài, bật cười nói:

- Ai vừa bảo được vợ chăm sóc quen rồi vậy ta. Hóa ra là sĩ diện đàn ông.

- Mấy ông thì biết cái gì chuyện vợ chồng người ta mà nói – Hiền hơi ngượng liền lên giọng bảo.

- Thế kể chuyện vợ chồng hai người cho tụi này biết đi – Hải cười gian nhìn Hiền yêu cầu, lời lẽ đầy ám muội.

Thắm ngượng đỏ mặt nhìn Hiền trách:

- Còn già cái mồm, mau đi xách nước.

Mọi người nhìn Hiền khổ sở đứng dậy đi xách nước mà cười vang trên chộc tiếp.

Thiên Phong và Việt Phương cũng nhìn nhau khê cười, sau đó nhìn vào bức tranh cả hai cùng hợp tác vẽ. Một bức tranh cảnh chiều đồng quê yên ả, với những đứa trẻ năm nào cùng chơi dưới cánh đồng. Êm đềm và thơ mộng.

- Giờ thì anh có thể nhẹ nhõm thật rồi – Thiên Phong buông bút vẽ xuống, hít vào một hơi thật thoải mái nói.

Sau những giây phút hoảng sợ, thì cuối cùng bác sĩ cũng thông báo khối u trong não cô là khối u lành. Không gây hại đến tính mạng của cô, chỉ là khối u chèn lên vài sợi dây thần kinh của cô, nhất là dây thần kinh thị giác khiến mắt cô mờ đi không thấy đường. Có điều, có một số khối u nhỏ không thể cắt bỏ, phải tiến hành xạ trị để triệt tiêu những khối u đó, và giờ thì Việt Phương đã khỏi hẳn hoàn toàn. Cho nên hôm nay cả nhóm ra đây ăn mừng.

- Việt Tình lúc sang có gọi điện chúc mừng em - Việt Phương bèn nói, từ lúc biết khối u trong đầu cô là khối u lành, Việt Tình đã cùng cô nói chuyện suốt một đêm, đó là lần đầu tiên hai chị em cùng tìm thấy nụ cười. Sau đó, Việt Tình quyết định qua mỹ làm việc, vẫn là công ty của ba Thiên Phong, ông cũng rất quý tài năng của Việt Tình.

- Cô ấy sao rồi?

- Chị ấy nói mình rất tốt, dù sao cũng đã sống ở đó mấy năm cho nên không cảm thấy lạc lõng. Mà Bảo và bác gái sao rồi, nghe nói họ đã làm lành đúng không?

- Làm lành rồi – Thiên Phong gật đầu – Ba anh vốn muốn Việt Tình là con dâu của mình, nhưng mẹ đã thuyết phục ba, nói giúp chuyện chúng ta, cho nên Bảo không còn giận bà nữa.

- Thật là tốt quá – Việt Phương khê cười hít sâu không khí trong lành mà họ đang có, thật là tốt khi cô có thể lần nữa ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp của quê hương.

Thắm đột nhiên cảm thấy buồn nôn khó chịu, cô lấy tay che miệng chạy sang một góc ối liên tục không ngừng. Thảo hốt hoảng chạy đến xem :

- Thắm không sao chứ?

Rồi cô quay sang mọi người gọi ta.

- Mọi người ơi, Thắm hình như không ổn thì phải.

- Không phải đâu – Thắm vội lắc đầu xua tay, cô ngượng ngùng nhìn mọi người nói khẽ - Mình sắp có em bé rồi thì phải.

- Thật sao? – Hải, Nam và Thảo cùng sững sốt nhìn cô hỏi.

- Mình cũng không chắc lắm, nhưng hình như là vậy – Thắm gật đầu cười nhẹ nhàng đáp.

Hiển vừa khệ nệ xách một thùng nước vừa đi lấy hỗn hển xách ra, Hải liền quay lại nhìn Hiển hô to:

- Này, ông bố trẻ. Chúc mừng sắp được thăng chức nha.

- Ông nói gì? – hiển không hiểu gì liền hỏi lại.

- Ông sắp làm ba rồi – Nam cười giải thích.

- Cái gì? Tui sắp làm ba rồi. Thật sao? – Hiển sững sốt lẫn vui mừng kêu lên.

- Đúng rồi – Thảo gật đầu xác nhận.

- Hoan hô, mình sắp làm ba rồi – Hiển quăng luôn thùng nước cực khổ mới xách ra, anh lao nhanh về phía Thắm hò reo.

Thiên Phong và Việt Phương cũng hớn hở chạy lại chúc mừng, ai cũng giành đặt tên cho đứa bé, và ai cũng muốn làm cha mẹ nuôi của nó.

Bức tranh đồng quê của Thiên Phong và Việt Phương cùng vẽ lay nhẹ trong gió chiều. Phảng phất hương vị đồng xanh tuyệt diệu.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-vi-dong-xanh>